

EROJEN BÖLGE

Yeraltı Edebiyatı

PHILIPPE DJIAN

Ayrıntı Yayınları

Asilerin,

kaybedenlerin,

hayalperestlerin,

küfürbazların,

günahkârların,

beyaz zencilerin,

aşağı tırmananların,

yola çıkmaktan çekinmeyenlerin,

uçurumdan atlayanların...

dili, sesi

Yeraltı Edebiyatı...

PHILIPPE DJIAN: 1949'da Biarritz'de doğdu. Yapıtlarında kendi yaşantısına yaptığı dolaysız göndermeler otobiyografik roman yazarı olarak tanınmasını sağladı. Djian'ın romanlarındaki kişilerin, dekor ve stilin Amerikan "sefiller"inin (Bukowski, Carver) anlatı ve filmlerine incelikli bir biçimde öykündüğü söylenebilir. Fransa'da özellikle genç okur kitlesi arasında büyük yankılar uyandıran *Crocodiles* ("Timsahlar", 1989) sert derisinin altında duyarlı bir doğa taşıyan timsah simgesi temelinde insan portreleri sunar. Djian'ın bakış açısındaki modernlik, her zaman genç okur kitlesinin dikkatini çekmiştir. *Betty Blue*'nun genel havasına egemen olan kararsızlık ve düş kırıklığı Djian'ın bütün yapıtlarına damgasını vurmuştur. Düş kırıklığı; aşk ve sevgilinin (*Betty Blue*, 1985), dostluğun (*Maudit Manège*, 1986), bir yeteneğin (*Échine*, 1988) yitirilmesinden kaynaklanır. Yılda bir gece, dikenleri arasından yumuşak ve pastel renkli çiçek veren kaktüs gibi kin ve kan ortasında bir aşk öyküsünü dile getiren *Bleu comme l'enfer*'in (1983) kahramanları da bu nitelendirmeye tümüyle uyar. Düş kırıklığı, aynen çok arzulanan bir kadının umulmadık bir biçimde ve kolayca teslim olması gibi yaşamdan beklenilen şeyin doğru zamanda ve doğru yerde elde edilememesinden de kaynaklanabilir: *Sotos* (1993), yaşama ilişkin derslerle doludur. Babası olmayan on sekiz yaşında bir delikanlı, çocuğu olmayan kırk yaşlarında bir adam ve yalnız yaşayan bir ihtiyar, yazgılarının kendilerini buluşturduğu yerde, *soto*'ların, ağaçların gövdesiyle kabukları arasında yaşayan küçük şeytanların tanıklığında tutku ve itkileriyle hesaplaşırlar. "Yaşama girmek, arenaya girmek gibidir." Kişi, bu arenadan kendisiyle barışık ve kendine karşı silahlanmış olarak çıktığında bile, aynen gladyatör gibi ardında her zaman bir şeyler bırakacaktır. Böylece, Djian yitik bir kuşağın acılarının, romantik sözcüsü durumuna gelmiştir.

Djian'ın romanlarında yer verdiği ve argo kullanımların ağır bastığı konuşma dili; tümcelerindeki canlılık, yapıtlarından yansıyan ve pek az tanık olunan kendine özgü bilgelik ve aşırılık, bildik kalıpları aşan, düzeyler arasındaki geçişlerle modern, hatta postmodern anlayışın izlerini taşıyan özgür bir modelin ortaya çıkmasını sağlamıştır. Gizemli başlıklar, izlekler (dostluk, cinsellik, şiddet, arabalar, alkol) ve anlatı tekniği (birinci kişi ağzından sürdürülen çizgisel anlatım ve teklifsiz dilin öğelerinin kullanılması) nedeniyle Djian'ın yapıtlarına polisiye tür içinde de yer verilmektedir. *Bleu comme l'enfer* ve *Betty Blue*'da (Aynı adla Jean-Jacques Beineix tarafından sinemaya da uyarlanan filmin başrollerinde Jean-Hugues Anglade ve Béatrice Dalle oynadı.) dilsel düzeye de yansıdığı gibi, mavi, Djian'ın yoğun simgesel işlevler yüklediği ayrıcalıklı renktir.

YAPITLARI: *Bleu comme l'enfer* (1983); *Cinquante contre un* (1983); *Zone érogène* (1984 / *Erojen Bölge*, çev. Yaşar Avunç, Ayrıntı Yay., 2002); *37° 2 Le matin* (*Betty Blue*) (1985 / *Betty Blue*, çev. Ayşen Ekmekçi, Ayrıntı Yay., 1999); *Maudit manège* (1986); *Eşiktekiler*, çev. Yaşar Avunç, Ayrıntı Yay., 2001); *Échine* (1988); *Crocodiles* (1989); *Sotos* (1993).

Ayrıntı Yayınları

Yeraltı Edebiyatı

Erojen Bölge

Philippe Djian

Ayrıntı: 360
Yeraltı Edebiyatı dizisi: 8

Erojen Bölge
Philippe Djian

Fransızcadan çeviren
Yaşar Avunç

Yayıma hazırlayan
Necmettin Sevil

Kitabın özgün adı
Zone érogène / Éditions Bernard Barrault, 1984

© Éditions Bernard Barrault
Türkçe yayım hakları Ayrıntı Yayınları'na aittir

Kapak illüstrasyonu
Sevinç Altan

Kapak düzeni
Deniz Çelikoğlu

Düzelti
Ayten Koçal

Baskı ve cilt
Mart Matbaacılık (0 212) 321 23 00 (pbx)

Birinci basım 2002
Baskı adedi 2000

ISBN 975-539-356-0

AYRINTI YAYINLARI
www.ayrintiyayinlari.com.tr & info@ayrintiyayinlari.com.tr
Dizdariye Çeşmesi Sk. No.: 23/1 34400 Çemberlitaş-İst. Tel.: (0 212) 518 76 19 Faks: (0 212) 516 45 77

Erojen Bölge

Philippe Djian

Ayrıntı Yayınları

Yeraltı Edebiyatı

YERALTI EDEBİYATI DİZİSİ

DÖVÜŞ KULÜBÜ
Chuck Palahniuk

EŞİKTEKİLER
Philippe Djian

SON SÜRGÜN
Dragan Babic

YATAK ODASINDA FELSEFE
Marquis de Sade

ACEMİ PEZEVENK
Ola Bauer

TAVANDAKİ KUKLA
Ingvar Ambjörnsen

GÖNÜLLÜ SÜRGÜN
Suerte
Claude Lucas

EROJEN BÖLGE
Philippe Djian

Sanki hiçbir zaman huzuru ve mutluluğu bulamayacağım düşüncesiyle yaşamayı öğrendim. Ama ara sıra birini ya da ötekini yakalama şansı olduğunu biliyorum; bu şansı yakalamak için elimden geleni yapacağım.

Hunter S.THOMPSON

Edebiyatımızı sürekli olarak edebiyattan söz ederek değil, çeneye vurulmuş bir "kroşe" kadar şiddetli etki yapacak kitapların gururlu yalnızlığı içinde yazarak yaratacağız.

Roberto ARLT

1 Cécilia'yı kapıyı açar açmaz gördüm, koltuğuma yanlamasına uzanmıştı, son şişemi bulduğu açıkça görülüyordu, şişeyi bacaklarının arasına sıkıştırmıştı.

Onu, gözlerini açması için sarstım; canım biriyle konuşmayı hiç istemiyordu, ama bu olayı aydınlığa kavuşturmam gerekiyordu. Bu kız beterin beteriydi, ama içlerinde de en iyilerden biriydi, insanın başına bir yığın olay getirmekte ustaydı, ara sıra, yapacak daha iyi bir şeyim yoksa, onu düşündüğüm oluyordu.

– Hey, dedim, hey, ne halt ediyorsun orada?

Gözlerini açmadı, ama elimi itti.

– İyiyim böyle, sarsma beni!...

Koşar adım odanın ortasından geçip tüm ışıkları söndürdüm; yorgundum, belki de vakit sabahın dördüydü, sinirlenmemeye çalışıyordum.

– Pekâlâ, bilmek istediğim bir şey var. Buraya girmeyi nasıl becerdin, yine ne geldi başına?

Doğrulup o güzel bacaklarını aşağıya kaydırdı, şu iki şeyden birini düşündüm: ya gücünün farkında değildi ya da benim zayıf noktamı keşfetmişti; yazın, kadınlar öyle hafif şeyler, parfümlü, pastel renkli, yay gibi gerilmiş kumaşlar giyiyorlar ki!

– Önemli değil, dedi. Banyodan girdim.

Ne olduğuna bakmaya gittim, bir ara cam kırıkları içinde yürüyemez oldum, kapının tokmağını elimle sımsıkı tutuyordum; elbette bu kızın bir camı kırması neydi; o, tüm erkekleri teker teker dize getiriyordu. İçerideki ılık havayı bir süre soludum, bir tek sözcük söylemeden kapıyı kapattım, kendi kendime iki ya da üç kez önemli değil, ÖNEMLİ DEĞİL, dedim, yalnızca 40'a 70'lik bir cam söz konusu.

Ellerimi ceplerime sokup dişlerimi sıkarak yanına geri geldim. Tam da baş döndürücü bir çalışma döneminden çıkıyordum, günlerce neredeyse başımı masadan kaldırmadan en aşağı yüz kadar sayfa yazmak zorunda kalmış, öğleden sonrayı gevşemeye çalışmakla geçirmiştim. Aşağı yukarı başarılı olmuştum. Dudaklarımı ısırdım.

– Ah, ne kadar da can sıkıcısın, dedi. O minik camının parasını ödeyeceğim.

– Pekâlâ, dedim. Umarım bana bir damla içki bırakmışsındır?

Şişeyi uzatıp ayağa kalktı; ansızın kollarını her yana sallayarak adamakıllı canlandı. Tüm bu enerji beni şaşkına çeviriyordu, tüm bu kadınlar beni hasta ediyorlardı, Cécilia yine ne icat etti, acaba gidip biraz uyuyabilecek miyim diye kendi kendime soruyordum.

– Tüydüm, diyordu, gerçekten tüydüm. Bilmiyorum adam kendini ne sanıyor, yarın beni her yerde aramaya başlayacak, ama hiçbir zaman da bulamayacak!

Pencereden bakarken, yumrukları kalçalarında, bir gece kelebeği gibi kızgın haliyle, kıpırdayıp duruyordu.

– Çorap var mı ayaklarında? diye sordum.

Kollarını kavuşturarak yavaş yavaş geriye dönüp baktı.

– Ne dırlanıyorsun sen ha?...

– Bilmiyorum, bacakların var ya. Parlıyorlar da.

Aramızda biraz sessizlik olmasına izin verdi, sonra hafifçe omuz silkti:

– Ne de olsa, beni burada asla bulamayacak.

– NASIL YANİ? diye inledim.

– Canım, elbette, seni tanımıyor, adresini nasıl bulacak ki?

Hemen yanıt vermedim, uzatarak bir yudum içki içtim, sertti; gecenin ortasında insan söylediklerine hep dikkat etmeli. Güneş her zaman geceyi izler ve gün bir yığın kafa kurcalayıcı şeyin üstüne doğar.

– Dinle, dedim, ben eğlendirici bir tip değilim, bunun için de tek başıma yaşıyorum. Üzgünüm, ama burası gerçekten çok küçük...

Burnumu şişenin üstüne eğdim. Kendi kendime, bir yudum daha kalmış, dedim, onu da içeyim mi yoksa daha beter mi olur? Çok yaşlı değildim, İsa haça çıkarıldığı sırada kaç yaşında idiyse benim de yaşım tam o kadardı, ama beklemenin daha iyi olacağını bilecek kadar şey görmüştüm. Şişeyi hemen yanımda alıkoydum. Cécilia yaklaştı, kendi kokusuyla, parfümüyle, bacaklarıyla bana doğru eğildi, tüm malını ortaya koydu, Allah kahretsin, şeytana kapılma, kız on sekizinde bile değil. Başımı omuzlarımın arasına gömüp gece bağrışan martıları dinledim.

– Korkma, yer kaplamam, küçücük olurum, uzun da sürmeyecek. Kıyamet kopmaz ya...

– Nasıl yani, kıyamet kopmaz ya ne demek? Allah kahretsin, bir sürü sorun çıkar ortaya! Hem neden benim evimdesin? Yattığın tüm o heriflerden bir kötülük gelmez mi?

Hiçbir şey söylemeden yavaşçacık ayağa kalktı. Yorgundum, bir süre gözlerimi kapadım, duşun suyu akmaya başladı. Şişeyi kapıp koştum, duşun perdesini var gücümle açarak ona baktım, zımbırtılarını bana yönelttiğinde yavaşça gözlerimi kırpıştırmaya başladım, o minik pembe göğüs uçları ve kalçalarının üstünden kayıp akan sular, on sekiz yaş, yaşam böyle beklenmedik şeyler karşısında

üstünlük kazanıyordu. Başımı öne eğdim, gülmeye başladı, perdeyi kapadım, ama o, şiddetle yeniden açtı, o zaman eğilip ona sarıldım, gerçekten salağım, tüm ılık su başıma döküldü, duş biraz yukarıdaydı, öyle ki kendimi yeniden yanağım karnının üstüne yapışmış durumda buldum. Artık başka bir şey düşünmedim, ama o gülmeye devam ettiği için, kahrolası perdeyi yeniden şaklatarak çektim ve buhar arasından ona dedim ki:

– Sandığın gibi değil. Senin gibi bir kızla canımı sıkacak değilim. İçeride bir saat kalma.

Kapıyı kapatıp pencerenin kenarına giderek ay ışığında plajın üstünde döne döne uçan martıları seyrettim. En iyisi martıları seyretmekti ve şişeyi bitirdim.

Dışarıya çıktım, az kalsın arabayı alıyordum, ama gideceğim yer uzak değildi, yürümeye başladım, huysuzluğum üstündeydi; tüm gece açık olan o yer olmasaydı, kızı kolundan tutup sokağa atardım; gerçekten tatlı bir geceydi, yoksa bu işi hemencecik hallederdim. Kapıyı çaldığımda kendimi biraz daha iyi hissediyordum. Yan, bir gözünü gözetleme deliğine dayayıp çabucak kapıyı açtı.

– Oh, dedi, yatmaya mı geldin?

– Bana hiçbir şey sorma. Bir kadeh içki içip gideceğim.

Belime sarılıp beni bara kadar sürükledi. Tek dostumdu, hiçbir zaman canımı sıkmazdı, insana baygın baygın da bakardı, ancak kendinizi bırakmamaya dikkat etmeliydiniz, çok güzel gözleri vardı Yan'ın, onu eskiden beri tanıyordum.

– Bana bir kadeh içki ikram et. Zaten kesinlikle bir şişe içkiyi de alıp götüreceğim.

– Bir esin mi geldi sana? Uçuyor musun? diye sordu.

– Bir karabasan gördüm. Cécilia evime geldi, şimdi duşun altında. Şimdiden bir pencerenin camını kırdı bile.

– Allah kahretsin, peki ya babası?...

– Canım, sana bu bir karabasan diyorum. Ciddi olarak evime yerleşmek istiyor.

– Öyleyse sana içkini duble vereyim.

– Peki, dediğin gibi olsun.

Yan içkimi hazırlarken ben de taburemde bir çeyrek dönüş yap-

tım; salonda çok kimse yoktu, şöyle böyle tanıdığım, küçük minderlerin içine gömülmüş kişilere başımla birkaç işaret yaptım. Pistte yalnızca iri bir kız vardı, benden başka kimse ona bakmıyordu, acaba memelerini birbirine çarptırarak canını acıtmaktan çok mu hoşlanıyor, bundan ne bekleyebilirdi ki diye kendi kendime soruyordum. Belki dans etmeye çalışıyordu, belki dans ettiğini sanıyordu, gerçekten de bu işten hiç anlamazdım; ona gülümsedim, ama beni görmedi. Elime bir sigara aldım, o anda burnumun dibinde küçük bir alev parladı.

– Ne yapacaksın? diye sordu Yan.

– Düşünmek için buraya geldim.

– Düşünme, sepetle. Tanıyorsun onu.

Gözlerinin içine bakıp ona doğru eğilerek sigaramı yaktım.

– Dinle, iki ya da üç küçük şey var ki anlayamıyorsun. Beni izliyor musun?

Gülerek elini elimin üstüne koydu, tam da bu sırada o şişko kız geldi, hani o kadar da şişko değildi; yanı başıma oturdu, getirdiği ter kokusunu duyabiliyordum, soluk soluğaydı. Elimi çektim, bu barda beş para etmez parçalar çalmaya bayılıyorlardı, şimdi sıra Kraftwerk'in son yapıtındaydı, ama herkes uyuyordu. Kız taburede solumaya devam ediyordu, bu halini görünce susadım.

– Coca ister misiniz? diye sordum.

– Teşekkür ederim, dedi, Coca içecek yaşı geçtim.

– Pekâlâ, dedim.

Yan'ı kendine getirmek için kolunu çimdikledim, adamda sabahın ilk saatlerinde sislerin içinden çıkan bir melek hali vardı.

– Henüz yatma zamanı değil. Bana bir şişe ver.

İki bardak alıp kıza beni izlemesini işaret ettim; dip tarafta oldukça sakin bir köşe buldum, kendimi minderlerin üstüne atıp şişeyi açtım. Kız karşıma oturdu, ona gülümsedim, o da bana gülümsedi, düş bu ya, sanki elleri bumburuşuk, ağzı da çok büyük olsa, ayağında leopar bir pantolon, doğrudan doğruya 50'li yıllardan kalma, koyu kumral bir kadın vardı karşımda.

Bardağına içki koydum, bir dikişte içip boşalttı. Pekâlâ, diye düşündüm, tamam, dikkat etmem gerekecek; bardağını ikinci kez

doldurdum gülmeye devam ederek, nasıl becerdiğini gördüm; soluk bile almadan, gözünü bile kırpmadan 20 cl'lik burbonu nasıl bir dikişte midesine indirdiğini gördüm.

– İyi misin? diye sordum.

– Evet, dedi.

Kendime de bir bardak içki koydum ve şişeye elveda dedim, güle güle gidebilirsin dedim. Saatime baktım, neredeyse dört olmuştu; böyle bir saatte ne yapabilirdim? Canım özellikle konuşmak istemiyordu, çok şey de istemiyordu, ama Cécilia'yı düşünmek istemiyordum, yalnızca evi su altında bırakmamasını ya da yatak örtülerimi yakmamasını bekliyordum.

– Dans edelim mi?

– Oh, hayır, hiç beceremem.

– Oo, emin ol, bundan daha kolay bir şey yok!

– Hayır, biraz önce nasıl dans ettiğini gördüm, eminim yapamam.

– İyi, dedi, öyleyse ben piste gidiyorum.

– Tamam, git, seni seyrederim.

On dakika boyunca kendini adamakıllı dağıttı ve geri gelip oturdu; iyi görmüyordum, ama kıpkırmızı kesildiğinden emindim, terliyordu, oysa ben şiddetli rüzgârda asılı bir kumaş kadar kupkuruydum, keyfim yerindeydi; bardaklarımızı yeniden doldurmaya karar verdim, işi oluruna bırakmaya başlıyordum.

Bir iki laf ettik, içtik, bir süre sonra ellerini masanın üstüne dümdüz, parmaklarını iyice açarak koydu. Açık pembe renkliydi, uzundu tırnakları.

– Çok çirkinler, değil mi ha? diye sordu.

– Beterin beteri vardır, dedim.

– Anlıyor musun, tüm o ürünler, saç boyaları, permalar; eldiven takıyorum ama, hepsi pis şeyler. Ah, tüm bunlardan öyle bıktım ki! Günün birinde tümünü bırakacağım. Gencim ve gördün şu ellerin halini, değil mi ha?...

– Evet, hiç kimse buna layık olamaz. Ama hepimizin şöyle ya da böyle birtakım belirtileri var.

Hafifçe başını salladı, sonra iç çekerek ellerini masadan çekti.

– Evliyim, eve dönmem gerek dedi. Kocam vardiya usulü çalışıyor.

– Evli değilim, ama ben de evime döneceğim. Ziyanı yok, birlikte güzel vakit geçirdik. Burası dingin bir yer.

Yan yana yürüyerek, tanın pembe renkli ışıltısı içinde yeniden buluştuk, sokak bomboştu, dörtte üçünde henüz oturulmayan küçük beyaz bungalovlar, kabarmış duvar boyaları, güneşte pişmiş bahçeler, bu demode konaklama yerlerinden daha korkunç bir şey yoktur, ama bu yüzden kiraların yanına yanaşılabilirdi ve öğleden sonranın tam ortasında çok insana rastlamıyordunuz. Cehennem ise kilometrelerce uzaktaydı, yeni zımbırtılar, düzeltilmiş kumsallar, zır delilerin toplandıkları yerler.

Bir süre sonra kızın topalladığını fark edip ayaklarına baktım, sımsıkı bağlanmış deri bağcıklı ve yüksek ökçeli ayakkabılar giymişti, ayaklarının derisi mosmor olmuştu; durdum; herhalde o da bunu bekliyordu; kızardı, ama omzuma dayanarak o kahrolası nesnelerini çıkardı, yalınayak yürümeye devam etti.

– Oh, dedi, öldüm. Sabahı sevmiyorum.

– Kuşkusuz, dedim.

– Allah kahretsin, acele etmem gerek. Eve gidip üstümü değiştirmek için ancak vaktim var, mağazayı ben açıyorum.

– Uyumayacak mısın?

– Yok canım, dedi.

Bir elini çantasına daldırıp içinden kocaman bir siyah gözlük çıkararak gözüne taktı.

– Korkunç görünüyor olmalıyım. Böyle daha iyi değil mi?

– Belki. Umarım dayanırsın.

Güldü.

– Oh, önemli değil. Alışkınım. Ama dans etmeye bayılıyorum. Anlıyor musun, deli ediyor beni. O zaman bir seçim yapmam gerek... Budalaca gibi gelebilir, ama hayatta en çok hoşuma giden şey bu; ilgimi çeken başka hiçbir şey yok.

– Bir şey bulmak da hiç fena değil, dedim. Herkese nasip olmaz.

Güneş, sokağın öbür ucunda, bir kaldırımdam ötekine gerilmiş

elektrik kablolarının arasından gökyüzünde yükseldi. Birkaç adım daha yürüdük; kırmızı ve pembe, eskice bir Mini Austin'in önünde durup bana elini uzattı. Bir kadının elini sıkmaktan nefret ederim, bilmiyorum neden; başka tarafa baktım, tam da yanda bir bank vardı, gidip oturdum. Bir saniye duraksadı ve anahtarlarını çıkardı.

– İyi, peki öyleyse, dedi, belki yine görüşürüz...

Gülümsedim, başımla evet dedim, artık tek bir sözcük söyleyemezdim; güneş tam da göğsümün üstüne vurmuştu, bankın arkalığında kollarımı iki yana açıp onun arabasına binerek kalkışını seyrettim, sanki vardiyacı kocasının yatağını açmaya koşuşunu, takma kirpiklerini çıkarışını gözlerimle izliyordum; onu böyle kısa bir süre düşündüm, ama daha fazla değil; yukarıda süzülen martıları izleyerek eğlendim, çığlıklar atarak gökyüzünü küçük parçalara ayırırlarken kıçlarının küçük deliğini görmeye çalışıyordum.

2 Eve hiç acele etmeden döndüm, tam da o küçük süpermarketin arkasından dolaştım, bir çalışan esneyerek süt kutularını içeriye alıyordu. Yoğurt kutusu kapaklarının ve kristal kâğıttan küçük torbaların parıltısı içinde kendimi plajda buldum; bu, en uzun yoldu, ama acelem yoktu, kendi kendime acaba kızı hâlâ orada bulur muyum diye soruyordum.

Biliyordum ki bir yanda ilerde can sıkıcı olabilecek en kötü şeyler vardı, evet bunu biliyordum, can sıkıcı olabilecek kadınlar vardı, ama bir süredir de bir kadına sarılmamıştım, bunu da biliyordum. Nina ile ayrıldığımızdan bu yana çok tahrik edici bir şey yaşamamıştım, zaten bundan sonra kadınlara aynı gözle bakmamıştım, genelde canımı sıkıyorlardı.

Eve yaklaşırken kendi kendime Cécilia yine de sana piyangodan çıktı diyordum, özellikle bana doğrudan doğruya gökten düşüp gelmiş, şimdi de kesinlikle yatağıma girmişti, evet, ya da onun gi-

bi bir şey yapmıştı; varmadan önceki son yüz metreyi koşarak tamamladım.

Kapıyı gürültü yapmadan açıp ayakkabılarımın bağcıklarını çözdüm; yer halısının üstüne yapışan kumlar can sıkıcıydı, daha önce de başıma gelmişti böylesi; oda sessizdi ve güneş ışınları perdelerin arasından mızrak gibi titreşiyorlardı, Cécilia örtüyü üstüne ancak çekmişti; onun uyuyuşunu seyrederek yatağın önünde dikilip kaldım, böylece en az beş dakika geçirmiştim; enayiydim ben, uyuyan bir kadın tehlikeli değildir; yerde dağınık duran tüm eşyaları toplayıp bir sandalyenin üstüne koydum. Yalnızca onu düzmeyi değil, aynı zamanda gözlerini açacağı anı düşünüyordum.

Sonra gidip mutfakta dönüp durdum; kendimi bir yabancı gibi hissediyordum, bildiğim yerlerin en kötüsüydü burası; çöp tenekesinin taşmış olması ya da bardakları yıkama dışında buraya pek gelmiyordum, hiçbir zaman evimde yemek yemiyordum ya da hazır şeyler atıştırıyor ve tonlarca yağlı kâğıt ya da geceleri çıtırdayan selofan cips kâğıtları içinde kalıyordum, kahve paketini bulmam olanaksızdı; gerçi, bir tek filtre kâğıdım kalmamıştı, Cécilia burada, tam da yanda, gözlerinin üstüne düşmüş saç tutamıyla ve bacakları dik açı yapacak biçimde yatağımda örtülere sarınmış durumda olmasaydı, bu dolapların canına okumaya devam edecektim; bir menteşesi ellerime düşmeden bu kapılardan bir tekini bile kapatamıyordum.

Onu görmek için yatak odasına döndüm, hâlâ kıpırdamadığı için, biraz alışveriş yapmaya karar verip dışarıya çıktım.

Arabam on beş yaşına basmıştı, artık lütfedip motor kapağını açacak birini bulamıyordum. Hiç çalışmayacak mı, hatır için çalışacak mı, bilmiyordum. Koltuğa oturdum, dişlerimi sıktım, şimdiye kadar, kontak anahtarını yuvasına sokmadıkça, araba benim için en son dertti. Neyse, ama kesinlikle güzel bir gün başlıyordu, yatağımda o kız vardı; kontağı açıp motoru biraz çalışır durumda bıraktım, bundan yararlanıp ön cama yapışmış iki üç pisliği kazıdım; bok ve kandı bunlar, yansımalar içinde gözlerimi kırpıştırıyordum.

Yorgundum, ama yine de kendimi oldukça iyi hissediyordum,

direksiyonu iki parmağımın arasında tutuyordum, bir kolumu da dışarıya sarkıtmıştım, elim arabanın oldukça ısınmış boyasının üstüne dayalıydı, yol dümdüzdü, çok genişti, kenarlarında on metre yüksekliğinde palmiyeler vardı, tam da arabasıyla arkasında beş yüz beygir gücünde bir tekne ya da üç katlı bir karavan çeken birinin sizi rahat rahat geçebileceği bir yoldu, dosdoğru kim bilir ne cehenneme gidiyordu.

Vakit henüz erkendi, dışarıda çok insan yoktu, bir süre sokaklarda dolaştım, bir sürü tur attıktan sonra açık bir mağaza buldum; burası self servis yapılan yepyeni bir mağazaydı ve kasada oturan adam iki deterjan kutusu yığını ve yeşil muz kartonları arasından size işaret yapıyor gibiydi. Biraz ilerde bir yer bulup esneyerek park ettim.

Bir araba alıp bölümlerin içine daldım. Upuzun bir yerdi, çok rahatsız edici, oysa yine de hoş bir müzik çalıyordu; nedenini iyi bilmiyordum, ama genellikle bu zımbırtılar, güzelce dizilmiş tüm bu şişeler, tüm bu kutular beni tahrik ediyorlardı, bunlardan birini alıp arabaya atmak yeterliydi; bu kolay, sınırsız bir şey gibi görünüyordu, böyle anlarda kendimi her zaman coşkulu hissediyordum. En uçta bulunan bir kadını geçtim, arabasının üstüne çıkmış, en tepedeki bir sosis kutusunu almaya çalışıyordu; fazla uzatmadan ister istemez bacaklarına baktım; belli bir yaştan sonra bu işin hâlâ zahmete değer olması enderdir. Olduğunca az şey alıp, bir sürü malı itip geçerek mağazanın öteki yanına yürüdüm.

Başımı kaşıya kaşıya kasanın önüne geldiğimde, oradaki beyaz gömlekli adam beni gülümseyerek bekliyordu. O kadın geliyor mu diye dip tarafa bir göz attım ve adamın kulağına eğilip canı sıkılmış gibi bir hal alarak:

– Bu işi yapmayı sevmem, dedim, hayır, beni ilgilendirmez... Allah kahretsin, ama, bakım, oradaki kadın bir sürü şeyi giysisinin altına saklıyor. Vallahi, gerçekten bu işi yapmayı sevmem ...

Deneyimli bir adam olmalıydı, kasanın üstünden atlayıp mağazanın içine daldı, gömleğinin etekleri kanat gibi dalgalanıyordu. Bundan yararlanıp mağazanın küçük arabasını çıkışa doğru yönelttim, gün ışığına çıktım ve kendi arabama doğru koştum.

Zaman tümüyle durdu, arka bagajı hemen açıp aldıklarımı içine attım, artık hiçbir şey görmüyordum; bir süre bekledikten sonra arabayı çalıştırarak kalkabildim, ama her şey yolunda gitti, bu ölü doğmuş sabah vaktinde in cin top oynuyordu.

Biraz ilerde, kentin çıkışında, bir palmiyenin altında durdum; güneş bunaltmaya başlıyordu. Gidip bagajdan bir paket yerfıstığı aldım, paketi kucağımda açtıktan sonra yeniden yola koyuldum. Her ay sonunda kendimi yeniden uçurumun kenarında buluyordum, ama karanlık bir odada, açlıktan ölmüş durumda bulunacak bir yazar tipi değildim, bunu hesaba katmamak gerekirdi. Dalgalar ve kilometrelerce kumsal boyunca gittim, az kalsın uyuyordum, hava sanki mide bulandırıcı kocaman bir sandviç gibi etki yapıyordu.

Evin önünde arabayı park edip kontağı kapattım, beş dakika kımıldamadan öylece kaldım. Sıcak bastırmaya başladı; koltuğun altında birkaç eski torba buldum, dışarıya çıkıp bu torbaları doldurmaya başladım. Şişeler adamakıllı ağırlık yapıyorlardı, o kutular da cabası; kocaman bir pakete doldurmuştum onları, tüm bunları mutfaktaki masanın üstüne düşmeyecek şekilde koyduğumda gerçekten soluk soluğa kaldım.

Hiç ses duyulmuyordu, odada perdeler hâlâ kapalıydı, ben de kendimi iyi hissediyordum; kahve yapmak için bir tencereye su doldurup ateşi açtım, her şeyin en iyisini almıştım. Tişörtümü çıkarıp kapının arkasından burnunu uzatmış olan yığının içine fırlattım, bu işi geciktirmeye gelmeyecekti, bu arada oradaki her şeyi ayağımla ittim. Nugatinli bir tablet çikolatayı kıtır kıtır yedim, biraz etrafı yerleştirdim ve bulaşık teknesinin üstünü son bir kez süngerle sildikten sonra Cécilia hâlâ yaşıyor mu diye bakmaya gittim.

Daha sonra perdeleri açtım, odayı yeniden düzene soktum, yatağı yaptım. Pes doğrusu. Ne en ufak bir not buldum ne de duvarlara dudak boyasıyla yazılmış herhangi bir yazı. İyice aradığım halde, onun da hiçbir izine rastlamamıştım. Bir bakıma belki böylesi daha iyi, dedim kendi kendime, çalışmaya devam edebileceksin, romanın ilerleyecek, artık bunu düşünme, rahatla. Yastığa, tam da onun başını koyduğu yere, bir direkt yumruk salladım, kalkan toz bir sabah güneşi ışınının içinden geçti.

Bu olay keyfimi kaçırdı, lavabonun altındaki cam kırıklarını toplarken dişlerimi sıktım, sifonla kafamı yardığımda da hafifçe inledim; ayağa çok erken kalkmıştım, herkes size bunun bir ringde en büyük hata olduğunu söyleyecektir, gel gör ki hayatta da aynı şey söz konusudur. Telefon çaldı, Yan'dı arayan; kafamdaki şişi ovuşturarak pencerenin yanında bir yere oturdum.

– Söyle bakalım, dedi, henüz kodese girmedin mi sen?...

– Neden soruyorsun bunu?

– Kız kaçırma. Ergin olmayan bir kızı ayartma.

Hemen yanıt vermedim, gözlerimi kapadım.

– İyi ama, dedim, bunu düşünmemiştim.

– Biliyor musun, düşünsen iyi ederdin.

– Neyse, şimdi sorun kalmadı, kız çekip gitmiş. Bak, sen telefonu kapadığında, kafamda ıslak bir havlu, gidip yatağa zıplayacağım.

– Seni bunun için aramadım, diye ekledi. Bu akşam Annie'nin doğum günü, Çin yemeği yiyeceğiz.

– Kaç yaşına basıyor?

– Otuz altısına.

– Ah, deme, hay Allah...

– Seni bekliyoruz. Herkes geliyor.

– Önemli bir şeyim yok, geleceğim. Yaseminli çayla ben ilgilenirim.

– Çok güzel, dedi.

Bir an duşa girmeyi düşündüm, ama gücüm yoktu, vazgeçtim. Kahve için kaynayan suyun altını kapattım, ama bir damla bile su kalmamıştı tencerede; bir bira aldım, bir elimle onu içerken, öteki elimle perdeleri kapatıp kendimi yatağın üstüne attım. İçeriye sızan yalnızca bir tek güneş ışını vardı, o da tam yüzüme geliyordu, artık kımıldamak olanaksızdı, ancak bir kolumu alnıma koyup duvara doğru döndüm. Kafam bomboştu, biramı yudum yudum içiyordum. Kimi zaman insan kendini bir tuzağın ta dibine düşmüş sanıyor, ama hiçbir şey olmuyor, gözlerimi bile açmak istemiyordum.

Akşam saat yediye doğru uyandım, sonra duşa gidip bir süre altında kaldım. Annie'ye acaba ne armağan edebilirim diye kendi kendime soruyordum. Yan'ın kız kardeşi önemliydi, on yaşındayken üçümüz güzel bir ekip oluşturuyorduk. Onları hiç unutmayacağımı biliyorum. Erkek kardeşinin tersine, bu kızın ilgisini çeken daha çok kadınlardı, bunu gerçekten üzücü bulan tek kişi ben değildim, ama ona biraz yaklaşabilen tek kişi de bendim; sen özelsin, diyordu, her zaman gözümün önündesin.

Giyindim, birkaç iyi müzik kasetini bir pakete sardım, durumu kurtarmıştım. Yola çıkmadan önce birkaç şişeyi bir torbaya doldurdum, ayrıca bir piliç ve birkaç dilim ekmek koydum, Çin yemekleri yediğimde aç kalacağımı sanırım her zaman.

Yan'la Annie yirmi kilometre kadar uzakta, yarı yarıya yerleşim bölgesi olan dingin bir yerde birlikte oturuyorlardı. Paketi yavaşça açarak pilici çıkardım, güneşin batışı çok güzeldi. Torpido gözünden gözlüğümü aldım, camları pembe turuncu tonlarında, pek fena değildi. Oyalandım, en azından yarım saat sonra varmıştım.

Evin önüne park ettim, dışarısı gerçekten dingindi, tıka basa emeklilerle dolu küçük evlerdi bunlar; tam da yemek saatiydi –takma dişlerden çıkan binlerce küçük tak tak tak tak tak sesleri duyulabiliyordu, sanki Mars gezegenine ayak basıyor gibiydiniz.

Ellerimde paketlerim, kapıyı ayağımla çaldım, çabuk olmaları gerekiyordu. Taptaze haliyle Annie gelip kapıyı açtı, onu ne zaman görsem, her zaman biraz hüzün duyarım.

– Doğum günün kutlu olsun, dedim.

– Merhaba, ilk gelen sensin, ama daha hazır değilim.

– İyi, sana yardıma geldim, ama bunları çabucak bir yere koymam gerek.

Uzaklaştı, ben de dosdoğru mutfağa yöneldim.

– Haydi, söyle bana ne yapabilirim...Yan nerede? diye sordum.

Ellerini musluğun altına daldırdı, evyenin içinde yüzen nesneleri temizlemeye başladı, belki de bunlar pirinç unundan yapılma yufka gibi bir şeye sarılacaktı, canlı olup olmadıklarını görmüyordum.

– Yan burada değil diye yanıt verdi, ne zaman bir iş olsa, hep

kaytarır. Ama elbette birazdan ortaya çıkar, biz içkimizi içmeye bakalım.

– Pekâlâ. Bu nesneleri küçük parçalara bölmemi istersen, bunu becerebilirim.

– Çok iyi, dedi. Öyleyse gel biraz buraya.

Ona yaklaştım, evyenin yanında ayakta dikildim, içinde yüzen o eğri büğrü zımbırtılara baktım.

– Tüm bu pisliği yıkamak gerek, diyerek iç çekti, aman Tanrım, üstümü değişmeliyim, hazır bile değilim.

Ellerini suyun altından çekti, bana şaşkın bir halle bakarak uzun uzun kuruladı.

– Ee, ne yani, dedi, bana böyle mi yardım ediyorsun?...

Bir tırnağımı kemirdim, sonra kollarımı sıvayıp ellerimi köpekbalığı havuzuna daldırdım. Bu beyazımtırak nesnelerden birini yakalayıp gözlerimi evyenin yanındaki oluklardan, mermerinin üstünde dans eden ışıklardan ayırmadan sıktım; ne yaparsanız yapın, her zaman kötü anlar vardır, bunlardan kaçınmak neredeyse olanaksızdır; balığı parmaklarımın arasından kaydırıp Anni'ye dedim ki:

– Tam olarak ne yapmam gerekiyor ha?

– Hiçbir şey. Çalkala onları yeter. Banyoya girmem için ancak zamanım var, hey, gelip sırtımı ovar mısın?

– Olur, olur, bu nesnelerden kurtulur kurtulmaz.

– Sever misin bunları? Ahtapot bunlar; nefistirler.

– Evet, bereket versin, başlarını da koymamışlar.

Çekip gitti, ben de içkimi almaya gittim. Onun birinci katta banyoya su doldurduğunu duydum. Mutfakta dolaştım, birkaç şey buldum: yerfıstığı yağı, bir bademli nuga ve iki ya da üç çörek; oldukça iç açıcı bir şeydi; bir de kutunun dibinde kalmış kola bulup burbonuma karıştırdım. Sonra o canavarın parçalarını bir kevgirle aldım, Allah kahretsin, bu hayvanlar suda, denizin dibinde yaşıyorlardı, o kadar da kirli olmamalıydılar.

Pencerenin önünde dikilip birkaç zeytin atıştırdım; güzel, sessiz bir andı, yalnızca bir tek kadeh ve açık mor renkli gökyüzünün fonu; üstelik ben palmiyelere de bayılırım, Yan'ın, o pis herifin bah-

çesinde bunlardan bir tane vardı, ara sıra kimi akşamüstlerinin cennetten kopup geldikleri olur.

Annie çağırınca banyo dairesine uçarak gittim. Evin içinde en çok sevdiğim yerdi; yeşil bitkilerin içine gömülüydü, ışık içeriye sızarak giriyordu ve güzelce dizilmiş küçük saksılar, yığınla yumuşacık havlu vardı; tabanları hastanelere özgü sevimsiz döşemelerle kaplı ve duvarları tiksindirici renkler kullanılıp badana edilmiş o ufacık, pis pis kokan yerlerle hiç ilgisi yoktu buranın. Annie banyonun içine uzanmıştı, kendimi bir reklam spotuna giriyorum sandım, mavi renkli suyun içinde dikili iki küçük yuvarlak omuz ve banyonun kenarlarından taşan bir yığın köpük.

– İşte geldim, dedim. Ne zaman istersen...

Güldü, emekler gibi bir pozisyon aldı ve sırtı bir ada gibi ortaya çıktı, küçük dalgalar gelip kalçalarını yalıyorlardı; kâfir gerçekte çok şey görmeme de izin vermiyordu, yalnızca banyonun dibine doğru yönelmiş göğüs uçlarını, bir yarış teknesi gibi düz ve parlak karnını hayal edebiliyordum; gözünün senin üstünde olduğunu anımsa, diye düşündüm, unut tüm bunları. Eldivenle kokulu sabunu alıp kendimi düşünceli olmaktan alıkoyamayarak sırtını ovaladım.

Nasıl oldu bilmiyorum, ama kolum banyonun içindeki küçük zincire çarptı, FOŞŞŞ diye bir ses duydum ve banyo boşalmaya başladı, alçalan su seviyesine ve kızın teninde parıldayan küçük su kabarcıklarına baktım, Allah kahretsin! dedim, ama kız elini sinirli sinirli havluya doğru uzatırken, gözlerim önündeki o karlı kıl yumağına dikilmiş durumda, kımıldamadan öylece kaldım.

Ona istediğini verdim, hızımı alamayarak da sırtını kurulamak istedim ve kendimi iki elim kalçalarına yapışmış durumda buldum. Her şeyi unutmuştum.

– Ee, ne oluyor sana? diye sordu.

Işık, sessizlik, yeşil bitkiler, ıslak havlu, yerdeki su damlaları, sonsuz geceler, tüm bunlar beni biraz şansımı zorlamaya itiyordu.

– Allah kahretsin be, dedim, ne yapıyoruz?

Kahkahayı koyverdi, çabuk anlıyordu.

– Ne demek yani, ne yapıyoruz??!!

– Evet. Koşa koşa birkaç tabak yıkamaya ya da çerezleri ayık-

lamaya ya da yumurta aklarını çırpıp kabartmaya mı gideyim?

– Geliyorum, dedi.

Yeniden aşağıya inip tek başıma bir kadeh içki içmek üzere bahçeye çıktım. Roman yazmak, aynı zamanda yaşamımla ilgilenmek çok kolay bir şey değildi. Bunları birlikte götürmekte zorlanıyordum; bir süredir ikisi içinde en iyi yürüyen romanımdı, tüm enerjimi alıp götürüyordu. Aldırış etmiyordum, başka romanlarımla da aynı şeyi yaşamış, yine de işin içinden sıyrılmıştım, ama ara sıra her şeyi başımdan savabilirdim, hele gece olunca, günü en ufak bir gürültüyü kollayarak bir sandalye üstüne vidalanmış durumda geçirdikten sonra. Tüm bunlardan tatlı bir yorgunluk duygusu yayılıyordu, ama hoşuma gitmiyordu, daha kaba bir şeyi, ellerimle koparabileceğim bir şeyi yeğlerdim, ama bu şey neredeyse görülemezdi, gerçekten berbat bir can sıkıntısı içindeydim, geçmesini beklemek gerekiyordu. Genellikle, birkaç kadeh içki içecek zamanım vardı.

Kısa bir süre sonra ötekiler küçük gruplar halinde geldiler; ev doluyor ve zihnim turnusol kâğıdı gibi pembeleşiyordu, konuşmaların gürültüsü iyi gelmişti, gerisi de artık benim için yazı makinemin altına gizlenmiş bir yığın kâğıttan başka bir şey değildi, en azından ertesi sabaha kadar.

Her şey yolundaydı ve Nina geldi. Yalnızdı. Onu biraz solgun buldum, Yan'a kötü kötü baktım, ama o bir şey bilmiyormuş gibi yaptı. Elbette. Nina'ya yaklaşmamak için ne yapabilirim diye kendi kendime soruyorum, iki bacağımı kırmak ya da kendimi yere çiviletmek acaba bir şeye yarar mı diye de soruyorum, sanıyorum hayır, bir şeye yaramaz. Geçerken bir bardak içki alıp ona götürdüm.

– Bak bakalım şunun tadına, dedim. Çok iyi görünmüyorsun, hasta mısın?

Böyle söylediğime canı sıkılmış gibi bir hal aldı, yüzüme bakmadan başını salladı.

– Hayır, hiç de hasta değilim, belki biraz yorgunum, şu sırada Lili bende, beni her yere sürüklüyor biraz, düşünebiliyor musun... Peki ya sen, iyi misin?

– Yüzyılın romanını yazmaktayım. Bu işten canlı çıkıp çıkma-

yacağımı bilmiyorum.

Bilmiyordum acaba ayrılalı iki ay mı yoksa altı ay mı olmuştu, ama onu her zaman bu derece güzel buluyordum, zaten şimdiye kadar birlikte olduğum en güzel kızdı, hayale kapılmıyordum, düzmek için bütün kızların en iyisiydi; gelip onunla bir iki laf etmem ve sağlığından kaygı duymam normaldi. İçki bardağımın içine bakarak önünde dikilip kaldım, hemen uzaklaştı; artık orada değildi, salonun dip tarafındaydı ve başkalarıyla gülüşüyordu. Onunla ilişkilerimin benim için çok gizemli bir yanı var, bu beni biraz aşıyor, belki de daha önceki bir yaşamda tanışmıştık ve rollerimiz önceden belirlenmişti, belki bu yüzden onunla yapılması gereken şeyi hiçbir zaman yapamadığımı sandım hep. Neyse, o sırada Annie gelip omzumdan tuttu, ben de ahtapotu ve rulo şeklindeki nesneleri dağıtmasına yardım ettim; insanın zihnini yorması hiçbir zaman hiçbir şeye yaramıyor, yazgıyı korkutuyor, o kadar.

Rastlantı bu ya, dizlerimin üstünde bir tas dolusu pirinç, kendimi Nina'nın yanında buldum, bagetimin ucuyla parmak büyüklüğünde bir dokunaç parçasını kendime çekmekteydim, yarı yarıya da sarhoştum. Ona sormak niyetinde olmadığım bir şey vardı, ama sordum:

– Şu sırada tek başına mısın?

– Hayır, dedi.

– Biriyle mi birliktesin, öyleyse?

– Evet, ben de bunu demek istemiştim.

– Ah, ha!

Pirinç tanelerini dudaklarına götürmesini seyrettim.

– Nasıl biri? diye ekledim.

Gözlerini açarak başını salladı.

– Ben yapayalnızım, dedim. Gerçekten böylesi benim için iyi. Hemen başka birini bulmayacağım, biraz dinlenmeye devam edeceğim...

Yine başını salladı; onu tanıyordum, ısrar etmeye değmezdi, gecenin sonuna kadar benden uzak duracaktı; bereket versin ikimizden birinin aklı başındaydı, yoksa her şey yeniden başlardı. Günün birinde aramızda işler biraz daha kolay hale gelecek mi diye kendi

kendime soruyorum. Ama bu bana güç görünüyor; içki bardağımı alıp ayağa kalktım, bahçe tarafına geçtim.

Sanki karnımda bir taşla öteki davetlilerin ortasında dolaştım, ama kimse bir şey fark etmedi. Bir şey mi oldu diye birbirlerine sormaları için sırtıma saplanmış bir mızrakla otların içine yuvarlanmış olmam gerekirdi, gülümsemeyi bırakmamakla da iyi ediyordum. Hem sonra, bu tam da benim istemiş olduğum şeydi, öyle değil mi? Beterinden sakınmak için pekâlâ anlaşmıştık, öyleyse saçma sapan konuşma; özgürlük, yavrum, senin o kahrolası özgürlüğün yok mu, bir başkasına düzdürsün kendini, herifin biri bilmemnesini beynine kadar soksun onun, oh olsun sen de bununla, bir köşede budalaca gülümsemenle tek başına kalırsın.

Bereket versin, kısa bir süre sonra biraz gücümü topladım ve Annie'ye armağanımı vermek için ötekilerle sıraya girmeyi başardım. Onu öptüm, mumları üflediği sırada arkasında durdum. O çilekli nesnenin üstünden Nina'ya baktım. Bir gün öğleden sonra yatağa uzanmıştım, o sessizce valizlerini hazırlarken ben tavana bakıyor, kendi kendime belki yine birkaç güzel seansımız olur diyordum; iyice düşünülürse, önemi yoktu, hiç olmazsa haftada bir kez de olsa; ama gerçekte bu tür hiçbir şey gerçekleşmedi, o zamana kadar perhiz yapmıştım.

Gecenin sonuna doğru kulağına su kaçmış da uğultudan başka bir şey duymayan biri gibiydim, pek kendimde değildim, yine de, ne olursa olsun, devam eden herhangi bir konuşmaya katılabiliyordum, bu beni tedirgin etmiyordu.

Nina ilk gidenlerden biriydi, biraz hava alırsam iyi geleceğini söyleyerek ona arabasına kadar eşlik ettim.

– Canım, bahçeden geliyorsun ya... dedi.

– Aynı şey değil.

Arabasına atladı, başımı kaldırmış durumda kaldırımda kaldım. Marş motorunun boşa döndüğünü duyuyordum. Bu bir süre devam etti, gülmeye başladım.

– Yemin ederim ki ben yapmadım, dedim. Arabalar üzerinde hiçbir zihinsel gücüm yoktur.

Gözlerini üstüme dikip omuz silkti.

– Pekâlâ, manivelayı ver bana, dedim iç çekerek. Adamına söyle de ateşleme düzenini kontrol ettirsin.

Manivelayı motorun içine soktum ve Nina'ya ön camdan işaret edip boş bardağımı motor kapağının üstüne koydum.

Üçüncü turda motor çalıştı, ama o sırada kolum geri dönen manivelaya çarptı ve acıdan diz çöktüm, yüzümden soğuk terler aktığını hissettim.

Nina direksiyonu bırakmadan kapıya eğildi.

– Bir yerini mi incittin? diye sordu.

– Hay salak! dedim.

– Ne halt ettin, göster bakayım...

– Hayır, görünürde bir şey yok, ama iyiyim...

Parmaklarımı oynattım.

– Önemli bir şey değil, geçecek, diye ekledim. Sen gidebilirsin...

Kalktığı sırada bardağın motor kapağının üstünden kaydığını gördüm, bardak sokakta patladı. Arabanın, kıçına takılı mavi bir küçük duman şeridiyle uzaklaşmasını seyrettim.

Bahçeden gelen sesler duyuyordum, ama eve dönmeye karar verdim, usanmıştım. Tonlarca ağırlıkta olan kolumla arabama kadar yürüdüm, yüzümü buruşturduğumda canımın daha az acıdığını sandım.

Dudaklarımda yanan bir sigara, gözlerim yarı yarıya kapalı, müzik çalmadan ve beyaz çizginin üstünden giderek arabayı sürdüm; içtiğim zamanlarda bile, gergin olduğum zamanlarda bile, yaşamın benim için çok şey ifade etmediği zamanlarda bile araba kullanabilirim. Dümdüz ve ıssız ana yollarda kendimi iyi hissederim.

Neredeyse gelmiştim, bir kırmızı ışıkta durdum, yapayalnızdım, ama yine de bekledim, burada başka ışıklı yer yoktu. Kolum sancıyordu. Yan'ın meyhanesinin önünden geçerken bir köşede park edilmiş Mini Austin'i gördüm ve yavaşladım, tam da hizasında durdum. İçinde o kız vardı, gözleri kapalıydı, başını cama dayamıştı; hafifçe cama vurdum, gözüm mini eteğine takılmış durumda. Sıçradı, yüzü tuhaf bir hal aldı, sonra gülümsedi, camını indirdi.

– Oh, dedi, kapalı burası. Uyuyakalmışım.

– Gördüm, dedim.

Bir süre düşünür gibi yaptı, başparmağının tırnağını dişlerinin arasında sıkarak önüne baktı, sonra ışıl ışıl bir yüzle bana doğru döndü.

– Nereye gidebiliriz ki? diye sordu.

– Sanıyorum ben eve döneceğim, kendimi biraz yorgun hissediyorum. Yaralandım.

– Bir şey içmek için gidebileceğimiz açık bir yer yok mu, hiçbir yer yok mu?...

– Hayır, her yer kapalı. Kolumu manivelaya kaptırdım, durumu daha yakından görmem gerek.

– Oh, ne aksilik! Öyle de susadım ki!...

– Evime gidebiliriz, kendi kendimi tedavi edebileceğim. Elbette tek elimle iki bardak içki de verebilirim.

Kontak anahtarını almak için öne eğildi.

– Kabul, göreceğiz... dedi.

Yol boyunca kendi kendime neden, neden, neden, neden diye sordum dikiz aynasına birkaç kez göz atarak, ama ancak otuzla gidiyordum, onu kaybedemezdim. Evin önünde park ettik, kızı beklemeden kapıya kadar koştum, dışarıda konuşmak istemiyordum, topuklarının kaldırımda o aceleci takırdamaları çok hoşuma gitti, yeniden güç bularak arkasından kapıyı kapadım.

Işığı yakalı daha beş saniye geçmemişti ki plak yığınımı göğsünün üstüne sıkıştırmış, gözleri havada, halımın üstüne diz çökmüştü.

– Oh, süper bu... süper, dedi. Müzik dinleyebileceğiz!

– Epeyce eski plağım var, dedim. Önemli sayılmazlar.

– Boş ver, DİNLEMEK değil işimiz!

– Öyleyse sorun yok.

Düğmeleri kurcalamaya başladı, her yana büküyor sandım, öksürdüm ve ona doğru gittim.

– Dur, ben yaparım, dedim. Alışkınım.

Pikabı çalıştırdım ve içkileri hazırlamak için mutfağa gittim, onun bardağına daha çok koydum, dize getirmesi güç bir kız olduğunu biliyordum. Geri geldiğimde ceketini koltuğun üstüne atmıştı, kızışmaya başlıyordu, çoktan ayakkabılarını çıkarmıştı. Gözleri-

nin içine bakarak içkisini verdim, ama işin kolay olacağı izlenimini edinmedim, bu kızda iyi hissemediğim bir şey vardı, ama belki yanılıyordum. Bardağını kaldırdı.

– Gecemin berbat geçeceğini sanmıştım. Sağlığına.

Başımı salladım, yine biraz yorgunluk duymaya başlıyordum, kolum da ağrıyordu; o yeniden formunu bulmaya başlarken ben de banyoya kadar gittim; iç çekerek, adamakıllı canlandı, diye düşündüm.

Bir sargı, bir de merhem buldum; kendimi tedavi ederken müzik duvarları titretti, herhalde düğmenin yerini bulmuştu; nasıl davranacağım, hele bu Allah'ın cezası sargıyı nasıl bağlayacağım diye kendi kendime soruyordum. Hızını kesip bana yardım etmesini istedim, bu işi çabucak yaptı ve o kahrolası temposuna yeniden başladı; iyi, diye düşündüm, yorulmasını ya da elekrik sigortasını attırmasını beklemek gerek. Minderlerin üstüne, yeterince yüksek yere oturup yudum yudum içkimi içtim; kızın üstünde mini etek ve tenine yapışan, zebra postu gibi çubuklu bir bluz vardı; fazla düşünmeden ona bakıyordum, bir süre sonra bana dans etmek konusunda ne demek istemiş olduğunu anladım, dansı ne derece sevdiğini hissettim; kendi kendime, Allah kahretsin dedim, bu kız güzel sayılabilir, onu tavlamak için bir şey bul! Ayağa kalkıp giderek mutfaktan şişeyi getirdim. Müzik durduğunda, topuklarının üstünde kendini yerde kaydırdı ve plakları etrafına yaydı.

– Hay Allah... dedi. Bir sürü hiç bilmediğim şey var!

– Belki biraz dinlenebiliriz ha, ne dersin? diye bir öneride bulundum.

Hiçbir yanıt vermedi; beni duymamış gibi yaptı, ben de bir elimi bacağının üstüne uzattım; riskliydi bu, ama kimi zaman yorgunluk insana cesaret veriyor. Bununla birlikte, hiçbir şey olmamışçasına, iki parmağının arasından bir plak çıkarıp pikaba doğru eğildi. Onu engellemedim, karşılığında alacağım şeyi düşünüyordum; çok yumuşak ve pek beyaz bir teni vardı, birazdan durumun iyi olacağını hissediyordum. Yavaşça hareket edip kalçalarını okşadım, slipinin lastiklerine rastladığımda boşluğa daldığımı sandım, *Grasshopper*'in arka yüzünü tanımam için birkaç saniye geçti, müzik o

kadar güzel, ikimize o kadar uygundu ki acaba bilerek mi bu plağı koydu diye kendi kendime sordum

Halının üstünde sürünmeye başladım, ilerliyordum; ona ne oldu bilmiyorum, hatta parmaklarımı kıllarının arasına sokmuştum ve o, tavana bakarak gülümsüyordu, ama ansızın, bir şey söylemeden, bir ok gibi fırlayıp ayağa kalktı.

– Oh, duyuyor musun bunu! dedi, ŞU NESNEYİ DUYUYOR MUSUN HA??!! Oh, kaçıramam bunu, oh, gerçekten öyle hoş ki!!!

Yeniden yerinde sıçramaya ve başımın üstünde bir takım el, kol hareketleri yapmaya başladı. O an anlamış olmam gerekirdi, ama yorum yapmadım, duvar kenarındaki yerime geri gidip bir fırt çektim, parmaklarımı iyice kokladım; bu plakta size zevkten hafif gıcırtılı sesler çıkarttıran bölümler vardı, tam içine düşmüştük.

Biraz sonra ikinci bir girişimde bulundum. Mutfaktaydık, krep yapmaya karar vermişti; göreceksin, diyordu, göreceksin bak, bu benim uzmanlık alanım. O, tüm tencerelerimi düşürüp, toz şekeri devirirken ben de bir sandalyeye oturmuştum. Bilmiyorum hangi nesneyi yakalamak için ayaklarının ucuna basıp yükseldi, benim de elim hemen bacaklarının arasına daldı. Kımıldamadan, bacakları, aralarına parmaklarım girecek kadar hafifçe açık durumda, öylece kaldı.

Bir dakika sonra elimi geri itti.

– Bana bir doz ayarlama aygıtı gerek, dedi.

– Ne oluyor? Bir terslik mi var? diye sordum.

– Bir şey yok. Peki, sen krep yemek istemiyor musun?...

– Hayır, bu iş daha sonraya kalabilir.

Soru sorar gibi bakıp gülümsedi. Sessizlik tiksindirici olmaya başlıyordu, ayağa kalktım, onu bir kolundan tutup yatağa doğru sürükledim. Tavana bakarak hep gülümsüyordu. Mini eteğini kıvırıp yukarıya kaldırdım, slipini çıkardım, bacaklarının iç bölümlerini öpmeme ses çıkarmıyordu. Neredeyse sarhoş olmuştum, sarhoşluğa dayanabilmek için uzandım, o da bacaklarını aralarına başımı sokabileceğim kadar açtı.

Geç boşalan kızlar vardır, heykel gibi soğuk kızlar vardır, akıl almaz yeminler etmiş kızlar vardır, gözlerini kapayıncaya kadar si-

ze cehennem azabı çektirenleri vardır; kimileri de kadınları ya da biraz daha olgun erkekleri yeğlerler, acaba bu kızı hangi türe sokmak gerekirdi diye kendi kendime sordum. Ağzımı silip bir dirseğime dayanarak ona baktım.

Bir saniye içinde bacaklarını başımın üstünden geçirip gülerek ayağa kalktı. Gün ışığı perdelerin altından sızmaya başlıyordu, elektrik düğmesine bir şaplak indirdim, alacakaranlık iyi geldi. Kız müzik koydu ve yeniden gelip yatağın kenarına oturdu.

– Üzgünüm, dedi.

Hiçbir şey söylemedim, bu tür bir olay ancak benim başıma gelebilirdi. Güne, yatağımda bir kız bularak başlamış ve onu düzmemiştim. Sonra, banyosunda bir kızın sırtını ovmuş ve onu da düzmemiştim. Sonunda sokaktan bir kızı toplayıp evime getiriyor ve bir kez daha onu da düzmeyi beceremiyordum. Kimi zaman yaşamı çok yorucu buluyordum, sanki beni kordan yapılmış bir yatağın üstüne sürükleyerek eğleniyorlardı. Karanlıkta kızın sırtına bakıp esnedim, ama bunun o kadar önemi yoktu, yalnız gibiydim, bir uyuşturucuyla ya da birkaç şişe birayla ya da ateşim varken karanlıkta müzik dinlemeye o kadar alışıktım ki, belki de yalnızca, penisim sertleşmiş durumda düş görmekteydim ya da hafif bir karabasanın etkisi altındaydım. Kız bana doğru döndü, ancak siluetini gördüm, televizyonda, adamlar tanınmamak istediklerinde yapıldığı gibi.

– Hoşuma gitmiyor bu, ama elimden de bir şey gelmiyor, dedi. Ya da daha çok, hiçbir zaman bir şey hissetmiyorum. Sinirleniyorum...

– Aldırma, dedim. Önemli değil.

– Belki gitsem daha iyi olacak, dedi.

– Nasıl istersen. Beni rahatsız etmiyorsun, ama yatacağım. Kalıp müzik dinleyebilirsin, istersen, bence mahzuru yok.

– Doğru mu söylüyorsun?

– Evet, emin ol. Çıkarken kapıyı kapatmayı unutmazsın, o kadar.

Artık onunla ilgilenmedim, soyundum, yatağın içine girip yüzümü duvara doğru çevirdim. Pikabın sesini kıstığını fark ettim, plak-

ları karıştırıp durduğunu duyuyordum. Sessiz ve hoş bir hazır bulunmaydı onunkisi, örtüyü omzumun üstüne çekip uykumun gelmesini bekledim.

Daha sonra, yatağımda yavaşçacık döndüm, müzik devam ediyordu; uyur gibi yaptım, gözlerimi aralayıp kıza baktım, yalnızca kendisi için, zevk için dans ediyordu ve hidayete ermişe benziyordu. Görülmeye değer olağanüstü bir şeydi. Bununla, yaşamda başınıza gelen tüm bokluklardan temizleniyorsunuz.

Ertesi sabah öğleden biraz önce uyandım. Kız gitmişti. Ayağa kalkıp kahveme doğru uyuşuk uyuşuk yürüdüm, sonra kendimi iyi hissettim. Sargıma alışılmış bir yüz buruşturmayla dokundum; kolum acıyordu, ama kesinlikle kırık yoktu, hayır, ucuz atlatmıştım, hem bu benim için bir uyarı cezasıydı. Bu arada acaba bir şeyin kefaretini mi ödemiştim ya da bu daha çok bir avans mıydı diye kendi kendime sordum, başıma anlaşılmaz bir bokluk geldiğinde her zaman bunu düşünürüm ve acı için avans ödenir mi, ödenmez mi, hiç bilmem. Güneş odaya girmişti, sıcaklık otuz beş civarında olmalıydı, sessizliğin tepenize çökmeye başladığı sıcaklıktı. Renkleri giderek kırmızıdan maviye değişen bir havluya sarılıp dışarıya çıktım; inanılmaz, ama hoş bir sıcaklık vardı, posta kutusuna kadar dosdoğru gittim, mektuplarımı aldım.

Bir borsa oyunundan kazancımın tutarı olan küçük miktardaki çekle yelpazelenerek esmerleşmek için otuz saniye dışarıda kaldım; bir gün iyi başladığında, şükretmeyi bilirim, gülümseyerek içeriye girdim.

Günümü nasıl geçireceğimi düşünmeye zaman bulmak için bir bira içtim. Çalışarak mı ya da müzik dinleyip sigara içerek gölgede kımıldamadan biraz uzanarak mı? Belki çalışsam daha iyi ederdim, evet, belki birazdan başlayacaktım, henüz hiçbir şey bilmiyordum bu konuda. Özgürlük, siz kendisine sırt çevirir çevirmez, can sıkın-

tısına neden olabilir; ara sıra gerçekten ilgimi çeken hiçbir şey olmazdı, saatlerce ellerime bakabilir ya da aç olmadığım halde bir sürü sandviç yiyebilir ya da araba sürebilirdim.

Telefon, bu tür düşüncelere son verdi, gong gibi çaldı. Ahizeyi kaptım. Arayan Nina'ydı.

– Sen misin? diye sordu.

– Evet, dedim.

– Aaahhh.... Başıma öyle boktan bir şey geldi ki! diye sızlandı.

– Ya, öyle mi?

– Hayatta bilemezsin, hayır... Ne yapacağım ben?...

– Ne geldi ki başına?

– İnanılmaz bir şey... Bana ancak sen yardım edebilirsin.

– İnşallah yangın çıkarmamışsındır, itfaiyenin numarası da yok bende, telefonun kadranındaki rakamlar da okunmuyor.

– Hayır, dalga geçmiyorum. BENİM başıma bir şey geldi!

– Pekâlâ, seni dinliyorum.

– Hayır, hayır, bunu telefonda konuşmak istemiyorum. Gelmeni istiyorum...

– Nasıl yani? Hemen mi?...

– Evet, evet, hemen, ŞİMDİ!!

– Peki ama, ne oldu? Önemli mi?...

– Allah kahretsin, geliyor musun sen?

– Olur, geliyorum, dedim.

Ama yine de, tam yıkanmadan, yalnızca suyun üstümden aktığını hissetmek için, duş yaptım; kız şimdi elli kilometre kadar uzakta oturduğu için, komşu kapısı değildi. Çok sıcak havalarda musluklardan gelen su azalıyor ve borulardan gürültüler duyuluyor, ara sıra da bu su açıkça kırmızı oluyordu, düş gibi bir şeydi. Sonra, bir parça peynir yiyip sokağa çıktım. Park etmiş arabalar sanki ergimiş metalden bir ırmak oluşturuyordu.

Yolda durup bir bardak içki içtim, bir şemsiyenin altında az kalsın uyuyordum, çünkü burası o derece hoştu ki, evine gerçekten rahatlamış olarak geldim, gülümseyerek kapıya iki kez hafif hafif vurdum; Nina, üstünde, bacaklarının ortasına kadar inen mavi bir tişörtle gelip kapıyı açtı.

İçeriye eğildim, muziplik olsun diye başımı sağa sola çevirdim.

– Adam burada değil mi? diye sordum.

Gözlerini havaya kaldırıp iç çekti:

– Hayır, onunla birlikte yaşamıyorum, dedi. Haydi, gel.

Girdim. Dairesi ona çok benziyordu; hoş bir havası vardı, Zen tarzı, arkalıksız küçük bir kanapeye oturdum, tepede Edo dönemi bir röprodüksiyon, bir sineğe bakan bir maymun görülüyordu. Bacaklarımı uzattım.

– Doğrusu, susuzluktan öleceğimi sandım, dedim.

– Bir içki içmek ister misin?

– Hayır, hayır, yalnızca büyük bir bardakta yabani nane suyu.

Ellerini kalçalarına silerek mutfağa koştu. Vücudunun güzel olduğunu biliyordum, evet biliyordum, hatta güzelliği yalnızca kalçalarıyla kalmıyordu, ama kendimi keyifli hissettiğim için daha çok şu tür bir düşünce geldi aklıma: Böyle bir kadını bırakmak için, dedim kendi kendime, yine de insanın adamakıllı güçlü bir karakteri olmalı, dostum, sen bir kahramansın, senin gerçekten güçlü olduğun söylenebilir, bu işi gerçekten başarırsın demektir.

– Mümkünse beş altı parça buz da at içine...

Maviye çalan yeşil renkli bir nesneyle geri geldi, içinden tehlike fişekleri gibi rengârenk kamışlar çıkıyordu, boğazımın kuruduğunu hissettim, iki elimi uzattım. Emmeye başladım.

– Seni dinliyorum, dedim.

Kolları bacaklarının arasında, önüme çömeldi, başını yana eğdi.

– Başıma gerçek bir dert geldi, dedi.

– Ne diyorsun sen?

– Evet, hastaneye yatacağım. Karnımda bir bokluk var.

– NE var??!!

O anda uçan bir halının üstünde havalandığımızı ve halının bizi doğrudan cehenneme götüreceğini sandım, yakıcı bir hava cereyanına tutulmuştuk sanki.

– Karnının neresinde bu? diye sordum.

– Bundan söz etmek istemiyorum. Tiksindiriyor beni. Ama alacaklar onu. Ne zaman çıkacağını bilmiyorum.

– Allah kahretsin, olacak şey değil!

– Bana bir iyilik yapmanı istiyorum...

– Ne?

– Evet, Lili'yle ilgili... Tüm ayı benimle birlikte geçirecekti, babasıyla anlaşmıştım, ama şimdi adam gitti, ona nasıl ulaşacağımı bilmiyorum artık. .

– Pekâlâ, sorunu anlıyorum, dedim.

– Onu bırakabileceğim yalnızca sen varsın. Sana güvenirim.

Böyle bir darbeyi bilirdim, basit ama neredeyse öldürücü bir etkisi vardı, sonucu kesindi.

– Sinirlenme, dedim, yavaş ol... Belki yeni adamın bir arabanın bakımını yapmayı beceremez, ama kim bilir kızına bakmayı becerir, belki on parmağıyla bir şeyler yapmayı biliyordur, bulunmaz bir nimettir ha?...

Ellerini saçlarının içine daldırarak ansızın ayağa kalktı.

– Ahhh... Bir herifin kendisiyle yattığım için kızımla ilgilenebileceğini sanmam!

– Fazla enayi olmayan bir adam bulmak o kadar güç mü?

– Dinle, bunu tartışmak istemiyorum. Senden bir yardım isteyebileceğimi sanıyordum, o kadar.

Bir sigara yaktım, kızla ilgili olağanüstü anılarım yoktu, sık görüşmüyorduk, hep babasının yanındaydı, ben de o sıralar daha çok annesiyle ilgileniyordum, belki iki üç kez karşılaşmıştık. Can sıkıcı ya da budala bir kız olarak anımsamıyordum onu.

– Baksana, bu hoşuma gitmiyor, dedim. Saçmalamadan...

Ama, ansızın, bana sözünü ettiği o korkunç şeyi yeniden düşündüm ve eğilip dizlerime baktım, birinin beni ensemden yakaladığını sandım.

– Yine de, başka çaren yoksa, diye ekledim, bana güvenebilirsin.

Açıkça havaya sıçradı, külotunu görebildim, gözleri vahşice parıldayan öfkeli bir kaplanın ağzını simgeliyordu, ama beni korkutmadı, o an bir kadınla yaşamanın dünyanın en güç şeyi olduğunu tümüyle unuttum, tüm ihanetlere hazırdım, ikiye bölünmesi gereken bir inatçı kafa örneği olarak, kadınlardan oluşan bir halk mahkemesi önünde kendimi suçlamaya hazırdım, şaşkın halimle hafif

bir kahkaha koyverdim, ellerime sarıldı.

– Doğru mu ha?... Tamam, kabul ettin değil mi?... diye sordu.

– Güç bir iş değil herhalde, hem yüz yıl sürmeyecek.

– Elbette sürmeyecek, dalga mı geçiyorsun.

– Ama, biliyor musun, bu işin yürüyeceğini sana garanti edemem, kızını iyi tanımıyorum...

– Kaygılanma, ben yürüyeceğini biliyorum, ikinizi de tanıyorum.

Nina gülümsediğinde gözlerinin rengi değişiyor sanırdınız; ben de böyle bir şeyden hoşlanırım, beni kolay bir av yerine koysa da, diyelim ki sıkıntısına katlanırım.

– Evet diyeceğini biliyordum, dedi.

– Ben de biliyordum evet diyeceğimi.

Saatine bir göz attı.

– Pekâlâ, gidip onu almalıyız. Öğleden sonrayı kız arkadaşlarından birinin evinde geçirmek istedi.

– Hemen gitmeye mecbur muyuz? diye sordum.

– Ancak vaktimiz var, dedi.

Merdivenlerde peşinden koştum, benim trabzana tutunmam gerekiyordu, oysa o, kahkahayla gülüp sanki yüz altmış kilometre hız yaparak tam anlamıyla uçuyordu, aşağıda kendi arabasıyla gitmemiz için ısrar etti.

– Hey, dedim, belki araba kullanmasan daha iyi olur...

– Oo, yuh be, beni yarı ölü mü sanıyorsun?

– Tamam, tamam bir şey demedim... Uzak mı?

Yüzüne güneş vurmuştu, bana motor kapağının üstünden baktı; bir saç tutamını kulağının arkasına attı, karnını ikiye yaracaklarını düşünmek güçtü.

– Atla, dedi, göreceksin elbette.

4 Akşam Nina'nın evinden iş dönüşü saatinde ayrıldım. Lili'nin küçük kız arkadaşının annesinin evinde birer bardak içki içmiştik; kadın koca memeli, açık renk gözlü, kızıl sarı saçlıydı, bu arada sık sık evimin yanındaki plaja geldiğini öğrenmiştim; anlaşılan burası en yakın plajdı, dünya pek küçüktü. Fırsat buldukça gelip Lili' yi almayı önermişti, bu onu hiç rahatsız etmezmiş, ben de her zaman kâr kârdır diye düşünüyordum. Ona adresimi bıraktım. Sonra üçümüz geriye kalan birkaç şeyi yoluna koymak için eve döndük. Şimdi yalnızca ikimiz vardık: Lili ve ben.

Kentten çıkıncaya kadar sıkıntıdan patladım, sıcak yüzünden yavaş yavaş solumak gerekiyordu, neredeyse gece olmuştu, pembe ve açık mor renkler hâlâ canlıydı, çok belirgindi. Lili yine uyuyor mu diye bakmak için başımı arka kanapeye çevirdim. Tamam, durum iyi, çok şükür, diye düşündüm, şimdiye kadar her şey yolunda gitti. Yanımda içi bir yığın giysi ve başka bilmediğim şeyler dolu bir çanta vardı, çok geç yatmamasına, yemeğini yemesine, flüorlu pastillerini almasına dikkat etmeliydim, Allah'ın her günü banyo yaptırmalıydım ve daha bu tür şeyler; Nina, kısacası, Allah kahretsin, elbette göreceksin, BU CANLI BİR ŞEY! demiş ve yararsız iç dökmelerden kaçınmak için bizi sahanlıkta kapı dışarı etmişti, daha iyi bir şey ummuştum, ama kendi kendime, en iyisini yapıyor dedim, hatta bir şeyi belirtmişti, göz gözeydik:

– Hastaneye gelip beni görmeye çalışma, yoksa seninle bir daha konuşmam...

– Hiç olmazsa bir kez... diye bir öneride bulundum.

– Hayır, bunu aklından çıkar!

Giderken durduğum aynı yerde durdum, park yerinde neredeyse hiç araba yoktu. Arabadan çıkmadan önce bir kez daha Lili'nin uyuduğundan emin oldum. Kumral saçları vardı, zarifti, esmerleşmişti, kollarını başının arkasına atmıştı, tam da sekiz yaşına basmıştı; sekiz yaşında olmanın insanda ne gibi bir etki yaptığını şimdi anımsamıyordum, etrafıma bir göz attım, ona verecek bir öğüdüm olsaydı, şöyle derdim: "ACELE ET, ÇABUK OL DOSTUM!"

Bir rom-cola içtim, yeniden yola çıkmam için bu beni kamçıladı, ama araba zar zor gidiyordu, derdini sabırla karşılamak gereki-

yordu. Gelmeden bir süre önce müzik koydum, bir sigara yaktım, kendimi tuhaf bir durumda hissediyordum, bu olayın da tanımlanamaz bir tadı vardı. *Madame Butterfly*'ın daha ilk üç ölçüsünü dinlememiştim ki bir parmak sırtımda burgu gibi dönüyordu.

– Heeeyy, sen, uyuyordum diyorum sana!

– Pekâlâ, canımı sıkmaya başlama, dedim.

Kanapenin üstünden atladı, çantayı yere koyup yanıma oturdu.

– Kemerini tak, dedim.

Hız göstergesine bir göz attı.

– Bu hızla gidilirse hiçbir tehlike yok, dedi.

– Tümüyle aynı düşüncedeyim, ama yine de tak şunu.

– Hiçbir yararı olmayan şeyleri ne diye yapmalı?

– Hayatı henüz hiç tanımıyorsun, dedim.

Koltuğun üstünde diz çöküp gözünü ayırmadan yola bakmaya başladı, inanılmaz bir çabuklukla bütün dikkatini burada topladı, ben artık çoktan yoktum ve o bir kadın kadar güzeldi, yalnızca biraz ileride başparmağını ağzına sokup hemen çıkardı.

– Daha çok uzak mı? diye sordu.

– Hayır, geliyoruz, dedim. Uyuyabileceksin.

– Hey, ama olmaz ki, sonra ne zaman yemek yiyeceğim?

– Kaygılanma, hallederiz...

– Kızarmış patates istiyorum.

– Of, aman...

– Ben kızartırım, işi bana bırak. Hey, istersen başka yemek de yaparım. Pasta yaparız.

Ona baktım, gözlerini faltaşı gibi açmıştı, eteğinin küçük bir bölümünü elinde sıkıyordu, bir kolunu da koltuğun arkalığına atmış, gülümsüyordu, her yaptığını tam yapıyordu, bunu anlamak kolaydı. Elbette yaşı ilerledikçe böyle bir alışkanlığı yok olacaktı, yaşam ona iki ya da üç küçük şey öğretecekti; evet, bu dünyada kurnazlığa yer yoktu, güven vermek gerekirdi, insan her defasında her şeyini yeniden ortaya dökmemeliydi, bu tam bir çılgınlıktı, o zaman da buna şaşmamalıydı. Parmaklarımı çıtlattım.

– Dinle, neredeyse eminim, evde herhalde çikolata var, bununla bir şey yapabiliriz, ayrıca hani üstüne ekilen gümüş renginde o

küçük nesnelerden ve rendelenmiş hindistan cevizi de olmalı. Ne dersin, bunlarla bir şey yapabilir miyiz?

– Evet, evet, yumurta, un, tereyağı; bunların hepsi var mı?

Başımı salladım, gaz pedalını kökleyerek; birazdan yüz kilometreye çıkacaktık.

– Baksana, dedim, sanıyorum eğleneceğiz.

– Pekâlâ, tüm söylediklerimi yapacaksın, sofrayı kuracaksın.

– Kabul, bulaşığı sen yıkayacaksın.

– Hay Allah be, birazdan geliyor muyuz ha?

– Evet, az kaldı.

Sonunda park edip kızın eşyalarını aldım. Cebimde anahtarlarımı aradığım sırada, tişörtümün eteğine yapıştı, başparmağını emdi; mehtap vardı, onu çok iyi görüyordum, gözlerini kaydırma biçiminden hoşlanmaya başlıyordum. Kapıyı açtım.

– Yorgun musun ha?

Sıçradı ve ilk o girdi.

– Hayır, hiç yorgun değilim, dedi.

Hemen mutfağa daldı. Saat akşamın onu ya da on biri olmalıydı. Çantasını bir yere koyup, iç çekerek oturdum; yumrukları kalçalarında, bana bakıyordu.

– Peki öyleyse, dedim, işe koyulmaya hazır mısın?

– Çikolata olarak neyin var, göster bakalım, gerekli olan ne varsa çıkar.

– Patates kızartmıyor muyuz?

– Evet, evet kızartıyoruz, bu işi sen yapacaksın, ben de pastayı. Bir önlük gerek.

– Bak, işte bu yok. Sana bir bez vereyim.

– Temiz bir bez ver.

– Peki, kıpırdama.

– Malzemeleri de masanın üstüne çıkarmak gerek.

– Dinle, bence yeterince büyüksün, bir sandalyenin üstüne çıkman yeterli. Aradıkların dolaplarda. Başının çaresine bak. Bir süre birlikte kalacağımıza göre, her an arkanda olmayacağım, her şeyin yerini öğrenmeye başla, ben birazdan geliyorum.

Başka bir odaya gidip kendime bir esrarlı sigara sardım, müzik

koydum ve yeniden mutfağa gelip oturdum, patates soymaya başladım. Lili çikolata tabletlerini bulmuştu, alüminyum kâğıtları göbeğinin üstünde bir güzel katlıyordu. Bir saniye sigaraya yan yan bakarak gidip pencereyi açtı.

– Of, amma da pis kokuyor bu nesne!

– Öyle mi?

Bir süre sonra kendimi onunla birlikte gerçekten iyi hissettim, bunun o sigarayla bir ilgisi yoktu, yalnızca aramızda hiçbir gerginlik söz konusu değildi, yanıt bekliyormuş gibi bir hal almadan konuşuyordu benimle, hatta tek başıma bile gülebiliyordum, kızmıyordu, benden daha çok gülmeye başlıyordu; onu tenceredę o karışık nesneyi yaparken gördüğümde şaşkına dönmedim, pasta yapma konusunda da şimdiye kadar hiçbir şey öğrenmemiştim, gerçekten bu iş bana sandığımdan daha kolay göründü.

Pasta fırında pişerken kızarmış patateslerin önünde karşı karşıya oturup tabaklarımıza küçük yığınlar halinde hardal, mayonez ve ketçap aldık, bunlara ulaşmak için küçük bir patates parçasını içlerine batırıp bükmek yeterliydi. En ufak bir şeye gülüyordum.

Sonra her şeyi evyeye boşalttım; bu işi yarın yaparız, bu akşam her şeyi bir yana bırakalım, pastanı yemek için yan tarafa geçsek daha iyi olur, dedim.

– Hayır, hayır, dedi. Bulaşığı akşam yıkamayı yeğlerim.

– Emin misin? Nasıl istersen öyle yap.

Evyenin önüne bir sandalye yerleştirdi, üstüne çıkıp diz çökerek işe koyuldu. Onu beklerken ben de bir kutu bira aldım ve gidip bir koltuğa attım kendimi. Hastane için herhalde valizini hazırlamakta olan Nina'yı ve geçireceği geceyi düşündüm, ama benim elimden bir şey gelmezdi, o kadar becerikli değildim, ben yalnızca bir porsiyon kızarmış patates yemek için olduğu yere çivilenmiş bir heriftim.

Kısa bir süre sonra çikolatalı pastanın odaya girdiğini gördüm. Bu nesneyi koltuğun kolunun üstüne koyup büyük bir sessizlik içinde keserek ikiye böldüm. Hafif bir baş işaretiyle selamlaştık, sonra yemeğe başladık.

Biraz ağır ve oldukça koyu bir şeydi, ama abartmadan söyleye-

yim, çok hoşuma gitti, bir tek kırıntısını bile bırakmadım; kız bana gurur dolu bakışlar fırlatıyordu; karşılıklı, olmayacak şeyler yapıyorduk, ben parmaklarımı yalıyor, gözlerimi havaya kaldırıyordum, uzur süredir bu kadar söylenecek söz bulunmayan bir şey, bu kadar da hoş olan bir şey görmemiştim. Allah kahretsin, dedim, neden her zaman her şey bu kadar basit değil, çikolatalı böyle bir zımbırtıyla kendi kendini aldatmak ne kadar güzel!

Kısa bir süre konuştuk. Biraz ipe sapa gelmez şeyler söyledik, ama benim de tüm istediğim buydu, sözcükler kolayca geliyorlardı; acaba bu koltuktan kalkacak gücü bulabilecek miyim diye kendi kendime soruyordum; hemen sonra kızın kolumdan tutup beni sarstığını fark ettim:

– Haydi, gel... Tek başıma yapamam, dedi.

– Yaparsın, yaparsın, dedim, başa çıkarsın sen.

– Hayır, bana BİRİ gerek.

– Her zaman böyle olmayacak. Sandığından daha güç bu iş.

– Bana vız gelir. Gel.

Ayağa kalkıp peşi sıra banyo dairesine kadar gittim.

– Oh, cam mı kırdın sen?

– Hayır, kaçık değilim.

O baş belası kızı neredeyse unutmuştum, banyomda gördüğüm son kızdı, kaçırılmış güzel bir fırsattı.

Muslukları açtım, koşarak gidip bir sigara aldım ve geri gelip Lili'nin yanına oturdum, banyonun kenarına dirseğimi dayadım.

– Akşam bence daha iyi, dedi.

– Yavaş yavaş işleri anlamaya başlıyorsun.

– Söylediğim zaman sırtımı ovarsın..

– Şansın var, bu konuda uzmanım.

Dalgın gözlerle sigara içerek bekledim, bana işaret ettiğinde eldivenle sabunu alıp sırtını ovdum. Saçlarını, ıslatmayayım diye, yukarıda tutuyordu, zarif, yapmacıksız bir şekilde; müthiş bir şey diye düşündüm, eğlenmek için kalçalarını da sabunladım, kıvrandı; gülümsedim, eldiveni çıkarıp suya attım.

– İşte, tamam, dedim. Gerisini sana bırakıyorum.

– İyi, teşekkür ederim. Banyo köpüğün yok mu senin?

– Hayır, annenin vardı. Ama bırakmadı hiç.

– Yazık.

– Evet, öyle. Etrafı çok kirli bırakmamaya çalış...

Su içmek için mutfağa gittim, ışığı yakmadım ve yeniden Nina'yı düşündüm, bu tam bir saniye sürdü; kendimi toparlamama yetti. Karanlıkta zırvalamakta ustayımdır, melankoliye ve kötü biten olaylara karşı eğilimim olsa da, kendimi iyi ayarlarım. Ama her şeye karşın intihar beni çekmez. Berbat filmlere benzer bu, böyle filmleri sonuna kadar seyretmek güç değildir benim için, çünkü bir an gelir ki artık hiçbir şey hissetmem ve sanki bataklıklara gömülürken yüzümdeki dinginliği koruyabilirim, genellikle on üzerinden dokuz kez işin içinden sıyrılırım. İçkimi yavaş yavaş içtim, sonra yeniden aydınlığa geldim.

Lili bir havluya –elbette benim havlum– sarınmış durumda odanın ortasından geçti, çantasını karıştırdığını duydum. Sonra gelip kırmızı puanlı küçük slipiyle önümde dikildi, kolunu kaşıdı.

– Nerede yatacağım ben? diye sordu.

– Canım, ikimiz için yalnızca bir yatak var, ama büyük. Herhalde sorun olmaz.

– Ben uyurken hiç kıpırdamam.

– Ya, ben de öyle.

Sertçe geriye çark edip yatağa çıktı. Bana sırtını dönerek örtüyü üstüne çekti.

– Ben hemen yatmıyorum, dedim. Müzik rahatsız etmez seni, değil mi?...

– Evet, ama çok fazla ışık var.

Ayağa kalkıp tüm ışıkları söndürdüm. Moralimi yükseltmek için epeyce karanlıkta kaldım, esinin gelmesini beklemem gerekiyordu, onsuz hiçbir şey yapamazdım, insanın en iyi yanını ortaya çıkarması başlı başına bir derttir, dünyanın en güç şeyidir.

Kendimi toparlamak için bir bira alıp, rahatça içtim; müziğin sesini bir kerte yükselttim, nefesli bakır çalgılarla çalınan bir Afrika zımbırtısıydı; som altından yapılmış o tabureme, sert ve rahatsız o boktan şeye oturdum. Yazı yazarken biraz canımın acımasından çok hoşlanırım, ben eski ekoldenim, biraz acı çekmekten yanayım.

Ay ışığında makinemde yazmaya başladım, ama bir saat sonra gerçekten sıkıntı bastı. Her beş dakikada bir durup kaykılıyor ya da gözlerimi ovuşturarak başımı geriye atıyordum. Kitabın henüz adı yoktu, ama çok fena gitmiyordu; başıma gelmiş olan tüm budalaca şeyleri kullanıyordum, tanımış olduğum insanları buluyordum, sapıtmamaya da dikkat etmem gerekiyordu, her şey yuvarlana yuvarlana art arda geliyordu.

Kimi zaman gerçekten eğleniyordum, ama iş genelde oldukça güçtü, ne denli eğlenceliyse o denli de güçtü, özellikle üslubumun arılığına dikkat etmeye çalışıyordum, gerçekten de beni tüm ilgilendiren buydu, olayın o kadar önemi yoktu, engelleyen ya da kilometrelerce iyi bir ritimle koşup duran küçük bir tümce üstünde saatlerce kalabiliyordum, bunu hiç de dalga geçmek için söylemiyorum, neredeyse gözlerim yaşarıyor şu sırada.

Gün doğmadan olağandışı güzellikte bir bölümü bitirmiştim, bu biraz en iyi anlarındaki Kerouac* tarzıydı, şu farkla ki Kerouac ölmüştü; ben de bu arada uzay mekiğine, dünya çapında durgunluğa ve neo-rock dönemine yetişmiştim. Hiçbir düzeltme yapmadım, çünkü ışık yakmak istemiyordum, ama neredeyse her zaman böyleydi, sonradan kendimi tümüyle tükenmiş hissediyordum, bunu zihnimden atamıyordum, yaşamın tüm boklukları buradan geliyor. Yazarken, bereket versin, her zaman geriye dönebiliyorsunuz; öylesi sahneden ya da bir madeni levha çökertme makinesi önünde esneme isteği duyarak sekiz saat çalışmaktan daha az tehlikeli. Boğazımı temizledim; kâğıtları çekmeceye atıp çırılçıplak soyundum ve yattım; tümüyle tükenmiştim.

5 Sabahleyin erkenden kapım çalındı, gün henüz doğmuştu, çoktan biliyordum gidip açmayacağımı, ama yanımda bir şey ya-

* Kerouac (Jack), Amerikalı yazar. Beat Generation'ın önde gelen isimlerindendir. (ç.n.)

taktan sıçrayıp koridorda koşmaya başladı.

– HAYALLAH KAHRETSİN! diye bağırdım. BIRAK ŞU MANYAKLARI DIŞARIDA! AÇMA, UYUMAM GEREK!!

Ama Lili'nin zinciri çektiğini duydum, aynı anda da Cécilia'nın odaya dalıp perdeleri açtığını gördüm. Işığın şokuyla yatakta titredim, rahatsız olmuştum, örtülerin içinde büzülüp duvara doğru döndüm. Bu budala karı yüzünden günün geri kalan bölümünde keyifsiz olacağımı biliyor, çabucak düşünmeye çalışıyordum, üstüne mi atlamalıydım, kovmalı mıydım, başımın üstüne yastığı bastırıp gözlerimi kaparsam bir şansım olur muydu? Karı gülüyordu, duyuyordum, deli gibi gülüyordu.

– Ooooooo, ooooooo, diyordu, şuna bakın, şuna bakın hele, harika bir gün başladı, başka yapacak hiçbir şeyi yok ki... Allah kahretsin, çık şuradan, SENİ ALMAYA GELDİK!!

Başımı çevirdiğimde odanın ortasında dikilmiş bir herif gördüm, tanımıyordum, ama ilk bakışta hoşlanmadım ondan, hafifçe gülümseyerek bakıyordu bana; olsa olsa yirmi yaşındaydı, ama kendine her şeyden adamakıllı bıkmış gibi gülünç bir hava veriyordu, bakışları ölgündü, yakışıklı biriydi de; çok güzel bir başlangıçtı bu, ona kötü kötü gülümsedim, başını başka yana çevirdi. Cécilia gelip yatağa oturdu, tam formunda görünüyordu, dışarının aydınlığı gibi pırıl pırıldı, hoş bir kızdı, aksini söyleyemezdim. Yalnız biraz fazla aşırıya kaçıyordu. Beni sinirlendirdiğini fark etmiş miydi, bilmiyordum, yerinde duramıyordu.

– Marc, dedi, haydi git kahve yap. Acele edelim...

O alık herif şaşkınlıktan donakaldı, fizik olarak fena değildi, ama elbette ondan olmayacak bir şeyi istememeliydi, bir kaşını yukarıya kaldırdı. Mutfaktan tencere gürültüleri geliyordu, ona başımla işaret edip, dedim ki:

– Mutfakta küçük bir kız var, sana her şeyi gösterir...

– Pekâlâ, dedi, bu işle ilgileneceğim.

Adam ancak uzaklaşmıştı ki Cécilia'yı arkaya çektim. Karşı koyacak vakit bulamadı, onu boynundan öptüm ve elimi bacaklarının arasına soktum, bu bir saniye sürdü, hemen sonra da bıraktım. Çabucak doğruldu, yanakları biraz kırmızıydı, canı sıkılmıştı.

– Hey... Delirdin mi sen? dedi.

Gülümsedim, halimden çok memnundum, olay beni ansızın gevşetmişti.

– Kuzum, benden sıkılmadığını sanıyorum, dedim. Anlıyor musun, bu işte çıkarımı gözetmeliyim, yoksa fazla boşuna olur...

Bana baktı, gözleri güneşte yere serilmiş mika levhalar gibi parladı, ne dargın ne de öfkeli görünüyordu, söylediğimden ne hoşlanmış ne de hoşlanmamış gibi bir hali vardı, aslında, bunu nasıl ele alması gerektiğini herhalde çok iyi bilmiyordu, son hızla karar vermeye çalışıyordu. Onu kibarca yataktan dışarı çıkararak avantajımı kaçırmıştım, ama her zaman sağ yanağını uzatan kişi olmamak iyi oluyordu.

– Peki, dedim, beni ne yapmak için almaya geldin?...

Zihnini toparlaması için epeyce bir süre beklemesi gerekti, birkaç yıl sonra belki daha da çabuk davranır. Saçlarıyla acayip bir şekilde oynadı, başını salladı ve odaya kıvılcımlar saçıldı, bu çok tuhaf bir şeydi, ama hiçbir şey söylemedim, hiçbir şeyin farkında değilmişim gibi yaptım, şimdi, kaçınmayı bildiğim iki ya da üç tuzak var.

– Buna layık değilsin, ama seni PİKNİĞE götürüyoruz!!.

Yanıt vermedim, çıplak durumda odanın ortasından geçerek pencereden baktım, dışarıda şimdiden sıcak bastırmış olmalıydı, daha çok beyaza ve açık maviye çalan renkler göze çarpıyordu, beni coşturacak bir şey değildi, kuru otların içine uzanmak, ılık içki içmek ve toz yutmak, hayır, havaya sıçramadım, ama Lili'yi düşündüm ve şansımız biraz yaver giderse gölgede bir köşe, çok sert olmayan bir yer bulabilirdik.

– Hey, pikniğe gitmenin sende uyandırdığı tüm etki bu mu? diye sordu.

– Artık çok genç değilim. Bu tür beklenmedik bir şey beni kolay kolay coşturmaz.

– Hey, hepimize iyi gelir bu, konuşup tartışabileceğiz.

– Konuşup tartışmak mı?

– Her şey arabada hazır, senin yapacağın bir şey yok. Bu küçük kız kim?

– Nina'nın kızı. Tatilde birkaç gün için yanıma aldım...

– Dalga geçiyorsun, Nina'nın kızı olduğunu bilmiyordum bile.

– Peki, o şaşkın herif kim? diye sordum.

– Oh, Marc mı? Olağanüstü biridir, göreceksin, onu tanımak gerek. O da kitap yazıyor.

– Peki, o zaman ben gelmiyorum, dedim.

Tam da bu sırada Lili son hızla koşarak mutfaktan geldi. Zınk diye önümde durdu, baştan ayağa beni süzdü, özellikle iki bacağımın arasındaki nesne onu ilgilendiriyormuş gibi görünüyordu, birkaç saniye bu nesneyi inceledi, sonra gözlerini bana doğru kaldırdı, artık başka şey düşünüyordu.

– Kuzum, dedi, bu doğru mu?

– Ne doğru mu?

– Pikniğe gideceğimiz.

– Şey, aslında, pek istekli değilim, biliyorsun ki...

– Ben pikniğe bayılırım, anlaşılan o adamın arabasında dondurma da varmış. Çabucak giyin. EMİNİM, DONDURMALAR ERİYORLARDIR!!

O adam kahveyle birlikte geldi. Öyle kötüydü ki kahve, herhalde bunu bilerek yapmıştı, hiçbir şey söylemeden bu nesneyi evyenin içine devirip giyinmeye gittim. Kendi kendime, gün ne kadar kötü başlıyor, dedim, vallahi daha beter olamazdı, ama yalnızca içecek bir şeyler alarak beterinden sakınabilirdim, bakarsın can sıkıntısı dayanılmaz olur ya da bir ıssız yerin ortasında araba bozulur diye düşünerek, sigara da aldım.

Hepimiz Marc'ın arabasına bindik, ben öne, onun yanına oturup ona kalkabileceğimizi işaret ettim. Üstü açılabilir bir arabaydı bu, hızlanmaya başladığımızda gözlerimi kapatarak kendimi bıraktım.

Güneş ve rüzgâr yüzünden tam olarak uyuyamıyordum, arabadakilerin konuştuklarını, saçma sapan şeyler söylediklerini duyuyor, ama duymuyormuş gibi yapıyordum, beynim tümüyle boşalmıştı, saçlarım her yana savruluyordu. Gerçekten de belki aldanmıştım, belki de güzel güzel dolaşacak ve dingin bir köşede o berbat dondurmaları yiyecektik, neden olmasın?

Bir süre gittik, gevşemeyi adamakıllı başarmış, tüm kaslarımı

gevşetmiştim, toparlanıyor, hiçbir şeye dikkat etmiyordum. Adam fren yapınca burnumu öne çarptım.

– Görüyorum ki çok güç beğenir biri değilsin, dedim. En ufak bir şey seni eğlendiriyor.

– Ne yaptım ki?

Yanıt vermedim, güneşte gözlerimi kırpıştırarak arabadan indiğimde iyi bir yer seçildiğini gördüm, kayalar ve ağaçlar vardı çevrede, ufukta da azıcık bir yaşam belirtisi bile yoktu. Onlar bagajdan sepetleri çıkarırken birkaç adım yürüdüm, bir çam ağacının dibinde bir köşe seçip yere uzandım.

Karnım pek aç değildi, ama sıcağa karşı savaşmak için arabadan birkaç kutu bira aldım, kendini bırakıp gölgede kırk derece sıcaklıktan en iyi şekilde yararlanmaktan başka yapacak bir şey yoktu.

Cécilia öğleden sonrayı donla geçirmeye karar vermişti, bu beni rahatsız etmiyordu, çevreyi seyretmekten bıktığımda biraz mola vermemi sağlıyordu. Ortam oldukça iyiydi, hatta Marc'la iki üç laf etmiştim, Lili de elinde bir sandviç her yana koşup duruyordu. Marc'ın biraz uzaklaşmış olmasından yararlanıp Cécilia'yı eleştirdim, kıyafeti sinirime dokunuyordu.

– Kuzum, dedim, bu herif dizinin sonuncusu mu?

Gülerek bana yaklaştı.

– Hayır, dedi, hiç anlamamışsın. Neden böyle sanıyorsun?

– Bilmiyorum, ama ne zaman rastlaşsak, farklı bir herifle beraberdin. Hiçbir zaman yalnız değildin.

– Hayır, Marc daha çok, bir arkadaş. Onunla ara sıra yatıyorum, ama yalnızca eğlenmek için, yalnızca bir arkadaş o. Okulda birlikteydik.

Çenemi kapamam gerekirdi, ama o sıcakta hiç isteğim yoktu; kız rahat rahat göğüslerine masaj yapıyordu.

– Senin arkadaşın olmak güç mü ha? diye sordum

– Kendinden mi söz ediyorsun?

Sırtüstü uzandım ve gözlerimi kapatarak ellerimi ensemde kavuşturdum, güneş bacaklarımı emiyordu. Marc'ın geldiğini duydum. Cécilia giysimin kolunu çekti:

– Dinle... dedi.

Tek gözümü açtım yalnızca.

– Dinle, senden çok şey istemiyorum, diye devam etti. En çok bir ya da iki hafta, dönebilecek duruma gelinceye kadar.

– İyi, anladım. Ama olmaz.

– Hey, ama yine de biraz sert davranıyorsun, dedi Marc. Kızın başı gerçekten dertte.

– Ben sana bir şey sormadım, dedim. Hem, sen onun arkadaşısın, değil mi ? Neden ona böyle küçük bir iyilikte bulunmuyorsun... ha?

– Bulunamam, çünkü anne ve babamla birlikte oturuyorum.

– Bak hele, bu bir palavra mı?...

– Haydi, birbirinize girmeye kalkışmayın, dedi Cécilia. Senden olmayacak bir şey istemediğimi sanıyordum...

– Benim yaşımda biri yalnız yaşıyorsa, bunun haklı bir nedeni vardır, dedim.

– Seni rahatsız etmem ki, görünmez olurum.

– Ha ha.

– Yemin ederim.

Boyun eğmeye başladığımı hissettim, tiksindirici bir şeydi, onlar da bunu hissediyorlardı, ikisi de bana sanki Maharishi* imişim, onlara zıpırca bir şey gösterecekmişim ya da bir güneş ışınının üstüne tırmanacakmışım gibi bakıyorlardı. Ama hava çok sıcaktı, onların sızlanmalarından bıkmıştım, kızın önümde yarı çıplak durmasından ve ona dokunamamaktan usanmıştım. Dinginliğimi bir sevişme sahnesine karşı oynuyordum, hatta bu oynanmamış olsa bile zırdelilikti. Aslında ben zayıf biriyim.

Marc fazla olduğunu anladı, büyüyü bozmamak için yavaşça uzaklaştı.

– Geçen sabah nereye gittiğini merak ettim, dedim.

O sırada buna yanıt vermenin çantada keklik olduğunu anladı, melek gibi gülümseyerek bana neredeyse yapıştı.

– Canım, kalmamı istemiyordun ki.

– Zırvalama.

– Ne olursa olsun, eşyalarımı almak için Marc'ın evine dönmem

* Yoga keşişi (ç.n.)

gerekiyordu, bu arada garajına bırakmıştım onları. Oraya vardığımda, annesiyle babası hafta sonu tatiline gitttikleri için biraz kaldım...

– Görüyorum ki adam gerekirse işin içinden çıkmayı pekâlâ beceriyor.

– Hayır, düşündüğün gibi değil, ama ben onun evine bayılıyorum. Bahçenin dip tarafında koskocaman bir yüzme havuzu var, sanıyorum zamanımın en büyük bölümünü suda geçirebilirim. Üstelik bu evde hiçbir şeyle ilgilenmiyorsun, kahvaltıda çilek istiyorsan, yalnızca parmak kaldırman yeterli.

– Tamam, dedim, anlıyorum.

– Evet, düşünebiliyorsun değil mi?...

– Hayır, ama adamın hep anne babasının yanında kalmasını anlıyorum demek istedim.

Başını öne eğdi, ama memeleri bana doğru bağırmaya devam ediyorlardı, herhalde onların nabız yoklamalarını istiyordu.

– Ee, kabul ediyor musun?... diye sordu.

– Zorla yaptırıyorsun, dedim.

Bir elimi bacağının üstüne koydum, ancak kendimi hasta etmek istemiyordum, pek fazla ısrar etmedim. Bunu yalnızca bir fikir edinmek için yapmıştım.

– Seni neden göstermeden kapı dışarı edeceğim.

Dönerken iki kız yolda arabanın arkasında uyudu; hava güzeldi, hiçbir şey düşünmek istemiyor, bir kolum kapıda dalgın dalgın gökyüzüne bakıyordum. Marc ara sıra bana hafiften göz atıyordu, güzel bir düz yola girmemizden yararlanıp asıldı:

– Hey, bu işi nasıl yaptığımı öğrenmek ilgini çeker mi?

– Aklından geçeni açıkla, kuzum.

– Evet, yazı yazmaktan söz ediyorum, canım. Bu işi nasıl kıvırdığımı, bir öyküyü nasıl yazdığımı bilmek ister misin?

– Dikkat et. Direksiyonu bırakma, dedim.

– Evet, işte, herhangi bir kitabı rastgele alıyorum, evet, sonra bakmadan üç sözcüğü işaretliyorum; beni izliyor musun?

– Elbette.

– İnanılmaz şeyler bulabiliyorum, düşünebiliyor musun, bilmiyorum, örneğin ARABA-PEKSİMET-BORU ne tür bir şey anlıyorsun değil mi?

– Çok iyi anlıyorum.

– Bak, dinle beni, başka bir şeye gereksinimim yok. Bir öyküye böyle başlıyorum ve çok parlak bir şey ortaya çıkıyor diyebilirim.

– Bundan eminim.

– Yalnız sorun şurada: Yeterince zamanım yok, yapacak o kadar çok şeyim var ki... Kısacası, ucunu görmeye başlıyorum, yakında bunu bir yayımcıya sallayacağım.

– Tükenmez bir arpalık bulmuşsun, dedim. Artık yorulmana gerek yok, adamım.

Uzun ve can sıkıcı bir virajı döndükten sonra adam istediği konuya geldi:

– Hey, bakıyorum da Cécilia ile anlaştın?

– Evet, sonunda beni kandırdı.

– Kaygılanma, ona çabucak bir apartman dairesi arayacağım, onunla ilgileneceğim.

– Elinden ne geliyorsa yap, dedim.

– Bana göre hava hoş, ama, anlıyor musun, onu o kadar uzun süredir tanıyorum ki, kendimi biraz sorumlu hissediyorum.

Yanıt vermedim, iki kişi için esrarlı sigara sarmaya dalmıştım, bu işi şiddetli rüzgârda da yapabiliyordum. Sonra çakmağı çaktım, yeniden kendisiyle ilgilendiğimde, bana uçan dairelerle ilgili bir şey anlatmaktaydı:

– ...ve vallahi düş görmemiştim, Allah'ın belâsı bir uçan daire bahçeye konmuştu biraz önce, bir tür yaldızlı ışık görüyordum...

– Yok yahu?

– Evet, evet, yemin ederim, anlattığım çılgınca bir şey gibi gelebilir, oysa sana yemin ediyorum, çevresinde öyle bir ışık vardı ki! O nesne kafamın içine iyice yerleşti. Bana inanmıyorsun değil mi ha?...

– İnanıyorum, dedim.

– Ama doğru bu.

– Dinle; kızma, bak, gerçekten öykün bana vız gelir; doğru ol-

sun ya da ya olmasın, umurumda değil; beni ilgilendiren yalnızca bunu anlatma tarzın, haydi, devam et, düşlere daldır beni.

Bu uyarım daha çok, adamın çenesini kapatmasına yaramıştı. Benim istediğim başkaydı; oh, hayır, küçük yeşil adamlardan ve ölüm ışığı efsanesinden söz edildiğini duymak isterdim. Esrarlı sigarayı ona uzattım. Hiçbir şey söylemeden aldı. Güneş batıyordu.

– Umarım sahip olduğun şansın değerini biliyorsundur. Anlatacak saçma sapan şeyler bulmak için, deneyimler tam bizim gibilere göredir.

Kırık bir oyuncağa benziyordu.

– Hey, dedim, konuş benimle. Tüm bu yolu birbirimize tek sözcük söylemeden gitmeyeceğiz. İnsanız be dostum.

Ama gerçekten dik kafalıydı, ağzından tek bir sözcük daha alamadım, dolayısıyla yolculuğun geri kalan bölümünü başım koltuğun arkalığına dayalı durumda, gecenin çöküşünü izleyerek geçirdim ve geldiğimizde rahat bir soluk aldım, sonunda kıçımı adamın o adamakıllı can sıkıcı arabasından çıkarabildim.

Çabucak dolaşıp, inmesini engellemek için kapısına yapıştım.

– Pekâlâ, gezinti için teşekkür ederim, dedim. Ama kendimi biraz yorgun hissediyorum. İyi akşamlar.

Kızlar indiler. Adam arabanın içinde ayağa kalkıp koltuğun üstünden atladı.

– Bekle, dedi. Ona valizlerini vermem gerek...

Cécilia'ya doğru döndüm.

– Yüzümden anlaşılıyor muydu evet diyeceğim? diye sordum.

– Sen benim son şansımdın, nereye gideceğimi bilmiyordum.

– Bir tür başmelek gibi geçinmek insanın hoşuna gidiyor, dedim.

Marc bu arada gelip valizleri aldı. Ona, bunları kapıya kadar taşıtmaya karar verdim. Kapıyı ancak açmıştım ki herkesi itip kakarak içeriye daldı.

Işıkları yaktım. Odaya kaygılı gözlerle baktı.

– Hey, ama bir tek yatak görüyorum! dedi.

– Evet, burası otel değil ki!

– Pekâlâ, öyleyse iki kız bu yatakta yatabilirler, sana da yere bir

şey sermen için yardım ederim...

Gülümseyerek ona doğru gittim:

– Söylesene bana, sen tam olarak ne yapmaktasın? Kız arkadaşını başka birinin evine yerleştirmekte olduğunu mu sanıyorsun? Öyle mi sanıyorsun ha?...

Üzüntülü bir halle yüzünü buruşturup bana baktı.

– Hiç de öyle sanmıyorum, dedi.

– İyi. Öyleyse elbette bugünlerde yeniden görüşürüz, ama bu akşam yorgunum. Evimde kafamı dinlemek istiyorum. Seni kapıya kadar geçireyim, dostum.

Cécilia'ya son kez bir göz atmaya çalıştı, ama kız başka yana bakıyordu, oldukça katı bir kızdı.

Marc'ın arkasından kapıyı kapadım, hemen sonra arabanın lastiklerinin gürültüsünü duydum, ama kendini biraz sinirli hissetmesi için belki nedeni vardı; yaşam her zaman toz pembe değildir. Dalgın dalgın buzdolabına doğru yürüdüm, bir bira alıp içtim, gece birazcık bile serin hava getirmemişti.

Odaya döndüğümde Lili çoktan bir koltukta uyumuştu, Cécilia da valizlerini açıyordu. Ansızın ev kalabalıklaşmıştı, özellikle yalnız yaşayan biri için, biraz özgürlüğün bedelini pahalı ödemiş biri için. Herhalde adamakıllı hastalanmıştım.

– Pekâlâ, sanıyorum banyo yapmaya gideceğim, dedim.

– İyi, ben de senden sonra yaparım. Beni boş ver.

Banyoda suyun akışını seyrederken bir yorgunluk hissettim, yeterince uyumamıştım, her şeyin başınıza aynı zamanda geldiğini sandığınız, hatta beyninizin de yorulmaya başladığı böyle anlar vardır. Romanım üzerinde çalıştığım tüm zaman boyunca neredeyse kimseyi görmemiştim, ama şimdi engel ortadan kalkmıştı. Giysilerimi bir köşeye atıp suya daldım, insanın ara sıra gözlerini kapatabilmesi gerçekten bir şans.

İçeriye girdiğini duyduğumda bir gözümü açıp baktım, kolları küçük kavanozlarla, yiyeceklerle doluydu; bana dikkat etmeden aynanın karşısında dikilip tüm getirdiklerini aynanın önündeki tablaya koydu, sanıyorum benimkileri de biraz itti, ama iyi göremiyordum, sırtı bana dönüktü. Yeniden gidip geldi. Bir kadın yerleşirken

böyle olur, bu insanı her zaman biraz korkutur; eşyalarını çevresine yerleştirebilmekten mutlu görünüyordu, işte, dengeli olmak buna denir; beni çok şaşırtan şey de, kadınların nasıl çabucak dekor kurmayı, bez dokumayı ya da bir kale yapmayı becerebildiklerini görmektir.

Suyun içinde gürültü yapmıyordum, ama adamakıllı uyanıktım, onu rahatça gözetliyor, en ufak hareketini izliyordum. Bu hoş ve sessiz bir gösteriydi. Kumarhanede para makinesinde üç çanı yan yana getirmeyi başarıp da madeni paraların durmadan düştüklerini görmek gibi bir şeydi. Daha sonra, bir ayağını banyonun kenarına koydurttum ve onu düzdüm.

6 İki gün sonra, yeniden çalışmaya başlama zamanımın geldiğini düşündüm. Onları gezmeye, plaja götürmüştüm, gerçekten dinlendirici iki gün geçirdiğimizi kabul ediyorum, ama bu tür şeyler çabucak soluğumu kesiyordu. Dolayısıyla, bir sabah, hiçbir parlak öneride bulunmadan elektrikli yazı makinemin başına oturdum.

Beş dakika sonra etrafımda epey kıpırdanma olduğunu fark ettim. Hafif gürültüleri bastırmak için gidip biraz müzik koydum. Yeniden oturup başımı ellerimin içine aldım.

Lili bir derginin sayfalarını çabuk çabuk çeviriyordu. Cécilia mutfaktaydı, odadan mutfağa, mutfaktan odaya aralarında konuşuyorlardı. Gerçekten de korkunç bir sıcak vardı, gidip başıma soğuk su çarptım, tişörtümü ıslattım ve kafam bomboş durumda masama geri döndüm, dışarıda belki kırk ya da elli derece sıcaklık vardı ya da daha fazla. Allah kahretsin, dedim, gün içinde hiç olmazsa bir sayfa yazabilseydim, olmayacak bir şey istemiyorum ki...

Makineye bir kâğıt taktım, Cécilia da gelip tam karşımda bir koltuğa oturdu

– Hay Allah, korkmuyorsun ha!

Bir kaşımı yukarıya kaldırdım.

– Ne...

– Ceryana çarpılıp ölmekten korkmuyorsun.

Yanıt vermedim. Ona baktığımda zihnimi çalışmam üzerinde toparlamak üzereydim. Üstüne iyice oturmuş bir tişört ve beyaz bir slip giymişti, biraz önce dizlerini de çenesinin altına kaldırmıştı. Ayak parmaklarının arasına küçük pamuk parçaları sıkıştırmıştı.

Taburemde sallandım ve iç çektim.

– Neyin var senin? diye sordu.

– Hiçbir şeyim yok, ama aynı zamanda hem sana bakmayı hem de çalışmayı beceremiyorum, diye yanıt verdim.

Genellikle bu tür bir düşünce kadınları güldürürdü; onlar bunu her zaman iyi yanından alırlar.

– Ciddi ol, ben burada değilmişim gibi davran.

– Hiç olmazsa dönebilirsin, dedim.

– Işıkta kalmam gerek...

Güneş doğrudan üstüne vuruyordu, bu belki tam bir mucizeydi, ama ben gerçekten çalışmak istiyordum.

– Aman Tanrım, dedim, nasıl davranmamı istiyorsun? Bilmiyorum, bacaklarını açmış durumda kalmak zorunda değilsin... Biraz düşünmeye gereksinimim olduğunu anlamalısın.

– Of, sıktın, dedi.

Ne var ki dizlerini bitiştirdi, yapması gereken de buydu, öykümün ucunu yeniden bulmak için burnumu kaşıdım, ama gönlüm gerçekten bu işte değildi; gidip bir içki içmek için ayağa kalktım.

Kapının çalındığını duyduğumda mutfaktaydım. Kapıyı açtım. Lili'yi evinden aldığımız o ünlü kızıl sarı saçlı kadındı. Limon sarısı renginde şaşırtıcı bir bikiniyle dolaşıyordu. Kızı da kendisiyle birlikteydi.

– Merhaba, dedi.

İçeriye girmesi için kenara çekildim.

– Bütün gün plajda olacağım. Lili'yi de götürmemi isteyip istemediğinizi öğrenmek için uğradım...

Bu gerçekten beklenmedik bir şeydi, biraz kafamı dinleme şansımın ortaya çıktığını hemen anladım. Beş dakika bile geçmeden hepsini denize yollamıştım.

Öğleden sonra yine kapım çalındı. Bu sıcakta çalışmak çok kolay değildi, gerçekten zorlanıyordum, canım hiçbir şey istemiyordu, ama yine de kim geldi diye bakmaya gittim. Gelen, sarı minik bikinisiyle o kızıl sarı saçlı kadındı.

– Allah kahretsin, dedi, daha fazla dayanamadım. Sizi rahatsız etmiyorum ya?

– Hayır, hayır, dedim.

– Kızlar bir süre daha kalmak istediler, ama dikkat etmem gerek, nazik bir cildim var.

– Bir şey içmek ister misiniz? diye sordum.

– Nasıl isterseniz, dedi.

Gidip buzdolabını açtım, eğilerek sebzelikteki biraları aldım; doğrulduğumda iki memesinin arkamda dikildiğini hissettim. Geldiğini duymamıştım bile.

– Oh, özür dilerim, dedi.

Gözlerini aşağıya indirerek geriledi, bunu bilerek mi yaptığını bilmiyordum, ama ne olursa olsun kafamda bir şey patlak vermişti, ona farklı bir biçimde bakmaya başladım. İstek uyandırıcı bir kadındı, biralarımızla öteki odaya geldiğimizde onu çok tahrik edici buldum. Etrafına göz gezdirerek yatağın üstüne oturdu.

– Kocam bir petrol kuyusu açma platformunda çalışıyor, kendisini bir aydır görmedim. Bilemezsiniz nasıl canım sıkılıyor...

– Evet, anlıyorum.

Ansızın bu kadına karşı çılgınca, kontrol edilemez biçimde arzu duydum; böyle şeyler başa gelir, kendi kendime acaba büyük bir kutusu mu var, ondan yararlanabilecek miyim diye sordum; ama kırk yıl sonra değil elbette diyordum. Bir tek sözcük söyleyemiyordum, boğazım kurumuştu, ona bakarak elimdeki içki bardağını sıkıyor ve denizin ortasında kaybolmuş, dalga serpintileriyle dövülmüş adamını düşünmüyordum. Artık yerimde de duramıyordum, ayağa kalktım ve beynim ateşler içinde, gidip sessizce yanına oturdum.

Kımıldamıyordu, karşı duvara bakıyordu, bu böyle uzun süre devam edebilirdi. O zaman, arkasına kaydım, sırtına yapıştım ve memelerini tuttum; yavaşça kurtuldu:

– Sence bir mahzuru yoksa, dedi, onlara dokunmamanı yeğlerim...

– Neden bu? diye sordum.

– Çünkü, çok çabuk sarkmalarını istemiyorum.

– Onları bozmak niyetinde değilim.

– Hayır, ama bu konuda bir yazı okudum, yeni bir kuram var. Anlaşılan, altmış yaşına kadar, hatta daha uzun süre göğüslerinin güzel kalmalarını istiyorsan, onları rahat bırakmak gerekiyormuş.

Ellerim bir örs ağırlığıyla yanlara düştü, şimdiye kadar hiç kimse bana böyle bir darbe indirmemişti. Ayağa kalkıp bir sigara yaktım, bu olay bende soğuk duş etkisi yapmıştı. Başka yere bakarak bir müzik koydum.

– Biliyor musun, dedim, her söylenene inanmamalı, hafif bir okşamanın onları bozacak olmasına şaşarım. O yazıyı yazan herifin herhalde kişisel sorunları vardır.

– Her neyse, gerisi önemsiz.

– Bu bir olasılık. Herif seksle ilgili bir kitap yazmadan önce umarım biraz dinlenir.

Sözümü ancak bitirmiştim ki kadın mayosunun alt kısmını çıkarıp odanın içinde bana doğru fırlattı. Kenara çekildim ve o sarı nesne hafif, kuru bir gürültüyle duvara çarptı.

– Cinsel ilişkiler üstüne bir kitap da okudum, diye ekledi. İlişkilerin vücudu tam formda tuttuğunu söylüyorlar.

– Ben fizik kondisyon düşkünü bir sinir hastası değilim. Söyleneni ciddiye alamıyorum.

– Evet, bunu şimdi söylüyorsun, ama hiçbir şey yapmazsan, on yıl sonra işin bitiktir.

– Diyelim yirmi yıl sonra. Böylesi, bana yeter gibi görünüyor. O zamana kadar en fazlasını yapmaya çalışacağım.

– Bu seni ilgilendirir.

Sonra, bacaklarını sarkıtarak kaykıldı, gerçek bir kızıldı, parmaklarını saçlarının içinde oynatıyordu. Aklım başımdan gitmiş durumda yatağa doğru gittim, burnumu kutusuna doğru eğdim, ama bir vücut spreyi kokusuyla karşılaştım; bir tür orman bitkileri, iki ya da üç menekşe ve yaban çilekleri kokusuydu, pek tahrik edici

bulmadım.

Ayağa kalkıp gerindim, başımı sallayarak mayosunun üst kısmına baktım.

– Onları görmek bile mümkün değil mi? diye sordum.

– Hey, sen sapığın biri misin ha?... Ne işine yarar ki bu? Bana bak, daha çok uzayacak mı bu iş?

Gözlerimi kapadım, kendi kendime, acaba olayı bu şekilde ele alarak mı çözümleyeceğini umuyor diye sordum. Plak durmuştu ve sessizliğe gömülmüştük, soğumuş tütün kokusu içinde düzüşüyorduk, ama aramızda gerçekten hiçbir şey yoktu, en ufak bir kıvılcım bile yoktu; bu kimi zaman önemsizdi, gözünde büyütmeye değmezdi, dünya olduğu gibiydi, parlak, aydınlık, masum; kimi zaman da makinenin bozulması için bir toz bile yeterlidir, etrafınızda her şeyin yıkılması için bir kadının memeleri rahat bırakmak gerekir türünden yeni bir kuramla gelmesi yeterlidir. Evet, demek istiyorum ki o sırada penisimi sertleştirmekte güçlük çekiyordum.

– Neyin var senin? diye sordu. Derdin ne?

– On yıl sonra işimin bitik olacağını öğrenmek pek hoş bir şey değil. Hep bunu düşünüyorum.

Tavana bakarak bir parmağını kutusuna soktu.

– Elbette, dedi, bu normal. Düşünülecek olursa, önem taşıyan tek şey, vücudunun gençliğini korumak.

– Tuhaf bir iş, dedim.

– Evet, ama sonucu görüyorsun, değil mi?...

– Anlamıyorum.

– Sence kaç yaşındayım?

Gerçekten de daha yakından bakıldığında ona bir yaş biçmek güçtü, ne var ki kadınlar derilerini çektirmeye başladıklarından, esas maddesi plasenta olan ürünler ortaya çıktığından, canlı hücreler, CANLI GENÇ HÜCRELER kullanıldığından bu yana gitgide daha sık rastlanıyordu yaşını kestirmenin güç olduğu kadınlara; bilmiyorum, ona otuzla kırk arasında diyebilirdim, kafamı yormadım.

– Kırk yaşlarında, dedim.

Sinirli sinirli güldü hafifçe.

– Bilemedin, dedi, hiç bilemedin.

Yatakta geriye doğru saldı kendini, kendi kendine gülümsüyordu. Yavaşça boğazını okşadı, sonra bir parmağını yeniden kıllarının içine daldırdı.

– Elli yedi yaşındayım, dostum, evet. Elli yedi yaşındaki şu vücuda biraz bak! Yemin ederim ki doğru.

İyice baktım, hiç acele etmedim.

– Nasıl bir etki yapıyor bu? diye sordum.

– Olağanüstü.

– Pekâlâ, dedim, sağlığına içmek istiyorum. Elli sekizinci yaşına!

Gidip iki şişe bira daha getirdim. Tam da kadeh tokuşturduğumuzda, şişeleri birbirine çarptırdığımızda yeniden onu arzuladım ansızın. Gözlerinde tuhaf bir parıltıyla bana bakıyordu, belki de bu parıltı, insan epey şey görmüş olmaya başladığında, gözleri duygusuzlaştığında ve arkasında tüm bir yaşam, dayanılacak bir duvar gibi birçok yıl varken, yaşla birlikte geliyordu. Bir baldırını tutup bacaklarını açtırdım, yavaşçacık parmağını geri çekti, Allah kahretsin, elli yedi yaşında, elli yedi yaşında, elli yedi yaşında diye kendi kendime yineliyordum, yakında toprak olacak diyordum, ama bakmaya değerdi. Dirseklerine dayanıp kendini geriye çekmişti, karnı hafifçe şişkindi, ayak parmakları yere çakılıydı, cehennem azabı çeker gibi yüzümü buruşturarak pantolonumla ilgilendim.

En iyi bir şekilde içine girmek üzereydim ki kapının yumruklandığı duyuldu.

– Hay Allah kahretsin, diye inledim.

Aletimi yeniden azdırmakta çok güçlük çektim. Yumruklar gitgide daha şiddetli olarak kapının üstüne yağmur gibi yağıyorlardı. Gidip açmadan önce, kadının külotunu bulduğundan emin oldum. O ise, hiçbir şey olmamış gibi, bir dergiyi öylesine karıştırmaktaydı.

İlk önce Cécilia girdi.

– Huuuuuuuuuu... Yağmur damlaları düşmeye başlıyor, dedi. Açmakta da amma geciktin!

– Yağmur damlaları mı? dedim. Saçmalamıyorsun ya...

Dışarıya baktığımda neredeyse gece olduğunu gördüm, saat ak-

şamın yedisini henüz geçmemişti, gerçekten inanılmaz bir şeydi. Dışarıya çıkıp o küçücük kokuşmuş bahçemde, kafamı kaldırıp, bir süre öylece kaldım, o pis nesneleri saptamak için gözlerimi kırpıştırıyordum. Gökyüzü ansızın kapanmıştı, oldukça yakında hissediliyordu, işin uzamaması için bir mızrak darbesiyle delinebilirdi, çakıllı kumlara bir penaltı çekerek eve girmek istedim. İçeriye adımımı atıyordum ki gök gürledi.

Sonra yağmur çok şiddetli yağmaya başladı; şiddetli bir fırtınaydı, kaldırımlardan buğu çıkıyor, gökyüzünde şimşekler zikzak yapıyordu, korkunç, bunaltıcı bir sıcak vardı; kapıya dayanıp öylece kaldım, odanın içinde dolanan tüm o dişileri hesaba kattım. Onları duymuyordum, ama canım hiç içeriye girmek istemiyordu. O zaman hiçbir şey söylemeden montumu alıp dışarıya çıktım.

Yağmur altında biraz yürüdüm, iyi geldi; dirseklerimi böğürlerime dayayıp üç yüz ya da dört yüz metre koşar adımlarla gitmeye başladım, ama bunu spor aşkıyla değil, kafamı boşaltmak için yapıyordum; fırtına yavaşçacık uzaklaştı, sokak yokuştu, büyük kavşağa kadar gidebildim, kırmızı ışıkta direğe dayandım, dişlerimle fazla uzamış bir tırnağımı kestim.

Burada in cin top oynuyordu. Tam da kaldırımın köşesindeki içeriden aydınlanmış telefon kabini pek tuhaf görünüyordu, neredeyse büyülüydü, camların üstünde hafif mavimsi yansımalar ve iki buçuk metre uzunluğunda, koşuşan yağmur suları vardı. Direnmeye çalışmadım, kavşağın ortasından yanlamasına geçip bu nesnenin içine girdim. Artık, dışarıda bulutlar arasında pastel bir renge dönüşmekte olan gökyüzünden başka neredeyse hiçbir şey görmüyordum, böylesi daha hoştu.

Telefon rehberi kalın bir zincirin ucundan sarkıyordu, hastanenin numarasını arayıp bulduktan sonra numarayı biraz sinirli sinirli çevirdim. Gece nöbeti tutanlar arasında, kulağı ağır işiten, bir tür kaçık kadına düştüm. Ona olayı anlattım, Nina'yla görüşmek istediğimi söyledim. Kayıtlarına bakmak için beni çeyrek dakika bekletti, makineye boyuna para atmak zorundaydım, sonunda gelip cızırtılı bir sesle:

– Yoooo... Burada bu isimde kimse yok, dedi.

– Dinleyin, madam, bir yanlışlık olduğunu düşünüyorum.

– Haaaaah... Hiçbir şey duymuyorum! Neee diyorsunuz?...

Heceleri iyice belirterek, söylediklerimi daha da yavaşça yineledim; ahizeyi sımsıkı tutmaktan elim ıslanmıştı, onu bulunduğu bölmenin üstünden çekip almak için pekâlâ kordona asılabilirdim, bu da acımasızca büyük bir iş olurdu. Ne var ki gerçekten huysuz bir kadıncağızdı konuştuğum; kaçıkların ve baş belalarının kayıtlara burunlarını sokmalarına izin vermeyen kadın rolünü oynamaktan zevk aldığını hissediyordum.

– Size onun burada olmadığını söy-lü-yo-rum ya...

– Allah kahretsin be, üç dört gün önce ameliyat edildi. Dinleyin beni, çok önemli, onunla mutlaka konuşmalıyım.

– İyi, anladık, işim var benim. Kırk saat boyunca sızlanmanızı dinleyemem... Hay Allah, gelecek kez onu bir bacağınıza bağlarsınız!

Dalga geçmek istemiyordum, önümde yalnızca bozuk paralar ve bu demir kutu vardı, kadın da beni telefonun öbür ucunda saçma sapan sözleriyle kudurtmanın çaresini bulmuştu.

– Yuh be, bu işi yapmanız için PARA ÖDÜYORLAR size, öyle değil mi ha?

– Size burada bu isimde kimse olmadığını söylüyorum... Sağır mısınız nesiniz, seni budala seni!!...

– Geliyorum, dedim homurdanarak, geliyorum kocakarı. O takma göğüslerinle içinde bulunduğun bölmeyi mahvedeceğim!!

– Pekâlâââ, bekliyoruz. Sizin gibileri severiz, biraz neşeleniriz...

Telefonu kapadığını hemen fark etmedim; nedir başıma gelen bu olay diye kendi kendime soruyordum, o kaçık kadın kesinlikle yanılıyordu, ama yine de tuhaf bir duygu içindeydim, tatsız bir şey hissediyordum, boktan darbelere karşı bir tür önsezim vardı.

Acele etmeden eve döndüm, ne de olsa gün bitmişti, benim günüm demek istiyorum. Kaldırımlar şimdiden yer yer kurumuştu, kendimi tam bir eşya gibi hissediyordum, iyi değildim. Plaj tarafından geldim, arkamda çok net bir iz bırakıyordum. İşemek için durdum, bir süre düşündüm, yarın ya da ne zaman olursa olsun ne yapabileceğimi kendi kendime sordum; hava ağırdı, bir martının pike

yaparak gökyüzünün morumsu bir köşesinden inişini seyrettim.

Eve yaklaştıkça sinirlerim iyice gerildi, kapıyı çaldığım sırada korkunç bir öfke içindeydim. Bereket versin o kızıl sarı saçlı kadın kızını alıp gitmişti, böylece evin içinde dolaşmam için biraz yer kalmıştı. Öteki ikisi bana ne olduğunu merak ediyorlardı, bir şey söylediklerini sanmıyorum.

Gece boyunca herkesin canını sıktım. Lili'nin o flüorlu nesnelerini düzenli olarak alıp almadığından ille de emin olmak istiyordum; haydi, git, bakıyorum sana, dedim ve Cécilia'dan yerlerde sürünen eşyalarını, külotlarını toplamasını istedim; sinirlenmiştim, oda tertemiz, PIRIL PIRIL olmalıydı, bu bir saplantıya dönüşüyordu, kollarımla büyük hareketler yapıyordum, yüzümde bir tür sırıtmayla bir yerden başka bir yere gidiyordum. Kırk kez oturdum, kalktım, bu kahrolası evde ansızın beliriveren tüm izmaritleri yaktım.

Lili, bir köşeye yerleştirilmiş olan minderlerin üstüne yattı. Bana acımasız bir bakış fırlattıktan sonra duvara doğru döndü, ben de bu arada gidip pencereleri açtım; hava, zaten azıcık olan hava iyi geldi, gözlerimi geceye doğru kaldırmadım, plajda köpeğini gezdiren bir adama ve çığlık çığlığa dağılan martılara baktım, nedendir bilmiyorum, ama kimi görüntüler sizi mahveder.

Sonra Cécilia bir tek sözcük söylemeden banyoda ortadan kayboldu, ben de seksin kırılganlığı üstüne bir şiir yazdım. Çırılçıplak durumda geri geldi kız. Bacaklarının arasından sarkan tamponunun sicimini fark edecek kadar vakit buldum ve bir bakıma böyle olması hoşuma gitti. Asık suratla yatağa doğru gitti. Kadınlar on sekiz yaşında iyidir, kimi zaman onları bir sepet dolusu kirazla ya bir tablet bitter çikolatayla avuttuğunuzu sanırsınız. Örtünün altına giriverdi, o da bana sırtını döndü. Çok iyi. Birazcık ışık bıraktım ve büyük bir bardak dolusu su içmek için mutfağa daldım.

Musluktan su akarken bir süre evyenin üstüne eğildim. Bardak parmaklarımdan kaydı ve musluğun altında patladı. Tüm o cam parçalarından tiksindim, sinirlerim berbat durumdaydı, ellerimi içlerine daldıracak kadar keyifli değildim.

Bu olayı unutmaya karar verip mutfaktan çıktım. İçim rahat olarak romanıma doğru gittim.

Bütün gece çalıştım. Sabaha karşı uyudum ve gözlerimi ancak öğleden sonra açtım. Etrafta çıt yoktu, kendi kendime acaba düş mü görüyorum diye sordum. Başımı dizlerimin üstüne dayayıp, yatağın içinde oturdum, bu halin geçmesini bekledim. Ama hâlâ en ufak bir gürültü duymuyordum.

Mutfakta küçük bir not buldum, kaygılanmamam gerektiğini, plaja gittiklerini ve masada üstüne tereyağı sürülmüş iki uzun ekmek dilimi, ayrıca içi kahve dolu bir tas bulunduğunu bildiriyorlardı. Ekmek dilimlerini hemen çöp sepetine yolladım; uyanır uyanmaz hiçbir şey yiyemem, hele bol bol tereyağlı şeyleri asla. Nina ise tam tersineydi. Sabahları sık sık düzüşmüyorduk, ben açıkça kaçıp duşa gitmeyi yeğliyordum, onun hep midesinde yuvarlanan o ıslanmış ekmek aklıma geliyordu, hiçbir zaman ruhunu düşünmüyordum.

Günümün geri kalan bölümünü o olayla ilgilenmekle, özellikle, sesimi değiştirerek, sızlanarak ya da kendimi soruşturma yapan polis gibi tanıtarak o Allah'ın cezası hastaneye birçok kez telefon etmekle geçirdim; bana hep aynı yanıtı veriyorlardı; sonunda şu gerçeği kabul etmek zorunda kaldım: Nina bu hastaneye kesinlikle ayak basmamıştı.

Benimle dalga geçtiği düşüncesine alışmaya başladım, elbette dostlarının da hiçbir şeyden haberi yoktu, hiçbir zaman hastaneden ya da bu tür bir budalaca şeyden söz edildiğini duymamışlardı. Evet, dümen çok güzel çevrilmiş denebilirdi, beni adamakıllı aldatmıştı, kızını bana emanet etmiş ve çekip gitmişti. Gerçekten ben çok budalaydım.

Cécilia ile Lili döndüklerinde, onlara bu konuda bir şey söylemedim, çalışıyormuşum gibi yaptım. Tüm gece boyunca ağzımı açmadım, gerçekten de hoş olmayan bir şey yapmadım. Cécilia'nın evde bulunması beni biraz yatıştırıyordu, olanların acısını azaltıyordu. Ama aklım bundan en iyi şekilde yararlanamayacak kadar karışıktı. Yarı kaçıktım ben.

Sanıyorum, başka kim olsa bağışlayabilirdim, kimi zaman işin içinden çıkmak için yapmak zorunda kalınan her şeyi, doğru yoldan sapmaları, tüm çılgınlıkları da, ama Nina'nın hiçbir şeyini bağışlayamazdım, özellikle onun hiçbir şeyini. Nina özeldi. Kendime karşı sert olduğumu biliyordum, oysa ona karşı da farklı değildim. Şu sırada ne yapmakta olduğunu öğrenmek için neler vermezdim ki! Ama ahlâksal düşüncelerle canımın sıkılması gerekmezdi, bu tür en ufak bir eşekliği kaldıramazdım.

Gecenin bir bölümünü, ayaklarım pencerenin pervazında, koltuğuma çakılı durumda geçirdim; dalga dalga gelen tüm bu düşünceler canımı sıkıyor, her zaman aynı soruları getiriyorlardı, Nina neredeydi, bunu neden yapmıştı, bunu nasıl düşünmemeliydi... Ey hoyrat dünya, acımasız dünya! Ayağa kalkıp yatmaya gitmeden önce Cécilia ile Lili'ye uzun uzun baktım. İki melek gibi uyuyorlardı; iyilik meleklerinle ve ayak oyunlarınla, sen ey inanılmaz dünya!

7

O üzücü olaylar meydana geldiğinde Cécilia tam bir haftadır evimde kalıyordu. Öğleden sonra, yalnızca bir tek bira içerek, Lili'yle rahat rahat domino oynuyordum. Pencerenin altında oturmuştuk; o, biraz önce bir çift-altılıyı dizmişti, kapıya tuhaf bir şekilde vurulduğunu duyduk. Tamam, diye düşündüm, hapı yuttuk; iç çekerek ayağa kalktım ve gidip kapıyı açtım.

İki kişi gelmişti, kimliklerini burnuma soktular, kapımın eşiğinde gözlerini kırpıştıran iki iriyarı aynasızdı bunlar. O an kendi kendime korkma dedim, içeriye giremezler, asla. Düğünden dönüyorlarmış gibi, güneşin alnında içki içmiş gibi bir halleri vardı; birincisi, kıvırcık saçlı esmer olanı bana gülümsedi, ikincisi herhangi bir hareket yapabilmeme meydan bırakmadan çabucak içeriye girdi, kadın gözleri gibi gözleri olan, iğrenç bir sarışındı.

Esmer olanı kapıyı kapadı, hep gülümsüyordu.

– Hey, beyler, ne oluyor size?... dedim.

– Bu kız da kim? diye sordu sarışın.

Gülerek kollarımı iki yana açtım:

– Korkmayın, dedim, sandığınız gibi değil. Size annesinin adresini ve telefon numarasını vereyim. Onu kaçırmadım, biraz önce domino oynuyorduk.

– Evet... Ama biz onun için gelmedik. Öteki için buradayız; gençlerden hoşlanıyor gibi görünüyorsun, ne dersin ha?...

– Hangi öteki? diye sordum.

Esmer olanı yanı başımda duruyordu, karnıma bir yumruk indirdi, iki büklüm oldum. Bir sandalyeye kadar geri geri gitmeyi başarıp oturdum; soluklamam için beklediler, biraz her yeri karıştırarak sigara yaktılar, Lili'nin çift altısı hâlâ elindeydi, dudaklarını ısırarak onları sımsıkı tutuyordu. Körük gibi soluyordum. Esmer, banyo dairesine girdi, sonra elinde bir tampon kutusuyla bana doğru geri geldi. Hay Allah kahretsin, olamaz, diye düşündüm.

– Şu bulduğuma bak biraz, dedi. Bunu sen mi kullanıyorsun yoksa küçük kız mı?...

Beynim boşuna çalışıyordu, yanıt bulamıyordum, bunu bir köşede unutmuş olmak gerçekten çok büyük enayilikti. Bereket versin Lili imdadıma yetişti.

– Hey, dokunmayın ona, annemin o!

Aynasız yavaş yavaş geriye dönüp baktı. Kusacak gibi oldum, ama kusamadım, yalnızca ağzımdan tuhaf bir gürültü çıktı. Adam kutuyu bacağına vurarak Lili'ye yaklaşıp çömeldi, pantolonu patlamak üzereydi. Kıvırcık saçlarını kızın önünde salladı:

– Hey, sen, ne diyorsun ha?...

Kız gözlerini indirdi, ama ben kendimi onun yerine koydum, sekiz yaşındayken bana da bu reva görülseydi, burnumun dibinde böyle bir aptal surat ya da buna benzer bir şey, insanı yaşamdan nefret ettiren bir şey ansızın ortaya çıkmış olsaydı, ben de aynı şeyi yapardım. İyi, ama tümüyle bitik değildim, sandalyemde kımıldadım.

– Doğru, dedim. Doğru, bunlar annesine ait. Ne istediğinizi anlamıyorum...

Sarışın gelip önümde dikildi, vücudunun tüm gözeneklerinden ter sızıyordu.

– Tepemizi attırmazsan iyi edersin, dedi ıslık çalar gibi bir sesle. Hele senin gibi heriflere hiç tahammül edilmiyor...

– Ziyanı yok, dedim. Ama ben masumum.

– Hayır... Sende hiç masum suratı yok, dedi öteki.

Hay Allah, bu işi de unutmuştum, iki ya da üç gündür tıraş olmamıştım, adamların bundan hoşlanmadığını biliyorum; yüzdeki kıllardan hoşlanmazlar, insan sinek kaydı tıraş olmuşken, karnı açken, tam da temiz bir gömlek giymişken ne halt etmeye hiçbir zaman gelip karşınızda dikilmezler ha?

Sarışın aynasız pencereye doğru gitti, bir mendile yüzünü sildi ve dışarıyı seyretmeye başladı.

– Dinle, dedi, yorulma. Kızın buraya geldiğini biliyoruz. Allah kahretsin, ne de güzel manzaran var, dostum!

– Peki ama, kim bu? KİM, dinine yandığım!

Esmer, Cécilia'nın resmini burnuma soktu. Resimde iki ya da üç yaş daha küçük olmalıydı, şimdi daha iyiydi, ama bu konuda bir şey söylemedim. Adam burnunu çekerek resmi yeniden cebine soktu.

– Bizi budala yerine koyma, dedi.

– Evet, onu tanıyorum, dedim. Baş belasının biridir. Çok olmadı, onu gördüm, evinden kaçmıştı...

Sarışın, topuklarının üstünde bana doğru döndü, gözleri öfkelenmiş kadın gözleri gibiydi.

– Evet, tam da öyle. Ama onu bulacağız... Bize güven, dostum.

– Ne hali varsa görsün, dedim. Görüyorsunuz, burada zaten bir kadınla yaşıyorum, iki kadınla yaşayacak kadar güçlü değilim. Ben süperman değilim beyler, yanlış iz üzerindesiniz.

Kısa bir süre duraksama oldu, iyi nişan almıştım, bundan yararlanıp bir şişe Coca kaptım ve bir dikişte yarım litreyi bitirdim.

– Kaygılanmayın, diye ekledim. Cécilia akıllı bir kızdır. Babası da hayli zengin; geri gelecektir...

– Bu budala kız için kaygılanmıyorum, dedi sarışın. Ama ergin değil, yaşı küçük; bunun için bize iş düşüyor. Tüm erkek arkadaşlarını görmemiz gerek.

– Ben arkadaşı değilim, onu pek tanımıyordum.

– Pekâlâ, nasıl olsa onu bulacağız. Herhalde şu sırada kendini senin gibi başka bir herife düzdürüyordur, yalnızca bunu düşünmek bile beni iğrendiriyor. Allah kahretsin, bunu hiçbir zaman anlamayacağım!

– Evet, ama budala bu kızlar, dedi öteki, küçük budalalar...

– Boşverin, dedim.

Sarışın masamın bir köşesine oturdu, başını sallayarak odaya baktı. Bir sigara yaktı, yanmış kibriti omzunun üstünden fırlattı. Kıçını kaşıyarak bana doğru eğildi; acaba benimle aynı şeyi mi, saldığı o tuhaf kokuyu mu hissediyor diye kendi kendime sordum, dişlerimi sıktım.

– Hey, nasıl beceriyorsun ha? diye sordu. Hafta içinde tam da öğleden sonra domino oynamayı nasıl beceriyorsun?...

– Param var, dedim.

– Evet, senin gibi heriflerin elbette parası vardır. Senin gibilere para ödemek için çalışıyor millet, biliyor musun, biraz tuhaf gelmiyor mu bu sana?

– Büyük bir para değil. Ancak idare edebiliyorum.

Sigarasının dumanını suratımın ortasına üfledi, bu sıcakta herhalde yapılacak daha az yorucu başka bir şey bulamamıştı.

– Peki, matrak adam, bunun dışında ne halt etmeyi bilirsin sen? diye sordu.

– Ben yazarım, dedim.

Göz kırptı ve güldü.

– Sen onu benim külahıma anlat. Kıtıra bak, dedi.

Başparmağıyla beni işaret ederek arkadaşına seslendi:

– Duydun mu ha? Kıtırın dik âlâsı...

Öteki edepsizce bir tür gıcırtı çıkardı.

– Evet, kuşkusuz hiç kitap yayımlamadın.

– Hayır, yayımladım. Ama bu güç bir iş değil. Güç olan, yazmak.

– Tüh be, bak bunu da anlamıyorum ben. Böyle herifler kitap yazıyor. Ya da, tüh be, ne olsa yayımlıyorlar.

– Aynı düşüncedeyim, dedim. Ama şimdi geri çekilme dönemi. İyi şeylerin ortaya çıkması için biraz beklemek gerek.

– Hem de sen iyilerindensin ha?

– En iyilerindenim. Ama bu bana çok yarar sağlamıyor, para düzenli olarak gelmiyor.

– Hay Allah, cesaretine de diyecek yok. Kendini bir bok sanmıyorsun.

– Hayır, kendimi özellikle bir şey sanmıyorum. Bakın, sizi kovmuş gibi yapmak istemem, ama kendimi biraz fena hissediyorum, umarım işiniz birazdan bitecek, değil mi?

Sarışın yavaş yavaş ayağa kalıp, usanmış bir halle esneyerek bana baktı.

– Evet, ama belki yine görüşürüz, ne dersin ha? Belli olmaz, bizimle dalga geçeceğin tutarsa, ha, arkadaşım...

– Dinleyin, dedim, ama yine de iyi anlaşmamız gerek. Bu kızın aklından neler geçebileceğini bilmiyorum, annesi değilim. Buraya da yine gelebilir, bu konuda hiçbir şey bilmiyorum, bana vız gelir o.

– Peki, yazar; herhalde telefon kullanmasını biliyorsun, değil mi?

Başımı salladım ve bu iki budala kapıya doğru yöneldi, odada havanın yer değiştirdiğini hissettim. Bir aynasızın üstüne atlamanın çok pahalıya mal olması çok yazık; ama iyi düşünülecek olursa, yaşamda her şey pahalıya mal oluyor, gerçekten öfkelenmemek güç, zaman zaman kendini boğuluyor gibi hissetmemek de güç.

Çıkarken, sarışın geriye çark edip başını kaşıyarak bana bir an baktı.

– Sana baktığımda, dedi, senin gibi bir herif gördüğümde, bak sana söyleyeyim, gerçekten bir yazar olmana vallahi şaşıyorum.

– Kafanı takma, dedim, önemi yok. Yüzümde yazılı değil ki!

Onlar gittikten sonra yeniden dominoya başladım ve birçok kez arka arkaya kaybettim. Öğleden sonra sessiz kaldık, Lili budalaca sorularla kafamı ütülemedi, can sıkıcı değildi, tüm olayı iyi anlamıştı; bazen yaşlılar gibi, kısacası kimileri gibi, hâlâ yürekli olanlar gibi davranmak istiyorum, evet, yeni kuşağa güvenmek istiyorum, ama ne yazık ki bu çok uzun sürmüyor.

Sonra gidip plajda bir süre boş boş dolaştık, bacaklarımızın ara-

sına sokulup sıyırarak geçen güneşte yürüdük. Eve dönünce romanıma dalıp içindeki iki pis herifi öldürdüm, sonra kendimi iyi hissettim, ama tükenmiştim. O olay yüzünden değil, hayır, üslubum yüzünden. Üslubum beni tüketiyordu.

Cécilia sabahın ikisine ya da üçüne doğru döndü; alacakaranlıkta, hâlâ sandalyemde oturuyor, sigara içerek müzik dinliyordum, vücudum binbir parçaya ayrılmıştı, acı içindeydi; geceleri bende hiç zaman kavramı yoktur; bundan hoşlanırım, ağır ağır düşünmeyi severim, sanıyorum böyle bir anda vecde geleceğim, kısacası böyle düşünüyorum, sigara dumanı içinde diz çökeceğim ve beynim ezilmiş durumda, gün doğuncaya kadar gülümseyeceğim; ama bu noktaya gelmek için acaba gereken her şeyi yapıyor muyum diye kendi kendime soruyorum, acaba Tanrı bana hafifletici nedenler uygulayacak mı diye merak ediyorum.

Cécilia gülümseyerek yanıma geldi, on sekiz yaşındaki kızların vahşi bir gülümseme şekli vardır yüzlerinde, elimde olsaydı, tam da bu yaşta, en çok da yirmi yaşında iseler onlarla yatardım. Ona baktım. Bu kadar dar bir şortun içine nasıl girebilmişti, merak ettim; bu nesne eğer önce canını acıtmışsa da eminim şimdi acıtmıyordu, hafifçe ışık saçıyordu, belki ay ışığıydı bu, belki başka küçük bir ışın omzumun üstünden sızıyordu.

– Ee, iyi vakit geçirdiniz mi? diye sordu.

– Olağanüstüydü. Tamponları saklamayı unutmuş olmamız dışında, anlıyorsun herhalde ha?...

Gözlerini havaya kaldırdı.

– Oh, olamaz... Allah kahretsin! dedi.

– Dediğin gibi, ayrıca yeniden görüşeceğimize söz verdik. Durmadan canımıza okudular.

Ellerini ceplerine soktu; bir saniye önce, bu olanaksız diye yemin edebilirdim, ama bu dünyada insan hiçbir şeyden emin olamıyor; sonra başını çevirdi.

– Pekâlâ... diye mırıldandı, ama haberimiz vardı, öyle değil mi? Tüymek için hayli zamanım oldu...

– Evet, dedim, düşün ki gelecek kez, kız arkadaşın uygun za-

manda uygun büroda değil, o zaman ne olacak sanıyorsun?

– Yok canım, hiç risk yok, kıza her polisin nerede bulunduğunu öğrenmesi için para veriyorlar; bir bölge haritasının üstüne küçük bayraklar dikiyor, biliyorsun, adamlar o kadar da kalabalık değil. Gerçekten de hiçbir tehlike yok. Eğer yine gelecek olurlarsa, öğreneceğiz, kız bize telefon edecek.

– Bu fazla aldatıcı gibi görünüyor. İnsanın şansını kötüye kullanabileceğini hiç sanmıyorum.

– Kullanabilir, dedi. Yemin ederim ki kullanabilir.

Gerçekten de o iki herifi neredeyse unutmuştum; keyif için, gecemde ona küçük bir yer ayırmak için konuşuyordum, takılıp kaldığım o beyaz şort dışında onu pek iyi görmüyordum, oysa bu herhangi bir başka şey de olabilirdi, küçük bir kulak ya da bileğinin altındaki bir mavi toplardamar olabilirdi; sesinden pek hoşlanmıyordum, bir kadında bir şeyden hoşlanmadığım sırada solurum, her şeyden hoşlanırsam daha da hızlı solurum, ama bundan her zaman kurtuldum, her zaman aksayan bir şey bulunur, aranırsanız, bazen bir çılgınlık anında kurtulursunuz, şöyle ya da böyle.

Ama, bu hoş bir hazır bulunmaydı, demek istiyorum ki gecenin bir bölümünü bir sandalye üstünde sapıtarak geçirmişseniz, o lanet olası romana bir sayfa daha eklemişseniz, biraz da içmişseniz ve de olayların gerçekliğine güvenmemeye başlamışsanız, evet, bu kızın yanımda olması, onunla bir iki laf edebilmek, ona bakabilmek, odanın havasını paylaşabilmek hoş bir şeydi, insanın kımıldaması gerekmeden yalnızca bir elini onun bacakları arasına sokarak kendini yorgun hissetmesi hoştu, kim olsa bundan hoşlanırdı.

8 Bir akşam kendimi Yan'ın evinde bir çılgınlar grubunun ortasında buldum; tümünü tanımıyordum, dışarıya çıkmadan evde üç gün geçirmiştim, canım da biraz ortam değiştirmek istiyordu, iki kız arkadaşıma bir göz kırptıktan sonra çekip gitmiştim. Arabada

geçen kısa yalnızlık anını rahatlık açısından değil, özgürlük açısından sevmiştim, gözlerim yarı kapalı, hiçbir şeyi arzulamadan araba sürüp dayanıksızlığı hissetmeyi sevmiştim.

Grupta iki kız da vardı, ben geldiğimde çoktan sarhoş olmuşlardı, oldukça can sıkıcıydılar, yüksek sesle konuşuyorlardı, ama genelde erkekler de daha iyi değildi; bir gözü rock'ta, öteki gözü neobeat'te, moda olan türden bir gruptu, bunlardan pek bir şey elde edemediklerinden, görüntüleriyle biraz fazla ilgileniyorlardı, bu da zamanlarını alıyordu.

Edebiyattan söz etmeye başladılar, ben de bunu fırsat bilip bir içki içmek üzere bahçeye çıktım. Hâlâ devam eden tatlı ve dingin yaz gecelerinden biriydi, ay hilâl şeklindeydi, bir araba kıvrılarak yoldan aşağıya doğru rölantide iniyordu, sokağın öteki yakasında birkaç pencerede ışıklar parlıyordu; bu tatlı havada, içki bardağımı sımsıkı tutarak, kendimi bıraktım; yaşaması şaşırtıcı olan kimi anlar, sanki bir el tişörtünüzü burup kıvırarak sizi duşun altına sokuyormuş gibi olan korkunç anlar vardır; kimsenin bulunmadığı çimenlikte, alık alık havaya bakarak bir süre kaldım, o araba önümden geçti, içinde kız tavlamaya çalışan iki herif vardı, böyle iki herife düşecek kızı düşündüm, cesaret yavrum, deyip bu kızı düşündüm.

Bir parça bir şey yemek için içeriye döndüm, mutfakta bir kız masanın üstüne çıkmış, zırvalayarak katı yumurta dağıtıyordu.

– Ben de bir yumurta isterim, dedim.

Çabuk davrandı, ama bakışında parlak bir ışıldama gördüm.

– Ben Yumurta Bekçisi'yim, dedi.

– Pekâlâ. Bana hangisi olursa bir şey ver.

– Düşüneceğim, bakacağım... dedi.

Bir kavanozdan Rus kornişonu aldım, acele etmeden, yavaş yavaş, kıtır kıtır yedim, sonra o deli kızdan bir yumurta daha istedim.

– Senden söz edildiğini duydum, dedi. Ama kitaplarını okumadım, beni ilgilendirmiyorlar.

– Neden söylüyorsun bunu bana? diye sordum. Ben yalnızca yumurta istedim.

Tepemde konuşmaya devam etti, ama artık ilgilenmedim, değ-

mezdi; kendimi sinirli de hissetmedim, gerçekten öyle, geveze karının biriydi işte, bu tür kadınlardan o kadar çekinmem, yine de onu gelecek için iyice kafama yerleştirdim. Kendime kalın bir dilim kimyonlu peynir kestim, iki ya da üç sandviç aldım; ötekilerin çoğunu yan tarafta buldum, ekmek kırıntıları ve karton bardaklar arasında çene çalıyorlardı.

Onlarla birlikte oturdum, ama söylenenleri dinleyemiyor, ara sıra başımı sallamakla yetiniyordum; hoş bir uğultu vardı, kendimi iyi hissediyordum, kimi zaman iyi müzik çalıyorlardı, benim yaşımda insanlardı, hepimiz bu yüzyılın sonuna sıkışıp kalmıştık, belki onlar da ellerinden gelen her şeyi yapıyorlardı, bilmiyorum.

Daha sonra kendimi bir arabanın içinde oturmuş buldum, benimki değildi, kıyı boyunca gidiyorduk; biraz içmiştim, neye karar verildiğini anımsamıyordum şimdi, ama gidiyorduk işte; arabayı Yan kullanıyordu, yanına da ondan biraz daha genç, mavi gözlü, kızıl saçlı bir tip oturmuştu, durmadan başını sallıyordu, ben de arka kanapede sıkışmıştım, bir yanımda Yumurta Bekçisi, öteki yanımda kabak kafalı, camları her şeyi daha büyük gösteren gözlük takmış bir şişko vardı.

Kız bana dokunmamak için elinden geleni yapıyordu, ben de aynı şeyi şişkoya dokunmamak için yapıyordum, boşuna yırtınıyordu, kanapenin dirseği kalçasına gömülmüş durumda, tavana bakıyordu. İnsanlar neden bu kadar kaçık, benim neden bu kızla birlikte olmam gerekmişti diye kendi kendime soruyordum; kız bana sanki ırzına geçecekmişim ya da boğazını kesecekmişim gibi bakıp duruyordu, sanıyorum gerçekten de kaçıktı, zaten dünyayı verseler bir şey yapmaya kalkışmazdım, hele şu sırada.

Öne eğildim, terli vücutlarını vücuduma yapıştırdıkları yerlerde sanki buz gibi soğuk hançerler vardı. Elimi kızıl saçlının omzuna atıp:

– Ee, dedim, ne halt etmeye müzik koymuyorsun?...

Arkaya dönüp bakmadan düğmelere doğru atıldı, saçları, ön tablanın ışığında, alevlerin içine atılmış bir avuç yakut gibi parladı, Mink de Ville'in bir parçasına rastlamıştı; kızıl saçlı iyi becermişti, ona iyi bir not verdim. Tam doğrulduğu sırada ayaklarının dibinde

bira kutuları gördüm ve sıcak olmaya başladığını anladım, boğazım da kurumaya başladı, hafif bir ıslık çaldım.

– Hey, dostum, ne halt ediyorsun sen?... Çabuk, şu kutuları uzat bize.

Biralar ılıktı, bir yudum içince boğulur gibi olabilirdiniz, ama hiç yoktan iyiydi, şişko kendi birasını çabucak midesine indirdi ve biraz daha fazla terlemeye başladı, Yumurta Bekçisi'nin –adı Sylvie imiş– birasını içişini izledim, bu işi öyle güzel becerdi ki sanki tavana bir gayzer fışkırdı; gözlerinin içine baktım, ben de, o giysilerini her yana silkelerken, biramı rahat rahat bitirdim

Yan bir kolunu kızıl saçlının beline doladı ve plaj boyunca gitmeye başladık. Küçük dalgalar gelip neredeyse lastiklerin altına atılıyorlardı. En ufak bir ışığı bile yanmayan bir eğlence parkının yanından geçtik, yalnızca gökyüzünün ışığı birtakım gümüş rengi nesneleri ve çadır bezlerinin altına sığınmış tuhaf şekilleri yalıyordu; sonra uzun bir bulvara çıktık ve sonuna kadar tüm kırmızı ışıkları geçtik; kaldırımlarda hemen hemen kimsecikler yoktu, vakit sabahın üçü ya da dördü olmalıydı, yandaki dar bir sokakta park edip sigara yakarak bekledik.

– Ne bekliyoruz? diye sordum.

Yan, bir kolunu koltuğunun arkalığına atarak bana doğru döndü.

– Adamın gelmesini bekliyoruz. Birazdan gelir, evinde değildi.

– Oo, iyi başlıyor, dedim.

Kız kapıyı açıp bir ayağını sokağa koydu. Biraz hava almış olduk, ötekiler de bu düşünceyi fena bulmadılar, kendi taraflarındaki kapıyı açtılar, araba bir bokböceğine ya da gecenin içine dalmak için kanatlarını açan o nesnelerden birine benzedi.

Bir adam yolun sonunda belirdi, yavaş yavaş yürüyordu. Arabanın önünde durdu, hepimiz inip onu izledik.

Yan ve kızıl saçlıyla birlikte önden gidiyordu, bu adamı hiç görmemiştim; şişko ancak birkaç adım geriden geliyordu, kız ise, sanki bu kahrolası kenti kuş beyniyle dize getirmeyi düşünüyormuş gibi, açıkça yolun ortasında yürüyordu.

Uzak değilmiş, tepede bir eve geldik, adam bizi içeriye aldı. Burası derli toplu görünen, ama boktan bir yerdi, kendimi kötü hisset-

tim, adam durmadan ayaklarına bakıyordu, ama gözlerinin gördüğünden emin değildim. Yan'ın kulağına bir an bir şey söyledikten sonra çekip gitti.

– Ne var? diye sordum.

– Şeyleri almaya gitti, dedi Yan. Birine uğraması gerekiyor.

– İyi, dedim, durum daha da kötü gibi görünüyor.

Yan bir gazete alıp bir köşeye oturdu. Genellikle, böyle biri geceleyin uzun süre beklenebilirdi, bu bir gelenekti.

– Allah kahretsin, neden geldim diye kendi kendime soruyorum, dedim.

Bunu öylesine, laf olsun diye söylemiştim, ama kız beni engelledi:

– Hey, arkadaşım, kimse seni gelmeye zorlamadı. Cinlerimizi tepemize sıçratmayacaksın, değil mi ha?

Yan'a doğru döndüm. Bu kızın neden baştan beri beni kışkırttığını anlamıyordum, kuşkusuz kendini kötü bir eğilime kaptırıyordu da ondan.

– Hey, Yan, bu kız neyin nesi, benden ne istiyor?... Seksle ilgili bir şey mi söz konusu?

Kız sinirli sinirli güldü.

– Aman Tanrım, ben kendi kendime getirmeyi yeğlerim!

Şişko bir köşede kahkahayı bastı. Bir süre düşündükten sonra dışarıya çıktım.

Arabanın yanından geçerken kanapenin üstünden bir kutu bira kapıp biraz dolaştım, çok belirli bir düşüncem yoktu, bir mucize de beklemiyordum, tüm bulvar boyunca yürüdüm, bir tür enerjinin içime dolduğunu hissediyordum, ama bana bir yararı yoktu, ancak arkamda dizi dizi ışıklar bırakarak, biraz daha hızlandım.

Yol boyunca, ellerimi ceplerime sokup, en ufak bir gürültü yapmadan, bir süre gittim, bunu eğlenceli buluyordum, kumların içinde yürüyordum, ama hiçbir şey benim geldiğimi duyamazdı, kendimi görünmez olmaya hazır hissediyordum. Ellerime bakıp karanlıkta bomba gibi patlasınlar diye bekledim, sonra bir sigara yaktım, gülümsemeden edemedim, kendiliğinden oldu.

Farkına varmadan lunaparka kadar geldim. Az kalsın Dönme Dolap'a çarpıyordum. Biraz kenarda dizili bir sürü kamyon ve karavan vardı, ama herhalde herkes içlerinde uyuyordu, ışık yoktu, çıt çıkmıyordu. Bir bariyerin üstüne çıkıp rahat rahat sigaramı içtim, hız treniyle ilgilendim, böyle bir nesneyi kurmanın nasıl bir iş olduğunu düşünüyordum, karmakarışık, birbirinin içine girmiş, vidalanmış tüm bu demir borular... Başımı kaldırıp, rayı, İsa' nın tacı gibi, her yanı ince demir kirişlerle dolu, bir tür Ölüm Virajı olan dıştaki büyük eğriyi gözlerimle izledim.

Bir dakika kadar duraksadıktan sonra bariyerin üstünden atladım, o nesneyi daha yakından görmek, yalnızca üstüne oturup hafifçe ürpermek uğruna yavaş yavaş başımı kaldırmak istiyordum; hoş bir şeydi, her yeri kırmızı ve beyazdı, korkutmak için icat edilmiş bir nesneydi ve bir bıçak ağzı gibi parlayan ray üstünde gidiyordu. Bilet satılan kulübeye bir göz attım, kasanın arkasında toplu iğneyle tutturulmuş, gülünç pozlarda, oraları görünen, tüylü yerleri tam ortada, yüzlerinde budalaca gülümseme, birtakım kız resimleri vardı. Bu bana bir mezarlığı anımsattı, çünkü fotoğraflar eskiydi, tüm bu kızlar şimdi en aşağı elli yaşında olmalıydı; onlar açısından şimdi gerçekten ölmüş ve gömülmüş olan bir şeyler vardı, tüm bu gülümsemeler artık yoktu.

Hava güzeldi, burayı incelemek için acele etmedim, öndeki bir vagona oturdum; koltuğa işlemiş korkuyu hissedebiliyordum, hatta binenlerin sımsıkı tuttukları yerlerde boya kalmamıştı, bu insanların, bu vahşileşmiş çılgınların haykırdıklarını, avazları çıktığı kadar bağırdıklarını duyabiliyor, bayıldıklarını, pantolonlarına işediklerini görebiliyordum. Yeniden sessizlik çöktüğünde, buradan sakin sakin ayrıldım. Tren yolu boyunca, rayı dişli sistemine kadar izleyerek yürüdüm, orada tren neredeyse dimdik yukarıya çıkıyordu, ama herhalde birçok tutunma yeri vardı, çıkmak bana o kadar güç görünmüyordu, en tepeye çıkmak çocuk oyuncağıydı.

Bu işi sorun çıkmadan başardım, sonra bir yaya köprüleri ağı görüp bu köprülerin üstünde dolaştım, herhalde bunlardan bakım sırasında yararlanıyorlardı; adımlarım çınlıyordu ve ben tüm bu boktan nesneleri tek başıma çınlatıyor, tabanlarımı sürükleyerek ya

da bacaklarımı bitiştirip sıçrayarak komik bir ritim bulmaya çalışıyordum Sonra yatıştım, oturup bacaklarımı boşlukta sallayarak yaşamın tadına baktım; basit şeyleri severim; hafif bir rüzgâr vardı ve birazcık yorgundum; bir çıkış gerçekleştirmeyi deneyip de dışarıda, bir şey olmasını bekleyerek, kozmonot giysisinin içinde sıkışıp kalmış bir uzay adamıyla aynı ruh durumu içindeydim.

Aşağıdan bağrıldığını duyduğumda nerede olduğumu hemen hemen unutmuştum, köprümün üstünde yere yattım:

– LAN GÖTVEREN!!! İN AŞAĞIYA, LAN GÖTVEREN!!!

On metre aşağıdan bağıran herifi gördüm, kolları adamakıllı kalın, silipli, iriyarı biriydi. Bana doğru kuvvetli el, kol ve baş hareketleri yapıyordu.

– ALLAH KAHRETSİN, YUKARIYA ÇIKARSAM, ÖLDÜN DEMEKTİR! dedi.

Ayağa kalktım, kollarımı salladım; kolları sallamanın daha iyi olacağını düşündüm, onları neredeyse havada tutuyordum.

– Bir şey yok, dedim, sakin ol. Kötü bir şey yapmıyordum. İniyorum.

Ama herifin çok öfkeli bir hali vardı. Bir tahta parçasıyla traverslerin üstüne vurmaya başladı, titreşimleri ayaklarımın altında hissediyordum, DANG; DANGGG, DUNGG ve başkalarını ayağa kaldırmasın diye çabucak inmeye başladım.

Tam üstünde, belki üç ya da dört metre mesafede durup yüzünü gördüm, aklıma üstüne atlamak gibi parlak bir düşünce gelmiş olduğunu anladım, hıçkırık tuttu.

– Gel, lan götveren, diye homurdandı.

İki elinin arasında bir tür sap tuttuğunu fark ettim, gözleri uranyum pastilleri gibi parlıyorlardı, ödümü kopardılar, zaman kazanmaya çalıştım.

– Hey, sinirlenmeyin, dedim, kötü bir şey yapmıyordum. Çabucak çekip gideceğim, yemin ederim. Ben bir yazarım, kötü bir şey yapamam.

Ama herif korkunç bir çığlık attı ve sapı üstüme fırlattı. Gerçekten de deliye düşmüştüm, hayatımı sapın yörüngesini saptıran enlemesine küçük bir demir çubuğa borçluyum, DANNNGGGG.... Bir

saniyeden az bir süre gözlerimi kapadım, o nesnenin yana fırladığını işittim.

Demir çubuklar arasında koşmaya başladım, sinirli sinirli bunlara tutunuyor, altıma, aşağıya bakmak istemiyordum; ama onu duyuyordum, pis herif ayakkabılarını giyecek zaman bulmuştu, böylece neredeyse tam bir tur atmıştık, ellerimin içi kabarmıştı, biri canınıza kastetmişse, bu hiçbir şey değildi.

Tam da bilet kulübesinin hizasında durdum, ter içindeydim. Bir kez daha konuşmayı denedim:

– Hay Allah, dedim, sizin o şeyinizi bozmadım ki, yalnızca görmek istemiştim...

Hiçbir şey söylemedi, yeniden homurdanarak yukarıya tırmanmaya başladı. Şaşkın şaşkın etrafıma bakıp sahip olduğum tek şansı saptadım, hemen gördüm.

Çok yüksek değildi, aslında çok iyi kestirememişitim, ortalık hâlâ karanlıktı ve herif soluk soluğa yaklaşıyordu. Dolayısıyla, çok düşünmeden, o kulübenin üstüne atlamaya karar verdim, çünkü en yakın yer yalnızca orasıydı.

Atladım. Tam da son saniyede, herif bir bacağımı yakalayacağı sırada atladım, ama tavanı pleksiglastan yapılmış uyduruk küçük bir kulübeydi bu; doğrudan doğruya ortasından geçtim, kulübe korkunç bir gürültüyle çatladı ve kendimi, içeride yere kapanmış durumda buldum. Çabucak ayağa kalktım; yaşıyorum, dedim kendi kendime, yaşıyorum. Kapıya koştum, işin şakası yoktu, tüm menteşeler aynı zamanda yerinden koptu, koşmaya devam ettim ve bir şeye çarpıp yere düştüm. Anacığım, korkunç bir çığlık attım, herifin tam da arkamda olduğunu ve balta sapıyla ya da başka herhangi bir şeyle bana vuracağını düşünüyordum, bir yana yuvarlandım, ama onu görmedim, yüzümü ekşiterek yeniden ayağa kalkıp koşmaya başladım, çarpışan arabaların pisti boyunca gittim.

Onu ancak o sırada gördüm, öteki taraftaydı, özellikle de beyaz slipini görüyordum, o da beni fark etmişti. Kestirmeden gidip şaşırtıcı bir çeviklikle pistin üstüne atladı ve korkunç bir şamata koparak bana doğru koşmaya başladı, DANG, DANG, DANG, adımlarının her biri bir örsün üzerine indirilen bir darbe gibiydi; o zaman

son bir çaba gösterip deli gibi, hızla dosdoğru gittim, arkama bakmadan bariyerlerin üstünden atladım ve tabana kuvvet koşmaya plajda devam ettim.

Allah kahretsin, kumların içinde koşmak kolay değil, tıkanmaya başladım.

Yarı yarıya yıkık bir ahşap barakaya ulaştım, burası belki eski bir balıkçı kulübesiydi, ağlar sarkan bir yerdi, hiçbir şey bilmiyorum, ama şimdi insanlar buraya daha çok sıçmak ya da kim bilir hangi pisliklerinden kurtulmak için geliyorlardı, deniz havasına, sökülmüş kapıya ve pencerelere karşın içeride öyle bir koku vardı ki az kalsın girmekten vazgeçiyordum. Yalnızca, ölmek istemediğim için girdim.

Bir pencerenin yanında saklanıp dışarıya bir göz attım. Herif hâlâ oldukça uzaktaydı, ama geliyordu. Yemin ederim zırdeliydi, iş komik bir hal alıyordu, işin içinden nasıl çıkacağımı bilemiyordum.

Dışarıya çıkıp yeniden koşmaya başlayacaktım ki yarı yarıya kumlara gömülü bir şey gördüm, eğri bir demir parçasıydı. Eğilip bu nesneyi çektim, çeker gibi yapmadım. Ellerimde şimdi yaklaşık bir metre uzunluğunda, çok ağır, paslanıp aşınmış kocaman baklaları olan bir tür zincir vardı; kendimi biraz daha iyi hissettim, çok iyi değildim, ama biraz daha iyiydim.

Yüz ya iki yüz metre kadar daha gittim, ama artık gücüm kalmamıştı, hele o zincirin ağırlığıyla. Küçük bir kum tepesinden inip soluk almak için aşağıda kımıldamadan durdum. Yalnızca ot tutamlarının titreşmelerini duyuyordum, bir martı bağırarak tepemde dolaşmaya başladı. Bir başka kulübe daha gördüm, çok uzakta değildi, ötekinden daha küçüktü, demiryolu traversleri ve sazlarla yapılmış bir barınağa benziyordu. Oraya kadar güçlükle gittim ve bekledim, bir adım daha atacak durumda değildim.

Zinciri sımsıkı tutarak yan tarafta saklandım, tam bir hamle yapabilmek için omzuma atmıştım, mosmor bir bomba gibiydim; kendi kendime Allah kahretsin, gelecek olursa, o herifi paramparça edeceğim, dünyadan silip atacağım dedim. Üstelik, güzel bir yer bulmuştum, kendimi göstermeden beni ilgilendiren her köşeyi gözetleyebiliyordum. Terliyor, aynı zamanda titriyordum, yıkanmaya

gidip omuzlarıma attığım bir havluyla rahat rahat banyoya girmek, biraz herkesin yaptığı gibi davranmak, güneş yağı kokarak duşun altına dalmak için neler vermezdim, bilemiyorum.

Herif o kum tepesinin üstünde göründü, saçları hilâl şeklindeki ay ışığıyla aydınlanmış durumda, bir an duraksadı, burnunu öne uzatarak, iki üç kez başını çevirdi, sonra inmeye başladı ve kulübeye doğru, tam da bana doğru ilerledi.

Soluğumu tuttum, düşünmeyi bıraktım, her şeyi bıraktım, parmaklarım zincirin üstünde büzüşmüş durumda, yalnızca dalgaların sesi ve kabuklu hayvanların gıcırtısıyla, karanlıktaydım; her yerim ağrıyordu, eklemlerim kaynaşmak üzeredeydi, yüreğimin duracak gibi olması dışında, yüzyıllardır buradaymışım izlenimi içindeydim. Gözlerim faltaşı gibi açılmış, ağzım da yarı yarıya açık, hiç değilse beş dakika öyle kaldım.

Peki ama herif ne halt edebilirdi? Bayılmak üzereydim, yavaş yavaş titriyordum, Allah kahretsin, bana nasıl bir oyun oynamaya hazırlanıyordu; normal olarak onu bayağı bir süredir tepelemiş olmam gerekirdi, bu ne anlama geliyordu, ha, bana ne gibi bir orospu çocuğu numarası yapmaya çalışıyordu, ha, AMAN TANRIM!

Bunu yapmak delilikti, ama artık bekleyemezdim, işi bitirmek istedim. Dudaklarımı ısırarak her şeyi göze aldım.

Üç saniye sonra onu gördüm, ama hemen anlamadım, ne yaptığını anlamadım. Sonra yanıt kafamda bir flaş ampulü gibi patladı; Tanrım, bu budala çekmiş gidiyordu, düş görmüyordum, ellerini kullanarak yeniden rahat rahat o kum tepesine çıkıyordu, o lanet olası beyaz kızının dans ettiğini görüyordum; Allah kahretsin, hiç de düş görmüyordum, bu kaçık bal gibi geriye çark etmişti!

Ciğerlerim ateşler içinde yanarken dizlerimin üstünde sürünüp o götverene lanet okudum, hâlâ parmaklarımı açamıyordum, var gücümle bir daha lanet okudum.

Dizlerimi çenemin altına dayayıp kısa bir süre sessiz kaldım. Sonra, o zinciri bırakarak yola doğru gittim, bacaklarım hâlâ biraz cansızdı, çenelerim de ağrıyordu.

Artık bu olayı düşünmek istemiyordum. Şimdi gün doğuyordu, hava tatlıydı, biraz yürümek için ideal bir hava vardı, sinirlere de

iyi gelirdi. Gökyüzü pembeydi, hoşuma gidiyordu; deniz pembe, ayaklarım pembe, asfalt da pembeydi, böyle bir ortamda yürümek kolaydı; yüzümü tişörtüme sildim, ellerimi de; o kaçık herif acaba uyumaya mı gitti yoksa kaplanlara yemek mi veriyor diye kendi kendime sordum.

Bir kilometreden biraz az yol boyunca, kimseyi görmeden, plajdan havalanıp dört dönen birkaç martının gürültüsünden başka hiç gürültü duymadan yoğun bir huzur anı yaşadım; güneşin bu kuşları kırmızı bir parıltı içine atmasını bekliyordum, şimdi ortalık tam olarak kırmızı bir renk almıştı. Arabanın arkamdan gelip fren yaptığını duydum. Düşünecek vaktim olmadı, Yan bağırıyordu:

– YAHU, NE HALT EDİYORSUN SEN?

Durup onlara doğru döndüm.

– Hiçbir şey, dedim, dolaştım.

– Aradık seni, dedi.

Şişkonun tarafından arkaya binip, onu ortaya ittim, homurdandı, kız da homurdandı, ben de homurdandım; ikisi insanı öfkelendirmekte ustaydı, ben de hâlâ biraz gergindim. Yan arabayı hareket ettirdi, dikiz aynasında beni aradı, yorgun görünüyordu.

– Güzel, dedi, beklemekle iyi ettik.

Yanıt vermedim, gözlerimi kapadım.

Sabahın saat altısına doğru Yan'ın evine geldik. Perdeler kapalıydı, minderlerin ya da koltukların üstüne uzanmış, neredeyse hepsi uyuyordu, ayaktakiler de krep yapmak için mutfağa sığınmışlardı.

Banyo dairesine kadar koşup içeride başıma yavaşçacık su akıttım, bu sudan içtim de; sonra işemeye gittim, aşağıdaki gülüşmeleri duyuyordum. Uykusuz bir gece geçirdikten sonra insanın şakalaşması, yaşayabileceği hoş anlardan biridir; güneşte esnemek, sabahleyin erkenden krep yemek, sonra ansızın apaydınlığa çıkmak, her şeyin önceden kaybedildiğini düşünmeden ve saçma umutlar beslemeden, yalnızca kaldırımın ortasından yürümek, başını havaya kaldırmak, arabaya atlamak ve hele çiçek açmış bir mimozanın altına ya da gülerek bacak bacak üstüne atmış bir kızın beklediği bir otobüs durağının karşısında park etmişseniz, beş dakika bekle-

dikten sonra kalkmak da hoş anlardandır.

Tıraş olmaya karar verdim; bu işi başkalarının evinde yapmaktan hoşlanırım, yeni ürünleri denemeye ve her şeye dokunmaya gelince, bunu da o kadar rahatsız edici bulmam. Tıraş köpüğü kutusunu elime almış sallamaktaydım ki kız içeriye girdi. Yumurta Bekçisi hep aynıydı. Acaba beni izliyor mu yoksa gerçekten rastlantı mı diye kendi kendime sordum. Ama rastlantı söz konusu değildi, demek ki buraya canımı sıkmak için gelmişti. Gitmesini bekledim.

– Bir duş alacağım, dedi.

– Soğuk bir duş mu?

Omuz silkti, gülümsedim, ama hiç de onu düşünerek değil; biraz önce elime bir top köpük fışkırtmıştım, bu o kadar hoş bir şeydi ki! Daha çok, dünyanın hoşluğu, insanı çabucak ürperten o arılık yüklü anlar karşısında bir gülümsemeydi benimkisi. Yanımda dikilip kaldı, olacak şeyi düşünüyordu, ben de onu tedirgin etmek istemiyordum, kendimi iyi hissediyordum; Yan denen pis herif düşlerimdeki banyo dairesine sahipti, buraya L. Cohen'in son kaseti ve birkaç şişe içkiyle on beş gün kapanabilirdim; denemeye hazırım, pencerelerden biri doğan güneşe bakıyor, evet, her şey oradan geliyor, biliyorum.

Sonra kız iyi bir karar aldı, bana bakmadan pantolonunu ve tişörtünü çıkardı, sonra da slipini indirdi, bu hareketinde en ufak bir incelik yoktu; yazık, diye düşündüm, bir kadının ağzınızı sulandırmaması yazık, gücünü unutması yazık. Yalnızca kıllarına bir göz attım, ama bacaklarını sıkıştırmıştı; ne olursa olsun buna inanmıyordum, ama zevk için yaşamımı karmaşık duruma da sokmak istemiyordum; o, banyonun içine girerken köpüğümü yanaklarıma yaydım, sanki bir barajı havaya uçurur gibi suyu sonuna kadar açtı.

Birbirimize tek sözcük söylemeden, ben rahat rahat tıraş oldum, o ise banyoda gevşemiş gibi görünüyordu, gözleri belli belirsiz açıktı, ara sıra ona bakıyordum, ama yalnızca suyun içine dalmış bir bedendi, delice bir şey yaptığı yoktu, memeleriyle oynamış ya da bir parmağını bir yerine daldırmış olsaydı haydi neyse, ama yalnızca, bir evin birinci katında, banyoda suyun içinde kımıldamadan duruyordu.

Bu noktada kalacağımızı sandım, ağzımı tarçınlı yepyeni bir nesneyle çalkaladım; doğrudan doğruya Antiller'den geliyordu bu nesne, güzelliği ve vücut sağlığını koruyan bir sürü çare biliyorlardı herifler, bilmem ne yağı, parfümler, kökler gibi; bunlara dünyanın on en zengin ülkesinde aşırı düşkünlük vardı, insanlar her yerde bunları kapışıyorlardı. O tarçınlı şey de hiç fena değildi.

– İyi, dedi, ama bunun canımı senden daha da çok sıktığını bilmelisin.

Ona doğru döndüm, ne demek istediğini pek iyi anlamamıştım, ağzını açacağını da beklememiştim, ama ona baktım. Durumum onunkinden daha iyiydi.

– Olabilir, dedim.

Yavaş yavaş doğruldu, dizlerini çenesinin altına dayadı ve suyun içinde oturup en az bir dakika yüzüme dikkatle baktı; pekâlâ, buna da katlanabilirdim, buna karşı yapacağım bir şey yoktu, numarasına devam etmesine ses çıkarmadım.

– Bak, bu iş çok hoşuma gitmiyor; senden de pek hoşlanmıyorum, diye ekledi.

– İnsanlarla takıştığım enderdir, dedim. Bunu da bile bile yapmıyorum.

Sonra yüzü değişmeye başladı, bir an alnında bir tür kırışıklık oluştu, ağzının köşeleri hafifçe sarktı; bir çamlığın üstünde fırtına patlak verdiğini gördüğünüzde de aynı şey olur, olay çabucak karabasana dönüşür.

– Ama yine de bu işi birlikte yapmamız gerekecek, içinde ikimizin olması gerekiyor, dedi.

Dalga geçmediğini hissettim, bana inanılmaz bir şey yumurtlayacağını anladım, hiç kuşku yoktu; omuzlarımı kaldırıp başımı belli belirsiz bir biçimde aralarına soktum.

– Nina'dan haberlerim var. Pek iyi değil bu haberler...

Sağ gözkapağım seyremeye başladı, ovuşturdum, ama durdurmak olanaksızdı; koridora kadar gelen hoş bir krep kokusu alıyordum, yapmam gereken şey, kapıyı kapatıp aşağıya inerek bunlardan birkaçını yutmak ve içki içip ötekilerle saçma sapan konuşmak olmalıydı, dertli bir hava içinde kızla birlikte dikilip kaldım, gerçek-

ten de bir seçim yapmadım, karar vermem uzadı, bu tutumum beni şaşırtmadı.

– Hey, bu seni ilgilendirir mi?... diye sordu.

Ona yaklaştım, banyonun kenarına dayandım.

– Haydi, dedim. Seni dinliyorum.

– Pekâlâ, ama bu, göz banyosu yapman için bir neden değil. Biraz geri çekil...

– Allah kahretsin, tamam, dedim, dilinin altındaki baklayı çıkar bakalım. Seni düzmeye kalkışmayacağım, eğer düşündüğün şey buysa. Onun için canımı sıkmaktan vazgeç.

– Erkeklerin öyle ya da böyle bunu hep denemeleri gerekiyor, dedi.

O sırada bir herif içeriye girmek istedi, ama onu kovdum, dolu! dedim ve geriye dönüp baktığımda kız banyodan çıkmıştı ve bir kırmızı havluya kurulanıyordu. Bir köşeye oturdum, adının Sylvie olduğunu anımsadım.

– Dinle, Sylvie... Ne olup bitiyor, bana biraz anlatmaya çalış, sana bakıyorsam, buna dikkat etme, seni gerçekten görmüyorum, dinliyorum, Sylvie...

Kızda kaba et diye bir şey yoktu, ama kalçaları çok yuvarlaktı; gerçekten de, ruhu biraz daha yumuşak olsa pek fena denilemezdi. Düzenli olarak kendini kuruladı, sonra slipini giydi, hayır, hiç kuşku yok, bu işi yapmayı bilmiyordu, gerçekten de çok kötüydü giyişi.

– Pekâlâ, diye devam etti, onun nerede olduğunu biliyorum, birlikte olduğu herifi de tanıyorum. Ne diyorsun buna?

– Epey şey biliyorsun diyorum.

– Evet, öyle. Benim evimde karşılaştılar, kendimi biraz sorumlu hissediyorum.

– Elbette, dedim, ama söylesene Sylvie... Senin amacın ne?

– Ne dedin?... dedi.

– Evet, sana amacın ne diye sordum. Neden gelip bana bunları anlatıyorsun?

Soğukkanlılığımı korumaya çalıştım böyle söyleyerek, ama bu iş kolay değildi, Nina'yı düşünüyordum bu sırada, gidip bir herifle

rahat rahat düzüşebilmek için kızını başıma bela ettiğini düşünüyordum, güç bir durumdu, kimi zaman insanlara inandığım, tüm budalalıklarına biraz ilgi gösterdiğim için böyle şeyler oluyordu, sızlanmama gerek yoktu.

Kız haz duymayı sürdürüyordu, benim canım bulmaca çözmek istemiyordu; gözlerimi süzerek ona kötü kötü baktım. Anladı, çabucak giyindi. Ayağa kalktım, giymek üzere olduğu tişörtünden yakaladım, bir kolu henüz dışardaydı; gerçekten şimdiye kadar hiçbir kadını dövmedim, ama birkaçını yerine oturttum, nasıl davranacağımı bilirim, duraksamadan davranmalı, ödlerini boklarına karıştırmak gerek, yoksa denemeye değmez, pek işin içinden çıkamazsınız. Dozu iyi ayarladım, onu kendimden yirmi santimetre uzağa çektim, güzel gözleri varsa da bana vız gelirdi, hafif bir çığlık attı, bu beni öfkelendirdi.

– Allah kahretsin, dedim, beni daha fazla bekletme. Üstelik yorgunum.

Evet, gözlerinde şimşekler çakmadığını benim kadar iyi biliyordu, pek fazla etkilenmedi, genelde bunu biraz olumlu buluyordum. Daha önce bu tür kaçık kadınlara düşmüştüm; kadın parmaklarınızın içinde patlayacak gibi bir hal alır, siz de gözlerinizi düşünürsünüz; ayrıca inanılmaz bir güce sahip kadınlar tanıdım, sizi korkunç şekilde kavrama numaraları bilen, evet, Allah'ın belası numaralar bilen, hiçbir şeyin durduramadığı kadınlar da tanıdım. Bereket versin Sylvie bunlardan değildi. Onu bıraktım, eminim anlamıştı, bunun için yapılması gerekeni yapmıştım, tişörtü artık hiçbir şeye benzemiyordu.

– Canımı sıkan şey, dedi, onunla birlikte olan herifi tanımam. Bu özel bir iş. Ama Nina'yı bulmana yardım edebilirim.

– Bunu gerçekten istiyor muyum, bilmiyorum, dedim.

– Dinle, dedi, söz konusu olan bu değil. Ama o herifi tanıyorum, biraz acayip biridir... Anlıyor musun?

Bunu, gözlerini aşağıya indirerek ve tuhaf bir sesle söylemişti. Elbette sabahın altısına doğru her şey her zaman garip bir hal alır, dolayısıyla ne demek istediğini çok iyi anlamamıştım.

– O acayiptir, ne demek oluyor?...

– Hiçbir şey, dedi. Ama gidip Nina'yı almak gerek.

– Hay Allah kahretsin, ne geveliyorsun ha?... Sen zavallı budala karının birisin, maksadın ne?

– Dinle, bir daha söylemeyeceğim. Oraya hemen gitmen gerek.

Ona doğru bir adım attım, üstüne atlayıp pataklamak gibi çılgınca bir istek duydum, her şeyin bir başlangıcı vardır, böyle düşünüyorum, ama o sırada akıllı biri oldum, geriye çark ettim ve çekip gittim, bu boktan olayın üstüne sünger çektim.

Beni ancak merdivende yakaladı; onu başımdan savdım, son basamakları yuvarlanırcasına inerek dışarıya çıktım, sokak hâlâ çok sıcaktı, gözlerimi kırpıştırdım, kimi zaman insanın kendisini uçurumun kenarında bulması için iki ya da üç adım atması yetiyor; elinin omzuma dokunduğunu hissettim.

Tek sözcük söylemeden sıyrıldım ve kaldırımda yürümeye başladım, artık hiçbir şey düşünemiyordum.

Bir süre sonra bir bara girdim. Dip tarafa kadar gidip kendimi bir kanapenin üstüne attım. Allah kahretsin, dedim kendi kendime, henüz gencim, isteseydim, en ufak bir sorunum olmazdı, hayatta yapayalnızım, yalnızca yeteneğimle yaşamaya çalışabilir ve hiçbir halt etmeden günler geçirebilirdim, öyleyse neden bu kadını başımdan savamıyorum, neden kesin olarak bu olaydan kurtulamıyorum?

Beş dakika sonra geldi. Karşıma oturdu, ne içmek istediğini sordum. Burbon, dedi, duble olsun. Gülümsemekten kendimi alamadım, ona baktım.

– İyi, dedim, darbeye dayanıklısın.

Gözlerini üzerime dikti, çok üzüntülüydü.

– Dinle, Sylvie, tüm olanlar canımı sıktı. Ama bu, birlikte birer kadeh içki içmemizi engellemez, başka şeyden söz ederiz. Görüyorsun, tüm gece bir saniye bile gözümüzü kapamadık ve günün doğuşunu gördük, bu konuda, günün armağanı olan bu konuda ne düşündüğünü bilmek istiyorum.

– Korkuyorsun da ondan, değil mi?

– Evet, dedim.

– Ama neden korktuğunu bile bilmiyorsun.

– Bu önemli değil. Çok şeye gereksinimim yok. Üstelik kendi-

mi ansızın keyifli hissettim, canımı sıkmayacağım. Lili'yle iyi anlaşıyorum, kız beni hiç de tedirgin etmiyor, onu bir yıl alıkoymak zorunda kalsam bile önemi yok; hem Nina, o, eski bir hikâye, düşlerinin erkeğine düşmediyse üzülürüm, bu güç diyorsa, düşüncesini paylaşırım.

Sylvie garsonun burbonu getirmesini bekledi, sonra başını arkaya atarak bardağını bir dikişte boşalttı, çok iyi ölçülüp biçilmiş bir davranıştı, seyretmesi hoştu; sabahları her zaman kendime güven duyarım, iç dünyama dalarım; sonra Sylvie koluma yapıştı. Sanki kolumun üstüne bir kartal kondu sandım.

– Vallahi, dedi ıslık gibi ses çıkararak, bunu kasten yapıyorsun, öyle değil mi?...

– Her şey olabilir, dedim.

– Oh, Allah kahretsin, bu olayın kötü bitmesini istemiyorum! Gidip kızı almak gerek...

Kolumu kurtarıp kanapenin dibine iyice dayandım, burada fazla ışık vardı, düşüncelerimi bir noktada toplayamıyordum; biraz ellerimi ovuşturdum ve gülmeye başladım.

– Peki nedir bu karışık iş? diye sordum.

– Ben neden söz ettiğimi biliyorum.

Başımı kaldırıp onun üstünden bara yapışmış üç herife, bir köşede esneyen genç kadına ve bir ayçöreğini oburcasına yiyen yaşlı kadına baktım. Sonra tam da bu sırada bir adam içeriye girip kapıyı bir iki saniye ardına kadar açık bıraktı ve içeriye biraz yaşam, görünmeyen bir toz bulutu girdi, neydi bilmiyorum, açıklayamam bunu, bununla birlikte, dünya artık ağır gelmemeye başladı, ağırlığını artık kesinlikle hissetmedim, kollarımı masanın üstünde kavuşturup Sylvie'ye doğru eğildim.

– Pekâlâ, kabul, dostum, dedim. Öyleyse, tam olarak ne yapacağımızı söyle bakalım.

9 Evime döndüğümde küçük bir not buldum: "Marc bizi almaya geldi. Dolaşıp dışarıda akşam yemeği yiyeceğiz. Arkadaşım, rahat olacaksın. Seni öpüyoruz." Hiçbir şey düşünmemeye çalışarak kendime bir bardak içki koydum, gidip kendimi sırtüstü yatağın üstüne attım. Telefon çaldı, ama kalkmadım; kim olursan ol, kapa, senin için hiçbir şey yapamam; bardağımı ikinci kez doldurdum, çoraplarımı çıkarıp yalınayak kaldım; öfke bastırdığı zaman böylesi hoşuma gider, var gücümle solumak ve beynimi bıçak gibi bilemek hoşuma gider. Sylvie bana amma deli masalı anlatmıştı, ne budalalıktı bu; Nina nasıl olur da yarı hasta bir herifle düzüşmeye giderdi, bunun pek mantıklı yanı yoktu. Yatağın üstünde yuvarlanıp radyoyu açtım, iki ya da üç boktan parça dinledim; boş, ama öyle içe dokunan şeylerdi ki zamanın nasıl geçtiğini anlamadım, yatıştım da.

Öğleye doğru istemeye istemeye mutfağa kadar gittim; iyi de, bizimkiler alışveriş yapayım diye kendilerini yormamışlardı, dolayısıyla buzdolabında diyet nesnelerden, süt kutularından başka bir şey bulamadım, kendime biraz mısır patlattıktan sonra odaya döndüm; radyodaki adam bağırıp duruyordu, SEVDİĞİM SEN... EYYY SEVDİĞİM SEN, SENSİZ HİÇBİR ŞEY OLAMAM, ama adamın annesinden söz ettiğini anlamak için şarkının sonunu dinlemek gerekiyordu; insan ara sıra yaşamdan ne tat alabilir diye kendi kendime soruyorum. İç çekerek bir avuç mısır patlağını yuttum.

Sonra romanıma oturdum ve bir saat boyunca çok kısa bir tümceye takılıp kaldım; üsluba boş vermem, hiçbir zaman işin kolayına kaçmam, işte bu yüzden bir kitap yazmak için upuzun bir zaman harcarım, bu da beni çatlatır, ölüme yaklaştırır. Kitaplarım okullarda okunup da biri benimle ve noktalı virgüle karşı duyduğum kinle ilgili bir tez yazdığında, belki kırk yaşımda olacağım demek benim için güç.

Geceyle avundum, ay pencereden, pencerenin yukarıdaki küçük camının içinden geçti, saat dokuzdu, Sylvie bana demişti ki: Saat ona doğru yola çıkmamız gerekecek, seni almaya geleceğim, oraya varmamız bir saat sürer, yolu biliyorum; öyleyse acele etmeye gerek yoktu, rahatıma bakabilirdim. Banyoda, öngördüğüm zaman-

dan biraz daha fazla oyalandım, küvetten parmaklarımın derisi buruşmuş ve beyazlaşmış olarak çıktım, sanki bir vampir elimi öpmüştü; ne olursa olsun insan hiçbir zaman gerçekten yüzde yüz canlı değildir, kafama takmadım.

Yeniden yazı makinemin başına oturdum ve yarım saat boyunca deli gibi yazdım, iyi gidiyordu, bir daktilo kız kadar çabuk yazıyordum, kıçım kaskatı durumda ve ağzımda bir sigara, gözümden yaş geliyordu, ama bu pis nesneyi silip yok etmeyi düşünmüyordum; Sylvie'nin kapıyı çaldığını duyunca üzüldüm, yazı yazarken biri gelip de beni tedirgin ederse her zaman üzülürüm, ama hiçbir şey söylemem, gülümserim. Gidip kapıyı açtım.

– İyi misin?... Kolayca buldun mu? diye sordum.

– Evet, haydi gidiyoruz, dedi.

– Hey, bir şey içmek ister misin?

– Çoktan geri dönmüş olmamızı isterdim, dedi.

Sinirliydi, bana bakmaktan kaçınıyordu. Yolda içmek için iyisinden iki şişe bira aldım ve o çıktıktan sonra kapıyı kapattım.

Kaldırımda bayağı ilerde gidiyordu bu kız mavi gecede, yumruklarını montunun ceplerine sokmuştu; hiç acele etmeden baktım, sokak bomboştu, kadınlar kimi zaman arılığın ortasından geçmekte, çevrelerindeki her şeyi belirtmekte ustadırlar. Sylvie durup bana doğru döndü.

– Pekâlâ, gel öyleyse, dedi. Benim arabamı alacağız, ben kullanacağım.

– Kabul, dedim. Kabul, bence sakıncası yok, yolu bilen sensin.

Tüm farları açıp hareket etti, araba öne doğru fırladı, yolun tam ortasından giderek kentten çıktık, sesimi çıkarmadım; bir araba aksi yönden geldiğinde homurdanarak direksiyonu kıvırdı, sonra yeniden yolun tam ortasından gitmeye devam etti, yine sesimi çıkarmadım; çünkü bir işe yaramazdı, kendime bir şişe bira açtım, gerçekten de yazgıya inanmak pek hoşuma gider.

Yolda camını açıp arabayı bir dirseğini dışarıda bırakarak sürdü, rüzgâr arabanın içinde vınladı, ama buna çabucak alıştık. Ön camın bir köşesinden Büyük Ayı'yı ancak fark etmiştim ki o, ikinci bira şişesine yapıştı. Yanlış bir hesap yaptığımı anladım, insanın her şe-

yi düşünmesi gerekiyor, yaşamda can sıkıcı olan şey de bu, Sylvie şişedeki birayı bir dikişte bitirdi, ben de aynı şeyi yaptım, iyi dedim kendi kendime, böylece bu iş bitti; ve hop, boş şişeyi arka kanapeye fırlattım.

Bir süre sonra, yavaşlamadan bana bir göz attı, daha doğrusu ibrenin kırmızıya geçtiğini sandım, böyle anlarda her zaman yola bakarım, başka türlü yapamam.

– Sana bir şey söylemem gerekiyor, dedi. Belki neden aynasızları çağırmadığımı merak ediyorsundur, ha?

– Hayır, merak etmiyorum. Böylesi çok daha iyi.

– Sana söylemedim, ama o çocuk neredeyse benim erkek kardeşim, birlikte yetiştik. Her zaman böyle olmamıştır. Dinle, dediğimiz gibi yaparsak, her şey yolunda gidecektir.

– Evet, bu bana mantıklı görünüyor. İyi bir plan.

– Sorun olmayacak. Ayrı ayrı küçük evler bunlar.

– Hiçbir tehlikeye atılmam, dedim.

– Ben küçükken, o, kız arkadaşlarını ekip benimle oynardı, hep benimle ilgilenirdi.

– Bu normal, bir insan tümüyle kötü olamaz.

Deli gibi sürüyordu, ama direksiyona iyice hâkim olduğunu hissediyordum, alışıktı; rüzgâr kulaklarımızda şaklıyordu, gerçekten de delirmiştik, bir bakıma içtiğimiz biralar yüzünden, *Mort Subite* marka o biralar yüzünden. Issız bir yerden geçtik, tuhaf bir yerdi burası, tepemizde ay vardı, dudaklarının arasına bir sigara sıkıştırdım, bunu istiyordu Sylvie, hay Allah, adı Sylvie canım, hiçbir zaman aklımda tutamayacağım bu adı:

– Sylvie, dedim, kaygılanacağımız bir şey yok, Sylvie. Neden her şey düşündüğümüz kadar kötü gidecek ki? Adamakıllı zırvalıyoruz.

Sinirli sinirli gülümsedi hafifçe.

– Bilmiyorum, ama çoğu zaman bu böyle. Şu dünyada yaşamak biraz güç, öyle değil mi?

Sustum. Uzunca bir süre sessiz kaldık, arabanın önü geceyi yarıyor, küçük sis yığınları camlara çarpıp kayboluyordu; içecek bir şeyim olması için neler vermezdim ki, benim için olabilecek en iyi

şey olsun diye her zaman denerim. Geçtiğimiz tek yerleşim bölgesinde yalnızca birkaç ev ve biraz ışık vardı, ama ben sandım ki herkes uyuyor ya da Marslılar buradaki insanların tümünü alıp götürmüş ya da başka bir şey var; sonra yeniden karanlığın içine daldık, o küçük ışıkları arkamızda bıraktık, sanki bir kıvılcım demetini sürükler gibi.

Gideceğimiz yer solda göründü, yolun kenarına yapışmış, ancak birbirinden bir dereceye kadar uzak bir yığın küçük ev vardı, Sylvie yavaşladı, bir blokun çevresinde döndü ve durdu. Daha hızlı solumaya başladı.

– Görüyorsun, dedi, ikinci ev. Birinci katta panjurlar kapalı.

Başımla evet dedim. Eve bakınca, benimle dalga geçmediğini anladım, Nina'nın içeride olduğunu öğrendim, ama başka hiçbir şey hissetmiyordum, bana gereksinimi olup olmadığını hissetmiyordum.

Sylvie kolumdan tutup devam etti:

– Ev tam da sağda, en uçta. Anlaşıldı mı? Öyleyse ben gidiyorum, adamın dışarıya çıktığını görür görmez, sen de eve koşuyorsun. Son hızla. Hım, pekâlâ, ben gidiyorum.

Sylvie arabadan çıktığı sırada koltuğumun üstünden atlayıp arkaya geçtim, o Allah'ın belâsı giriş kapısından gözlerimi ayırmadım.

Dakikalar geçiyordu, ama kızın, adama bir masal uydurup, onu dışarıya çıkmaya zorlaması için biraz süreye gereksinimi olmalıydı; bu bile kesin değildi, neden söz ettiğimi biliyorum, canımın istemediği bir akşam çalan telefonun beni dışarıya çıkartmasına şaşardım, çok can sıkıcı bir şey söz konusuysa telefonu kapatır, tüm ışıkları söndürürüm. Durup dururken aklıma geldi işte, gerçekten iyice düşünmeden ve bacağımdaki bir ağrı yüzünden, beş yüz metre uzakta kıpırdayamaz duruma geldim, korkunç bir kramp beni külüstür arabanın içinde inleyerek kıvrandırdı, tam da bu sırada adamın çıktığını gördüm, bacağıma sımsıkı sarılıp onu daha iyi görmek için, o aptal yüzünü iyice görmek için doğruldum.

Gençti, pub'larda çiklet ya da diş macunu satacak tipte biriydi, üniversite öğrencisi gömleği içinde şaşkın bir hali vardı, yüzü de

oldukça hoştu. Bir kadın onu elbette oldukça yakışıklı bulabilirdi, sırık gibi ve adamakıllı esmerleşmiş kumral erkekler her zaman geçer akçeydi.

Biraz uzaklaşmasını bekledim, çok acı çekiyordum, ama yine de kapıyı açıp, hâlâ kaskatı bacağımla kendimi yere bıraktım. Şaka etmiyorum, kapıya kadar koşarken acıdan ter içinde kaldım. Kapı kapalıydı. Verandada ilk pencereye kadar ilerledim ve bir köşede kalmış bir şezlongu kapıp var gücümle camlara attım. Ne korkunç bir gürültü, ne berbat bir gürültü çıkartmıştım, bir dağı havaya uçuruyorum sandım, ama sessizlik çabucak geri geldi.Yüzünde beyaz krem, saçlarını kulaklarının arkasında toplamış çılgın kadının biri penceresinden bağırmaya başladı

Perdeyi açıp içeriye girdim. Bacağımda hâlâ o zıpkın acısı gibi acı vardı, beynim alev alev yanarken, duvara dayanmak zorunda kaldım, ev sessizdi, pis kokan bir evdi; yerdeki halının üstünde bir muz kabuğu gördüm, tıka basa dolu bir kül tablası ay ışığında parlıyordu. Hızımı alıp mutfağa kadar topallayarak gittim; Allah kahretsin, bir sürü bulaşığı evyenin üstüne yığabilmişlerdi, çöp kutuları da pencere hizasına kadar üst üste konmuştu; bu noktaya gelmek ne acı bir şey, dedim kendi kendime, insan bir süre kendini bıraktığında, bunun nereye vardığını bilirim, çünkü ne de olsa yemek ve sıçmak gerek; evet, tüm bu nesneler çevrenizde yığılır; ah, çöp dolu bu torbalardan, bu iğrenç mavi plastik nesnelerden ne çok nefret ederim!

İyi de, burada düş kurmak için bulunmuyordum, bacağım eskisi kadar ağrımıyorsa da hâlâ kaskatıydı, karanlıkta odadan geçtim, beceremediğim de söylenemez; yalnızca yerde sürüklenen telefona çarptım, ahize devrildi, düdük sesini duydum. O sırada, Sylvie acaba adama neler anlattı diye kendi kendime sordum, ama üstünde durmadım, bana vız gelirdi. Yüzümü ekşiterek eğilip telefonu kapattım; evet, güçlü bir planımız vardı, Syvie adamı alıkoyamazsa telefon edecekti, en ufak bir telefon sesinde tabanları yağlamam gerekecekti.

Merdivene doğru ilerledim. Tırabzana tutunup biraz soluk aldım. Sonra başımı yukarı kata doğru kaldırdım, ama hâlâ ses seda

yoktu. Hafifçe Nina'ya seslendim, ardından biraz daha yüksek sesle; sanıyorum adını adamakıllı yüksek sesle söylediğimde kendimi gerçekten huzursuz hissetmeye, biraz daha fazla terlemeye başladım, sanki gökyüzünde ansızın bir fırtına patlamıştı.

Hiçbir işe yaramaz durumda, yalnızca iki büklüm olup yüzümü ekşiterek, yukarıya çıkmak için tırabzana asıldım, yirmi yıl sonra halim böyle olacak dedim kendi kendime, vücut hapı yutacak, oysa beyin aydınlığa doğru koşacak; belki de o elli yedilik kadın haklıydı, bir gün zengin ve ünlü olursam, olabildiğince uzun süre dayanmaya çalışacağım.

Dört kapı vardı, dördünü de teker teker açtım; bunlar dört kara ve sessiz delikti. Nina boynuma atlamadı, kollarımda gözyaşlarına boğulmadı, son kapı tokmağına asılı kaldım, alacakaranlıkta her şeyi belli belirsiz bir şekilde görüyordum, zaten ben bilmediği bir evde elektrik düğmelerini hemen bulacak biri değilim, beynim tüm yönlere erişmez. Ee, öyleyse, şimdi ben ne yapacağım, diye düşündüm, programda öngörülen ne var, peki kız nerede, bu iş nerede takıldı?

Tuhaf bir tür koku da duyuluyordu, kekremsi ter ve daha keskin bir şey karışımı bir kokuydu, yarı yarıya parfüm kokusuyla karışık bok kokusu gibi geldi bana, yüreğinizi etkilese, diz çökertirdi size.

Midem adamakıllı bulanmıştı, yavaş yavaş yeniden aşağıya indim, yine budalaca bir olay yaşamıştım, bir boktan olay daha başıma gelmişti, bildiğim bir şeye çok benziyordu, belki Nina bu evde kalmıştı, ama şimdi burada değildi, benim geldiğim şu sırada burada değildi; yaşamımda bir kez, yalnızca bir kez bir yere tam zamanında gelen biri olmak isterdim, gerçekten bunu yaşamak isterdim.

Ters yönde gittim bu kez, cam kırıklarının ortasından geçerken yalnızca gömleğimi yırttım, bir bu eksikti, doğrusu buna diyecek yoktu.

Olayın en ilginç yanı, Nina'nın, bana daha sonra açıkladığı gibi, bu odaların birinde olmasıydı, bir köşedeydi ve onu görememiştim. Bu kadar iyi yazmasaydım, sanıyorum pek bir şeye yaramazdım, acaba tüm Büyük Yazarlar da benim gibi mi diye kendi kendime soruyorum.

Arabaya binip direksiyonun başına geçtim ve kımıldamadan öylece kaldım. Ne düşündüğümü şimdi bilmiyorum, ama bir süre sonra o enayi herifin geldiğini gördüm, yıldızlı gökyüzünün altında, elleri ceplerindeydi, ağzı kulaklarında, gülümsüyordu; acele etmiyordu; bu, yaşama gülümseme biçiminden ileri geliyordu, özellikle de bu gece; bu, aynı zamanda, o benim en sevdiğim gömlek, arkasında grup resmi bulunan yeşil gömlek yüzündendi, üstelik herif bir dev değildi, hatta ben ondan biraz daha daha ağır olabilirdim, kısacası, şurası gerçek ki anahtarını kapının kilidine soktuğunda ben çoktan arabadan sıçramış ve yandaki bahçenin çimenleri üstünde finişe kalkmıştım. Tam da kapı açıldığı sırada ensesinde bittim, açıkça üstüne atlayıp ona sarıldım ve o hızla, sanki bir bombanın sarsıntısıyla itilmiş gibi holün yarısının ortasından geçtik. Merdivenin ayağına kadar yerde yuvarlandık. Başını bir basamağa çarptı, o zaman komik, ince bir sesle gerçekten bağırmaya, zırlamaya başladı; kafasında bir sandalyeyi kırmak için yeniden ayağa kalktım, başımı çevirdim ve bu sırada Nina'yı gördüm; artık hiçbir şey anlamaz oldum, ama onu gördüm, en yukarıda, merdivenin başında, tırabzana sımsıkı tutunmuştu, bir örtüye sarınmıştı, neredeyse çıplaktı.

Bir tek sözcük söyleyemeden bir kolumu ona doğru kaldırdım, aynı zamanda o herife doğru döndüm. Herif çıkışa doğru gerileyerek ayağa kalktı.

– Hay Allah, sen kaçıksın be! dedi.

Başını tutuyor ve bana deli gibi bakıyordu. Sonra ansızın geriye çark edip kapıya doğru hızla gitti. İyi bir düzücü ve iyi bir koşucuydu.

Biraz soluklanmak için başımı öne eğip bir basamağın üstüne oturdum. Nina'nın aşağıya ineceğini, gelip boynuma sarılacağını ve çekip gideceğimizi düşünüyordum, ama böyle olmadı, Nina sarındığı örtüyü tümüyle ağzına sokmaya çalıştı.

Kımıldamaya karar verinceye kadar bir odanın kapısının çarptığını duydum, Nina ortadan kaybolmuştu. Basamakları dörder dörder geçtim; kapalı olan bir tek kapı vardı, içinde karton bulunan o üç milimetrelik nesnelerdendi; ortasına nişan alıp ayağımı geçir-

dim, GAAAAAARÇ diye bir ses çıktı. Ayağımı kurtarmakta güçlük çektim, ama sonra elimi soktum ve kilidi oynatarak içeriye girebildim.

Odada çok az ışık vardı, sokaktan, sokak lambalarından geliyordu; yatağın çevresini dolaştım ve Nina'ya doğru eğildim, ilk dokunduğum saçlarıydı, bir saç tutamını yavaşça kulaklarının arkasına götürdüm.

– Hey, dedim, sanıyorum burada kalmamak gerekiyor. Çabucak çekip gitmemiz daha iyi olacak.

Ama o, köşesinde çaprazlamasına sarındığı örtüyle ve sırtı tümüyle açık, saçları yüzünün üstüne düşmüş durumda kımıldamadan duruyordu; düşünmek için yalnızca bir saniye hafifçe dudaklarımı ısırdım, çünkü aynı anda yatağın ayak ucundaki şişeyi görmüştüm. Evet, denemek için içindekinden bir yudum içtim, tam da etiketin üstünde yazılı içkiydi; başka şey düşünmek, odaya yayılmış kokuyu unutmak istiyordum, bence bir yudum minimumdu ve kızın kollarının üstünde sıyrıklar oluşmuştu; etraftaki ışıkta küçük kan damlalarını cıva damlaları sanabilirdim. Bir yatağın ayak ucuna bağlanmış durumda kalıp kendisini sabahtan akşama kadar tırmalattırmanın ve kendisine hakaret edilmesinin hoşuna gidip gitmediğini az kalsın soracaktım ona, ama bu soruyu kendim için saklayıp içime attım.

Ayağa kalktım, Nina'yı da bir kolundan tutup kaldırdım, sarıldığı örtü yere düştü, slipi bile yoktu, hiçbir şey yoktu üstünde, zaten bana da öyle gibi gelmişti. O anda kutusunu ve dudaklarını düşünmüşsem bu normaldi; evet, canım onu düzmeyi çok istedi, bu düşünce kafamdan yıldırım hızıyla geçti. Bir dakika sersemlemiş durumda kaldım, sonra onu yatağın üstüne oturttum. Yerde duran bir tişörte uzanmayı başardım. İnanılmaz bir şeydi, Tanrım, bir sürü karton tabak yere yayılmıştı, yapışmış, kurumuş ezilmiş nesnelerle doluydu, inanılmaz bir şeydi, soyulmuş portakal kabukları ve beş santimetre uzunluğunda izmaritler yoğurt kutularına dikine saplanmıştı; burası normal bir oda olması dışında, kataloglarda görülen nesneler gibi, her gün yapılan şeyler gibi berbat bir beğeni örneğiydi de.

Tişörtünü giydirdiğim sırada sesini çıkarmadı, ama bana yardım etmek için de bir tek hareket bile yapmadı, daha çok, boş boş sürekli bakıyordu; kısacası, bunu bir sinir bunalımına ya da ee, sen ne diye bu işe karışıyorsun, seni çağırmadık, gözlerini oymadan çık git demesine yeğliyordum.

Eşyalarını aramak için vakit kaybetmedim, yalnızca o örtüyü beline sardım ve onu alıp evin içinden ters yönde, karanlıkta geçtim, bu rezil merdivenlerde kendisini taşıtıyor, hafifçe inliyordu; ama ben buna aldırış etmiyor, onunla birlikte düşmemeye çalışıyordum, gece hava sıcaktı, biraz da havasız kalmıştım; sanki ateşten toplar yutuyordum.

Salonda açıkça diz çöktü, iki büklüm oldu. Kaldırdım, tek bir sözcük söylemeyip kendini salıveren bir kadını ayağa kaldırmak kolay değil, kucaklamak zorunda kaldım ve örtüyü, yeri süpürmesini engellemek için yeniden bacaklarına sardım, durumu tümüyle kendi lehime çevirmek istiyordum.

Pencerenin ortasından geçerken cam kırıklarından özenle kaçındım, verandaya adım atar atmaz biraz serin havanın yüzüme vurduğunu hissettim; bu bana yeniden güven verdi ve ikimizin oldukça iyi bir şekilde paçayı kurtardığını sandım; aslında olay o kadar da önemli değildi, abartmamak gerekirdi. Yıldızlara gülümsemek için bir saniye mola vedim. Yaşamda önemli bir şey vardır, devam edebilmek istiyorsanız, ara sıra Tanrı'ya şükretmesini bilmek gerekir.

Araba yüz metre kadar ötede park edilmişti, çok uzak değildi. Kucağımda bu güzel kız, kaldırımda ilerledim; hava güzeldi, o gece gerçekten hava çok güzeldi ve elbette bunu beklemekten uzaktım, sürpriz oldu benim için. O herifin tam da iki arabanın arasından yana sıçradığını gördüm yalnızca, bana neyle vurduğunu bilmiyorum; vurduğu nesne şimşek gibi parlamadı, ama ben kırılıp ikiye bölündüğümü sandım, çevredeki küçük ışıklar dans etti, diz çöktüm; ne var ki bilincim tam olarak yerindeydi, kendi kendime herif senin işini bitirecek dedim, kımıldayamazsın bile, ilk darbesi seni tümüyle felç etti, şimdi de kanını kaldırıma akıtacak, gazeteler bu tür olaylarla dolu, böylesi her gün görülüyor. İkinci bir darbe başımın üstünden kaydı ve öne doğru gidip yere serilirken, kaldırımın

beton kenarına çarparak alnımı yardım.

Nina beni görünce çığlık attı. Bir kan perdesi arasından ya da neredeyse öyle, herifin tuhaf bir şekilde yüzünü buruşturarak duraksadığını gördüm; tam da bu sırada bir araba köşeyi döndü, pis herif de koşarak çekip gitti. Hemen ayağa kalkmadım, bir an sırtımda asfaltın sıcaklığını hissettim, hâlâ sersem gibiydim, ama yaşıyordum; mutluyum diye düşündüm, mutluyum, romanımı bitirebileceğim. Nina'nın birisiyle konuştuğunu duydum, herhalde yoldan geçen bir arabayı durdurmuştu. Bir kapı kapandı, sonra bir adam bana doğru eğildi, düşük omuzlu, pantolonunun çizgileri ha var ha yok, niteliği belirlenemez türden biriydi. Adama gülümsedim, ayağa kalkmayı denemek için masum ellerimden birini ona doğru uzattım, ama o hemen geri çekilip geveledi:

– Yahu, çok berbat durumdasınız...

– O kadar önemli değil, dedim. Ayağa kalkmak istiyorum.

– Söylesenize kuzum, ne oldu size?

– Saldırıya uğradım. Ayağa kalkarsam daha iyi olacağım, diyerek direttim.

– Hey, ama yaralısınız! dedi.

Ne tip biri olduğunu anladım; emekliliğine çok az süre kalmış, arabasında yeni yastıklar ve tımarhaneye benzeyen evinde patenler olan o devlet memurlarındandı.

– Allah kahretsin, babalık, dedim, beni yerde bırakma. İnsanım. Yalnızca ayağa kalkmak istiyorum, gerisi kolay.

Ama yüzüne doğru uzattığım o masum elimle öylece kaldım; bu durumda ne kadar süre kaldığımı anımsamıyorum, hatta ona gülümsemeyi de denedim; ben gökyüzüne çıkmaya çalışan yaralı bir meleğim, bu ıssız yerde, bu lanetli banliyöde ölmeme izin verme, diye düşündüm.

Adam başını sallayarak yavaş yavaş geriledi. Bir dirseğime dayanarak hafifçe doğruldum.

– TEHLİKEDE OLAN HİÇ KİMSEYE YARDIM YOK HA!! diye haykırdım.

Arabasının kapısı önünde duran Nina'yı itti, çabucak içeriye atladı.

– BU APTALIN ARABASININ PLAKA NUMARASINI AL, diye bağırdım. HER AYRINTIYI ANIMSA!!!

Arabanın kalktığını duydum; hemen sonra sessizlik geri geldi. Daha sonra da şaştım, hiçbir güçlük çekmeden, belli bir acı duymadan ayağa kalkmıştım, yalnızca başım biraz acıyordu; Nina'nın yolun ortasında, sıcak denizlerin bir kabuklu hayvanı gibi örtüsüne sarılmış, kımıldamadan durduğunu görüp ona doğru ilerledim.

– Her şey yolunda, dedim. Araba hemen yanda.

Kımıldamıyordu, ona arkamı dönüp arabaya doğru yürüdüm. Beni izledi.

– Canın acıyor mu? diye sordu.

– Çok fena, dedim.

– Üzüldüm.

Nina'ya kapıyı açtım, ama kapının tokmağına sarılmış durumda kaldım; ona haber verdim:

– Budalaca bir şey ama, dedim, sanıyorum bayılacağım.

Bir kolumu yakaladı.

– Oh hayır, kendini tut, dedi.

– Sanki gidiyorum...

– Beni yapayalnız bırakma.

– Ben bir yazarım, dedim. Dayanacağım.

10 Hastanede uyandım, tam da kapıdan geçerken, kollarıma girmiş birer kızla; bacaklarımın neredeyse arkamda sürüklendiklerini hissediyordum. Kızlar beni bir sandalyenin üstünde bıraktıktan sonra gidip koridorun sonunda rahat rahat sigara içen beyaz gömlekli iki genç adamla konuşmaya başladılar. Adamlar telaşa kapılmadılar, ben de, neredeyse, orada, neon lambalarının vızıltısı içinde ve muşambanın üstünde boncuk boncuk damlacıklar halinde beliren kanımla, pekâlâ uyuyacaktım. Böyle kısa bir süre geçti, sonra ayağa kalktım, büyük kapıyı açıp kendimi dışarıya at-

tım. Tuhaf bir gece, dedim kendi kendime. Arabayı gözlerimle arayarak kaldırımda yürüdüm ve kızların arkamdan geldiklerini duydum.

Arabaya atlayıp direksiyonun başına geçtim. Kızlar durarak ön camdan bana baktıktan sonra bindiler. Onlara söyleyecek bir şeyim yoktu; kendimi bunalımda hissediyor, evime dönebilir, tüm bu dehşeti ve kaderin sillesini unutmak için biraz uzanabilirsem daha iyi olacağımı düşünüyordum.

– Anahtarları bulamıyorum, dedim.

– Ah, ne budala bu adam, dedi Sylvie. Tam da başımıza böyle bir dert açacak türden biri.

Bu kızı ilk gördüğümde parçalamış olmalıydım; yüzüne bakmadım bile, hiçbir yanıt vermedim, şu Allah'ın cezası anahtarları bana vermeleri için elimi uzattım.

– Dinle, dedi Nina, budalalık etme. Böyle kalamazsın.

– Yalnızca yorgunum, dedim. Kanama durdu.

Sylvie acı acı güldü, sonra ön koltuğun üstünden eğilip dikiz aynasını yakaladı ve bana doğru çevirdi.

– Kendine bir bak, dedi. Otuz saniye sonra damarlarında bir damla kan kalmayacak. Biz de rahat edeceğiz.

– Dinle, aptal olma, diye ekledi Nina.

Tam ortada takılı kalmış cam sileceğinin bir yanından kara gökyüzüne uzun uzun baktım; bir yığın yıldız da vardı, vakit sabahın ikisi ya da üçü olmalıydı, çok isteklendirici hiçbir şey yoktu, hastanenin girişi de ışıklı bir tünele benziyordu; yakında otuz dördüne basacaksın, dedim kendi kendime, cesurca bir iş yapma şansın gitgide azalacak, vücudun artık hiçbir şey öğrenmek istemeyecek, hem sonra bu kızlar haklı, ölmezsin ya, YAP ŞU İŞİ.

Kapıyı açtım.

– Beni avutan şey, dedim, ruhumun temiz olması.

– Doğru, kabul, dedi kızlardan biri.

İki dikiş attılar, ama büyük dikişler; başımı da bir sargı beziyle sardılar, ellerinde uzun süre kalmadım; adamlar bir an duraksamışlardı, kendi kendilerine acaba küçük bir anestezi uygulamaya değer

mi diye soruyorlardı, onlara bu konuda fikrimi söyledim. Bu iki pis herif istemeye istemeye bana iğne yaptılar, yine de müdahalenin sürdüğü dakikada çok canım yandı.

Kaskatı bacaklarımla arabaya döndüm. Ilık hava iyi geldi. İki kız arkada sigaralarını tüttürerek konuşuyorlardı. O anda ikisini de yakalayıp kaldırıma atmak geldi içimden, ama bu işi yapacak güçte olduğumdan o derece emin değildim, bu oldukça belirsiz bir istekti, uykusuzdum da.

Öne doğru kaydım, anahtarların kontağın üstünde olduklarını gördüm.

– Bekle, dedi Sylvie, ben kullanacağım.

Yerimi ona bırakmak için kendimi yan koltuğun ucuna ittim. Dışarıdan dolaştı, tam da arka bagajın yanından geçerken, Nina elini omzuma koydu:

– Bilmiyorum, sana bir açıklama yapabilecek miyim, dedi.

– Ben de bilmiyorum seni anlayabilecek miyim, dedim. Bunu düşünmek istemiyorum.

Sylvie yanıma gelip oturdu, biraz ilgiyle, biraz da sempatiyle bana alışılmadık bir biçimde baktı.

– Ne oluyor sana? diye sordum. Tanrı'nın inayetine ulaştığını mı hissediyorsun?

Hemen yanıt vermedi, ama bana daha normal bir biçimde bakmaya devam etti, bu sayede taşı gediğe koymam daha kolay oldu:

– Bana bunu SENİN o orospu çocuğu arkadaşının yaptığını unutmuyorum. Hiçbir zaman unutmayacağım.

– Tamam, dedi. Ancak sen de evde çok DOLAŞTIN, bu yüzden olay patlak verdi.

Arabada gözlerimi tavana dikerek gülmeye başladım; sonra kız kontağı açtı, neredeyse bir kilometre boyunca gülmeye devam ettim; birbirlerine bunun nedenini soruyorlardı; onlara yalan söyledim, onları yatıştırmak için budalaca bir şey uydurdum, gerçekte çok komik bir şeye gülmüyordum; kendime gülüyordum, tüm bu kızların bana sahip olma biçimine gülüyordum, daha genel olarak da kadının erkek üzerindeki sayısız yetkilerine gülüyordum; İsa'nın bile bu kadar yetkisi yoktu ve bu saptama beni en az üç yüz

metre boyunca daha gülümsetti.

Külüstür araba burnunu indirip denize kadar dosdoğru giden uzun bir inişli yola girdi, burası tam cimrilere ve züğürtlere göreydi: Kontağı kapatıp tatlı meyilli bir yolda iki kilometre gidiyordunuz, ben de burada en az yüz kez aynı şeyi yapmıştım; sessizlik bir planörün kanatlarının üstünde olduğu gibi vınlıyordu, evet, ama serseriler sizi 180 kilometre hız yaparak geçtikleri ve kudurmuş motorun uğultuları kulaklarınızda kaldığı zamanlar dışında; bu, neredeyse her şeyi berbat ediyordu, ama her zaman değil, bazen serseriliklerini başka yerlerde yapıyor ve sizin yerçekiminden kurtulmuş gibi bir duygu içinde, çok büyük bir hazla plajlara doğru kayıp gitmenize izin veriyorlardı. Yakacak tasarrufu çok düşüktü.

Sylvie arabayı evimin önünde park etti, söyleyecek bir tek sözcük bulamadım, ikisi de beni beklemeden indi, ama buna üzülmedim. Nina, örtüsüne sarılmış durumda, ay ışığı içindeki bahçeden geçti; en ufak bir çabanın her zaman şu ya da bu şekilde ödüllendirildiğini bilirim, ona bakarken bunu iyi anlıyordum, kalçalarını güzel oynatıyordu; bu dünyanın kimi zaman güzellikten duygulandığını kabul ediyorum.

Ben de arabadan indiğimde ansızın çıkan bir rüzgâr sokağı silip süpürdü, ürperdim, evimde ışık olduğunu gördüm, Cécilia'yı anımsadım, Lili'yi anımsadım; kalabalıktık, fırtına içine dalan bulutlar gibi birçok olay beynime daldı, her şey karışıyordu, bunu yaşamak için yeterince gücüm olacak mı diye kendi kendime soruyordum, budalayım ben, üstümde hiç silah taşımam, budalayım ben, neredeyse tüm yazarlar budaladır.

Kapıdan, sonra koridordan geçip tek sözcük söylemeden koltuğuma kadar hızla gittim. Marc içerdeydi; bir saniye şaşırıp kaldım, sonra kendi kendime dedim ki, iyi düşün, evde ondan başka YALNIZCA KIZLAR var, hem biliyorsun ne tür kızlar, kahramanları oynama, serserinin biri olsa da, onu kendine düşman etme, sana uzattığı o boktan eli tut.

– Merhaba, Marc, dedim. Aramızı bozan her şeyi unutalım.

Eliyle bir hareket yaptıktan sonra ayağa kalkıp bana yer verdi; aslında belki kötü biri değildi, vücutça benden daha iyiydi; daha

gençti, ama kuşkusuz yazar olarak çok değersizdi, dünyada yalnızca ikimiz olsaydık, biraz zeki tüm kızları alıp götürürdüm; ha, ha, yer verdiğin için teşekkür ederim, dedim.

– Hey, sanki dinlenmeye gereksinimin var, dedi. Ne geldi başına?

– Bir kaza. Acil servisten geliyoruz.

Cécilia görmek için gelip, koltuğun bir kolunun üstüne oturdu, bu sırada da Lili mutfaktan çıktı; herkes geliyordu, ben de kısaca onlara bir arkadaşın evinden çıktığımız sırada basamakları atlarken budalaca ayak bileğimi burktuğumu, dengemi kaybedip çöp tenekelerinin üstünden yere yuvarlandığımda herkesin güldüğünü, sonra başım ikiye yarılıp da ayağa kalktığımda etrafta kimsenin kalmadığını anlattım.

– Sanıyorum hepsini korkuttum, diyerek sözlerime son verdim.

– Peki Nina, o ne yapıyor bu kılıkta? diye sordu Cécilia.

– Etekliğiyle litrelerce kanı sildik, dedim.

Ama onları ilgilendiren özellikle bendim. Başımdaki sargıyla gerçekten acınacak durumdaydım. Sonra mucize kabilinden bir bira kutusu göründü parmaklarımın arasında, gözlerimi yarı yarıya kapatarak yudum yudum içmeye başladım birayı, yavaş yavaş her şeyin yeniden düzene girdiği ve birazdan uyuyabileceğim duygusu kapladı içimi, kendimi neredeyse keyifli hissettim. Yaşama bir anlam veren şeylere karşı her zaman duyarlıyımdır.

Nina, arkasında Sylvie banyo dairesinde kayboldu, Sylvie beş dakika sonra tek başına çıktı; ama hiçbir şeyle ilgilenmemeye karar vermiştim, bu gece benim için bitmişti; gerektiğinde geri çekilmesini bilmeyenin başına gelmedik kalmazdı. Marc o kadar boş, o kadar hafif şeylerden söz ediyordu ki ben de lafa girdim. Ayaküstü birkaç kutu bira kapmaya çalıştım, bu işi de fena becermedim.

– Zaten, dedi Marc, yıllar var ki yeni hiçbir şey yazılmadı.

Bana alttan baktı.

– Elbette, seni kastetmiyorum, diyerek düzeltti. Ama yayımladıkları tüm o boktan şeyleri düşünüyorum da, benimkini reddetmenin yolunu buldular...

– Oh, üzüldüm dostum, bilmiyordum, dedim.

– Evet, bir tek satır bile yazamayacak olan bu herifler gönderdi-

ğim metni bana geri gönderdiler, ah, vallahi, bence bu inanılmaz bir şey, oysa, Allah kahretsin, on yıldır yayımlayacak hiç iyi bir şey bulamadılar!

– Doğru, dedim, onda dokuzu çöp kutusuna atılacak türden, ama geri kalanlar içinde birkaç iyi şey var. Abartma.

– Haydi canım sen de, dedi, öyleyse birkaç ad say. Gerçekten işe yarayan bir ya da iki şey bul bana.

– Edouard Limonov var, olağanüstü; sonra *Kırmızı ve Çirkin Bir Ev*'i yazan kadın.* Bu kitabı iki kez okudum. Genellikle kadınlar edebiyatta beş para etmezler, ama kimileri doruğa ulaştı.

Konuşa konuşa rahatça kafayı buldum, hiçbir şeye aldırış etmeden, yudumları uzata uzata içmeye başladım, belli bir süre sonra karanlık bir köşede, uykunun işi bitirmesini bekliyor, kollarım ve bacaklarım kımıldamazken, yarı bilinçli durumda olduğum yere yığılacağımı biliyordum.

– Ne var ki, dedi Cécilia, hiçbir zaman senin kitaplarından birini okuma fırsatım olmadığını biliyorsun, değil mi?

– Önemi yok, dedim. Mecbur değildin. Gelecek kitabımı okumaya çalış.

– Ama ben senin kitaplarını okudum, dedi Marc. Zaten sana bunlardan söz etmek istiyordum...

Hay Allah, tamam, diye düşündüm, herhalde aynı aileden olduğumuzu sanıyor, kendisine bir şey borçlu olduğumu sanıyor ve işte burada yanılıyor, ben böyle bir aileden olduğumu sanmıyorum.

– Hayır, bunlardan söz etmek bir işe yaramaz. Bu, canımı sıkar, dedim.

O da biraz içmiş olmalıydı, bağdaş kurmuş durumda oturuyor, ama tehlikeli biçimde öne doğru eğiliyordu. Gözleriyle içime işlemeye çalıştı, gülerek başını öne indirdi, sonra bana yeniden baktı:

– Peki öyleyse, dedi, onlar hakkında ne düşündüğüm seni ilgilendirmiyor mu?...

– Hayır, dedim. Beni Rimbaud, Bukowski, Céline, Kafka, Faulkner ve şimdi unuttuğum başkaları ile kıyasladılar. Artık yaşamda çok şey bekleyemem.

* Landes-Fuss Marie Giselle. (ç.n.)

– Rimbaud ha?... dedi.

– Evet, acaba kendini Rimbaud'ya öğüt verecek kadar güçlü buluyor musun diye merak ediyorum.

Sinirli sinirli hafifçe sırıttı, ben de onu sorunuyla baş başa bırakıp kalkarak biraz müzik koydum. Ev bakımından hep şansım yaver gitmiştir; ne insanı canından bezdirici mal sahiplerine ne de tüfekli bir belalı komşu ya da gidiş dönüşlerinizi not eden bir nine türünden kimselere rastlamadım hiç; her zaman müzik dinleyebildim ve müzik dinlemekten, biraz duvarları titretip müzikle iyi bir ilişkiye girmeyi anlıyorum. *La Bohème*'den biraz güçlü bir bölümü seçtim. Sonra, mutfağa kadar koşarak gidip kendimi içeriye kilitledim.

Sonunda yalnız olmak ve sıkılı yumruğumun içinde anahtarı hissetmek çok hoştu, gerçekten güzeldi, kaşla göz arasında onları atlatmıştım. Ay ışığından yararlanmak, bu olağandışı anın tadını çıkarmak için ışıkları söndürdüm, ama gelmekte gecikmediler.

– Hey, aç kapıyı, ne halt ediyorsun içeride?...

– Beni rahat bırakın.

– Hey, KAPANMIŞSIN! Saçmalıyorsun, ya da nedir bu yaptığın?

– Evimdeyim ben, dedim.

– Haydi, aç, Allah kahretsin, içeriye kilitlemişsin kendini!

Bir süre böyle devam ettiler, ama işi kapıyı kırmaya kadar vardırmadılar. Bir sandalyeye oturup şu koca dünyada acaba kaç kişiyiz, mutfaklarına kendilerini kapatmış, martılara göz kırpan kaç kişi var diye düşünmekten başka belirli hiçbir şey düşünmeden öylece kaldım; biraz daha çabalasam romanıma yeniden başlayabilirdim. İnsan kendisinin en iyi şeyini her zaman vermeli ve hiçbir şeyin yok olmasına yol açmamalıydı.

11

Nina'yı en az bir saat süpermarketin park yerinde bekledim; hava o kadar sıcaktı ki tüm camları açmıştım, sırtımı koltuğumun deri taklidi arkalığından ayırmış durumda, vakit geçiriyor-

dum. Bu pırıl pırıl öğleden sonra başlangıcında, gözlerim güneş gözlüğümün arkasında yarı açık, neredeyse uyukluyordum, radyo Stranglers'in bir konserinin tümünü veriyordu, Nina bana dinlemek istiyorsan kal demişti, kal, ben pekâlâ tek başıma hallederim.

Dolayısıyla bir saat sonra bacakları limon sarısı renginde dar bir pantolonun içinde sıkışmış olarak, bir yığın paketle geldiğini gördüm. Aldıklarını arka bagaja yerleştirmesine yardım etmek için arabadan indim.

– Müzik güzel miydi? diye sordu.

– Nasıl... ah, evet, özellikle son parçalarını seviyorum.

– İç çamaşırı almak için yine durmamız gerek, dedi.

– Pekâlâ, dedim.

– Sigara da almak gerek, sonra İtalyan marketinde beş dakikalık işim var, bu akşam için peynirli bir şey alacağım.

Arabayı çalıştırıp kalktı, sonra bir mentollü sigara yaktı.

– Hey, umarım formundasın, dedi.

– Evet, adamları kazıklarız.

Arabayı sürdüğü sırada ona uzun uzun baktım; hiç acele etmedim, biraz hızlı sürüyordu elbette, ama trafik akıyordu, çok kaygılanmıyordum, ne de olsa kendi arabasıydı; hem yandan görünüşü çok hoştu; o zamana kadar durumumuz fena değildi, hatta bayağı iyi durumdaydık. Romanıma henüz yeniden başlamamıştım, yaptığım tek şey onunla birlikte yaşamaktı, gece gündüz birbirimizden hiç ayrılmıyorduk, hiçbir şey düşünmüyordum. Bir kadınla yaşamak güzel bir şey, hatta kimi zaman fazla güzel diye düşünüyordum, şakaya benziyordu bu.

Pencerelerden hafif tatlı bir rüzgâr giriyordu içeriye, bu sırada bir insanın yaşamda daha fazlasını isteyebileceğini sanmıyorum; hiçbir şeyim yoktu, ama hiçbir şey gerçekten bende istek uyandırmıyordu; araba uğulduyordu; ben henüz otuz dört yaşımda bile değildim, Allah kahretsin, yaşamın özsuyu içime dolmaya devam ediyordu, EVET, otuz dördümde olmasam da, böyle anları değerlendirebilme şansına sahiptim, işin içinden oldukça iyi çıkıyordum, bir kavşakta, güneşten mahvolmuş durumda dikilen polise dostça küçük bir işaret yaptım, ona en iyi dileklerimi sundum. Gerindim.

Gerçekten de haftanın nasıl geçtiğini anlamamıştım, başlangıçtan beri her şey son derece yolunda gitmişti; Marc, Cécilia'yı alıp götürmüştü, Sylvie defolmuştu ve Lili uykuya dalar dalmaz Nina'yı pencerenin pervazında sıkıştırmıştım. Sarhoştum, bir bacağını kalçamın üstünde sıkıştırıp slipini yırtarak iki parçaya ayırdım, başka türlü yapamadım. Aletimin başı adamakıllı morarmaya başlamıştı. Sonra hızlı gitmiştik, son olanaklarımı kullanıyordum, canlı oldukça oyuna getirilemezdim. Uyuyarak düzüşmeye devam ettik. Ertesi sabah mucize gerçekleşiyordu, birkaç telefon geldi ve Lili babasının evine döndü. Nina'yla tümden aynı düşüncedeydim, yalnızca ben ve o, ikimiz, işi yeniden öğrenmek için biraz yalnız kalmaya gereksinimimiz vardı. Ben çabucak öğrenmiştim yeniden, yalnızca onunla sevişmeye ne kadar BAYILDIĞIMI biraz unutmuştum, sanıyorum insan bunu yaşamında hiç olmazsa bir kez öğrenmeli.

– Hey, uyuyor musun? dedi.

– Dalga geçiyorsun.

– Gözlerin kapalıydı, salak herif. Gözlüğünün altından bal gibi görüyordum seni.

– İçimde güneş var, yavrum.

– Hey, bırak şimdi; bana biraz mangiz vermelisin.

Cebimde ne varsa verdim, iç çamaşırı almak için durdu, sonra bana küçük bir işaret yaparak karşıya geçti ve İtalyan marketine girdi.

Bu görünüm beni hayretler içinde bıraktı; zaten bir haftadır yeniden inmemiştim kente; yüzünde hiç kaybolmayan gülümseme, başı yarık biriydim. Arabanın kapıları el yakıyordu, kolunuzu dışarıda bırakmanız olanaksızdı, dışarıya çıktım. Kendime meyveli bir dondurma aldım ve market vitrininin önünde tadını çıkara çıkara yedim. Dudaklarımın arasında o buz gibi nesne, güneşin altında dikilip öylece kaldım, pırıl pırıl yansımalar arasından Nina'nın markette görevli adamla konuştuğunu ve sarı saçlarını salladığını görüyordum; pembe renkli, yumuşak bombalar gibi tavandan sarkan mortadelaları da. Bu kız gerçekten bir âlemdi. Sonunda, ayrılık bizim için oldukça iyi olmuştu. O bombok odada geçirdiği zamanla ilgili fazla açıklama yapmamıştı bana, ama ayrıntıların üstüne

düşmemiştim, zaten böyle de yeterince canımı sıkmıştı; belki herif yarı kaçık biriydi, ama Nina nasıl düşmüştü oraya? Bu küçük oyununu yine de güzel hazırlamış, var gücüyle düzüşebilmek için beni kandırıp kızını yanıma bırakmıştı, tüm gördüğüm buydu. Geriye kalanı unutması daha kolaydı, herif olağanüstü bir düzücü olsa bile. Zaten, Nina'nın üstünde sallanan mortadellaları görerek bunu düşündüm, yoksa bu işin beni tedirgin ettiğini söyleyemem, bir kadınla birlikte iken çok derin düşünmeyi sevmem, onu elden kaçırmamaya çalışırım. Kaldırım bomboştu, güneş çarpmasına aday tek kişi bendim.

Elbette, marketteki satıcı adam Nina'yı kapıya kadar geçirdi, başka türlü davranmanın onun için güç olduğunu anlıyorum; kızı lafa tutmaya devam etti, bir yandan da o iki memenin içerde ne yaptıklarını görmek için kızın tişörtüne göz atmaya çalışıyordu; ben bile gözlüğümün üstünden bakmaktan kendimi alamadım.Yalnız kaldığımızda bu tişörtü özellikle saklamasını Nina'dan isteyeceğim, diye düşündüm ve şimdi kuşu kalkan iki kişiydik. İtalyan'a bir ders vermek, ona dünyanın hakbilir olmadığını kanıtlamak için onlara doğru yürüdüm. Nina'nın beline sarılıp, satın aldıklarıyla ilgili olarak bir şeye dikkatini çektim, eğer yatakta üç günden fazla geçireceksek, inşallah bunlar bize yeter dedim. Arabaya kadar ağır ağır yürüdük. Marketin arka tarafında bir silah sesi duyacağım diye korkuyordum.

Sonra yavaş yavaş Yan'ın evine kadar gittik arabayla. Normal olarak, para kazanılacak bir akşamdı, bunalımın tam ortasında yüzüyorduk ve sorun şu ya da bu şekilde bu durumdan kurtulmakta yatıyordu. Yan daha önce evinde birkaç güzel poker partisi düzenlemişti; cepleri para dolu, yarı uyanık herifleri gece kulübünde belirliyordu; bunları iyi seçtiğini kabul ediyorum, son kez toptan et satıcısı bir çifti bulmuştu. Partinin sonuna doğru herif durmadan alnını siliyor, karısı da ortaya sürecek son parayı bulmak için çantasının dibini kazıyordu. Sabahın saat birinde sorun çözülmüş, çift rahat rahat çıkışa doğru götürülmüştü.

İlk olarak biz geldik, Yan'ı bahçenin dip tarafında, bir şezlonga gömülmüş, elinde bir içki bardağı, gözleri yarı kapalı, güneşin son

ışınlarından yararlanır durumda bulduk.

– Ahlâk zabıtası! diye bağırdım.

Başını çevirmeden bana bardağını gösterdi.

– Seni düşündüm, dedi. Sana ondan hazırladım mutfakta.

– Hemen dönüyorum, dedim.

Buzdolabında içi ağzına kadar Blue Wave dolu bir sürahi vardı; dolaptan çıkardığımda buğulandı. Bu benim en çok sevdiğim kokteyllerden biriydi, güzel bir lacivert taşı rengindeydi ve bardaklara takmak üzere küçük yuvarlak limon dilimleri de atılmıştı sürahinin içine; Yan serserisi bir işi her zaman belli bir düzeyde yapar, yaptığında eşcinsellere özgü bir incelik belirtisi, özel bir tat vardır. Yan benim tek dostumdu ve böyle olmasından memnundum, zaten çevreme baktığımda hatta şimdiden bir dostum olduğu için şanslıyım diye düşünüyorum.

İçkileri dağıtıp otların üstüne oturdum. Nina ile Yan konuşuyorlardı, bu süre boyunca damların üstünde, hiçbir çaba göstermeden, süzülüp sıcak hava dalgalarını izleyerek, gözleri kapalı, döne döne uçan birkaç martıyı seyrettim. Bunların neden küçük birer beyni olduğunu anlıyorum. Benimki daha çok beni yere çiviliyor.

Blue Wave'in yol açtığı yorucu duyguyu üstümden attım; gece, tam da ben içki bardağımı düşürmek üzereyken çöktü; düşünüp, kendi kendime dedim ki: Birine derdini her gün biraz daha çok söylemekten daha korkunç bir şey yok. Bu konuda biriyle konuşmak gereksinimi duydum.

– Hey, dedim, ne halt ediyor bunlar? Belki bu peynirli nesneleri yemeye başlayabiliriz, ne dersin?

– Hayır, dedi Yan, partinin ortasında yiyeceğiz. Bir mola vereceğiz o zaman.

– Pekâlâ, inşallah bir şey getirirler...

– Hayır, sanmıyorum, bu tip heriflerin yapacağı şey değil.

– Ah, bu beni hasta ediyor, dedim. Geceyi böyle heriflerle geçirmek zahmetine değebilecek olan ne?...

Yan sinirli bir hareketle sanki görünmeyen bir şeyi önünden uzaklaştırdı.

– Oo, canımızı sıkıyorsun. O zavallı çeklerin ancak karnını doyuruyor.

– Doğru, kabul ettim. Sanıyorum beni kurban etmeye çalışıyorlar. Belki az parayla yeteneğimi yok etmekten korkuyorlar, belki de böyle şeyler hakkında benimle konuşmaya cesaret edemiyorlar.

Bu sırada kapı çalındı ve Yan gidip açtı. Nina'ya gülümsedim. Bardağımdaki içkiyi bitirdim, o iki herif geldi; otuz, otuz beş yaşlarındaydılar, birer alaca bulaca renkli gömlek giymiş, Ray-Ban güneş gözlüğü takmışlardı, new wave tarzında ve epey rahat tiplerdi. Genellikle rahat tipler oldukça çabuk canımı sıkarlar. Daha kısa boylu olanı iyi akşamlar demeden hemen bahçeden geçip Yan'ın şezlonguna gömüldü. Bacaklarını burnumun dibine uzattı.

– Ooooooo... dedi. Ne güzel burası!

Ayağa kalktım. Neredeyse gece olmuştu, ama moda düşkünü bu iki şaşkın hâlâ gözlüklerini çıkarmamıştı; gerisi de geliyordu, o giysiler, tavırlar, hatta koku, son derece budalaca gülümsemelerindeki parıltıysa cabaydı.

– Pekâlâ, dedim, hava kararda. İçeriye giriyoruz.

Mutfağa giderek bardağıma içki koydum, döndüğümde herkes öteki odadaydı. Yan çabucak bizi tanıştırdı, ama ben başka yere bakıyor, bunlara katlanmamak için ne kadar vermeliyim, bunlardan ne kadar sızdırabiliriz diye kendi kendime soruyordum. Çabucak bir çıkarma yaptım, bu hesap tutar mı diye görmek için. Dışarıda, bir araba bir virajda lastiklerini bağırttı, Yan masada oturulacak yerleri gösterirken, adamlar da ceplerindeki banknotları gıcırdattıkları sırada ben Poison Bleu'mü içtim.

Oyuna başlamak uzun sürdü, gerçek bir işkenceydi, çünkü bu iki budala pokerle şakayı birbirine karıştırıyordu. Durmadan konuşuyor ve Nina'yla şakalaşıyorlardı, kızın tişörtünün üstünden meme uçlarını fark etmişlerdi, düşünüyorum da kâğıtlarımı yirmi kez değiştirsem anlamazlardı, ama oyun henüz buna değmiyordu, tüm para daha masanın üstünde değildi.

İlk molayı verdiğimizde birazcık zarardaydım bile. Nina'yı o iki herifle bıraktım ve mutfakta Yan'ın yanına gittim. Büyük bir bardakla su içtim.

– İşe başlamamız gerekecek, dedi Yan. Uzadı...

– Evet, para kazanmak için çok kolay hiçbir şey yok. Bir ban-

kayı silahla soymak daha da güç görünüyor.

– Adamlar Nina'ya takılmış gibiler. Bundan yararlanacağız.

– Yazar olarak cesurum, dedim. Ama insan olarak öyle değilim. Kör bir ninenin bile çantasını kapıp kaçamam. Paramı kazanmaya mahkûmum, bu da güç bir savaş.

– Dinle, dedi, şu peynirli küçük nesneleri çabucak yiyip oyunu kızıştıracağız, adamları biraz terleteceğiz...

– Neden? Birini mi bekliyorsun? diye sordum.

– Tam üstüne bastın. Ama adamı tanımıyorsun.

– Pekâlâ, umarım son tanıştırdığın kadar budala değildir.

– Oh, budala deme, onunla karşılıklı tek bir söz bile etmedin.

– Kendileriyle hiçbir zaman konuşmamak şansına sahip olduğum insanlar vardır.

– Ona hiçbir zaman eksiklerini gidermesi için tek bir şans bırakmadın.

– Elbette, dedim, ama "Hey, bu boktan şiircikleri yazan sensin ha?" diye bağırarak bana yanaşan birine hiçbir zaman yeni bir şans vermem.

Sonunda o nesneleri dağıtıp masanın üstüne birkaç kutu bira yığdık, ardından oyuna devam ettik. Adamlar başlangıçta oyunu hafife alarak ve seks üstüne bıktırıcı laflar dokundurarak yine biraz gevezelik ettiler. Nina açıkça onları oldukları yere çivilemişti ve her kâğıt dağıtma sırasında dalgın dalgın göğüslerini okşuyor ya da bir elini bacaklarının arasına sıkıştırıp, sandalyesinde sallanıyordu;bu küçük numara sinirli ve sert bir biçimde poker oynamamızı sağladı, tüm önemli paraları topluyorduk.

Gece yarısına doğru bir kez daha beş dakika mola verdik, bir şey içmek ve pencereleri açmak için. Şimdiden bir aylık çek tutarım kadar parayı cebime indirmiştim; fena sayılmazdı, beklenmedik bir şeydi. Adamlar tüm bu parayı kaybettikleri için hiç de üzülmüş gibi görünmüyorlardı, oysa ben onların yerinde olsam gerçekten hastalanırdım, ama belki paralı insanlara, bankacılarını dize getirip karılarını düzen, ARTIK HİÇBİR MADDİ SIKINTISI OLMAYAN türden insanlara düşmüştük.

Sanki bir fırtına kopacakmış gibi, hava ısınmaya başlıyordu,

ama pencereden bakıldığında gökyüzü açık ve yıldızlıydı. Sıcaklık dosdoğru oyundan geldiği gibi üst üste birçok kez hile yapıp ellerde çok iyi kâğıtlar bulundurmanın yol açtığı gerginlikten de ileri geliyordu; hava sıcaktı ve Nina'nın yüzü gerçekten kızarmaya başlıyordu, göğüslerinin şiştiğinden emindim, altı da adamakıllı ıslaktır diye düşündüm, Allah kahretsin, dedim, hâlâ tüm paralarını kaybetmedi mi bu adamlar?

Mola sırasında Nina'ya doğru eğildim ve Yan'ın öteki iki herifle konuşmakta olmasından yararlanıp dedim ki:

– Nasıl dayanabiliyorlar, bilemiyorum.

– Paraları var, çok paraları var.

– Hayır, sana saldırmamak için demek istiyorum.

– Belki o da olur. Şimdi akılları başka yerde, değil mi?

– Sen olağanüstü bir kızsın, dedim.

– İsterdim ki ikimiz yalnız kalalım ve bana bunu bir kez daha söyle...

Hafifçe ayağa kalkıp ötekilere bir göz attım, sonra yeniden Nina'ya doğru eğildim.

– Pekâlâ, dedim. Söylediğini not ettim.

Bir an bacaklarının arasına ve kalçalarına yapışmış sarı kumaşa baktım. Bu görüntü beynimde her şeyi siliyor, damarlarıma zehir akmaya başlıyordu, artık oyunun sonuna kadar yalnızca bir tek şey düşündüm: kutusuna dalmak.

Zaten tüm oyun boyunca sandalyemde, şişmiş ve kot pantolonumun demir düğmeleri altında ezilmiş aletimle iki büklüm durumda acı çektim, oyunu tümüyle izlemekte de güçlük çekiyordum; benim hatam yüzünden birkaç ilginç eli kaybettik, ama poker Son Oyun'a,* canlı bir şeye karşı birkaç cansız banknota kıyasla hiçbir şey değil. Yan'a kötü bir kâğıt verdiğimde ter içinde kalmış o iki memeyi düşlüyordum, bana göz etmelerini görmedim. Bu şekilde Antiller'de bir ay geçirmeyi kaybettim, ikinci kez bir sürü bira ve sigaralarla rezil filmler izleyerek günler geçirmemi sağlayacak güçlü bir video parasının değerine eşit değerde paranın uçtuğunu gör-

* Amerikalı yazar Terrace Dicks'in *The Ultimate Game* adlı yapıtına gönderme. (ç.n.)

düm; evet, bütün bunlar ansızın ve benim hatam yüzünden uçtu, ama bana tümüyle vız geliyordu, önemi olan tek şey Nina ile ne kadar olabilirse o kadar çabuk yatmaktı.

Gerçekten de adamlar epey bir süre daha kaldılar, bu arada Yan'ın o küçük arkadaşı geldi, onların karanlıkta öpüştüklerini fark ettim; çabuk oldu bu iş, çünkü Yan kâğıt dağıtması için bekleniyordu, gelen de on sekiz yaşında, daha büyük değil, sarı saçlı, gözleri makyajlı bir gençti; kimseye bakmadan bir köşede oturup, bacak bacak üstüne attı, iki yumruğunu da ceketinin ceplerine soktu..

Yan oyuna son vermek için bir saat saptanmasını önerdi, ötekiler bunu çok normal buldular, bir hayli kaybediyorlardı, ama itiraz etmediler, belki kaybedecek paraları vardı, belki de geceyi bir para makinesini, makine arıza yapmış olsa da, bu parayla doldurmakla geçirmişlerdi; kısacası oyuna ara verildi.

Yan'ın arkadaşı bir ara ayağa kalkıp bize birkaç bira verdi. Benim biramı vermeden önce bir süre durup sordu:

– Hey, o şiirleri yazan sen misin?

– Hayır, dedim. Yani o boktan şiircikleri yazan mı demek istiyorsun?...

– Evet, öyle.

– Yan, dedim, pekâlâ görüyorsun ki her şey önceden hazırlanmış, sonuç belli.

Ama bu pis herif başını oyundan kaldırmadı. Ardından son eller oynandı ve adamlar gözlerini Nina'dan ayırmadan birer son içki içtiler; bu bana uzun geldi, hiç bitmeyecek sandım, birazdan gün de doğacaktı, saat herhalde dörttü; saçmalayarak, her yerde o rezil araba anahtarlarını arayarak kaldırımda çok uzun süre geçirdiler; herkes dışarıdaydı, şafak sökerken arabalarının kalkıp pembe renkli birkaç sis şeridini yırtarak yolu tırmanışını, sesinin duyulmaz oluşunu, ışıklardan hemen sonra sağa dönüşünü izledik. Geriye dönüp içeriye girdim, o on sekizlik delikanlı tam da arkamda dikilmişti:

Ona gülümsedim.

– Severim, sessizliği ve gerçekdışı olan şafak vaktini severim, deyip sırıttım. Tüm bu boktan nesneleri severim.

– Genelde şiiri reddedemem, dedi.

– İyi, dedim. Devam et...

Yan esneyerek kâğıtları kaldırdı, tüm paraları masanın üstüne yığdık ve paylaştık. Elimde paralarım, herkesi selamlayıp iyi geceler dedim. Nina bana merdivenlerde yetişti, birlikte bir odaya girdik. Yatağın üstüne devrildi, bunların hiçbiri önceden hazırlanmamıştı, ama iki ya da üç güneş ışını panjurlar arasından sızıyor, şimdi onun vücudunu yalıyor, dilim dilim kesiyordu. Yanına oturdum, sızan o ışık tellerinin ortasında, elimi uzatıp pantolonunun arasından ona yavaşça mastürbasyon yaptırdım; kendimi bırakıp, odayı hafifçe hoş bir şekilde kokulandıran cinsel organ kokusuyla mest oldum, güneş yavaş yavaş duvarlara vurmaya başladı ve hiç acele etmeden onun içine girdim.

12 Nina'dan önce uyandım, vakit öğleye geliyordu, evin içi sessiz ve ılıktı. Annie'nin odasında olduğumuzu anlamam için bir süre geçti, sonra Yan'ın bana onun hakkında bir şeyler anlattığını anımsadım; kız birkaç günlüğüne gitmişti, onu düşündüm, döndüğünde odasına girip de beni bir çift korkunç taşak ve üç günlük sakalla örtülerin içinde yan gelip yatmış durumda görmesini gözümün önüne getirdim. Sessizce kalktım, pantolonumu giyip aşağıya indim. Hava güzeldi, ayaklarımın altında mutfağın döşemesi sıcaktı; dolapları şöyle bir karıştırıp kahve buldum, su ısınırken tasın önünde ayakta durdum, yerimde sayarak sakin sakin küçük su kabarcıklarının oluşmasını bekledim.

Bir süre sonra kendimi çok tuhaf hissetmeye başladım, bayıldıktan sonra yavaş yavaş kendine gelen biri gibiydim; dışarının aydınlığı bile bana değişik görünüyordu. Ama bu benim için yeni bir şey değildi, başıma ilk kez gelmiyordu. Yine de, Nina ile birlikte yaşamın olağanüstü bir şey olduğuna yemin edebilirdim, her dakikayı en ince ayrıntısına kadar değerlendirmiştim; ansızın kendimi

neden böyle bitkin hissettiğimi anlamıyordum.

Pencereye gidip uzun uzun sokağa baktım, kaldırımdan geçen insanları seyrettim. Oldukça iç karartıcı bir görünümdü, gününüzü berbat etmek için yeterliydi, ama bunun farkına çok geç vardım; alnımı cama dayamıştım, Yan gelmiş hafifçe omzuma dokunuyordu.

– Saçmalıyorsun, dedi. Güzel bir gün.

Sesi bana uzaktan geliyormuş gibiydi, eli de cansızdı sanki.

– Dinle, dedim, bana arabanı ödünç verebilir misin?...

– Hayır. Nina benim de işin içinde olduğumu sanır.

– Yok canım, bu kez ona önemli bir şey varmış, acilen çağırdılar de...

– Kim seni acilen çağırabilir ki? diye sordu.

– Dalga geçmiyorum, dedim.

Yanıt vermeden omzumu bıraktı, büyük bir fincanda kendisine kahve koyarken surat astım, dişlerimi gıcırdatarak çevresinde döndüm; Nina her an uyanabilirdi.

– Evet, dedim, belki sen de benden herhangi bir şey isteyebilirdin, ne olduğunu anlamaya çalışmadan isteğini yerine getirirdim.

– Çok koyu olmuş, dedi. Kahvesini fazla koyuyorsun.

– Hay Allah, dedim, söyledikleri gibi yaptım, tamı tamına tarife uydum.

Fincanını masanın bir köşesine koydu ve cebinden anahtarları çıkarıp havada tuttu.

– Arabamda intihar edersen, üzülürüm, dedi. Şanzımanı daha yeni değiştirttim.

– Tamam, korkma, deli gibi sürmem.

Eşyalarımı almak için odaya kadar koşarak gittim, bir yılandan daha sessizce davranıp, bakışımı o uyuyan bedene dikerek yatağın çevresinde dolandım. Güldüm, buna karşı koymak güçtü, içimi saran çılgınca bir arzuyla yanında dikilip kaldım, ama en ufak bir hareket yapmadım; yavaş yavaş soluyordum, teker teker parmaklarımı çıtırdattım, en az beş dakika böyle kaldım, onun sarışın lülelerıyle kendimi hançerledim; sırtı bana dönüktü, bacaklarını karnına çekmişti, o ıslak kutusu bana diz çöktürtmeden, zıvanadan çıkmadan çekip gittim.

Ben geçerken Yan gözlerini havaya kaldırdı, bir şey unuttuğumu anımsadım, geriye çark ettim.

– Allah kahretsin, arabanın belgelerini unutuyordum, dedim.

– Koltuğun altındalar. Ama söylesene bana, Nina ile ne alıp veremediğin var? Neden bu olayları çıkarıyorsun?

Buzdolabını açıp yolda içmek için iki üç şişe bira aldım, dolabın kapısını kapattım; bu sırada düşünüyordum, Yan benim tek dostumdu ve herhangi bir enayilik yaparak işin içinden sıyrılmak istemiyordum.

– Dünyada en iyi şeyin ne olduğunu biliyor musun? diye sordum.

– Söyle, haydi, seni dinliyorum.

– İnsanın kendisini yaşamının başında hissetmesi.

– Doğru, bebek. Ama işin bitince arabayı geri getirmeyi unutma.

Üstü açılabilir, sarıya çalar renkte, koltukları siyah deriden, çok gösterişli bir Mercedes'ti araba; içinde yolculuk etmeye bayılıyordum, hele bu kez ceplerim para doluyken; bunları pencereden atmaya da hazırdım, para bana her zaman gülümseyerek saçma şeyler yapma isteği verir. Maria Callas'ın bir kasetini (*Manon Lescaut*, IV. perde) koydum, sesini köküne kadar açıp arabayı yavaş sürerek kentin içinden geçtim. Olabildiğince kırmızı ışıkta durmaya çalışıyordum, kaldırımdaki kadınlar bana bakıyorlardı; erkekler de bakıyorlardı ama, daha az hoşlanarak; özellikle de yaşamdan artık bir şey beklemeyen ve çürümüş küçük arabalarının ön camının gerisinde açıkça soluğu kesilmiş olanlar bakıyorlardı. Her defasında bir klakson konseri vererek yeniden kalkıyor, onlara, güneşin alnında, hafta içi bir günde, belki de budala gibi adamakıllı bronzlaşmış olduğum için, Mercedes de her yana pırıltılar saçtığı için dayanılmaz bir görüntü veriyordum; ama, içlerinden biri Mini'sinden elinde bir manivelayla inmedikçe, bu kaçıkların tümünü deli etmeye devam ediyor, gözlerinin beyazıyla bana en kaçık gibi görünenlere bakıyordum.

Nereye gittiğimi bilmiyordum, ama ekspres yola çıktığımda yo-

lun kenarına dizilmiş birkaç otostopçu gördüm, özellikle kadındı bunlar. Başım ağrımasın diye içlerinden en çirkin olanının önünde durdum, kız binerken bir adam sırt çantasıyla bir çukurdan çıkıp kızı arkaya itti. Sıska, gözlüklü bir gençti, yüzünde birkaç sivilce vardı, yüzüme bakmadan:

– Onunla birlikteyim, dedi.

Beynimde sinirlerimin biraz zikzak yaptığını hissettim, ama sesimi çıkarmadım, ne de olsa, herkesin ara sıra şansını biraz zorlaması normal; ancak hızla kalktım, sıska genç arka kanapeden düşüp keskin bir çığlık attı.

Bir süre tek sözcük söylemeden öylece kaldık; yaklaşık 180'le gidiyor, dalgın dalgın yola bakarak, kafamın içi bomboş durumda, arabayı tek elle kullanıyordum. Kız oldukça şişmandı, güneşten bacakları adamakıllı pembeleşmişti, bayağı tiksindiriciydi; öteki yanları da öyleydi, karnının çevresinde kat kat yağ vardı, memeleri yumuşaktı ve şortu açıkça kutusunun içine giriyordu, yine de kendini oldukça rahat hisseder gibi bir hali vardı; saçları yüzüne inmişti, gözleri boş boş bakıyordu, bir kolunu kapıdan dışarıya çıkarmıştı.

Sonra torpido gözünde kasetleri kurcalamaya başladı, ama bu işi biraz fazla hoyratça yapıyordu; genç adam da bu sırada torbasından, içinden boylu boyunca jambon dilimleri sarkan upuzun bir sandviç çıkardı; o an onları az kalsın yol kenarında başımdan savıp, kuru otlardan oluşan geniş bir halının üstünde, en ufak bir umuttan yoksun olarak, güneşin alnında kızarmaya terk edecektim. Bu hoş bir düşünceydi, biraz çılgıncaydı, ama kız güzel bir kaset çıkararak son anda paçasını sıyırdı: Hayatını kurtaran, benim o sıralar en çok sevdiğim parçalardan biri olan *All Roads Lead to Rome* idi. Kendimi hoppa, hafif hissettim; yaşamın hiçbir önemi yoktu, onu elimi açıp rengârenk bir uçurtma gibi kolumun ucundan koyverebilirdim. Parçanın sonunda kız bana gidecekleri yerden söz etti, başımı salladım, nerede bulunduğunu şöyle böyle biliyordum; yaklaşık iki yüz kilometre daha kuzeydeydi.

– Yolunun üstünde mi? diye sordu.

– Olabilir, dedim.

Memnuniyetinden gözlerini kırpıştırıp koltuğunun dibine biraz

daha gömüldü, bacakları derinin üstünde kayarken birinin bir bardağın dibindeki içkiyi kamışla içine çekerken çıkardığı gibi tuhaf bir gürültü çıkardı. Benzin almak için durduğumda saat öğleden sonra iki olmalıydı, on üç kırk yedi, dedi benzinci, quartzlı boktan saatine bakarak. Hemen yanda self servis yapılan bir lokanta vardı, onlara gidip bir şeyler yemeyi önerdim. Genç adam buna pek yanaşmıyor gibiydi.

– Sizi davet ediyorum, hesabı BEN ödeyeceğim, diyerek açıklama yaptım.

Genç gözlüğünü çıkartıp camlarını tişörtüne sildikten sonra sıçrayarak arabadan çıktı, yüzünde güneşte titreyen sivilcesiyle bana gülümsedi.

– Eh öyleyse, gidiyoruz ha... dedi.

Salon neredeyse boştu. Tepsi, çatal kaşık aldık, ilerlemeye başlayacaktık, ama önde olan sıska oğlan ilerlemek istemedi.

– Ne oluyor sana? diye sordum.

Ellerine bakarak yerinde saymaya başladı.

– Hımmm, şey... çünkü... sandviçimi yiyeli çok olmadı, kendimi biraz tok hissediyorum, ne dersiniz? Bilmiyorum yemek alabilecek miyim... Hiç bilmiyorum...

Sanki kuyrukta çok kalabalık varmış da insanlar arkada homurdanıyorlarmış gibi, tepsimi onun tepsisine doğru ittim.

– Ziyanı yok. Bir tatlı al, dedim. Kremalı bir şey al.

– İlerle! Oh, ne kadar can sıkıcı olabiliyorsun... dedi kız.

– Pekâlâ, kabul. Bir Coca alacağım. Şöyle iyi bir Coca, olmaz mı ha?

– ELBETTE OLUR! dedim

Önümüzden çekildi, artık onunla ilgilenmedim. Sonra turuncu bir formika masaya doğru yöneldik, bizimki daha önce oraya oturmuştu; o an bana tuhaf bir biçimde baktığını fark ettim, yüzünde biraz budalaca bir gülümseme vardı. Tepsisine bir göz attım. Üç romlu "baba" tatlısı, iki krem karamel ve üst üste yığılmış çeşitli pastalar saydım. Yorum yapmadım, yalnızca kuru erikli pastadan payımı alıp onun öteki pastalarının ortasına koydum.

– Öyle mi, bunu sevmiyorsun ha? diye sordu.

– Seviyorum, ama ishal olurum diye korkuyorum.

Kız oğlana deli gibi bakıp sonra önündeki spagetti tabağına saldırdı ve yemeğin sonuna kadar hiç onun yüzüne bakmadı. Bu kız da çok konuşuyordu, sigara içerek dalgın dalgın onu dinliyordum; yalnızca tatilde olduklarını ve 250 kilometreyi üç günde aldıklarını anladım; buralarda ne kadar çok it kopuk var, diyordu, böylesini daha önce hiç görmedim, patates çuvallarının üstüne oturup bir kamyonetle iki yüz kilometre yaptık, Allah kahretsin be, Kerouac bu işi nasıl becerdi, merak ediyorum.

– Kafasını çalıştırarak, dedim.

– Evet, yine de, yalnız olsaydım kesinlikle daha iyi yürüyecekti bu iş, diye ekledi.

Oğlan, tişörtünü süsleyen pasta kırıntılarından başını kaldırdı, masanın üstünden hafifçe eğildi:

– Ne dedin? Öyle mi sanıyorsun... dedi. Yuh be, sanıyor musun ki yalnızca yol kenarında dikileceksin, herifler de seni yanlarına almak için birbirlerini yiyecekler?... Sen kendine iyice baktın mı, ha, gerçekten iyice baktın mı?

Tam da bu sırada ayağa kalktım, bu bir bakıma kavgayı başlangıçta önlemek demekti.

– Pekâlâ, gidiyoruz, dedim.

Sıcak rüzgâr çevrintisi içinde park yerinden geçtik, oğlan tuvaletlere doğru koşarak bir şeyler mırıldandı. Ben kızla arabaya bindim ve bekledik, kız inatçı bir tavırla önüne bakıyordu.

– Ne salak ya! dedi.

Bu konuda söyleyecek pek bir şeyim yoktu, durmadan gözlüğümün camlarını siliyor, onları ışıkta hafif hafif deniyordum.

– Böyle bir herifi yanıma alıp da neden sıkıntıya girdim, gerçekten bilmiyorum, diye devam etti. Herhalde zırdeliyim ben. Benimle aynı düşüncede değil misin ha?

Hiç yanıt vermedim, sağ camın bir köşesindeki ufak bir leke beni uğraştırıyordu. Bu sırada kız büyük bir öfkeyle başını arkaya çevirdi, homurdanarak adamın çantasını alıp var gücüyle dışarıya, tozların içine fırlattı.

– Neden onun yüzünden canımızı sıkmaya devam edeceğiz, an-

lamıyorum, dedi ıslık çalar gibi bir sesle.

– Belki yaşlandığında yakışıklı ve zengin olur, dedim.

– Ben daha on sekiz yaşındayım, dedi. Riski göze alıyorum.

Arabayı çalıştıracağım sırada oğlan park yerinin öteki ucundaki bir kapıdan sıçrayıp bağırarak bize doğru koştu.

– Ulan ne oluyor be, çocuklar???... Neden çantamı attınız, ha ulan??!!...

Kalkmakta biraz geciktim, bu budala da kapıya asılacak zaman buldu, ilk hareketi arabanın yanında koşarken kıza okkalı bir tokat indirmek oldu. Tokat, patlatılan kesekâğıdı gibi bir ses çıkardı, kız bana sokularak zırlamaya başladı.

Üç yüz metre kadar sonra, geberecek gibi soluyan o oğlana seslenebildim:

– Haydi be, bırak şu lanet olası nesneyi, yoksa kalbin duracak. Dudakların morardı be çocuk!...

Ama yalnızca bana yüzünü ekşitip en ufak bir binme şansı olmadığı halde asılmaya devam etti. İçimden cesaretini kutladım, sonra arabayı kaldırımsız yolun kenarına iyice yakın sürmeye başladım ve bizim delikanlı kuru yaprak hışırtıları içinde hendekte gözden kayboldu.

Kız, bana sokulmuş, yanağını tutarak hafif hafif ağlıyordu; gözyaşları konusunda oldukça iyi bir deneyimim olduğunu söylemeliyim, numara olmadığını anladım, gerçekten kötü giden bir şey vardı. Öte yandan, bana yapışmış olması pek hoşuma gitmiyordu, ama yalnızca terlediği ya da şişko ve lokum gibi yumuşak olduğu için değil, genellikle insanlarla fizik teması fazla sevmediğim için. Böyle araba süremeyeceğimi, kaza yapabileceğimizi anlatarak onu ittim, ön koltuğu yumruk büyüklüğünde gözyaşlarıyla sularken bağırmaya başladı:

– PEKİ AMA, BEN NE YAPAYIM BU HAYATI????... ÖLSEM NE YAZAR, HA??!!!...

– Hey, böyle saçma şeyler duymak istemiyorum, dedim.

Allah'ın kırındaydık, yol boyunca yalnızca telefon telleri vardı ve sıcak havada sallanıyorlardı; kız da ağlamaya, gürültüyle burnunu çekmeye devam ediyordu. Durdum. Koltuğumun altından bir şi-

şe bira çıkarıp kapağını hemen açtım. Çok ıssız bir yerdi burası, güneşte adamakıllı pişmişti ve çok ince bir toz tabakasıyla örtülüydü, kızın moralini yükseltmek için en uygun yer değildi, ben de tarifsiz bir şey hissediyordum, saçma bir düşüncenin yol açtığı sarhoşluk gibi bir şeydi bu.

Sinirli sinirli ikinci birayı aradım, ama boşuna; belki şişe arkaya yuvarlanmıştır diye düşündüm, koltuğumun altına eğildiğimde gördüğüm ilk şey burada bırakılmış bir şişe kapağı oldu; oh, hayır, olamaz, dedim ve yerde boş şişeyi buldum, adamakıllı şaşırdım.

– Bu salak herif gizlice biramı devirmiş, dedim.

Kızın gözleri kızarıp şişmiş, saçları da yüzünün her yanına yapışmıştı.

– Pekâlâ, dinle, dedim, bir çaba göstermeye çalış. Ağlamayı bırak...

Dizlerini göğsüne çekip kollarının arasında sıkıştırdı, başını geriye atarak gökyüzüne baktı. Tam da bu sırada kocaman bir yeşil kertenkele yolun ortasından geçti, hiçbir şey söylemedim, çünkü onu ilgilendirmezdi, rahat bırakmak belki daha iyiydi. Tek sözcük söylemeden yeniden hareket ettim, biraz sakinleştiğini düşünüyordum, ama başını sağdan sola sallayarak hemen yeniden başladı.

– Ben neden bu kadar çirkinim? dedi. Neden benim başıma bu işler geliyor?

– Bilmiyorum, dedim. Sana masal anlatmak istemiyorum.

– Bir tek herifin bile durmaması normal... Beni, tüm bu pisliği görüp de hoşa gidecek ne bulurlar ki...

Ağlayarak karnındaki yağları sımsıkı tutuyor, bacaklarını mıncıklıyor, bu yüzden derisinin üstünde uzun beyaz lekeler oluşuyor, birkaç saniye sonra kayboluyordu; sanıyorum elinden gelse kendisini parçalayacaktı; bağırmaya başladı, bak, şu halime bak, diyordu tişörtünü çekip koparark; yol da hâlâ inanılmaz derecede ıssızdı, çok hızlı gitmiyor, ara sıra ona bakıyordum, kâh gülüyor, kâh ağlıyordu. Yaşına göre çok kocaman göğüsleri vardı, uçları çok kırmızı, neredeyse morumsuydu, gördün mü biraz bu harikaları, diyerek hıçkırıp ağlıyordu, farkında mısın ha; oysa ben yanıt vermiyordum, ama farkındaydım, onu neredeyse anlayabiliyordum, iki elini göz-

lerinin üstüne dümdüz koyarak yaşlarını sildi, sonra koltuğa gömülüp kıçını kaldırarak şortunu çıkardı, slipi şortuyla birlikte aşağıya kaydı, çok beyaz bir teni vardı, kollarındaki ve bacaklarındaki güneş yanıkları dışında; sanki yarı yarıya merkürokrom dolu bir banyonun içine kedi gibi dört ayağıyla düşmüştü.

Ellerini ensesinde kavuşturdu, bir bacağını kıçının altına kıvırıp, dizlerini de iki yana açarak gülünç bir seksi poz aldı, bana deli gibi bakıyordu.

– Ee, adam, bakıyorum da kılın bile kıpırdamıyor... İstek uyandırmıyor muyum sende? Nasıl oluyor da vücuduma hâlâ delice âşık değilsin???...

On saniye kadar bekledim, sonra ellerimi bacaklarının üstüne koydum. Gerildiğini hissettim.

– Ben, dedim, rekorumu 102 kiloluk bir kadınla kırdım. Oldukça yaşlıydı. Onunla sıkılmak neredeyse olanaksızdı, anlıyor musun, iyi sevişen bir kadın olarak hızır gibi yetişmişti, bu olayı düşündüğümde her zaman etkilenirim. Pekâlâ, rahat bir köşe bulacağız, şu Allah'ın cezası koltukları katlayalım, göreceksin...

Ansızın ağlamayı keserek ayak ayak üstüne attı, ama ben budunu yapışıp bırakmadım.

– Bana rastladığın için şanslısın, diye ekledim. Ben fiziksel güzelliğe tümüyle boş veririm. Bunu önemsemeyi çok can sıkıcı bulurum.

Tişörtümü bir elimle çıkarıp onunla vücudumu ve yüzümü sildim, çevremizde kırlar gözden kaybolmak üzereydi.

– Aman Tanrım, dedim, şimdi kendimi bir maymun kadar azmış hissediyorum.

13 Gidilecek yere ancak öğleden sonra vardık, çünkü kız ille de kentte durup birkaç alışveriş yapmak istemişti, oysa çevredeki tüm pastaneleri neredeyse yağma etmiş, oyuncak ayı, timsah, kokulu emzik şeklinde, yumuşak ve saydam o küçük berbat şeylerden bir stok oluşturmuştuk. Göreceksin, demişti kız, bu tür şeylere deli olur, yılda ancak bir kez görüyorum, çok da seviyorum onu; karısı öldü, aileden kendisini ziyarete gelen tek kişi benim. Ben de kendi adıma birkaç banknot uçlanıp büyükbabanın stokunu çoğaltım. Arka kanapede yığılı bu kilolarca şekerlemeyle yeniden yola koyulduk.

Kızın epey bir süredir keyfi yerindeydi, pantolon giymişti, sırtında da sarı ve siyah kareli koskocaman bir gömlek vardı, bu kıyafet ona oldukça yakışmıştı, saçlarını da arkada toplamıştı, gülünce hiç olmazsa bakışının parlaklığına ya da dudaklarının kalınlığına bakarak, gerisi gelmese de, yüzünde belli bir çekicilik bulabilirdiniz.

Kısacası, aramızda bir şey geçmemişti. Numarasını sonuna kadar sürdürseydi, onu adamakıllı düzmüş olurdum, ama bende eksik olan istek değildi, koltuğun derisine yapışmış ıslak kutusunu ya da o kocaman kıçının beyazlığını düşünmem yeterliydi, ben genellikle biraz canlı on kadın içinden dokuzuyla yatabilirim. Beni durduran ve skorumu zavallı bir düzeye indiren tek neden, sonradan meydana gelen şeydi; yani, aletiniz hâlâ pırıl pırılken, dişlerinizi gıcırdatarak, bir yandan kurtulmanın en iyi çaresini bulmak için planlar yapıp, orada ne halt ettiğinizi kendi kendinize sorduğunuzda bir kadınla birlikte bulunmanızdı. Ben o kaygılı erkeklerdenim. Bu kızda beni biraz kaygılandıran şey de buydu, bir kez bacaklarının arasından çıkarsam, onunla yolculuğun sonunu iyi göremiyordum. Ama şimdi artık geri adım atamazdım, belden üstüm çıplak durumda ve güneşten yanarken biraz fazla ileri gitmiştim, bu budala kız da bir çılgınlık anında çırılçıplak soyunmuştu, Allah kahretsin be, ben beş para etmez biriyim, diye düşündüm; ana yoldan biraz uzaklaşan küçük bir yola sapacağım.

Nitekim öyle yaptım ve kendimizi azmış cırcırböceklerinin ortasında çakıllı bir toprak yolda bulduk. Bir ağacın altına park etme-

yi başardım. Kapıdan atlayıp inerek ona beni izlemesini söyledim. Bu sıcak havada bir ya da iki adım atmak için insanın yapacağı önemli bir şeyi olmalıydı, gerçekten bunu canı istemeliydi. Başımı çevirdiğimde kız arkamda yoktu. Arabaya döndüm.

Kımıldamamıştı, yalnızca başını önüne eğmiş, şortunu göğsüne bastırmıştı.

– Ee, ne oluyor? Ne halt ediyorsun?... diye sordum.

Hiç yanıt vermedi. Böcekler çevremizde cırlıyor ve çeşitli sinekler havada fır dönüyorlardı.

– Hey, ne istediğini biliyor musun sen? dedim. Biraz kaçık değil misin ha?

Ellerimi kızgın motor kapağının üstüne koyup gözlerimi kapadım. Sonra bir ot koparıp onu parmaklarımın arasında ufalayarak birkaç adım yürüdüm. Gevşemek için küçük bir tur attım, ne de olsa cenneti bırakmıyordum ya, arabaya geri geldiğimde yeniden o pantolonunu ayağına geçirmiş, o garip gömleğini de giymişti.

– Şimdi işin en güç yanı, içecek bir şey bulmak, dedim.

– Ben dondurma isterim.

Büyükbabanın evine geldiğimizde çok şaşırdığımı söylemeliyim. Kız bana ayrıntı vermemişti, gözlerimi faltaşı gibi açmıştım.

– Peki nedir burası böyle? diye sordum. Nedir bu pis pis kokan?...

– Canım, görüyorsun, burası bir tür hayvan barınağı, dedi. Bu koku yırtıcı hayvanların kokusu, buraya çok yakınlar...

– Ee, ama kafes görmüyorum, kafesler nerede?...

– Burası bir hayvanat bahçesi demedim. Hayvanların çoğu bahçelerde, açık havada; yalnızca sürüngenler için kapalı bir yer var. İnsanlar için de bir yer var, buraya kafeterya deniyor.

– Peki tüm bunlar büyükbabana mı ait?...

– Oh, hayır, o yalnızca bekçi, her şeyle o ilgileniyor, bakım ve denetim ekibini o yönetiyor. Sürekli burada oturan tek kişi o.

– Tanrım, ben, içinde, kolonyalar sürünmüş yaşlı bir adamla, minderler üstüne yan gelip yatmış iki ya da üç kedi bulacağımı umduğum küçük bir ev bekliyordum.

– Tam olarak böyle değil, dedi.

Arabayı park yerinde bıraktım, hemen girişte bulunan tek katlı bir eve doğru yöneldik. Her birimizin kucağında kocaman bir bonbon torbası vardı. Biraz uzakta, plexiglas bir kabinin içinde bir adam görülüyordu; adam girişteki engeli açıp kapatıyor ve bilet kesiyordu. Kız ona küçük bir işaret yaptı, o da saygılı bir hareketle yanıt verip, tehlikeli bir şekilde dışarıya sarktı, kabini ile birlikte devrildiği ya da yere kapandığı anı görür gibi oldum, ama herhalde buna alışıktı.

– Yukarıda, diye bağırdı, haydi gidin, yukarıda kendisi...

– Neden "yukarıda" diyor? Kat yok ki... dedim kıza.

– Böyle işte. Şef her zaman "yukarıda"dır.

Eve girdik, kız sol tarafta bir kapıyı açıp bir sevinç çığlığı attı, üç kilo ağırlığındaki o jelatinli berbat nesneleri kucağıma tıkıştırarak bunlardan kurtuldu ve odanın dip tarafında oturan ak saçlı yaşlı bir adama doğru koştu.

Onlar kucaklaşırken ben havaya baktım, pencereden giren akşam güneşi içinde kalıp dalgın dalgın ağzımda bir şeyler çiğnedim, sonra yaşlı adam benim varlığımı fark etti.

– Ee, arkadaşın bu mu?... diye sordu kıza.

– Hayır, dedi kız; o, yolculuğa dayanamadı. Zaten, sanırım bir işe yaramazdı.

– Hay Allah be, ama ben ona güveniyordum. Adamlarımın yarısı tatilde...

Bir süre düşünür gibi bir hal aldı, sonra doğrudan bana seslendi:

– Bir şey düşünüyorum, dedi; şöyle küçük, rahat bir işe ne dersin ha?... Tam bir budala gibi görünmüyorsun, ne dersin bu işe?

– Hayır, ben yalnızca geçici olarak buradayım, dedim.

– Elbette, bu dünyada herkes bu durumdadır, ama sen önerime ne diyorsun?

– Tüm yaşamım boyunca böylesi rahat, küçük işleri aradım, dedim, bunlardan birçoğunu denedim, ama her birinin altında her zaman saklı bir şey vardı. Son defasında camları silmem gerekiyordu, adam bana işin altıncı katta olduğunu ve camları dışarıdan sileceği-

mi söylememişti.

Yaşlı adam yanağını kaşıdı, ben de bundan yararlanıp ilerleyerek torbaları masanın üstüne koydum, adamın gözleri parladı. Hatta ayağa kalkmak için bir hareket yaptı, ama tam da bu sırada önünde bulunan bir panonun üstünde bir kırmızı ışık yanıp söndü ve bir elektronik bilardo gibi hırlamaya başladı.

İhtiyar bir mikrofonu eline alıp, bir düğmeye bastı ve odada nezleli bir ses çınladı.

– Şef? Ben Henri, sanıyorum yedi numarada bir sorun var.

İhtiyar konsolun üstüne bir yumruk indirdi, sonra korkunç bir şekilde iç çekti.

– Allah kahretsin, Henri, bugün bu üçüncü... Hay Allah, yine ne oluyor, söyle bana, bu salaklardan biri yine ne halt etti...

– Anlaşılan arabası arızalanıp yolda kalmış biri var. Bana biraz önce haber verdiler.

– Öf be, bıktım bu olaylardan... Peki, söyle bana, adamı görüyor musun?...

– Hayır canım, nasıl göreyim ki, ben engelin öteki yanında, çok uzaktayım.

– Peki ya dürbünün, Henri, o ALLAHIN CEZASI dürbünün! Tüm adamlarım bu pahalı nesnelerle donatılsın diye Müdüriyet'le aylarca savaştım, bari nasıl kullanılacağını biliyor musun, Henri, işinden olmak istemezsin ha, salak herif?!!

– Pekâlâ, tamam, kımıldamayın... Evet, bekleyin, adamı görüyorum, ama tek gözle çok bulanık görüyorum.

– Ziyanı yok. Söyle bakayım. Ne halt ediyor şu sırada, arabasından çıkmış mı, söyle.

– Hayır, sanmıyorum. Arabanın içi buğu dolu, içeride hapis kalmışlar, sanıyorum en azından iki kişiler.

– Pekâlâ, dinle, beş dakikaya kadar oradayım. Megafonu eline al ve onlara telaş etmemelerini söyle. Allah kahretsin be, daha önce yeterince başımız belaya girdi böyle!

– Ee, söylesenize hangi megafon?... Burada hiçbir zaman böyle bir nesne bulunmadı.

– ÖYLEYSE, ALIK HERİF, ÇİTE KADAR KOŞ; BAĞIRMANI BURA-

DAN DA DUYMAK İSTİYORUM, BU SALAKLARI YALNIZCA BAĞIRARAK FELÇ ETMENİ İSTİYORUM! SENİ SORUMLU TUTUYORUM, HENRİ, EN UFAK BİR BOKLUKTA HER ŞEYİ SANA YÜKLEYECEĞİM!!!

Bir düğmenin üstüne vurarak bağlantıyı kesti, o küçük kırmızı ışık söndü. Gülümseyerek, ilginç bir ortam var burada, dedim kendi kendime. Sonra ihtiyar bir sıçrayışta ayağa kalktı, neredeyse sandalyeyi deviriyordu, orta boylu biriydi, sırf sinirdi, saçları diken dikendi, ancak ayaklarındaki biçimi bozulmuş, bağcıkları bile eskimiş şosonları dışında, herkes gibi giyinmişti..

Kıza göz kırparak torbaların birinden bir avuç bonbon aldı, sonra bu nesneleri çiğneye çiğneye gelip önümde dikildi.

– Yahu, dedi, herhalde benden ufak bir hizmeti esirgemezsin... Bu arabayı yukarıya çıkarmak gerek, belki bir yardıma gereksinimim olacak, evlat.

Yanıt vermedim, ama avcumun içine timsah şekilli o nesnelerden birkaç tane sokuşturarak bana kocaman bir gülümseme gönderdi.

– Haydi, gel dedi.

Göz kamaştırıcı, pırıl pırıl bir aydınlıkta koşar adımla dışarıya çıktık, ihtiyar peşinde kuduz köpekler varmış gibi koşarak park yerinin içinden geçti. Ben tam arkasındaydım, tam formunda otuz dört yaşında biriydim, onun o koskocaman çekiciye tırmandığını görünce, sanki basamağı fark etmemiş gibi yaparak, dıştaki dikiz aynasının demirine asılıp bu hamleyle bir güzel ihtiyarın yanındaki koltuğa sıçradım; bunu da az yazar yapabilirdi, kollarınız güçlü olmalıydı, ellerinizde de belli bir güç olması gerekirdi, ama ben o kadar çok budalaca iş yaptım ki insanı adamakıllı yoran, bu akıl almaz işlerden kalan bir şey var hâlâ bende. Doklarda çalışırken elli kiloluk bir kahve çuvalını çengelimle havada yakalayıp uzağa atabiliyordum, gün içinde gemilerden boşaltılacak yüzlerce çuval vardı; geceleyin, kollarım öyle ağrıyordu ki, uyuyamıyordum. O zamanlar deli öyküleri de yazıyordum. İhtiyar motoru çalıştırıp kalktı, kabindeki adam engeli yükseltmek için ancak zaman buldu, bir toz bulutu kaldırarak hızla geçtik.

Çakıllı bir yoldu, çekici üstünde dans ediyor, tüm saclarıyla titriyordu. Burası oldukça vahşi kalmıştı, sık ağaçlar ve çalılar vardı, kibar ziyaretçilerin arabalarının camlarından fırlattıkları güneşten sararmış yağlı kâğıtları ve tüm öteki pis şeyleri, burada sürtüp duran bir ibnenin ruhundan doğma tüm bu pislikleri görmemek için birazcık çaba yeterliydi. İhtiyar tek eliyle sürüyordu arabayı, öteki elinde de o yapışkan küçük nesneler görülüyor, bunları çabucak ağzına tıkıştırıyordu. Hava hâlâ sıcaktı, gözlerimi kırpıştırarak bu durumu belirten sıradan bir söz söyledim.

– Evet, dedi, ama Afrika'yı düşün, evlat, kuş uçmaz kervan geçmez bir yerde kızgın güneşin altında o dolaşmaları düşün; ufukta bir tek insan bile göremezsin, yalnızca gölgede yere yatmış hayvanlar ve gökyüzünün ışıkları vardır...

Bir çiti geçtik, sonra iki virajı döndük ve arıza yapmış olan arabayla karşılaştık, eski bir kırmızı VW'di, arkasında yapıştırma resimler ve küçük bayraklar vardı. Buğu yüzünden içerisi görünmüyordu, ihtiyar, yanında park edip elinin tersiyle alnını sildi ve cama vurdu.

– Hey, içerdekiler, öldünüz mü ha? dedi.

Bir kuş ağaçlarda iç karartıcı bir sesle öttü ve VW'in camı yavaş yavaş aşağıya indi. Boğulmak üzere olan bir adam, boş boş bakarak, başını, küçük bir buhar bulutu içinde, açılan pencereden çıkardı. Yanında bir kadın vardı, elli yaşlarında sarışın biriydi, kocaman ayçiçeği desenli emprime bir rob giymişti, çantasını göbeğinin üstünde sımsıkı tutuyordu.

– Karbüratörden, dedi adam iç çekerek, bahse girerim ki karbüratörden. İlk kez olmuyor.

– Günün birinde bu araba bizim mezarımız olacak, dedi kadın homurdanarak.

– Haydi canım sen de, bebeğim, ulu orta konuşma...

– Son kez biniyorum, anlıyor musun? Herkes gibi kendine yeni bir araba al, gücün varsa, yap bu işi!

– Ah, güldürüyorsun beni, vallahi güldürüyorsun beni, dedi adam dişlerini gıcırdatarak.

– Şanslısın. Seni biraz da uğursuz buluyorum. İnşallah buradan canlı çıkarız.

İhtiyar VW'in tepesine bir tokat indirdi.

– Pekâlâ, dedi, kapatın şu camı, sizinle ilgileneceğiz.

Bir manevra yaptı, tam da Uğur Böceği'nin önünde park ettik. Kulağını kaşıyarak bana doğru dönüp seslendi:

– Şimdi kancayı indireceğim. Canını sıkma, yalnızca onu tampona bağlayacaksın. VW tamponu kadar sağlam başka bir şey yoktur.

İstediği bana pek karışık görünmüyordu, hem sonra çok tatlı, çok dingin bir akşamüstüydü, bunu elbette yapabilirdim, pembe bulutların asılı olduğu ufka bakarak kapımı araladım. İşte o anda donup kaldım, karnımda bir sıcaklık ve bir soğukluk hissettim.

– Allah kahretsin, dedim, ne demek oluyor bu?... Buraya doğru gelen BİR ASLAN görüyorum!

– Elbette, burası yedi numaralı bahçe, dedi ihtiyar. On üç yetişkin erkek, birkaç da dişi aslan var. Ama hiçbir tehlike yok senin için, bu saatte karınları toktur, kocaman birer kedi gibi olurlar.

– Dinle beni, dedim, eğer dışarıya bir adım atacağımı sanıyorsan, tımarhaneliksin demektir. Dünyayı verseler bunu yapmam!

– Ben senin yaşında olsaydım, hiç duraksamazdım. Bu beni HEYECANLANDIRIRDI!

– Beni heyecanlandıran tek şeyi romanıma çalıştığım sırada bulurum. Gerisi için fazla canımı sıkmaya çalışmam.

– Sen bana biraz tuhaf biri gibi görünüyorsun, dedi.

– Evet, ama bana önceden haber vermemiş olmanı pek hazmedemiyorum. Kendimi dışarıda az kalsın bu Allah'ın cezası aslanlarla karşı karşıya buluyordum, belki tamponun altına yattığım sırada bir bacağımı parçalatacaktım. Bunu düşününce bile kendimi iyi hissetmiyorum, ibne herif.

– Tamam, evlat, işi bu kadar uzatma. Bu koşullarda her şeyi üstleniyorum, zaten her zaman kimse olmadan, tek başıma işin içinden çıktım, bu en iyi yöntem.

– Tümüyle hak veriyorum sana, dedim. Öyleyse, haydi, göreyim seni.

Aslan yüz metre kadar uzakta durmuş, kuyruğunu sallıyordu.

– Benim hesabıma göre, diye devam ettim, sıçramaya başlayınca, sana dört beş saniye kalacak, fazla değil. Kapını açık bırak.

İhtiyar gözlerini havaya kaldırıp çekiciden indi. Aslandan gözünü ayırmadan kabloyu alıp tamponun etrafına sardı. Sonra rahat rahat geri gelerek direksiyon başına geçti.

– Sana bunlar kocaman kedi gibidir dedim, pireyi deve yapmaya gerek yok...

Kontağı açıp motoru çalıştırdı, çekici öne doğru bir hamle yaptı. Islık sesi gibi hafif bir ses duyuldu, bunu korkunç bir çarpma sesi izledi, sanki şoför mahallinin tavanı bir tünelin girişine çarpmıştı.

İhtiyar bozulmuş yüzüyle bana baktı.

– Hay Allah, ne oldu be, evlat?...

Başımı geriye çevirdim, olan hakkında şimdiden belli belirsiz bir fikrim vardı.

– Düşündüğüm gibi oldu, dedim. Tamponu kopardık, o da bizi tepeledi!

– Ah, Tanrım, diye homurdandı ihtiyar başını öne eğerek; sonra geri geri gitti, VW'e döndük, tamponu çakılların içinde sürükledik, kimi zaman gümüş rengi bir parıltının camların hizasına kadar sıçradığı görülüyordu. VW'in sahibi kapıdan yarı yarıya sarkmış durumda bizi deli gibi bağırarak karşıladı, dedikleri çok iyi duyulmuyordu.

İhtiyar, başını omuzlarının arasına gömmüş durumda, elleriyle direksiyona bastırarak öylece bir an kaldı, sonra o adam bağırmaya devam ederken dikiz aynasına bir göz atıp camını dörtte bir açarak dışarıya eğildi.

– Dinle beni, diye bağırdı, sana ancak otuz saniye veriyorum, şaşkın herif. İn arabandan ve bu lanet kabloyu tek başına bağla, yoksa geceyi bir güzel burada geçirirsin, akbabalar da gelip gagalarıyla lastiklerini patlatırlar, anlıyor musun?...

Kadın bir çığlık attı, adam da neredeyse o anda dışarıya çıktı. Çevresine korkulu gözlerle bakarak kabloyu aldı. Aslan kükreyip otların içine yattı, görünmeyen bir şeyi pençeledi. Adam VW'in

önünde diz çöktü, sonra altına yatıp o dar yolun ortasında çalışmaya başladı. Yalnızca dışarıda kalan bacakları görülüyordu, pantolonu da toz içindeydi. İhtiyar başıyla işaret edip bana aslanı gösterdi; hayvan, akşam olurken, ılık ve hafif mavimsi havada oynamaya ve kükremeye devam ediyordu.

– Bak, ne kadar güzel, dedi.

İki ayağımı ön cama dayayarak bir sigara yaktım; soyut, ipe sapa gelmez bir şekilde Yaratılış üzerinde düşünerek, saatlerce böyle kalabilirdim, ama ihtiyar devam etti:

– Dinle, sana bir şey söyleyeceğim. Burada daha önce birtakım kazalar oldu. İki kişi parçalandı, iki küçük yaramaz. Ama aslanlara kızamıyorum, hatta, ara sıra kendilerine birini ikram edebiliyorlarsa, bu bence normaldir.

Bir an bana bakıp durdu ve ekledi:

– Biliyor musun, gün geçmiyor ki biri ayna tutup eğlenerek onları yakmasın ya da pençelerine düşmesin.

Söylediğini düşündüm bir an, sonra camımı açtım. Adam hâlâ arabasının altındaydı.

– HAY ALLAH, BİRİ GELDİ BACAKLARINI KOKLUYOR! diye bağırdım.

Adam inleyerek Uğur Böceği'nin altına çekildi, ben de ihtiyara gülümsedim.

– Ben olsam, dedim, onları burada bırakırdım. Yarın sabah yeniden gelip bakarız...

– Süper bir şey olurdu bu, dedi.

Beş dakika daha bekledik, adam arabasının altından çıktı, tamponunu aldı ve bize bakmadan VW'in direksiyonuna geçti. İhtiyar da kalktı; bu kez her şey yolunda gitti, acele etmeden, tekerlek izlerinden gidip onları biraz sarsarak döndük; hava neredeyse kararmıştı, bir köpeğin havladığını duydum ya da belki bir Amerikan çakalıydı havlayan, kocaman bir kuş farların önünden uçup ağaçlarda gözden kayboldu.

– İstersen birkaç gün kalabilirsin, dedi ihtiyar.

– Bilmiyorum, bakacağım...

– Neye bakacaksın? diye sordu. Paraya mı bağlı bu?

– Hayır, dedim.
– Öyleyse yapacak başka işin var?
– Hayır, özel bir şey yok.
– Neye bağlı bu, öyleyse?
– Keyfimin nasıl olduğuna bağlı. Gökten bir işaret gelmesine bağlı.

VW'i park yerinde başımızdan savıp, adamı karbüratörüyle başının çaresine bakması için bıraktık; tampon için de ihtiyar ona şimdi büro kapalı, dedi, yarın gelin, gerekli belgeleri hazırlarız, ziyaret saatinden sonra hiçbir şeyden söz edilmesini istemiyorum; kısacası adamı olduğu yerde ektik ve eve girip kapıyı anahtarı kilitte iki kez çevirerek kapattık.

Kız omletle salata hazırlamıştı, çabucak sofraya geçtik. Ben art arda birkaç birayı devirdim, biraz sonra da gevşedim, gerçek bir caz müziği fanatiği olan ihtiyarın bana ille de tüm plaklarını dinlettiği zaman dışında, akşamın nasıl geçtiğini anlamadım; elbette bu benim hiç sevmediğim bir müzik türüydü, bunu ona anlatmaya çalışıyordum, ama kulak asmıyordu *beat generation*'dan geriye kalan bu ihtiyar, canıma okumak için bu parçaları pek güzel bulmuştu. Durmadan o beyaz karınlı küçük timsahları emerek ancak sakinleşebiliyordum, kız da kucağında bir yığın dergi, bir koltuğa gömülmüştü.

Ara sıra başını kaldırıp bana bakıyordu. On sekiz yaşında liseli bir kızın, Seks'in gizine kapılıp da korkuyla gurur karışımı bir duygu içinde gözlerini sizden ayırmadan bakması hoşuma gidiyordu. Bu kızların büyülü bir dünyası vardı ve bu dünyada her şey ender bir incelikte olabiliyordu, ancak her şey sonradan, onlar biz erkeleri tanımayı öğrenir öğrenmez bozuluyordu.

İhtiyar o plaklarıyla beni esnetiyordu, uykuyla savaşmak için korkunç bir şey düşünmeye başladım, kendi kendime dedim ki: Nina'nın çılgınca bir öfkeye kapıldığını düşün, romanının müsveddelerini pencereden atıyor. Karanlık sokakta uçuşan ve elektrik tellerine sarılan kâğıtları neredeyse görebiliyordum; bu görüntü beni tümüyle uyandırdı, titreyerek ayağa kalkıp odada sinirli sinirli yürümeye başladım. Bu kitap üzerinde bir yıldan fazladır çalışıyordum

ve her sayfa çok büyük bir emeği simgeliyordu, çünkü bir bıçak ağzı gibi vınlayan canlı, hafif bir üslup oluşturmuştum; görkemli bir arılıkta satırlarla ilk aerodinamik yazı biçimiydi, satırlar tunsgten karbürlü bilyalar gibi düz ve parlaktı, bu bana Tanrı'nın lütfuydu, hatta beni dize getiriyordu. Ne yazık ki bugün artık kimse üslupla ilgilenmiyor, oysa üslup en önemli şey; bereket versin, bunu açıkça hoş bulmasam da, benim gibi sıkı çalışanlar, gölgede kalanlar var. Hiç olmazsa parayı gönderebilirlerdi...

Bunları unutmak için pencereye yaklaştım, adam hâlâ park yerinin ortasındaydı, bir hipopotamın ağzının içine dalmış gibi VW'in motorunun içine dalmıştı; kadıncağız da, başını arkaya çevirmiş, ön koltukta uyuyordu; evet, yaşam korkunç görüntülerle dolu, akşamları bir odaya girip yatağın kenarına oturarak kaygısızca bağcıklarını çözmek, sonra da örtülerin içine kayıp içi rahat olarak tavana bakmak her zaman kolay değil.

İhtiyar bize iyi geceler diledi, kız da istersen sana odanı gösterebilirim, dedi. Olur dedim, geçerken yanıma son bir bira aldım, gecenin ortasında hiç de sırtlanların ulumasıyla ya da maymunların şamatasıyla uyanmak istemiyordum.

Kız beni koridorun ucundaki bir odaya götürdü, hemen gidip yatağın doğru dürüst olup olmadığına baktım, yani çok yumuşak olup olmadığına, bir dereceye kadar sert olmasına da karşı değildim. Çok güzeldi, dolayısıyla gülümseyerek üstüne uzandım, ama kız kapının pervazında kaldı. Ne olacağını görmek için ellerimi başımın arkasında kavuşturdum.

– Ben yorgun değilim, dedi. Bir şey oynamaya ne dersin?...

Anlayınca korktum, bir dirseğimin üstünde dikildim.

– Bir domino partisi mi düşünüyorsun? diye sordum.

– Evet, istersen. Ya da bir satranç partisi.

– Hayır, çok yorgunum. Getir dominoları.

Dominoları alıp getirdi, yatağın üstüne oturduk. O, taşları karıştırırken ben bir sigara yaktım, bira şişemi de bacaklarımın arasında iyice sıkıştırmıştım; her şeyin mükemmel olması için biraz müzik eksikti, dünyada domino kadar dinlendirici başka tek bir oyun yoktur, hele belli bir umursamazlıkla oynanırsa.

– Müzik ister misin? diye sordu.

– Evet, caz müziği olmasın da, ne olursa olsun.

Kalkıp gitti, bir kasetçalar ve bir yığın bantla geri geldi.

– Supertramp mı? diye sordu.

– Abartma, dedim.

– Fela?

– Çok iyi. Başlangıç için sana bir çift altılı diyorum.

Oyuna ve müziğe dalarak sessizce birkaç parti yaptık; taşlar örtünün kıvrımlarında dizilmişlerdi, biraz karışıktı, ama kız çok incelikle oynuyordu, oysa ben hiçbir şey düşünmüyordum, kimi zaman gece hafif meyilli bir yol gibi tatlı başlar. Tavana bakarak rahat rahat biramı içiyordum ki bana sordu:

– Kaç yaşındasın?

– Bir ay sonra otuz dörde basıyorum.

– İnsan otuz dört yaşında daha mı ileri gitmiş olur?...

– Hayır, sanmıyorum.

– Hay Allah kahretsin, şu yaşamı ne kadar sıkıcı bulduğumu bilemezsin.

– Bu iyi bir başlangıç. Senin sağlıklı olduğunu kanıtlar.

– Beni ayakta tutacak bir şey bulmak istiyorum, zahmete değecek bir şey.

– Buz gibi bir yalnızlık içinde çılgınca bir koşu, dedim.

– Dalga geçme...

– Evet, öyle, ama daha çok, sıcakta kalmak salık veriliyor. Çevrene bak, insanların aklı fikri yaşamın bir anlamı olup olmadığını öğrenmekte mi sanıyorsun? Hayır elbette, onları ilgilendiren şey, kendilerini büyük dertlerden, sıkıntılardan korumak, her şeyden olduğunca uzun süre yararlanmak ve en az ölçüde düşünmektir. İşte bu yüzden bok dolu vitrinleriyle ve hiçbir yere çıkmayan boş sokaklarıyla acımasız bir dünyada yaşıyoruz.

– Allah kahretsin be, beni şaşırtıyorsun!

– Evet, bira içersen, işin can sıkıcı yanı şurada: Bir kelebek ağı mı yoksa bir bazuka mı taşıman gerektiğini hiçbir zaman bilemiyorsun. Oysa, her şey bu kadar kötü değil, ama biraz rahatlamasını bilmek gerek. Ben yine de umudunu yitirmiş biri değilim.

Kız konuşmama ilgi duymuyormuş gibi göründü, ellerine bakarak iç çekti.

– Yaşamın bir anlamı olduğunu düşünüyor musun? diye sordu.

– Bir gün, artık ayakta duramayacağım, dedim. Bir kadın hasta-bakıcı beni bahçenin dip tarafına götürecek ve orada gözlerimi bir noktaya dikip, çiğ bir güneş ışını içinde, salyam akarak saatler geçireceğim.

Domino taşlarını ters çevirip yatağın üstüne dağıttım.

– Dinle, dedim yeniden söze başlayarak, sana çok şey verebileceğimi sanmıyorum. Senin kuşağından olanların bir iş peşinde deli gibi koştuklarını ve SİGORTA önünde inekler gibi salyalarının aktığını gördüğümde, acaba burada durmak daha iyi olmaz mı diye kendi kendime soruyorum. Ya da on yıl sonra, kız arkadaşların kış sporları yapmaya gidip de sen tonlarca ödenmemiş faturalarla bir odada kıçını yırtarak tek başına kaldığında, beni bulmaya çalışma.

– Evet, ama kış sporlarına boş veremem. Plajlara da. İlle de kocaman bir arabam ya da bir süper evim olsun istemiyorum, isteklerimin başkalarının istekleriyle aynı olması beni sıkar, korkutur.

– Sen bir uzaylısın, dedim.

– Anladık, beni budala yerine koyma.

– Öyle sanma, dedim. Ama senin baban olsaydım, şöyle düşünürdüm: "Bu herifin, onu yaşamla ilgili boktan düşünceleriyle yıkacak yerde, düzmesi daha iyi olurdu."

– İşin iyi yanı, seni hiç tanımamam. İşte bu yüzden seninle konuşmak istiyorum, bu bana çok kolay geliyor.

– Ruh tazeliğimi yitirdiğimi sanıyorum. Ama seni anlıyorum. Şimdi ben tek başıma konuşuyorum, artık kimsenin canını sıkmıyorum.

– Yani bıktın mı? diye sordu.

– Evet, yorgunum.

– Pekâlâ, seni yalnız bırakıyorum. Ama yine de bir konuda fikrini almak isterdim.

– Haydi, sor, sorun nedir?...

– Yaşamın bir anlamı var mı?

Yatakta arkaya doğru uzanıp bir sigara yaktım, Allah kahretsin,

o benden derin bir şey bekliyordu, bu da benim uzmanlığıma girmiyordu, ben havada yaşayan bir tiptim, fırsatı kaçırmamam gerektiğini biliyordum, bakışımı tavana dikerek, odayı bir mavi duman bulutunun içine gömdüm:

– Elbette, dedim. Allah kahretsin, elbette ki var!

14 Başım biraz ağırlaşmış durumda, saat ona doğru uyandım. Sıcaktan iyi uyuyamamıştım, belki de giysilerimi çıkarmadan öylece yatmıştım da ondan; düşümde odamı pembe telli turnaların istila ettiğini ve bir çıngıraklı yılan yuvasının çıkışı kapattığını görmüştüm ya da bu tür bir şeydi, renkli ve saçma bir karabasandı. Kalktım, evde kimseyi bulamadım, canıma minnetti. Dışarıya çıkıp park yerinin içinden geçtim, arkamda çınlayan hiçbir ses yoktu. Mercedes'e bindiğim sırada, hava hep temiz ve ipek gibi yumuşaktı. Yavaşça, hafif hareketlerle, engelin önünde manevra yapıp geriye çark ettim ve dikiz aynasına bir göz atmaktan kaçınarak uzaklaştım.

Arabayı dar kır yollarında sinirli sinirli sürerek bir saat kadar gittim. Dünya size kollarını da açabilir, siz de bu sırada ne yapacağınızı çok iyi bilemeyebilirdiniz, budalaca bir şeydi, ama başınıza gelebilirdi. Genellikle bu tür küçük gezintiler bana iyi geliyordu, bu yüzden Nina'yla aramızda olay çıksa da bundan vazgeçemiyor, çoğu zaman da adamakıllı canlanmış olarak eve dönüyor, kendimi bağışlatmayı biliyordum. Başlangıçta, başka yerde düzüşmek için çekip gittiğimi düşünüyordu, ancak yanılıyordu, sonunda bunu kabul etmişti, ama kabul etmesi bundan hoşlandığı anlamına gelmiyordu. Aynı şeyi yapmış olsaydı, ben hiçbir şey söylemez, yalnızca dişlerimi gıcırdatırdım, kısacası, öyle sanıyorum, budala değilim, ara sıra bu işin herkes için güç olduğunu düşünüyorum.

Virajlarda lastiklerin canına okuyarak eğleniyordum, hatta kendimi korkutmayı denedim, ama gönlüm razı değildi, eve dönmek

isteyip istemediğimi de bilmiyor, esneyip duruyordum.

Kahve içmek için sevimsiz bir yerde durdum. Kalabalıktı. Çevrede eşofmanlı erkekler ve bağıra bağıra konuşan azmış kadınlar vardı. Erkekler terden kıpkırmızı kesilmişlerdi, kadınlarsa kaba bir şekilde makyaj yapmışlardı. Onlar barda sanki dünya yalnız kendilerine aitmiş gibi bağırıp çağırarak kafa çekerlerken ben de kahvemi içmek üzere dipteki bir masaya gittim. Ara sıra kimi adamlar bana vahşiliklerini yansıtan parlak bakışlar fırlatıyorlardı, belki düşüncelerimi okuyor ya da kulağımda takılı turkuvaz rengindeki küpeye sinirleniyorlardı; kadınlar da tıpkı onlara benziyorlardı, şu farkla ki herhalde arabam gözlerinden kaçmamıştı, içinde herhalde bir şey, lükse karşı bir tür ahlâksızca ilgi onları kışkırtıyordu; barda pozlar takınıp taburelere çıkarak, sıcaktan, gürültüden ve alkolden çökmüş durumda, tüm bu yaşamı seferber etmekte acele ediyorlardı. Hoş bir ortamdı, masanın üstünde birkaç bozuk para bırakıp programın sonunu beklemeden buradan ayrıldım.

Öğleden sonrayı radyonun sesini köküne kadar açarak, çevreyle ilgilenmeden, dünya ile ilgimi tümüyle kesmiş olarak, arabada geçirdim. Hiçbir şey hissetmiyordum. Bir yolun kenarında durup bir adamdan bir yüzü güneşten kızarmış on kilo şeftali satın almıştım; çekirdeklerini ağaç dikmek için her yana fırlatıyordum, ufuk açık mor renge bürünmeye başladığında karnım tulum gibi şişmiş, yalnızlık da beni tüketmişti. Bunun üzerine, dayanamayıp geri döndüm.

Geceyarısına doğru, yıldızlı bir gökyüzü altında, Yan'ın evine vardım. Kapısını çaldım. Yukarıda ışık görüyordum, bekledim. Adam burada istediğini yapıyordu, dolayısıyla çalışıyor muydu yoksa evinde kalmaya mı karar vermişti hiçbir zaman bilinmezdi, keyfine bağlıydı; bu aynı zamanda annesinin ona düzenli olarak bir hayli para vermesinden ileri geliyordu. Poker partileri yalnızca sigara paralarını ödemesine ve para kazanan biri gibi geçinmesine yarıyordu; yaşamımızı basitleştirmek için, hepimizin çözülmesi gereken bir ya da iki küçük sorunu olmaması enderdir. Bir dakika sonra dönüp kaldırımda bir şey aradım. Elime ilk geçen nesneyi

evin camlarına fırlattım, bir muz kabuğu pörsümüş bir denizanası gibi havada dolaşıp odanın içinde gözden kayboldu. Pencerenin açık olduğunu anladım.

– ULAN, diye bağırdım, SEN BU TÜR ŞAKAYI BAŞKASINA SAKLA!! AÇ KAPIYI BANA!

Yeniden kapıya gelip tüm evi davul gibi çınlattım. Sonunda kapı açıldı. Ama açan Yan değildi; arkadaşıydı, belden yukarısı çıplaktı, ölü gibi beyazdı, bakışı da bulanıktı. Herifi itip içeriye girdim.

– Peki, Yan yok mu? diye sordum.

Kapıya tutundu, sonra bu nesneyi sanki üç ton ağırlığındaymış gibi kapattı. O an, Mandrax* ile birlikte birkaç kadeh yuvarlamış olduğunu düşündüm.

– Üşüyor gibisin, dedim. Televizyon mu izliyordun?

Duvarlara tutunarak mutfağa kadar koştu. Arkasından gittim. Yüzünü korkunç bir biçimde buruşturarak bir sandalyenin üstüne yığıldı. Buzdolabından bir bira alıp karşısına oturdum.

– Hey, dedim, beni duyuyorsan bir işaret yapmaya çalış. Başını masanın üstüne vur, örneğin.

– Ah, canımı sıkma. Tek başımayım.

O titreyerek kollarını oğuştururken ben de sandalyemin üstünde sallanarak yudum yudum biramı içtim. Makyajlı iri gözleriyle bana bakmaktan kaçınıyordu.

– Yan kulüpte mi?

Başını salladı, sonra kendisine bir bardak su almak üzere hızla ayağa kalktı. Musluğu açtı, bardağın, evyenin içinde kırıldığını duydum. On saniye kadar sonra şaşkın gözlerini bana doğru çevirdi ve ağzı çarpıldı.

– OH, SALAK HERİF, DAMARLARIMI KESTİM BE...!! diye bağırdı.

– Sen kime salak herif diyorsun ha, arkadaşım?

– OH, BAKSANA ŞUNA!! KAN İŞİYORUM!!!

Doğruydu, bu enayi cam parçalarıyla bir yerini kesmiş olmalıydı, kolu boyunca akan kanı görüyordum. Kolu başının üstünde ge-

* Bir tür uyuşturucu. (ç.n.)

rilmiş durumda sızlanarak bağırmaya başladı. Çok ciddi bir şey değildi herhalde, ama ne hissettiğini kestirebiliyordum; yuttuğu o berbat nesneler bu kan sızıntısını korkunç bir görüntüye çevirmişlerdi kesinlikle. Ona doğru ilerledim, ama daha beter bağırmaya başladı:

– HAYIRRR!! BANA DOKUNMAYA KALKIŞMA!!!

Saçlarından yakalayıp iyi kötü banyoya kadar sürükledim, bağırıyordu, ben soluk soluğaydım; elbette duvarlara sürtüne sürtüne her yanı kan içinde bırakmayı başardı, Yan'ın bu tür bir şakadan hoşlanacağından emindim.

Kapıyı kilitledim, o banyonun yanında diz çöküp burnunu çekerken, ecza dolabını karıştırdım. Sonra yaralı kolunu tutup duşun altında temizledim. Elinin bir kıvrımı içinde, hayat çizgisinin tam ortasında, önemli bir kesikti bu. Pansuman yaptım ve sakinleşti, yalnızca şaşkın bir halle gözünü benden ayırmıyordu.

– Ee, daha iyi misin şimdi? diye sordum.

– Hayır... Çenem tutuldu...

– Ne diyorsun sen?

– Konuşamıyorum. Canım acıyor.

Küvete dayandı, kasları gerilmişti, hafif hafif titriyordu. Yanına çöktüm, bu adamı ne yapacağım diye kendi kendime sorarak yüzüne baktım. Gözlerini kapatarak, kolları iki bacağının arasında, sünger halının üstüne bıraktı kendini:

– Bir L.S.D. ile hiç bu kadar kötü olmamıştım, dedi.

Ecza dolabındaki bir kutu Valium aklıma geldi, kalkıp kutuyu aldım.

– Sakin ol, dedim, bir ilaç buldum.

Eğildim ve kırdığım iki ampulün içindeki ilacı dişlerinin arasından ağzına akıttım, yüzünü bile buruşturmadı. Daha sonra gidip bir güzel duş yaptım.

Duşun altından çıktığımda, uyuyordu. Giyindim, onu salona taşıyıp divanın üstüne uzattım. Kız gibi düz ve parlak cildi vardı, ama bu iş benim için burada biterdi, çılgınca bir şeyi denemeye kalkışacak halde değildim, yorgundum. Bu arada kendi kendime kulübe, Yan'ın yanına gitmek beni sıkar, dedim, vakit de geç, oraya bir karış suratla, üzgün gideceksin, tüm sıkıcı herifler oradadır, bu baş

belaları sana askıntı olacaklar, kadınlar seni yetenekli bulmayacaklar, bunun ne demek olduğunu bilirsin, öyle yerler vardır ki insan böyle bir düşünce içindeyken buralara gitmekten kaçınsa daha iyi olur.

Bir dakika boşuna dolaşıp durdum, sonra gidip kendime küçük bir kokteyl hazırladım. Bu işte Yan kadar olamam, bardağa falan ya da filan şey dilimini, dibine de o küçük kirazı koymayı unuttum, ama yine de iyi becerdim, masadan bir dergi alıp kendimi bir koltuğa attım. Derginin ana başlıklarını gözden geçirdim. Durumun eskisi gibi kötü olduğunu çabucak anladım. İçim rahat etsin diye tarihi kontrol ettim, pekâlâ haftanın dergisiydi. Öyleyse bir şeyi kabul etmek gerekiyordu, tüm bu yıllardan sonra Bunalım hâlâ geçmemişti ve söylenenlere bakılırsa hızla dosdoğru felakete gidiyorduk. Kendi kendime sordum, acaba bunalımdan çıkarsak bunun etkisi ne olurdu, benim gibi tipler için işsizlik, enflasyon, bunalım olmayan bir dünyada yaşamak neyi değiştirirdi, bu beni daha mutlu, daha özgür, daha zeki mi kılardı, Yeniden Canlanma ruhumu da canlandırıp yeteneğime bir şey ekler miydi? Bu yazıları yazanlar gerçekten paniğe kapılmış gibi görünüyorlardı, ama dünyanın kesinlikle benim sorunlarımı değil de belki kendi sorunlarını çözeceğini görseler, benim yerimde ne hissederlerdi? Bir yazar için taşaklı olmak, herkes gemiye binerken, onun tek başına sandala binmeyi kabul etmesidir diye düşünüyorum. Bereket versin, tüm bu yazılanların sonunda bir sayfa balinasız sutyen reklamı vardı, reklamdaki kız en az bir dakika gözlerimin içine baktı.

Ayağa kalktım, o anda adamın bir eli döşemeye düştü, ama koşup kaldırmadım, kendime uslu uslu yarım bardak içki doldurup bahçeye çıktım, Yan enayisinin palmiyesiyle flörte başladım. Gece sessiz ve tatlıydı, ne gökyüzünde bombardıman uçakları ne ufukta füzeler ve alev parıltıları vardı, yalnızca sokakta bir köpeğin havlamasını duyuyordum, hayvan da kuduz değildi, gece hiç kimse bağırmıyordu, burası tam istediğim gibiydi, dingin, ama canlıydı; çakırkeyif bir yazara tam da dünyanın rahat, hoş bir görüntüsünü verecek bir yerdi.

Nasıl olduğunu bilemeden, kendimi yıldızlı gökyüzünün karşı-

sında bir şezlonga uzanmış buldum, önemsiz biri olduğumu düşünmedim, milyarlarca güneşi ve yaşam denen o çıfıt çarşısını, binlerce ışık yılının sonsuz uzaklığını ve büyük patlama kuramını düşünmedim, hayır, Allah kahretsin, umarım Nina romanımı yok etmemiştir, bunu yapmamıştır diye düşündüm! Dişlerimi gıcırdattım ve uzun bir süre titredim.

Daha sonra Yan'ın eve döndüğünü duydum. Birtakım çürük düşüncelerden kendimi kurtararak kalkıp onu görmeye gittim.

– Bak hele, sen misin? dedi. Hani yalnızca küçük bir gezintiydi...

– Evet, olmayacak serüvenlere girmedim.Yaşlandıkça uslandım.

– Jean-Paul'ü görmedin mi?

– Yan tarafta, divanın üstünde. Bitkin.

– Ne dedin? Ne geveliyorsun sen?

Salona koştu, ben de içki bardağımı son anda bir yana çekip ona yol verdim, yoksa yüzünün tam ortasına çarpacaktım; evine sabahın saat üçünde dönen birine göre hâlâ bir hayli enerjisi vardı, ben de salona geldiğimde Jean-Paul'ün başını ellerinin arasında tutuyordu. İçkimden bir yudum aldım.

– Beni içeriye aldığında çoktan hiçbir şeyi göremez olmuştu. Sonra bir cam parçasıyla damarlarını kesti, o karışıklığı görmeni isterdim. Sanki kendisini boğuyormuşum gibi bağırıyordu... Her neyse, bu ikimizin baş başa birer içki içmemizi engellememeli.

– Durumu iyi gibi. Sanırım uyuyor.

– Olabilir. Bizi rahat bırakacak.

– Ah, sen niye her zaman bu kadar kabasın?

– Allah kahretsin, kendisi kaşındı. Ne diye herkes kitaplarım yüzünden canımı sıkıyor, bunun benimle ne ilişkisi var?

– Bal gibi bir ilişkisi var.

– İyi de, ben bu konuda çok alınganım. Bu kitapları yazarken yeterince uğraşıyorum, sonradan beni rahat bırakmalılar diye düşünüyorum.

– Evet, ama unutma ki bugün insanlar sanatçının numarasını göstermesini bekliyorlar.

– Biliyorum, her zaman bir dans türü ortaya koymak istedim. Ancak, kitaplarımın bana gereksinimi yok, onlar için yapabileceğim en iyi şey, çenemi tutmak.

– Bak, kuzum, çene dedin de, karnımın zil çaldığı aklıma geldi, senin canın bir şey istemiyor mu?

– Sabahtan bu yana şeftaliden başka bir şey yemedim.

Mutfağa çekildik. Yan buzdolabının içindekileri masanın üstüne boşalttı. Uyduruk şeylerdi, plastik kapta da peynir vardı, karşı karşıya oturduk.

– Baksana, Nina'ya ne söyledin? diye sordum.

– Kaygılanmamasını söyledim.

– Hiç olmazsa bir domatesinin, biraz daha taze bir şeyinin olmamasına üzüldüm, dedim. Yalnızca kimyasal şeyler yemeni anlamıyorum.

İstemeye istemeye yedim, Yan ise daha çok ciddiydi. Bir şişe şarap çıkarttı, ama ben kabul etmedim, çoktan sarhoş olmaya başlamıştım. Hava sıcaktı, bu yüzden yine de bir bira açtım, gerçekten güzel bir yazdı, geceleri döşemenin üstünde uyunacak ya da ayakta kalıp saat sabahın dördüne doğru hafif bir meltemi bekleyerek soğuk içki içilecek gibiydi.

– Bahse girerim ki şu iki gün içinde tüm paranı savurmanın yolunu bulmuşsundur, dedi Yan.

– Dalga geçiyorsun...

Cebimde ne varsa çıkarıp masanın üstüne koydum; bu BENİM paramdı, ekmek kırıntılarının ortasında kıvrılmış bir yığın kâğıt para vardı. Bir süre bunlara baktım.

– Bir şey satın almak istiyorum, dedim. Kendime güzel bir hediye almak istiyorum...

– Aptallık etme.

– Hey, bir fikrin yok mu? Bak, ansızın sinirlendim.

– Dinle, yarını beklesen daha iyi edersin. Bu konuyu aç karnına düşün.

Normal olarak yapmadığım bir şeyi yapacak kadar gerçekten çok içmiş olmalıydım. Paketi elime alıp paraları masanın üstüne yağmur gibi yağdırdım. Derin bir bakış fırlattım, bir metre ötesini

göremiyordum:

– Bak, dedim, şu nesne dünyayı başlangıçtan bu yana yönetiyor. Gülme, düşen her banknot zincirin bir halkası. Ama bununla kendine boktan şeyler almaktan başka ne yapabilirsin?... Dünyada parayla satın alınabilecek pek fazla değerli şey yok.

– Ah, zırvalıyorsun... Bunlar boş lakırdı.

Yakasına yapıştım, sıkmak için de geriye çark ettim:

– Asıl sen zırvalıyorsun, lakırdıları, sözcükleri rahat bırak. Benim çalışma araçlarımı küçümseme.

Sonra ortalığı şöyle böyle topladık, bana bahçeye çıkıp esrarlı sigara içmemizi önerdi. Kabul ettim. O içeride uğraşırken ben de kolonları dışarıya çıkarıp müzik koydum. Harmonium'un *Dört Mevsim*'inin iyi bir hava yaratacağını düşündüm. Yan'a şarap şişesini götürdüm ve kendime son bir bira için izin verdim. Yan sigaraları sarıyordu, ben de şezlonga uzandım.

– Çabuk ol, dedim. Birazdan gün doğacak.

– Çoktandır bu parçayı dinlememiştim, dedi. En azından on yıl oluyor.

– Evet. Anımsıyorum, bir defasında o kadar gergindin ki kulaklarındaki başlığa takılı kalıp bunu dinlerken sevincinden ağladın, korkunç bir şov yaptın.

– Anımsadığımı sanıyorum, dedi. Tuvaletlere kapanıp içerde bir saatten çok kaldığın akşamdı, kimseye yanıt vermiyordun.

– Heriflerin çoğu uçkuru düşük tiplerdi.

– Dostlarımı hiçbir zaman sevmedin.

– Yanılıyorsun, ama bunların kolları gerçekten çok güçlüydü. Parçalanmaktan korkmuştum.

O nesneyi her birimiz dumanını en çok ölçüde içimizde tutarak içtik; son nefeste de şezlongun tutsağı olacağımı anladım, dizlerim tutulmuştu, sabahın ilk saatinde oraya çivilenmiştim, usul usul konuşan Yan'ı dinliyordum; bana bir şeyler anlatıyordu, ama hiçbir şey anlamıyordum, günün doğuşunu seyrediyordum, güneşin ilk ışığında yavaşça gözlerimi kırpıştırdım; bu ışın sanki bana kılıç saplamıştı.

15 Ertesi sabah evime döndüğümde kapının önünde toplanmış bir sürü insan gördüm; kapıcılar, komşular, aylaklar, robdöşambrlı emekliler, kaçıklar oradaydı. Kalkalı çok olmamıştı, hâlâ dünün cezasını ödüyordum, evimin önünde bu bir tür ayaklanmayı görmek beni adamakıllı bunalttı. Öğle güneşi altında titredim, bahçenin kapısını ittiğim sırada da üniformalı bir adam bu insanların arasından kendine yol açıp bana doğru ilerledi. İlk düşündüğüm şey kaçmak oldu, ama kaçacak yerde kimliğimi çıkarıp adama uzattım.

– Adım Philippe Djian, dedim. Umarım bir sorun yoktur.

Kimliğime bir göz bile atmadı; iriyarı, genç biriydi, elinde bir boru anahtarı vardı. Böyle terleyen bir adam hiç görmemiştim, tepeden tırnağa ter içindeydi.

– Halloldu, dedi. Su borularınızdan biri patlamıştı, suyu kesme vanasına el sürmek olanağı yoktu. Biraz ıslandık...

– Özür dilerim, ben sizi polis sanmıştım.

– Hayır. Biz su baskınlarıyla ilgileniyoruz, dedi.

Tam bu sırada beynim durdu, sanki adam belime bir kamçıyla vurmuştu, ne demişti? Ne söylüyordu şu sırada?... Ben hâlâ şokun etkisindeyken çekip gitti. Sonra tüm o şaşkınlar içten bir gülümsemeyle bana doğru döndüler. Onlara çıkışı gösterdim:

– Pekâlâ, haydi, çekin arabanızı. Görecek bir şey yok. Yarın gazetelerinizde okursunuz.

İçeriye girip kapıyı yüzlerine kapadım. Koridorda en azından iki santimetre yüksekliğinde bir göl oluşmuştu, yansımalar duvarlarda dans ediyor, tavanı aydınlatıyorlardı, bu ne bir düş ne de uykusuzluğa bağlı bozuk görmeydi; insanı iki üç günde on yıl yaşlandırabilecek türden bir şeydi. Hafif bir şıpırtı dışında ev sessizdi, bu oldukça kaygı vericiydi.

– Nina? diye seslendim.

Hiçbir yanıt yok. Mutfaktan dolaşarak suların içinde bata çıka yürüdüm, ama neyse onu öteki odada buldum; koltuğumdaydı, dizlerini yukarıya çekmiş, başını öne eğmişti. O da ıpıslaktı, sesime durumu önemsemiyormuş gibi bir ton vererek:

– Sızlanmaya gerek yok, dedim. Su baskınları sırasında evlerinde üç metre yüksekliğinde suyla karşılaşanlar var.

– Tamam, bu lafları sen kendine sakla.

– Evet, umarım adamların karılarının sinirleri sağlamdır.

Korkunç bir bakış fırlattı bana:

– Kuzum, sanıyorum tam zamanında çekip gitmişsin, ne dersin ha?... Bu Allah'ın cezası nesne yüzümde patladığında yapayalnızdım. Bundan haberin var mı?...

Hiçbir şey söylemedim. Tüm bu suyu boşaltmak için bir çare düşünüyordum, şişelere doldurmak ya da yangın çıkarmak ya da yatağın üstüne çıkıp beklemek gibi. Ama Nina ısrar etti:

– Üç gündür bu lanet olası dairede yapayalnızım!

– Dinle, dedim, kafanı yorma. Beni böyle yapan romanım; biliyorsun bunun ne olduğunu...

– Ha, ha diye güldü. Böyle numaraları yutmam için deli olmam gerek!

– Allah kahretsin, kavga etmekten daha acil olarak yapılacak şeyler var, sanırım.

Odada yürüdüm, gizlice bakıp romanımın uçmadığını gördüm ve ayakkabılarımı çıkardım.

Bu Allah'ın cezası iş öğleden sonraki zamanımızın büyük bir bölümünü aldı ve Nina gitgide gevşedi. İstersem çok nazik olmayı biliyorum, bunu çok büyük bir kolaylıkla yapıyorum; sonunda yan yana temizlemeyi, silmeyi neredeyse eğlenceli bulduk, birlikte yerleri süngerle silip kurulamak hoştu, saçma sapan şeyler anlatıyordum, sigaralarını yakıyordum, yakındaki bakkala kadar gidip ona bir dondurma, bir de çubuk hatmi almıştım; güzel bir kızdı Nina, hatta böylesine sık sık düşmemiştim, hatta açıkçası böylesine şimdiye kadar hiç rastlamamıştım, onu kaybetmek beni deli ederdi, diye düşündüm, ama nasıl yapmalı, bir sürü engeli nasıl aşmalıydı?

Bereket versin tüm oda güneş içindeydi, kendi kendime oldukça çabuk kuruyacak dedim, kendi kendime birkaç alışveriş yapıp dönerek burada baş başa rahatça yemek yemek, iyi müzik dinlemek için ancak zamanımız olacak dedim. Ama bir aksilik oldu. Süngerimi son kez sıkıyordum, o da sırtı bana dönük olarak önümde çömelmişti, bir güneş ışınının arasından kolayca geçebildiği, çok ge-

niş, kızılderili pantolonu türünden bir pantolon giymişti. Bir elimi bacaklarının arasına götürüp, kumaşın üstünden cinsel organını tuttum. Beni başından savmadığı için, pantolonunun lastiğini aşağıya kaydırıp rahatça göz banyosu yaptım. Sonra, bir kolumu kalçalarının arasından geçirip elimi altına sokarak memelerini yakaladım. Ne hoştu. Kolumun üstünde büyük dudaklarının açıldığını hissediyordum. Gerçekten harika bir şeydi.

Bir süre sonra yarı uykuya daldık ve odada gölgeler uzadı. Kalkıp pencereden kızıl gökyüzüne baktım, aşağı yukarı yenebilecek türden bir şey hazırlayabilir miyim diye görmek için mutfağa yöneldim. Bir tepsiye bira, birkaç domates, peynir, beş altı kutu yoğurt, bir küçük torba dolusu kabuksuz ekmek koydum. Geçerken de birkaç çatal kaşık ve bıçak aldım, bu iş bitmişti.

Nina uyuyordu, üstüne eğildim, ama gerçekten uyuyordu. Telefonu fişten çektim ve gidip bir koltuğa yerleştim. Tam da aynanın önünde oturuyordum: Parlak bir ışık içinde yüzen ve kristal kâğıttan yapılmış bir kese kâğıdını sert bir vuruşla patlatan birini görüyordum. Kimi zaman kendimi severim, kimi zaman da kendime ağır eleştiriler getiremem, ama bu konuda kendimi iyi görmüyordum, yaklaştım, gözlerimin içine baktım. Beş dakika sonra, artık bu yüzü tanımaz oldum; dönüp yemek yemek üzere oturdum, iştahımı kesmek için biraz daha inanılmaz bir şey gerekirdi.

Makinemin başına geçtiğimde ilginç bir ortam buldum, yalnızca tuhaf bir ışık ve gergin bir sessizlik vardı odada; işte bu anlarda en iyiyimdir, zihnimden çıkan her şey incelikle işlenmiştir, bir kaynak kadar saydamdır, taş gibi serttir, odaya ağzımdan pırlanta püskürtmeye çok yakınımdır, bu da üslubumu, yani tuhaf bir arılık ve yoğunluk karışımı bu şeyi açıklıyor. On beş yıllık harıl harıl çalışma söz konusu, beyler.

Günlerce işler yolunda gitti, köle gibi çalıştım, elli kadar tutarlı sayfayı tamamlamayı başardım. Tüm geceleri sandalyeme çivili kalıp, gün doğarken yorgunluktan yere yığılmayı bekleyerek, kimi zaman çakırkeyif ve sigara dumanından gözlerim şişmiş durumda geçirdim. Hiçbir şey beni durdurmuyordu, sıçmaya giderken bile

yanımda bir bloknot götürüyor ve habire sandviç yiyordum. Nina gidip geliyor, girip çıkıyordu, kimi zaman kendisini çıkmış sandığımda beni yerimden sıçratıyordu ya da tam öğleden sonra, tercihen güneşin kavurduğu kaldırım tarafında, ne idüğü belirsiz, çekilmez bir gezintiye çıktığı sıralar onunla tartışıyordum. Sinirli olduğunu hissediyor, ancak ona hiçbir şey belli etmiyordum, ne yapayım, o anda beni incitecek çok şey yoktu. İşlerin yavaş yavaş bozulduğunu da hissediyor, ama başka şey düşünüyor, bunu düşünmek istemiyordum.

Yine de cinsel bir ortamda yazmaktan hoşlanırım, Nina sabahın saat dördünde kalkıp, bir bardak su almaya gittiği sırada geçerken onu yakalamaktan hoşlanırım, yatakta üstündeki örtünün kayıp da ay ışığında bir kolu ya da gümüş rengini almış bir bacağı ortaya çıkarıp bana göstermesinden hoşlanırım, yazmakta olduğum bir bölümün ortasında onun gelip de şeyimi emmesinden, masanın altına kaydığımızda elektrikli yazı makinemin uğuldamaya devam etmesinden hoşlanırım, zihnim tüm bu boktan şeylerden kurtulduğunda işime dönmekten hoşlanırım, onun gelip de sessizce enseme masaj yapmasından hoşlanırım, manikür yapmasından, tırnaklarından hoşlanırım, etrafta bir kadın varken yazmaktan, sesimi duyacak kadar uzakta bir kadın varken yazmaktan hoşlanırım. Ama ona orada bulunmasının her şeyden önemli olduğunu nasıl yutturmalıydı, normal durumda olmadığımı ona nasıl anlatmalıydı, yaşantımızı berbat eden tüm boklukların üstesinden nasıl gelmeliydi, bir kadınla aynı zamanda yazmayı ve yaşamayı nasıl becerebilirdim? Hele bu tür bir kadınla, pırıl pırıl ve formunun doruğunda olan bir kadınla. Bunu artık düşünmemek için gerçekten acayip bir çaba göstermem gerekiyordu. Sonra kendimi cesur biri sanıyordum, oysa ben kâğıtçıklarının üstüne eğilmiş, ikiyüzlü zavallı bir budalaydım. Beni görmek, bana bakmak hoş bir şey değildi. Ben tam bir hayalettim.

Tesisatçının geldiğine bile dikkat etmemişim, bir öğleden sonra banyomda yere uzanmış kasketli bir herif buldum. O iki aynasız da bir sabah yeniden geldi, hâlâ Cécilia'yı arıyorlardı, ama bu kez kapıyı ancak araladım, var gücümle suratlarına patlatmaya hazırdım, ne var ki bu iki salak ısrar etmedi, onları geçen seferkinden daha az

formda buldum. Zaten artık telefona bile yanıt vermiyordum, kimseyle konuşmak istemiyordum; tek ziyaretçim de Yan oldu, bir akşam, acaba hayatta mıyım diye görmeye gelmişti.

Böyle bir dönem geçirdiğimde, bundan biraz haberi olanlar benimle birlikte bulunmaktan kaçıyorlardı, hiçbir şeyle ilgilenemeyen bu şaşkınla, sabit bakışlı bir tür bu kaçıkla buluşmak istemiyorlardı. Yan dışında. Yan benden hiçbir zaman vazgeçmeyecektir. İşte bunun için yine de geleceğe rahat bir gözle bakıyorum, beni hümanist yapan onun dostluğu. Rastladığım insanların çoğuna bir dakika dayanamam, ama şu dünyada gerçekten değerli erkekler ve kadınlar olduğunu sanıyorum. Bir kalabalıkla birlikte olduğumda baktığım ilk şey budur, böylece akşamın berbat geçip geçmeyeceğini önceden bilebilirim.

Yan sabahın saat birine doğru gelip kapıyı çaldı, ona esneyerek kapıyı açtım. Çalışma masamın birer yanına oturduk. Çabucak kâğıtlarımı topladım, çünkü başlarına bir kaza gelebilirdi, bakarsınız adam üstlerine birasını devirir ya da sigara külüyle onları yakabilirdi, olmayacak şey değildi, boşuna uğraştığınızı fark edince bayılacak gibi olabilirdiniz. İnsan ömrü boyunca boşuna uğraşmışsa, bunayarak ölmesini anlıyorum. Kâğıtlarımı makinemin altına koydum, böylece aşağı yukarı rahattım.

– Hey, kuzum, dedim, bugün işi erken bitirmişsin...

– Ne diyorsun, işe gitmedim bile. Allah kahretsin, biliyor musun, gerçekten artık bitkin düştüm. Annie geri geldikten sonra ev cehenneme döndü, gerçekten cehennem gibi.

– Nasıl oluyor bu? diye sordum.

– Evet, Annie ile Jean-Paul birbirlerini bırakamıyorlar. Dövüşmelerini engelledim, ah ne boktan iş bu, dayanılır gibi değiller.

– Sanırım Annie üstün geliyordur Jean-Paul'e, sen öyle sanmıyor musun?

– Allah kahretsin, işleri düzeltmek için hiçbir şey yapmıyor. Adama hiç göz açtırmıyor.

Bir süre sessiz kaldık; sessizlik bu zavallı dünyanın en harika şeyidir, bunu hiç aklımdan çıkarmadım. Sonra kafamızı yormadan biraz sigara ve içki içtik, kendimizi yerde yalınayak, minderlerin

üstüne oturmuş bulduk, bir hayli zamandır kendime ilk gerçek dinlenme anımı yaşatıyordum. Bu salak şu sırada sanki bir mucize yaratıyordu. İşte bu, Nina'nın hoşlanmayacağı bir şeydi, kuşkusuz şöyle bir eleştiride bulunurdu: A salak herif, derdi, canın istediği zaman başını o Allah'ın cezası kâğıtlarından kaldırabiliyorsun. Buna bir yanıt verebilir miydim? Hayır, hiçbir yanıt veremezdim, çünkü o haklı olurdu. Tamam, bir erkek dost için çalışmayı bırakıyordum, ama onun için neden bırakacaktım? O benim kız arkadaşım değildi, benimle birlikte yaşayan bir kadındı. Benim uyuduğumu, çalıştığımı, sıçtığımı, düzdüğümü, surat astığımı, güldüğümü, başımı iki elimin arasına aldığımı gören bir kadındı; bu daha fazla bir şeydi, öyle değil mi? İstediği, benim ona en iyi şeyimi vermemdi, benim yapmaya çalıştığım da buydu, ama birlikte en kötü şeyi de vermek zorundaydım; öyle bir an gelir ki başka türlü yapamazsınız.

Evet, kısacası, Yan'la bir bira içtim, iyi geldi, üstümdeki baskının gevşediğini hissediyordum. Sabahın ikisine doğru telefon çaldı; canımı sıkmadı bu, bir elimle rahatça kulaklığı kaldırdım, ruhum, erişilmez bir vadide, rüzgârdan ancak eğilmiş olgun buğdaylarla yüklü bir tarladan geçiyordu.

– Alo, evet?... dedim.

– Ben Marc. Onunla konuşmak istiyorum... Onunla hemen konuşmak istiyorum!

Alıcının içinde neredeyse dişlerinin gıcırdadığını duydum. Sinirli gibiydi, adamakıllı sinirli gibiydi, çok sık soluyordu.

– Yan'la mı konuşmak istiyorsun? diye sordum.

– Aptallık etme.

– Nina'yla mı konuşmak istiyorsun?...

– Sana aptallık etmemeni salık veririm, diye homurdandı. Beni iyi tanımıyorsun.

– Dinle, burada yalnızca üç kişi var, ben de günlerdir dışarıya çıkmadım, anlıyor musun, turşu gibiyim. Bu pis numaranı gidip başka yerde yapmanı yeğlerim.

– Ha, ha, diyerek güldü. Yazar olarak seni en iyiler arasına sokmuyordum, ama insan olarak beş para etmediğini de fark ediyorum.

– Ben bunun farkına senden önce vardım. Yarayı deşme.

– Haydi be, Allah kahretsin, salaklık etme.

– Cécilia'dan söz etmek istiyorsan, o burada değil. Benim de bir şeyden haberim yok. Belki insan olarak pek değerim yok, ama şu sırada sana yalan söylemiyorum.

– Masal okuma, onunla senin aranda bir şey olduğunu biliyorum.

– Şimdi yok artık, dedim. Yalan söylemiyorum.

– Evet, hiçbir şey bilmiyorum, dedi.

– Hiçbir şey bilmiyorum da ne demek?

– Evet, hiçbir şey bilmiyorum. Belki şu sırada senin yanındadır ve sana telefonu tutuyordur, ne dersin ha?... Hiçbir şey bilmiyorum.

– Bunu anlıyorum.

– CÉCILIA, BENİ DUYUYORSAN, BU PİS HERİFİ BIRAK, SENİNLE KONUŞMAM GEREK!!! BIRAK BU PİS HERİFİ!!!

Kulağıma bir kazık sokuluyor sandım, hem de kabuğuyla.

– Beni iyi dinle, dedim, beynin öyle buruşmuş ki herhalde kıçının deliğinden akıp gitmiş. İstersen beni yine ara, ama tüm bunları temize çektikten sonra.

Yan'a gülümseyerek telefonu kapattım.

– Cécilia yine kaçmış, dedim. Beni güldürüyor bu kız. Bitirim. Biraz yavaşlamaya görsün, herifler kendilerini yoluna atıyorlar.

– En azından bir kez canına okunmadan bu yaşamın içinden nasıl geçmek istersin?

Ancak birkaç metre uzakta uyuyan Nina'ya bir göz attım. Tatlı bir bakıştı bu.

– Evet, diye mırıldandım, görüyorsun, eğer ikisinin karışımı bir kıza düşseydim, sanıyorum tımarhanelik olurdum. Ama bunu düşünmek de bayağı hoşuma gidiyor. İnsan, 'erişilmez olan şey' duygusunu her zaman yüreğinde taşımalı.

Yan hafifçe başını sallayarak ayağa kalkıp giderek pencerenin önünde dikildi.

– Gün doğuyor, gidip bakmak istiyorum, dedi.

– İyi bir öğüt istersen, durumun yatışmasını bekleyerek olduğun yerde kal.

– Dalga geçiyorsun, ama canım adamakıllı sıkkın.

– Kendimi senin yerine koyuyorum.

– Gideceğim. Umarım yatışmışlardır.

Dışarıda, arabasına kadar ona eşlik ettim, kaldırımda konuşmaya devam ettik. Neredeyse ortalık aydınlanmaya başlıyordu, Mercedes'in bir kanadının üstüne oturdum. Tan ağarırken, bu sessiz ve iç karartıcı sokakta bir sigara yaktım, bu sırada Yan motor kapağının altına dalmıştı .

– Araba yağ kaçırıyor şu sırada, dedi.

– Hiçbir şey anlamam bundan, dedim.

Tam kalkacağı sırada bir elini cebine atıp bana bir kâğıt parçası uzattı.

– Hay Allah, tümüyle unutmuştum, dedi. Cécilia'dan haber var. Onu daha dün gördüm. Bu kâğıdı sana vermemi istedi.

– Bunun şimdi aklına geldiğine beni inandırmak mı istiyorsun?...

– Şey, acaba o yazıyı sana vermeli miyim diye kendi kendime sordum. Bu kız baş belası.

– Hepsi aynı, dostum. Emin ol, hepsi aynı...

Bana parmaklarının ucuyla bir öpücük göndererek arabayı hareket ettirdi. Ben de dörde katlanmış o küçük kâğıdımla tek başıma kaldım; hava çok güzeldi, kendimi tasasız hissediyordum. Kâğıdı rahat rahat açtım, bu sokağın sessizliği bende gülme isteği uyandırıyordu. Mesaj şöyleydi: "Seni görmeyi çok istiyorum. Bir olanak bulursan, bana telefon et." Altta bir telefon numarası ve imza vardı. Gülümsedim. Tanrı biliyor ya, onunla çok hoş anlar yaşamıştım, evet çok hoş anlar; oturarak ya da bacaklarını açıp lavaboya eğilerek: en çok sevdiği pozisyonlar bunlardı; gülümsemeye devam ettim, boşalmak üzereyken cinsel organı pompa gibi çalışmaya başlıyordu; bunu düşünmek derin bir soluk almama yetti, düzüşmek için her zaman evet der gibi görünen bir kız da müthiş bir şey, insana amma keyif veriyor. Cécilia'da, bunun ötesinde başka bir şey de vardı, aklı olduğunun bilincindeydi, işte bundan ötürü onu unutmamıştım.

Kâğıdı buruşturup kanala attım. Allah kahretsin, diye düşündüm, ne tür bir olanak bulmamı istiyordu ki, beni nasıl akılsızca bir

tuzağa düşürmek istiyordu ki? Romanım bir süredir çok iyi ilerliyordu, bu da beni korkak yapıyordu, bunu ancak daha önce bir kitap yazmış olan biri anlayabilir; ölüm korkusuna karşı savaşabilir insan, ama aile kavgasına karşı durmak olanaksız, en ufak bir çığlık beni mahvederdi. Çok küçük sliplerle ilgili birkaç hoş anıyı kovdum, bu sliplerin pekâlâ yarısını ya da yarısına yakınını, o, elimi tutup da bacaklarının arasına sokarak tahrik olduğu sırada yırtmıştım.Yağmur yağarken iyi bir yazar işini seksten öne almalıdır, tüm yayıncılar bu düşüncede.

Eve, yine de içimde biraz üzüntüyle döndüm. Nina'nın yanında yatağa uzanıp ağzıma bir sigara koydum. Yalnızca yazı makinemin üstünde yanan bir lamba vardı. Taburem boştu. Normal zamanda, bu yerde bir adam yüzünü buruştururdu, gülerdi, inlerdi. Aklımdan seksle ilgili birtakım görüntüler geçirerek karanlıkta saklandım, aklım bunlarla doluydu. Bunları uygulamak için Nina'yı uyandırmadım, bu yalnızca küçük bir beyinsel uygulamaydı, güneşin doğmasını beklerken yumuşak bir ereksiyon sağlayacak türden bir şeydi. Cécilia'yı defterden sildikten sonra uykuya daldım. Kuşağımın en tuhaf yazarı olmak için yapmak zorunda kaldığım tüm özverileri artık saymıyorum.

16 Bir sabah, Nina, elinde çarşaf gibi açılmış bir gazete, yatakta sıçrayarak beni uyandırdı. Yine çok geç yatmak zorunda kalmıştım, bir dirseğimin üstünde dikilerek toparlanmaya çalıştım.

– Ne dedin?... Ne oluyor sana?

– Bak, dedi, bak şuna, Nicholson'un bir fotoğrafıyla birlikte bir yazı var seninle ilgili. Ahh, bu adama bayılırım!

Gazeteyi alıp yatağın içinde oturdum. Nicholson bir silahı sallayarak yüzünü buruşturuyordu, bu bir film fotoğrafıydı, yazıyı resimliyordu. Nina başını bacaklarımın üstüne koymuşken okudum yazılanları, sonuna kadar okuyabildim, sonra gazeteyi omzumun

üstünden fırlattım.

– Bunu yazan kız sana karşı pek nazik değil, ne dersin ha? dedi Nina.

– Ona kızmıyorum. Üslubuyla ilgili sorunları olduğunu hemen gördüm. Daha önce yere düşmüş bir hasma vurmaktan hoşlanmam.

Nina aletimi avcunun içine aldı, ben de gerildim. Kendimi bırakmak istedim, kendimi düzdürmek istedim, üstüme binsin, göğüsleriyle beni ezsin, dilini ağzıma soksun istedim, ama tam bu sırada sokaktan korkunç bir gürültü geldi, parçalanan bir sac gürültüsü. Sonra kırılan cam çıtırtısı. Daha sonra yeniden saca indirilen darbeler. Tüm bu şamatanın benimle doğrudan bir ilişkisi olduğu önsezisine kapıldım. Düzüşmek hevesim hiç kalmamıştı, Nina'nın üstünden atlayıp sokağa bakan pencereye koştum.

Allah kahretsin be, dedim ve çabucak giyindim.

– Ne oluyor yahu? diye sordu Nina.

– Marc, dedim. Sokağın öteki yanında. Bir demir çubukla arabamı parçalıyor!

Görmek için kalktı, ama ben çoktan çıkmıştım. Yalınayaktım. Kot pantolonumun düğmelerini ilikleyerek bahçeden geçtim, arabamın üstüne yağan darbelerin sesini duyuyordum, bu bana acı veriyordu. Marc karşı kaldırımdaydı, her darbe indirişinde bir de çığlık atıyordu.

– KIMILDAMA! diye bağırdım. KONUŞALIM. KIMILDAMA!!

Durmakta olan bir arabanın arka bagajının üstünden atlayıp ona doğru koştum. Hava güzeldi, güneş gözlerimin içine giriyordu, adamın elinde bir demir çubuk vardı. Bilmiyorum neden öteki yana koştu, ama arabamın birer yanında kalakaldık. Sapsarı kesilmişti, gücü tükenmiş gibi görünüyordu. Hiçbir şey söylemediğim için, inleyerek motor kapağının üstüne bir kez daha vurdu. Hava güzeldi, arabanın boyasının çıtırdayarak kalktığını duyuyordum, arabam tümüyle hapı yutmuştu; tanınmaz durumdaydı, hafif hafif titriyordum.

– Asıl seni parçalamalıydım! dedi.

– Büyük bir budalalık yaptın, diye yanıt verdim. İzin ver de söyleyeyim, gerçekten boktan bir durumdasın.

Demir çubuğuyla bir kez daha motor kapağının önüne vurdu ve farlar gökyüzüne uçtu.

– Rastladığım en kötü pis herifsin, diye devam etti. Kızın nerde olduğunu bildiğinden eminim!

– Pekâlâ, görüyorum ki yine aklın bunda.

– Evet, sen bana vız geliyorsun, araban da ancak işin başlangıcı. Sizi bir saniye rahat bırakmayacağım.

Çok dikkat ederek, ona ağır ağır yaklaştım, ama o kadar kızgındı ki hiçbir şeyin farkında değildi.

– Hey, sen tümüyle sapıtmışsın, dedim. Sanıyorum yanlış şeyler düşünüyorsun.

Bir adım daha ilerledim, acaba adam demiri kullanamadan üstüne atlayacak zamanım var mı diye hesaplamaya başladım, sonuç kesin değildi. Bitkin görünüyordu, ama bitkin miydi, kesin değildi. Hayır, önceden hiçbir şey kesin değildir.

– Düşün ki benim bu olayda gerçekten hiçbir rolüm yok, dedim. Arabama ne yaptığının biraz farkında mısın ha?...

Bir saniye duraksadı, ben de üstüne atladım. Kaldırımda kuduz köpekler gibi yuvarlandık. Yerden çekilip koparıldığımı hissettiğimde onu boğmaya çalışıyordum, o da benim gözlerimi oymaya.

Aynasızlar gelmişti. Beni yerden kaldıranın kızıl tüylerle kaplı kocaman kolları vardı. Yalnızca etrafımızda insanlar olduğunu fark ettim, çoğu bermudalı budalalar ya da şaşkın yaşlılardı. Yavaş yavaş kendime geldim ve o iki polise araba BENİM dedim; kim olursa olsun, her namuslu insan, arabasına dokunulursa soğukkanlılığını kaybedebilir. Aynasızın biri gülümseyerek bana hak verdi, öteki ise Marc'ı, kolunu onun koltukaltından geçirip ensesine bastırmış durumda, bir kamyonetin motor kapağının üstünde tutuyordu.

Benden arabanın belgelerini istediler, evden onları almaya gittim, bu sırada Nina'ya rastladım. Onu vahşice öpüp aynasızların yanına döndüm. Marc'ı çoktan arabalarının arkasına bindirmişlerdi. Biri, belgelere bakarken sordu:

– Şikâyetçi misiniz?

– Hayır, dedim.

– Şikâyet etmeniz gerekir.

– Beni alıkoyan şeyin ne olduğunu bilmiyorum, ama ona bir şans tanımak istiyorum.

Polis gözlerini kırpıştırarak bana ısrarla baktı, güneşin alnındaydık, başımda siperli kasket de yoktu, ellerimi arka ceplerime sokup işin bitmesini bekledim.

– Pekâlâ, dedi polis. Umarım iyice düşündünüz?...

– Böyle bir şeyi düşünemem, dedim. Hayır, şikâyetçi değilim.

Adam usanmış bir havada dudak büküp başını salladı, sonra gittiler. Siktir olup gitmeye bir türlü karar veremeyen bir avuç baş belasının, güneşin altında beli gelen ve pis pis kokan rezil bir geri zekâlı çetesinin bakışları karşısında arabanın çevresinde bir tur attım. Ön cam sizlere ömürdü. Tüm camlar da öyleydi ya, arabanın içi yarı saydam kaşu* hapları dolu bir kutuya benziyordu, tabla göçmüştü, genellikle her şey parçalanmış, bükülmüş, delinmiş, kırılmıştı. Yalnızca lastiklere dokunmamıştı herif, onlar da karoserin durumu karşısında değer kazanmışlardı. Bu insanlara doğru dönüp bir lastiğe tekme attım.

– Yaklaşın, bunlar iyi lastiktir, dedim. On bin kilometre bile yapmadılar. Süper lastiktir bunlar. Pazarlığa hazırım. Önerilerinizi bekliyorum.

Herkes yanındakine baktı, sonra gaipten bir çağrı almışlar gibi çekip gitmeye karar verdiler. Onları durdurmayı denedim.

– İnsanın bu yaşamda bir şansın kaçmasına izin vermesi için kaçık olması gerekir, beyler.

Sonra yeniden yalnız kaldım. Düşerken dirseğimin hafifçe sıyrılmış olduğunu fark ettim, sızlamaya başlıyordu. Yüzümü buruşturarak karşıya geçtim ve evime döndüm. Bir sandalyeye oturup bir kadeh içki içtim, Nina kolumla ilgilendi.

– Tamam. Şimdi arabasızım, dedim.

Kendimi biraz bunalmış hissettim. Günün geri kalan bölümünde artık güçsüz kalacağımı biliyordum.

– Bugün dinleneceğim, dedim. Bu bana iyi gelecektir.

Nina sevincinden bir çığlık attı, ben de o andan başlayarak artık

* Genellikle peklik verici eski bir ilaç. (ç.n.)

hiçbir şeyle ilgilenmedim. Kendimi biraz salıverip yaşamaya baktım. Beynimde hiçbir şey olmadan, yüreğimde hiçbir şey olmadan.

17 Herif ufak tefekti, dazlaktı, azmış bir sinek gibi çevremde dolaşıyordu. Hızlı yürüyordum, arabaların önünden yavaşlamadan, fiyatlara bakmadan geçiyordum; tüm bu arabalar Allahlıktı, çirkin de değillerdi, kör ve sıkıcı bir dönemin anlayışını iyi yansıtıyorlardı. Adam iki yanı ağaçlı yolun bitiminde bana ulaşıp bir koluma yapıştı:

– Yahu, dedi, dinleyin beni. Size yardım etmek için buradayım. Tam olarak ne arıyorsunuz?

– Kendimi sevindirmek istiyorum, dedim. Biraz matrak bir şey istiyorum.

– Ne demek yani "biraz matrak"?...

– Sıkıntıdan ölmeyecek kadar gencim. Hem beni minimum bir çılgınlık içinde yaşamaya zorlayan bir işim var.

– Ya... Oyuncu musunuz? diye sordu.

– Evet, beni tanımadınız mı? Noktalı Virgül'ün Ölüm Meleği'yim.

– Hayır, hangi filmde?

– *Sel Gibi*'de.*

Adam karar verinceye kadar iki yanı ağaçlı tüm bir yolu yine hızlı adımlarla arşınladık. İşaret etti, ben de onu hangara kadar izledim, yiv üzerinde kayan kapıları itip açıncaya kadar canımız çıktı. Burası bir tür tamir atölyesiydi, zincirlere asılı ve her yana konmuş motorlar görülüyordu, sıcak yağ kokusu duyuluyordu, çalışanlar yemeğe gitmişlerdi, içerisi sessizdi.

Solda, üstü branda beziyle örtülü bir araba vardı. Adam bana

* Vincente Minelli'nin bu filmi (1958) (İngilizce adı: *Some Came Running*) Türkiye'deki sinemalarda "*Aşk Uğruna*" adıyla gösterilmişti. (ç.n.)

baktı. On yaş yaşlanmış gibi göründü:

– Elimde bu var, dedi. Karımın arabası. Ama kaçıp gitti. Yer açılsın diye arabasını satıyorum. Bunu normal bulmuyor musunuz?

– En azını yapıyorsunuz.

Örtüyü sanki istemeye istemeye çekti ve arabayı, o harika şeyi görebildim, şimdiye kadar sahip olduğum tüm arabalarla hiç kıyaslanamazdı, sanki içimden bir çılgınlık akımı geçti bu sırada.

– Coupé Jaguar XK 140, diye mırıldandı. Karımı, yolda giderken, bir kolu kapıda, direksiyon başında görmeliydiniz, içeride ilahi bir ışık gibi parlayan sarı saçlarıyla...

Gülümsüyordum. Bir budala gibi gülümsediğimin farkına vardım, ama bunu engellemem olanaksızdı. Bir tek sözcük söylemeden bu mücevherin çevresini dolaştım, sonra karar verdim, kapısını açıp içine girerek oturdum, kırmızı derinin üstünde kıçımı oynattım; adamın düğmeler hakkında söylediklerini dinlemiyordum, vız gelirdi bana, ona yineletirdim söylediklerini, o anda kendimi gerçekten keyifli hissediyor, hiçbir şey düşünmüyordum.

Ne kadar istediğini sordum. Bir rakam söyledi.

– Öyleyse, dedim, arabanın ancak yarısını alırım. Bu beni tedirgin etmez, zaten yanıma ender olarak birini bindiririm.

Ellerini motor kapağının üstüne dayayıp başımın üstüne eğilmişti, yüzünü buruşturup duruyordu.

– Dinleyin, dedi inler gibi, bu arabadan kurtulmam gerek, anlayın beni... Bakın, atölyeye her yeniden girişimde onu görünce karımı düşünüyorum. Bu mereti evlenme yıldönümümüz için almıştım, kırmızı koltukları olan yeşil bir araba istiyordu, çocuk gibiydi, ne oldu bu kadına bilmiyorum....

Bir an boş boş bakarak öylece kaldı. Boğazımı temizledim, bu kez bana yeni bir rakam söyledi.

– Çok iyi, dedim. Birazcık daha çaba gösterirseniz, tüm parayı nakit olarak masanın üstüne koyup peşin öder, sizi de şu kötü andan kurtarırım. Size yardım edebilmekten mutluluk duyarım.

Sıkı bir tartışmadan sonra mutabık kaldık. Tüm paramı bu işe yatırıyordum, evet, bu çılgınlıktı, ama tadına doyum olmaz bir an yaşıyordum, kendime şimdiye kadar hiç böyle bir armağan alma-

mıştım. Para bakımından çoğu zaman sıfır noktasında oldum, ara sıra biraz aç da kaldım, sık sık neredeyse sigarasız kaldığım da oldu, bunlar beni armağan konusunda usta yaptı, hazzı derece derece tadabiliyordum. Bir coupé Jaguar XK 140'a sahip olmakla, iş adamakıllı çığrından çıkmıştı Bu çılgınlıktı, ama kim çılgınlığa karşı koyabilir?

– Karımı dudaklarına ruj sürmek için dikiz aynasını bükerken görmenizi isterdim, diye ekledi.

Ben de, kadın bozmuş olmasın diye bakmak için, ister istemez dikiz aynasına dokundum. Sonra işi bağladık, ayrıntıları görüşmek için bürosuna gidip oturduk; büro güneş içindeydi, ne güzel bir gündü, insanın kendi kendini baltalaması, sizi boşluğa düşürecek bir ayağınızı ileriye atmanız ne hoş bir duyguydu, parasız bir insanın bir kuru yaprak gibi olduğunu biliyordum, güvensizliğe karşı anormal bir eğilimim olduğunu sanıyorum.

Gitmek üzereydim ki adam bana bir öneride bulundu:

– Bu arabayla artık hiçbir zaman evimin önünden geçmeyeceğinize söz verin, benzin deponuzu doldurayım. Unutabilmem gerek.

– Doldurun, artık beni hiçbir zaman görmezsiniz, diye yanıt verdim.

Arabayla bir tur atıp eve döndüm. Eski arabamı görünce hoş olmayan bir titreme hissettim, biraz daha uzağa park etmeyi yeğledim. Etrafıma bakışlar fırlatarak indim, ama sokakta kimseler yoktu, o manyak buralarda değildi. Ev de boştu. Soğuk duş yaptım. Hava sıcaktı, müzik koydum. Duvarlara vuran sıcak güneş ışığıyla, o yaz öğleden sonralarından birini yaşıyorduk, buzdolabında soğuk biradan başka istek uyandırıcı hiçbir şey bulamadım, ama karnımın acıktığından bile emin değildim, çok şey yapmak istemiyordu canım, yalnızca o Allah'ın cezası roman beni çekiyordu, üç yüz sayfalık dönüp dolaşmadan sonra son düz çizgiye gelmiştim, şimdi işler karışıyordu benim için, artık bir saniye bile huzur bulamayacağımı biliyordum. Bunun, bir bakıma korkunç bir yanı vardı, ama sonuna kadar, finale kadar böyle olacağını biliyordum, yazar olarak zahmetimi hesaba katmıyorum, fazla mesailerim ödense sonunda

zengin olurdum.

Gün batımına kadar tam bir sessizlik içinde sigara içerek ve birkaç bira devirerek on, on iki paragrafın düzeltmesini yaptım. Arabanın yerinde, KUSURSUZ DURUMDA olup olmadığına bakmak için bir kez yerimden kalktım, müziğin sesini bir ton yükselttim, sonra tıraş oldum, masamın üstündeki lambayı yaktım. Başka insanlar dışarıya çıkarken, eğlenirken ve düzüşürken ben yeniden çalışmaya koyuldum; bir gün benim de böyle bir durumda olabilmem için en ufak bir şansım yoktu, bu yine de oldukça can sıkıcıydı, böyle düşünmeye devam ederek acaba Nina ne halt ediyor diye kendi kendime sordum, neden burada değildi? Bir kadınla birlikte yaşamanın sakıncaları üstüne kısa bir öfkeli şiir karaladım, ama sorunun ıcığını cıcığını çıkarmayı başaramadım.

Saat on bire doğru Nina hâlâ dönmemişti, düşüncemi başka bir şey üstünde güçlükle toplayabiliyordum, çalışamıyordum. Bir kadın ruhunuzu sarmışsa bu her zaman can sıkıcı bir şeydir; bundan nefret ettiğimi sanıyorum. Çoğu zaman bir kadın yüzünden artık bir şey düşünmemeyi beceremiyorum, tüm bu kadınlar yüzünden küçük bir Zen manastırına çekilip ciddi şeylere geçecek güce sahip değilim, ama ziyanı yok, işin içinden başka türlü çıkmaya çalışacağım, ziyanı yok, yolumu saçları platin renginde sarışınlar ya da vahşi esmerler ülkesinde bulmaya çalışacağım; kaçmaya çalışmayacağım, insanı bir kadına bağlayan o çatallı şimşeklere gereksinimim var; acaba hangisi ötekini parçalayacak diye her zaman merak ederim, acaba hangisinin ötekini en çok istediğini merak ederim, ama ayağa kalkar kalkmaz hemen çıkış kapısının nerede olduğunu ararım. Bir insan acaba nasıl acıyı iç huzuruna yeğleyebilir diye kendi kendime soruyorum, sonuç acaba çabalarıma denk olacak mı, acaba bir parça mutluluk koparabilecek miyim diye kendi kendime soruyorum.

Kendimi yazmaya zorladım. Durum öyle kötüydü ki moralim sıfır oldu, ara sıra acaba bunu benim yerime kaçığın biri mi yazdı diye merak ediyorum. Geceyarısı insanın bir odada yalnız kalıp da bunu yazdığını, beş para etmez bu şeyin çok doğal olarak kendi beyninden çıktığını fark ettiği an, iç karartıcı bir andır, neden bir in-

san ara sıra beş para etmez oluyor? Neden doğa olayları bu kadar korkunç şeyler yapıyor, neden delilik bize her zaman bu kadar yakın, neden, ha, neden?

İntihar etmeyi düşünmedim ve mutfağa gidip bir portakal yedim. Gece çok karanlıktı, plaj tarafında kara ve titrek bir delikten başka hiçbir şey görünmüyordu. Gece başladığında yalnız, parasız, esinsiz, hiçbir isteği olmayan bir insan ne yapabilir, bunu hak etmek için ne yaptım ben Tanrı aşkına?

Arabaya kadar gittim, biraz düğmelerle oynadım, sonra döndüm. Kendimi daha iyi hissetmiyordum. Eğer Nina o sessiz ve canlı haliyle arkamda olsaydı, kendimi bu kadar kötü hissetmezdim, benim yerimde kim olsa şu sırada ne zırvalıyor bu kız diye kendi kendine sorardı, kim olsa biraz sıcaklığa gereksinimi olurdu. Başkalarını düşününce insanın canını sıkan şey, bunların yaşamları, sorunları ve o ünlü yaşamı koruma içgüdüleri olmasıydı.

Aklımı başka şeylere vermek için biraz çamaşır yıkadım, örneğin Nina'nın üç külodunu; birinde kan lekeleri vardı, deli gibi çitilemek zorunda kaldım. Sonra kendime bir esrarlı sigara sardım ve dudaklarımın arasında bu nesne, banyoya gidip külotları astım. Kendimi sinirli hissediyordum. Nina burada yoktu, ama tüm eşyaları: tişörtleri, şişeleri, havluları buradaydı, sanki kendisi görünmez olmuştu, sanki beni gerçekten enayi yerine koyuyordu; zaten bunlar beni sıkmaya başlıyordu; pıt, pıt, külotlardan kocaman su damlaları düşüyor, ayaklarımın arasında patlıyordu; ipe asıldım, kopup ikiye ayrıldı, külotlar da duvara çarpıp banyonun içine kaydı, yeniden sessizlik oldu. Bir saniye orada dikili kaldım; içeride serince, oldukça hoş bir hava vardı. Nereden geliyor bu diye merak ettim. Canım, kızın kırdığı o camdan geliyordu, çünkü kadınlar cam kırmak, banyoyu istila etmek, kendilerine gereksiniminiz olduğunda çekip gitmek gibi şeyler yapardı, bir kadın yaşamınızı yakalayıp her yana bükebilirdi, bir kadın sizi Çarmıha çivileyebilir, sonra bin parçaya ayırabilirdi. Kendimi sinirli hissediyordum, kuşkusuz dolunay yüzündendi ya da bir yazarın pestilinin çıktığı ve benim de bir mucize bekleyerek sessizlik ve can sıkıntısı, üzüntü ve açlık içinde, adamakıllı bitkin bir halde yalnız kaldığım o gecelerden bi-

ri yüzündendi.

Ama Nina'nın bu işte hiçbir rolü yoktu, Cécilia'nın da yoktu, ne de ötekilerden birinin. Aslında ben bir hiçtim, hiçbir şeye yaramazdım, güçsüzdüm, öğleden sonra bir tek tümce bile yazamamıştım ya da yüz sene öncekiler gibi, ölü, cansız tümceler yazmıştım; bunlarla ne yapabilirdim ben, ıslak kâğıtla nasıl ateş yakılırdı, boğulmak üzere olan birini kendisine asılıp da nasıl kurtarırdınız? Belki ben iyi bir düzücü olarak da bir hiçtim; neden olmasın, insan olarak da, dost olarak da, yaşantımın herhangi bir uygulamasında, en küçük ayrıntılarda, banyo dairesinde o üç külotla savaşıp abandone ile kazanan bu enayi gibi bir hiçtim.

Kendimi iç karartıcı bir ortamda bulmakta güçlük çekmedim, birkaç bira devirdim, sonra bir koltuğa yığılıp, terden parlayarak, epey bir süre ruhumun karanlığına daldım. Sıcaklık ansızın düşmüştü, ama kımıldamak niyetinde değildim. Yapacak bir şey yoktu.

Anahtarın, kilidin içinde döndüğünü duyduğumda çalar saate bir göz attım. Sabahın üç buçuğu idi. Biraz sarhoştum, ama kapı açılmadan önce yazı masamın lambasına erişmek için yeterince refleksim oldu. Koltukta dikildim. Neredeyse hiçbir şey görünmüyordu, ama yine de Nina'yı karanlıkta seçebildim, az kalsın bir sandalyeyi deviriyordu ve durdu. Herhalde beni uyuyor sanıyordu, yatağa doğru bir göz attığını anladım, ama içerisi çok karanlıktı; sonra banyoya daldı, ışığı yaktı; kendimi sinemada sandım, onu arkadan çok iyi görüyordum, lavabonun üstüne eğilmiş aynada kendine bakıyordu. Hemen kalkmadım, insanları haberleri olmadan seyretmeye bayılırım, hele bu minik bir kırmızı etek giymiş, arkadan kıçı görünen güzel bir kızsa, hele on ya da on iki saatlik bir bekleyişten sonra sıcak ve nemli bir gecede ortaya çıkmışsa.

Bir dakika sonra slipini aşağıya indirip bir köşeye fırlattı. O an bunu neden yaptığını anlamadım, kendi kendime bak işte yine tuhaf bir şey dedim, kadınlar bizim yaptığımız şeyleri yapmıyorlar, tuhaflar, ama bir saniye sonra korkunç bir önseziye kapılıp ayağa kalktım. Yaklaştığımı duyurmadan arkasına geldim, sırtına yapışıp onu boynundan öptüm. Sarhoştu, yarı yarıya kendindeydi, inanıl-

maz, şaşırtıcı bir şekilde pis pis alkol kokuyordu; bir an aynada bakıştık, gülerek gözlerini aşağıya indirdi, herhalde çok tuhaf olmalıydı bu durum. Bir dizimi bacaklarının arasına sokup onları ayırdım ve bir hareket yapmasına meydan vermeden üç parmağımı kutusunun içine daldırdım.

Elimi çektim, içinden parmaklarıma bulaşmış sperm çıkarmıştım. Adamakıllı şaşırdım, elimi sırtına sildim. Yine de bu kadar kaba bir şey beklememiştim, henüz bu tür olaylardan tümüyle kopmuş değilim, oldukça kaba yanlarım vardır. Neyse, sonuçta bunu hazmedemedim, yumruğumu sıkıp onu tişörtünden yakaladım, isteseydim kolayca yerden kaldırabilirdim. Hafif bir çığlık attı, ama gülmeye devam ediyordu. Onu dışarıya attım, hâlâ dişlerimi gıcırdata gıcırdata, çantasını kapıp onu dışarıya attım. Ben kapıyı çarparak kapattığım sırada o çakılların üstünde sendeliyordu, bir güzel düşmesini, kafasını kırmasını isterdim, o zaman gidip cesedini düzerdim; azmıştım, canım gidip çabucak soğuk bir şey içmek istedi.

Buzdolabına eğilmiştim ki anahtarın kilitte karıştırıldığını duydum, hayır, ama düş görüyorum, eve girmeye çalışıyordu, kapıya kadar sıçradım ve açtım. Elinden anahtarları çekip aldım, ayakta ancak durabiliyordu. Dışarısı zifiri karanlıktı, sanıyorum bulutlar alçalmıştı.

– Sana fazla ileri gitmemeni salık veririm.

Başını kaldırıp bana baktı. Gözleri sevdiğim gözlerdendi, başka bir adamın şeyinin belki o sırada bacakları boyunca aktığını düşünmek canımı sıkıyordu, sinirlendiriyordu.

– Hay Allah, diye mırıldandı, ne oluyor sana?...

– Romanımı bitirmek için rahat olmam gerek, dedim. Artık senin için pek bir şeye yaramam.

Ağzını açacaktı ki sözünü kestim:

– Dinle, dedim, seninle tartışmak istemiyorum. Canımı sıkıyorsun. Şimdi gidip uyumaya çalışacağım.

Ciddi olarak kapıyı kapatıp mutfağa gittim, orada oturup sessizce biraları devirdim. Bir kadını kaybetmek güç, bir şeyin kırıldığını görmek güç. Güç bir gün geçirmiştim.

Ayağa kalktım, gidip kapıyı açtım. Hâlâ oradaydı. Bir santim bile kımıldamadığına yemin edebilirdim.

– Bak, iyice anlaşalım, dedim. GERÇEKTEN seninle konuşmak istemiyorum.

İçeriye girmesine izin verdim. Tek sözcük söylemeden gidip banyoya girerek gözden kayboldu; bir süre pencereden baktım. Duşta suyun aktığını duydum. Parasız, esinsiz, kadınsız, en ufak bir yaşam ışıltısı görmeden sabahın dördünde ayaktasın, oh, baby, ne acımasız rezil dünya, Her Şeyin Her Şeyin içinde olduğundan gerçekten emin misin?

Dışarıya çıktığımda duşta hâlâ su akıyordu, gün doğmak üzereydi. Süper armağanımın direksiyonuna geçtim, ama hiçbir sevinç duymadan; hiçbir şey beni sevindiremezdi, her şeye karşı duyarsızdım, tükenmiştim, ölü gibiydim, biralardan ve esrarlı sigaralardan sarhoş olmuştum, gözlerim yanıyordu. Biraz silkininceye kendime gelip anahtarlarımı buldum, bu sırada kapının açıldığını gördüm, Nina arabaya dalıverdi. Saçları hâlâ ıpıslaktı, bana kaygılı bir bakış fırlattı. Duş onu yarı ayıltmış gibi görünüyordu.

– İn, dedim.

– Seni pis herif seni, dedi, kendini ne sanıyorsun ha?...

– Seni bu arabadan çıkartacak herifim ben.

– Hey, sanıyor musun ki beklemekten başka yapacak işim yok, sanıyor musun ki sen o saçma, boktan romanına kapandığın sırada arkanda ayakta durmak hoşuma gidiyor?

– Öyle sanıyorum ki düzüşmeyi biraz fazla seviyorsun. Benim sandığım şey bu.

– Anladık. Abartmanın gereği yok.

– Sen modern düşünceleri olan bir kızsın, dedim... Ama bu düşüncelerin beni ne kadar sıktığını bilemezsin.

– Hem söyle bakalım önce, nedir bu araba?

– Kendini yorma, konuyu saptırmaya çalışma. Senden inmeni istedim.

İnecek yerde, tablanın üstünden bir sigara alıp sinirli sinirli yaktı.

– Hâlâ ikimiz için de durum kötü görünüyor, dedi.

– Göreceğiz, dedim.

Bana bakarak sigarasını pencereden atıp indi. Ancak, kapıyı kapatacak yerde pırıl pırıl gözleriyle bana doğru eğildi.

– AMA YİNE DE SEN GERÇEK BİR BUDALASIN!!... diye bağırdı. HİÇBİR ZAMAN BİR ŞEYDEN ANLADIĞIN YOK!!!

Bir sıcaklık dalgasının beni sardığını hissettim, sanki arabanın içine alev püskürtmüştü.

– ANLAŞILDI, diye bağırdım, TAM ÜSTÜNE BASTIN! SANA GÜVENEBİLECEĞİMİ SANMIŞTIM!!

Arabadan uzaklaşıp, yumrukları kalçalarında, doğan güneşin ilk ışığı tam tepesine vurmuş durumda, yolun ortasında dikildi.

– SENİN GEREKSİNİMİN OLAN TEK ŞEY, BİR DÜZME MAKİNESİ, BİR KADIN DEĞİL!! dedi.

Onun kadar kuvvetli bağırabileceğimi göstermek için dışarıya çıktım.

– EVET, AMA BU HARİKA ŞEY NEREDE BULUNABİLİR???

– HA, HA, SENİN GİBİ HERİFLERİN TÜMÜ BU TÜR BİR SORUNLA KARŞI KARŞIYA! dedi sırıtarak.

Yanıt vermedim, son sözü bana bırakmayacağını biliyordum, yalnızca ellerimi motor kapağının üstüne dümdüz koydum, başımı sallayarak önce sola, sonra sağa baktım ve yeniden arabama bindim. Gözünü benden ayırmıyordu.

Kontağı açıp yavaş yavaş kalktım, dikiz aynasında onun gözden kaybolduğunu gördüm; şimdiye kadar sahip olduğum en güzel kızdı o.

18 Yalnız yaşamayı yeniden öğrenmek zorunda kaldım. Bu, epey zamanımı aldı; bir ritim bulmak söz konusuydu, günlerimi aldı; çözülmesi gereken bir yığın can sıkıcı sorun var, ama işin içinden her zaman iyi kötü çıkıyor insan.

Genellikle sabahları şaşkın ya da dalgın bir halde biraz alışveriş yapıyordum; yalnızken, ev sessiz ve iç karartıcıyken, bir de tek başıma yattığım geniş bir yatak varken hep oldukça geç kalkıyorum. Nina'yı düşünmemek için bir çaba harcamam gerekiyordu, müzik eşliğinde biraz daha çok çalışıyor, yapacak başka bir şeyim yoksa gidip başımı dalgalara daldırıyor ve martıları seyrediyordum.

Ara sıra beni görmeye gelenler oluyordu ya da akşamları küçük toplantılara gidiyordum, ama gerçekten önemli hiçbir şey yoktu, genellikle sonunda yarı sarhoş durumda oluyor ve tek başıma, yorgun bile düşmeden eve dönüyor, yanımda su dolu bir sürahi, örtülerin üstüne uzanıp saatlerce karanlıkta gözlerim açık olarak kalıyordum.

Ve bir sabah başıma korkunç bir felaket geldi; yaz sonuydu, öğleye kadarki zaman hep tatlıydı, saat ondan önce hiç kalktığım olmuyordu. Kahvemi içtikten sonra dışarıya çıktım, belli bir beklentim yoktu. Her zamanki gibi posta kutusunu açtım ve o anlaşılmaz, boktan olayla karşılaştım; bilmiyorum hangi saçma nedenlerle, çekimin gönderilmesinin durdurulduğunu bildiren bir mektup buldum. Doldurmadığım ya da vaktinde göndermediğim bir belge ya da ne bileyim, bulamadığım bir şey söz konusu olmalıydı; tüm mekanizmanın bozulması için o budalaca soru kâğıtlarından birini imzalamayı unutmuş olmam yeterliydi. Allah kahretsin, eğer beni bundan yoksun bırakırlarsa, fare gibi kapana kısıldım demektir, diye düşündüm. Ve yapacaklarını yaptılar. Açıkça rızkımı kestiler. İşte o zaman anladım ki bir Jaguar satın almakla budalalık etmiştim, ama her şey bağlantılı.

Telefonda karşıma herifin biri çıktı, uykuyla savaşıyor gibiydi:

– Ne oluyor? diye sordum. Anlamıyorum...

– Vallahi, bana kalırsa, dosyanızda bir belge eksik olmalı ya da böyle bir şey, ama fazla bir şey söyleyemem... Makineye bakmak gerek.

– Makineye mi bakmak gerek? diye sordum.

– Evet, her şey makinede kayıtlı, üç gündür de makine arızalı. Beklemek gerek.

– Hey, dinleyin, hiç bekleyecek durumda değilim. Yemek ye-

mek, kiramı ödemek zorundayım, makinenizin arızalı olması herkese vız gelir...

– Üstelik, diye ekledi, tüm bunlar bizi geciktirecek, işleri düzeltmeyecek.

– Yuh be, dalga mı geçiyorsunuz? diye sordum.

– Yo, hayır, gücüm kalmadı da, dedi. Önümde işlemi geciken tüm bu dosya yığınlarını görünce, gücüm tükendi.

On gün kadar dayanacak olanağımın kaldığını düşündüm, boş boş dolaşmamalı, çabucak bir çözüm bulmalıydı. Her şeyi bırakıp para kazanmakla ilgilenmeliydim, yine Allah'ın belası bir durumla karşılaşacağımı hissediyordum, uzun süre, neredeyse bir yıl olmuştu, bir yıl boyunca rahat etmiştim, elbette tutarı gülünç, küçük bir çekti aldığım, ama bununla idare etmiştim, oysa şimdi bu iş bitmişti.

İş bulmak güç, ama çabucak iş bulmak daha güç. Gündelikçi işçi arayanlar için, ayak işi için gazeteye küçük bir ilan vermeye karar verdim; kendimi şimdiden üstümde işçi tulumu ve doldurulacak karton kutularla görüyordum, denizin ortasında kaybolup da bir can kurtaran simidine doğru yüzen biri gibi, gözüm saate takılı kalıp uykuyla savaşmakta güçlük çekeceğim bir iş. Ama başka çarem yoktu, yapıtlarını yarıda bırakmaktansa kendilerini açlıktan ölmeye bırakan o tiplerden değildim, nitekim formda uyanmak için erkenden yattım. Sevgili küçük romanım, şimdilik hoşça kal dedim uykuya dalmadan önce, dilerim yeteneğimin yumruğu beni seni bırakmaya zorlayanların kıçına girer.

Erken kalkıp bildirilen adrese gittim. Kendimi biraz sıkıntılı hissediyordum, ama kaygılanmadım, ne zaman yeni bir iş bulmaya kalksam, bu hep başıma gelirdi. Bir tür avluda arabamı park ettim, burada birtakım insanlar sigara tüttürerek ve göğe doğru bakıp yüzlerini buruşturarak bekliyorlardı. Arabadan indiğimde herkes bana doğru döndü. Belki şimdiye kadar hiç yazar görmemişlerdir, dedim kendi kendime, çepeçevre on kilometre uzaklıkta en iyilerinden birini hiç görmemişlerdir, kim bilir?... Adamlara doğru ilerledim, normal kıyafette olan yalnızca bendim, tümü işçi tulumu ya da şort

giymişti, az çok yaşlıydılar, ama oldukça gücü kuvveti yerinde kimselerdi, ayaklarında KOCAMAN postallar olduğunun farkına vardım. Kendimi "tong"larımla, o sandaletlerimle rahatsız hissettim. Ebemkuşağı renklerinde tabanları olan ve ayak parmaklarının arasından gümüş rengi bir örgü çıkan bir modeldi benimkiler. Bu tür ayrıntılara aldırış etmeyen biri numarası yaptım ve ellerimi ceplerime sokup çevreye gülümsedim.

Bir adam, elinde bir yığın kâğıtla bir kamyonetin arkasına bindi; bıyıklı, otuz beş yaşlarında, çok beyaz, hastalıklı benizli biriydi, aşağı yukarı elli kilo kadar vardı, ama gözleri oldukça canlıydı. Benim bulunduğum yöne doğru baktı:

– Hey, siz, Jaguar'lı, yanılmadığınızdan emin misiniz?... İş istediğinizden emin misiniz?

– Kesinlikle, dedim. Elbette bu arabanın benim olmadığını düşünüyorsunuz, dostum, deposunu bile dolduramayacağımı...

Beni baştan ayağa süzdü, sonra kamyonete binmemi işaret etti ve direksiyona geçti. Kentin içinden arkada, kasanın kenarlarına tutunarak ayakta geçtik, sonra biri oturdu, ben de oturdum. En azından bir çeyrek saat güneşli kırlarda gittik, durduğumuzda neyin söz konusu olduğunu bile bilmiyordum, kutular ya da çocuk bezleri ya da toz püreler taşımak bana vız gelirdi, benim için hepsi birdi. Hepimiz indik, bir gri duvarın gölgesinde toplandık. O adam kısa bir konuşma yaptı:

– Evet, şimdi dinleyin beni, dedi. Burada AŞAĞIDAYIZ, arkamda gördüğünüz tepe ise YUKARISI. Bu şantiyede daha önce çalışmış olanlar sorunu bilirler. Ötekiler de bunun çok basit olduğunu görecekler. Dinleyin beni, oraya çıkabilecek bir tek araç bile yok. Bana diyeceksiniz ki orada yaşayacak olanların tümü kaçık, çünkü arabalarını aşağıda bırakmak zorunda kalacaklar, elbette sizinle aynı düşüncedeyim, tamam, ama yine de bizim işimiz AŞAĞIDAKİ malzemeyi alıp YUKARIYA götürmek. Bugün dörtlü ekipler halinde çalışacağız, şunu yukarıya çıkarmakla işe başlıyorsunuz.

Bize gölge yapan gri duvarı gösteriyordu, ama ben iyi bakmamıştım, bu, bir duvar değildi, duvar gibi gördüğüm şey, üst üste yığılmış beton putrellerdi, altı metre uzunluğunda belki iki ya da üç-

yüz demirli putrel vardı.

Adam aracına binip o yığının karşısına geçti ve kaldırıcıyla ilk putreli yakalayıp topraktan 90 santimetre yüksekliğe kadar indirdi. Dört kişi gruptan ayrılıp bu beton nesnenin çevresinde kollarını kavuşturdu.

– OKEY Mİ?? diye bağırdı götveren.

Sonra aracının ayaklarını indirdi, o dört kişi kollarında putrelin tüm ağırlığı ile kaldı. Sıkıştırılmış toprağın içine on santimetre gömüldüklerini sandım, ama hayır, yalnızca on santimetre küçülmüşler, omurga kemikleri birbirinin üstüne kaynamıştı. Hay Allah kahretsin, dedim, adamlar zikzak yaparak yürümeye başlayıp güneşin alnında tepeye çıkmaya başladıklarında gülmeye başladım, hay Allah kahretsin, gülmeyebilirdim.

Dört ekip oluşturuldu, ben son ekipte yer aldım, yalnızca yaşlılar vardı yanımda. Geride durdum, önümdeki adam ak saçlıydı, kolları da kibrit çöpü gibi inceydi.

– Hey, dedim ona, sorun olmayacak ya?...

– Artık gücüm yok, ama tekniğim var. Kesinlikle seni şaşırtacağım, dostum.

– Elbette sana inanmak isterim...

– OKEY Mİ?? diye bağırdı o götveren.

Putrele sarıldım. Kesici sivri köşeleriyle üç yüz kilo civarında olmalıydı, tüm bu ağırlık kollarımıza binince ölüyorum sandım, tepeye bakıp gözlerimi kırpıştırdım. Yarı yolda birkaç ev, ağaçlar ve gölgeli bahçeler vardı ve patika kavrulmuş otlar içinde kıvrıla kıvrıla gidiyordu. Yürümeye başladık, öndeki adam yokuşa vurmadan önce yere tükürdü.

– Sakın saçmalamayın, dedi, eğer biri bırakırsa, ayağımız kırılabilir.

Adamların ayaklarında neden kocaman postallar olduğunu anladım. Postalsızdım ya, ayaklarım ezilse, belki güzel bir reklam olurdu benim için, Ayakları Ezilmiş Yazar diye.

Sanıyorum ömrümde hiç böyle ağır bir iş yapmadım; gerçekten gücümün sınırındaydım. Barakaların hizasına geldiğimizde yol kıvrıldı, artık kimse bizi aşağıdan göremezdi.

– Pekâlâ, haydi, tamam, yere bırakıyoruz! dedi baştaki adam.

Bu berbat şeyi yolun kenarına bıraktık, ben de yüzümü buruşturarak dikildim, gözlerimin arasından ter sızıyordu, parmaklarımı açmam da olanaksızdı. Eğer emeğin süresi çabayla orantılı olsaydı, sanıyorum benim günlük işim burada, bu tepenin ortasında biterdi, sonra rahatça yeniden aşağıya iner, yüzüm kızarmadan gündeliğimi alır, o götverene de "Buna çalıntı para denemez ya!" der ve evime dönerdim.

Ama böyle olmamıştı, gündelik iş yeni başlamıştı, ben de mahvolmuştum, kollarım sıyrılmış, terden yanıyordu, ayrıca bu işte bir bacağımı kopartmak korkusu boğazımı sıkıyordu. Bir bahçenin duvarının üstünden, bir yüzme havuzunun kenarına oturmuş, elinde içki bardağı, bir adamla, sarı havlunun üstünde güneşlenen sarışın bir kadın görülüyordu. Bu görüntü bana yeni bir güç vermedi, ama putreli yerden alıp son iki yüz metreyi dünya azabına uğramışlar gibi soluyarak, terleyerek ve sendeleyerek, kaslarımız burgu gibi dönmüş durumda tamamladık. Şakalaşarak yeniden aşağıya inen öteki ekiplerle karşılaştık, bu enayiler neredeyse koşuyorlardı; ben başkalarını anlamakta her zaman güçlük çektim, acaba insan cehenneme doğru şarkı söyleyerek nasıl yürüyebilir diye merak ederim.

Yukarıya geldiğimizde yükümüzü yere koyduk, başta olan adam "İşte bu kadar!" diyerek bana göz kırptı, bayılmak üzere olmasaydım, ona şöyle derdim: evet, ama, zavallı budala, "işte bu kadar", iyi de, yüz kez daha gidip gelirsen, işin tamamdır, emekliye ayrılmana pek az zaman kalır, son gücünü karşına ilk çıkan kaçığa satarak eğlenirsen, kendini birazdan yine berbat durumda bulursun. Elbette oturmak isterdim, ancak arkadaşlarım şimdiden inişe doğru hızla gidiyorlardı. Elinde bir kırbaçla başımızda durması gereken herifi, bize en ufak bir molayı yasaklayacak olan salağı gözlerimle aradım, ne ki çevrede kimse yoktu, ötekilerin de sanki kıçları tutuşmuştu, beni sinirlendiren şey, bunların benim gibi insan olmalarıydı, gerçekten anlamıyordum.

O ince kollu yaşlı adamın yanında yürümeye başladım, iyi dayanmış gibi görünüyordu.

– Dinle, dedim, ben otuz dört yaşımdayım, en güçlü dönemim, ama birkaç ipucu almaya hazırım.

Durdu, gülümseyerek başını salladı.

– Yapman gereken şey, beline en az, kollarına da en çok yükü vereceksin. Belini incitmemeye bak dostum, elinden geldiğince kollarına yüklen.

İkici gidişte söylediğini yaptım, yükü kollarıma verdim, üçüncü gidişte de; damarlarım şişiyor, kaslarım odun gibi sertleşiyordu. Her defasında yarı yolda duruyorduk, ben de belli bir nedeni yokken gidip o kadını dikizliyordum, havuzun suyunu, gümüş rengi küçük parıltıları ve ağaçların gölgesini seyrediyor, kendi kendime, ne oluyor sana, diyordum, nedir seni bu işin başkalarına göre daha güç olduğuna inandıran?...

Ama tam da şöyle bir izlenim içindeydim: Dalga geçmek istemeyen tek kişi bendim. Ve her gidişte, kıçının altına sıkıştırdığı termos şişesiyle, iş yeterince çabuk yürümüyor diye bağıran o götveren ve yüzü; işte belki bana en güç gelen, beni havaya fırlatan kuşkusuz buydu. Kendimi hep çıldırtıcı işlerin içinde bulmakta ustayım ben.

Öğleyin, o ibne bize hafif yiyecekler ve ılık bira dağıttı. Üç kutu bira aldım. Herkes mutlu gibi görünüyordu. Kendime gölgede bir yer bulup, otların içinde olduğum yere yığıldım. Uykuya dalmadan önce putrel yığınına bir göz attım, neredeyse aynıydı, tepeye tırmanan yol da aşırı sıcakla hançerlenmiş bir yılan gibiydi, iyi uykular, yavrucuğum.

Öğleden sonra işe hemen başlandı. Adamların eski neşesi yoktu, ama iyi bir hız düzenini koruyorlardı, yavaş yavaş ben de acıya alıştım, beynim uyuşmuştu. İki büklüm tırmanıyor, biraz tehlikeli boktan şeyleri, aşırı çukurları ve taşları, devedikenlerini ve böğürtlenleri tanımaya başlıyordum, ayaklarım tozdan simsiyah kesildi, ama hep canlıydı, ben de hep canlıydım, ölüme yakın, ama canlı bir yazardım.

Gözlerimi yerden ayırmadan ilerliyordum. Dalıp gittiğim bir anda, güneşten kıvranırken, önümdeki yaşlı adama bakmaya başla-

dım, tekniğini incelemeye çalıştım. Bu yaşlı budalanın ne halt ettiğini anlayıncaya kadar en az bir dakikam geçti.

– HEY YAHU, NASIL GİDİYOR? UMARIM CANINI FAZLA SIKMIYORSUNDUR???

Başını yarı yarıya çevirip soluk soluğa dedi ki:

– Ne dedin? Ne demek bu?...

– EĞER ENAYİ NUMARASI YAPMAYA DEVAM EDERSEN, HER ŞEYİ SALIVERİRİM!!!

Hiçbir şey söylemedi, ama kollarımda ağırlığın azaldığını hissettim; böyle çok daha iyi gibi geldi bana, yeniden gençliğime güven duydum, budalaca gözlerimi yaşarttı bu duygu; her yerim ağrıdığında kolayca başıma gelir böylesi, bunun için kaygılanmam, ömrümde çok gözyaşı gördüm.

Yeniden aşağıya indiğimizde yaşlı adam ölü gibi bembeyaz kesilmişti, o kadın da artık güneşte yanmayı bırakıyordu, havlusunu omzuna attı ve eve girdi. Güneş eskisi kadar yakmıyordu, yazı yazmak ya da bir dondurma yalayarak küçük bir gezinti yapmak ya da gölgede birkaç şiir okumak ya da, neden olmasın, bir kızla oynaşmak için hoş bir saatti.

Günlük iş bittikten sonra götveren bizi kamyonetiyle geri getirdi, bu kez kimsenin sesi çıkmıyordu, herkes oturmuştu, gözlerinin feri sönmüş, yorgunluktan bitmiş bir sürü insan vardı yalnızca kamyonette. Parmaklarım ağrıyordu, kısa bir süre ovduktan sonra açabildim onları.

Herif bizi yarısı boş, küçük bir lokalde topladı, bir kamping masasının gerisinde, orada bulunan tek sandalyeye oturdu, biz de onun çevresinde ayakta durarak paraları çıkarmaya karar vermesini bekledik. Oysa o, ellerini masanın üstüne koyup en az bir dakika sessizce bunları seyre daldı. Biz kımıldamadık, hareketlerine takılmış kalmış on kadar kaygılı budalaydık.

– Hey, beyler, beni dinleyin biraz... dedi. Benim aptal yerine konacak biri olduğumu mu sanıyorsunuz; işin ilerlemediğini görürsem, durumun yarın, öbür gün ve daha sonraki günlerde böyle devam edebileceğini mi sanıyorsunuz? Allah kahretsin, size iş bulmak için kıçımı yırtıyorum, oysa çoğunuz çoktan emekli olmalıy-

dı, ama ziyanı yok, diyorum kendi kendime, ziyanı yok, onlara güven; hâlâ iyi iş çıkarabilecek durumdalar, sana yanıldığını gösterecekler. Ne var ki, on altı yaşında üç dört kıçı kırık bugün yaptığınızın fazlasını yapabilirdi. Bilmek istiyorum, bana kulak veriyor musunuz, söylemekte olduğum şeyi anlıyor musunuz?...

Arkadan birkaç kişi bir şeyler mırıldandı, götveren de başını sallayarak bize baktı:

– Eğer kasaya gelmek istiyorsanız, yarın yukarıya iki misli yük çıkarmanız gerekecek.

Bilmiyorum, ama putrellerle gerçekten canımız çıkmıştı, pek insanca bir iş değildi, oysa adam yeterince iş görmediğimizi düşünüyordu, ona göre, onun için henüz yeterince canımızı çıkarmamıştık. Altta kaldığımda, her zaman sinirlenirim, her zaman alnımın terinin bedeline az değer biçildiğini sanırım. Düşüncemi söyledim ona:

– Bu basit, dedim, iki misli iş çıkarmak için yalnızca ikişer kişilik ekipler oluşturmak ve yemek molası vermek zorunda kalmamak, bu da yetmezse sabahları biraz daha erken gelmek yeterli; sanıyorum böylece başarı sağlanabilir...

Bana kötü kötü baktı, ama ben daha da kötü kötü bakarak onu engelledim, her yerim ağrıyordu. Paraları çıkardı, ancak dağıtıma başlamadan önce bir açıklama yapmak istedi.

– Pekâlâ, ne haliniz varsa görün, bana vız gelir, ama çaba göstermeniz gerekecek. Uyulması gereken süreler vardır, ben işi hep zamanında bitirtirim, şakam yoktur bu konuda, beyler.

– Evet, ama yeterince kalabalık değiliz, dedi biri.

– Hey, sen, belki benim bu tür bir işle ilk kez uğraştığımı sanıyorsun, bana tam olarak kaç adam gerektiğini bilmediğimi de mi sanıyorsun ha???... Ama işine gelmeyenler varsa, pekâlâ, güle güle beyler, sizin yerinize daha güçlü ve para kazanmaktan korkmayan adamlar bulabilirim kolayca. Kimseyi zorlamıyorum, iyice anlaşalım istiyorum.

Kimse yanıt vermedi, ezildik; hepimiz para beklemekten usanmıştık; adam bize akıl almaz şeyler söylerken dışarıda gece bastırıyordu, kimsenin karşı çıkmadığını görünce gülümsedi. Önünde tek

sıra olduk, ben sıramı beklerken bir sigara yaktım, sağa sola da dağıttım. Lokal pis pis soğuk ter kokmaya başlıyordu. Adam, önüne geldiğimde, masanın üstüne birkaç kâğıt parayla biraz bozuk para koydu. Boğuluyorum sandım.

– Hey, bir dakika, bir yanlışlık olmalı...

Gözlerini yavaş yavaş bana doğru kaldırdı; nedenini bilmiyorum, ama benim yaşımda bir götverene karşı özel bir kin duyuyordum; belki dünyanın değiştiğini aynı zamanda görmüştük, ama yine de her birimiz aradaki engelin bir yanında bulunuyorduk da ondan; kısacası bembeyaz kesildiğimi hissettim, bu tür bir soruyu beklediğini hissettim. Onu gerçekten sevindirmiştim.

– Hay Allah kahretsin... dedi. Nerede görüyorsun yanlışlığı sen ha?

– Ötekiler kadar almıyorum, gördünüz mü?

– Özellikle gördüğüm şey, devirdiğin biraların sayısı...

– Üç, dedim. Gün içinde yalnızca üç bira içtim. Güneşin alnında böyle bir iş yapılır ve her adımda bir toz bulutu yutulursa, bu bana mantıklı gibi görünüyor... Topu topu üç biracık!...

– Pekâlâ, sorun değil, diyerek kesip attı. İşini yaptığın sürece, istediğin kadar bira içebilirsin. Ama, söylesene bana...Yine de bunların parasını benim ödeyeceğimi sanmamışsındır, böyle sandığını söyleme...

Ona tek kelime söyleyemedim, önünde kalıp sigaramı tüttürmeye devam ettim, çenelerim tutulmuştu, kötü bir düş görüyor gibiydim, kendimi üzgün ve yorgun hissettim, kâğıt paralarla bozuk paraları masanın üstünden aldım; o bu sırada ellerini göbeğinin üstünde kavuşturmuş, mutlu bir halde sandalyesinde sallanıyordu.

Dışarıya çıkmak üzereydim, ama geri geldim. Cebimden birkaç bozuk para çıkartıp masanın üstüne fırlattım.

– Acaba servis dahil mi diye merak etmiştim de, dedim.

Sert bir hareketle bozuk paralarımı toplayıp havaya attı, paralar bir saniye kadar yerde yuvarlandı. İyi, haydi, şu masayı yüzüne devir herifin, dedim kendi kendime, haydi ŞİMDİ! Çevremdeki adamlar kenara çekildiler, bu beş para etmez herife doğru bir adım attığım için, olacakları elbette anlamışlardı.

Bununla birlikte, son anda bir şey beni alıkoydu, sanki beni böğrümden hançerlenmiştim. Gerçekten paraya gereksinimi olan birinin böğründe her zaman bir hançer vardır. Hem artık bir yazar değildim, artık kurnazlık edemezdim, yalnızca sıradan biriydim, yorgundum, parasızdım, kadınsızdım ve elli kiloluk bir şef canımı sıkmıştı.

Tek sözcük söylemeden dışarıya çıktım. Bar çok uzakta değildi, buzlu, şekersiz iki limon suyu istedim. Elektronik oyuncaklarla oynayıp biraz gevşedim, ama sinirlerim tam yatışmamıştı, bir işi sonuna kadar götürememek, itkilerini tutmak dayanılması güç bir şeydir, ama parasal açıdan uçurumun kenarındaydım; atlatılması gereken küçük bir panik anı vardır her zaman, insan bir sürü şeye dikkat etmeye başlar.

Açtım, ama canım tek başıma yemek yemek istemiyordu, en iyisi kendimi davet ettirmekti. Arabama binmeden önce birkaç şey alıp hızla Yan'ın evine yollandım. Kimseyi bulamadım, ama yapacak özel hiçbir şeyim yoktu, aldığımı yavaş yavaş yiyerek, sigara da içerek arabada onu bekledim; adamakıllı bitkindim, kaslarım ağrıyordu, kollarım yanıyordu, uzun bir süre böyle kaldım ve uyku beni yakaladı, koltukların üstüne enlemesine uzandım.

Sabahleyin erkenden uyandım, sırtım berelenmişti. Rüzgâr vardı. Yoldan geçen birini durdurup saati sordum. Hızlı gidersem işe yetişmek için ancak zamanım kalmıştı. Yaşamın tatsız olduğu kimi sabahlar vardır. Ara sıra bir şeye inanmak için o şeye gerçekten asılmak gerekir, korkunç bir çaba göstermek gerekir. Yaşamın, rüzgârdan eğilmiş bir yabani ot gibi olduğu sabahlar da vardır.

19

O Allah'ın cezası putrelleri dört gün boyunca aralıksız taşıdık. Her akşam, para dağıtımı sırasında berbat bir an yaşıyor, paraları sesimi çıkarmadan cebime koyuyordum, ama karnıma da kramplar giriyordu. Hele adamın önünde, biraya koyduğu fiyattan

çabucak bir hesap yaptığımda, bu, ne zaman bir şişe içsem, pek ucuza o tepeye tırmandığım, pek ucuza terleyip acı çektiğim, inlediğim, küçücük bir şişe bira için kendimi öldürdüğüm anlamına geliyordu. Elbette adam bu işte hiçbir anormal şey görmüyordu, bana gülümseyerek bakmıştı ve o akşam eve dönünceye kadar iki üç saat araba sürmüş, kırlarda yarı yarıya gözden kaybolmuş, ıssız, dar yollara sapmıştım; tüm olanlardan temizlenmek için bir tür duş almıştım; camlar ardına kadar açıktı; biraz güç bulmak, bu korkunç günün son yırtık pırtık parçalarından kurtulmak için gece vakti dolaşıp duruyordum. O akşam kollarımı kavuşturup yatağıma yığıldım, o akşam ve öteki akşamlar.

Geçirdiğim dört gün bana bin yıl sürdü gibi geldi. Bir kez bile tıraş olmamıştım, gözlerimin etrafında güzel mor halkalar vardı, böyle giderse sonunda ansızın bayılıp düşecek, yüzüm devedikenlerinden, böğürtlenlerden yırtılmış, dudaklarım sıcaktan patlamış durumda bu tepenin ortasında kalacak, kimse de gelip beni yerden kaldırmayacaktı. Neyse dördüncü günün sonuna doğru son putreli de yukarıya çıkardık, en yukarıda beni sinirden bir gülme aldı, yeniden yaşama dönmek için öteki üç kişi ve ben bir dakika kadar oturduk.

İşinizin bittiğini bilmek hoş bir şeydi, derin bir soluk aldık; parmaklarımı açamıyordum, ama yine de bir yığın boktan şeyin hakkından gelmiştik, bitirmiştik işi, paydos etmiştik. Batan güneşin tatlı havası içinde yeniden yavaş yavaş aşağıya indik. Götveren bizi en aşağıda bekliyordu, aracından inmiş, gelişimizi seyrediyordu. Kendimizden geçmiş bir halde gülümseyerek ötekilerin yanına geldik. Yüzümü tişörtüme silip kamyonete doğru yöneldim, böyle çok güzel bir savaştan sonra, insanın, bedeni ve ruhu yorgunluğun sarhoşluğu içinde birleşmiş, bakışı turuncu gökyüzüne çevrilmiş durumda ve birkaç kapkara kuş ılık havada cıvıldayarak fır dönerken, evine dönmesi hoştu. Ama bizim adamın sesi arkamda coşkulu bir kamçı sesi gibi şakladı:

– HEY DJİAN, SANA BİR SANDALYE, KIÇININ ALTINA DA BİR MİNDER VERELİM İSTER MİSİN???...

Geriye dönüp baktım, ama artık benimle ilgilenmiyordu; tüm gruba seslendi:

– Daha en azından yarım saatimiz var, beyler. Dönmeden önce birkaç torba çimento çıkaracağız...

Kimilerinin benzi attı. Ben bir çözüm bulmak için gruba yaklaştım, adamın durumu anlamaması normaldi, ona bunu dinginlikle anlatmak yeterliydi, ilk önce yapılacak şey buydu.

– Dinleyin, dedim, yarım saat pek önemli değil, hem gördünüz, tüm putreller şimdi yukarıda. Adamakıllı sıkı çalıştık. Ama pek ayakta duracak halimizin de olmadığı gerçek; bu, gün gibi ortada...

Duymamış gibi davrandı, bana bakmadı. Biraz uzakta yığılı olan çimento torbalarına doğru başıyla bir işaret yaptı.

– Pekâlâ, haydi bakalım, ama özellikle torbalarımı delmemeye dikkat edin, dedi.

Ben ayrılıp kamyonete doğru yürüdüm. Arkama hiç bakmadan direksiyona geçtim. İbne bağırarak bir şeyler söyledi, anlamadım, kontak anahtarını çevirdim. Kalkmadan önce kapıyı açık bırakarak dışarıya eğilip:

– DÖNMEK İSTEYEN VARSA, HEMEN GELSİN! diye bağırdım.

Kıpırdayan olmadı, bir saniye sonra da ibnenin kapıma yapıştığını gördüm, çılgına dönmüştü, suratı berbattı.

– Kovuldun, Djian, çık oradan... Kovuldun dostum, diye homurdandı.

O öfke içinde, camın arasından beni yakalamak istedi, bereket versin kolunu sıkıştırıp vahşice büktüm. Bağırdığını duymaktan özel bir haz duydum. Sonra bıraktım, yere düştü, ben de gazladım.

Yüz metre gitmemiştim ki biri arka camın üstünden atlayarak gelip yanıma oturdu. Benimle birlikte çalışan, kolları kibrit çöpü gibi ince o yaşlı adamdı gelen.

– Ee, sanıyorum işimizi kaybettik, dedi.

– Evet, bana da öyle geliyor.

– Bak, bu bana tümüyle vız gelir, diye ekledi..

– Evet ama, vallahi, ben aynı şeyi söyleyemem. Sıkıntılı bir dönem geçiriyorum.

Oturduğu köşeden gülümsedi. Ellerinin ayalarını baldırlarına yapıştırmıştı.

– Gençsin, dedi. Evet, henüz gençsin, daha neler göreceksin...

Sigaralarımızı tüttürerek, kentin içinden geçtik. Kamyoneti o boş lokalin önünde park ettim; sıkıntımızı gidermek ve o cehennem gibi yeri unutmak için biraz uzakta bir yere gidip birer kadeh içki içmeye karar verdik.

Sabahın birine doğru hafifçe sendeleyerek bardan çıktım. Yaşlı adam bir masada uykuya dalmıştı, patronun sırtının bana dönük olmasından yararlanıp çabucak çekip gittim. Masanın üstünde kâğıt para bırakmıştım, yeterli olacağını düşünüyordum, bol bol hesaplamıştım, ama yaşlı bir sarhoşu karısına götürecek kadar keyifli görmüyordum kendimi, böyle bir şeyi yapamazdım. Birlikte hoş vakit geçirmiştik, garson kızla saçma sapan şeyler konuşmuştuk, minik beyaz önlüklü bu kızın kıçı beni tahrik ediyordu, aynı zamanda budalaca şeyler anlatıp kahkahayla gülmüştük; yaşlı adam ara sıra bana, hiç de ölmek istemiyorum diyordu, bunu dalıp giderek söylüyordu, ona ben de hiç ölmek istemiyorum, bu dünyada kimse ölmek istemez, budala, diyordum, sonra çabucak yeni içkiler getirtiyorduk, o küçük beyaz önlüğün havalandığını görüyorduk, yeterince sarhoş olmadığımızı düşünüyorduk.

Kesinlikle araba kullanacak durumda değildim. Yavaş yavaş kalkıp ürkek bir sümüklüböcek gibi iyice sağdan gittim, hatta acaba çok mu sağdan gidiyorum diye kendi kendime soruyordum, boş ver, diyordum, boş ver, araba kullanacak durumda değilsin, salak herif, ama idare ediyorsun yine de, sakın uyuma, hareket ettiğinden bu yana bir tek saçmalık bile yapmadın, başaracaksın, yapacaksın bunu, diyorum sana. Ama direksiyonda ellerim terliyordu, her yerim terliyordu, 40 kilometreyle gidiyordum, bereket versin çevre oldukça ıssızdı. Bir kavşağa gelirken yüz metre önceden fren yapmaya başlıyor, dört bir yana bakıyordum, Allah kahretsin, diyordum kendi kendime, herkesin arabası yeni olsa, daha az kaza meydana gelirdi, herkesin kaybedecek bir şeyi olmaması yazık.

İki misli zaman harcadım, ama kazasız belasız geldim. Mutfaktaki masanın üstüne oturdum, kollarıma merhem sürdüm, çok yağlı bir şeydi, sanki kollarımı bir bal kavanozuna daldırmıştım; elbette iki kez üst üste sürdüm, Allah cezasını versin, artık bu nesneyi ne yapacağımı bilmiyordum. Nina beni tedavi etmenin bir çaresini bu-

lurdu, yüzümü buruşturarak ona doğru gider ve ne yaparsa yapsın, karışmazdım. Acaba şimdi nerede diye kendi kendime sordum, benim onu düşündüğüm gibi acaba o da ara sıra beni düşünüyor mu diye kendi kendime sordum. Kollarımı vücudumdan uzakta tutup yatağa kadar ayaklarımı sürüyerek gittim. Örtülerde hâlâ parfümünün kokusunu alıyordum; bir sabah dikiz aynamda gözden kaybolduşunu seyretmiştim. Onu bir başka yaşamda yeniden bulursam mutlu olacağımı düşündüm, umarım bir başka yaşamda daha az yalnız olurum, umarım bir kez daha bana böyle bir şey yapmazsın, seni orospu dölü seni. Sonra huzursuz bir uykuya daldım, vücudum sanki binbir parçaydı.

Ertesi sabah uyandığımda, bir cumartesi günü, öğle vaktiydi. Biraz boş boş dolaştım, ama canım hiçbir şey istemiyordu, her yanım ağrıyordu, hiçbir şey yapamazdım. Yatağa döndüm. Yeniden uyandığımda pazar günü, öğle vakti olmuştu. Sonunda açmaya karar verdiğimde, telefon epey bir süredir çalıyordu. Arayan Yan'dı. Ona hazır olmadığımı, ancak gelebileceğini söyledim. Duşun altına koştum, gözlerimi kapatarak suyu başımın üstüne akıttım. Biraz üzgündüm. Bu halimin geçmesini bekledim.

Yan geldi, benim arabayı aldık, mağazaların açık olduğu bir yer bulduk. İnip de mağaza vitrinlerine baka baka dolaşmadan önce düşünmeye çalıştık.

– Hay Allah kahretsin, acele etmeyi sevmem, bir işi son anda yapmaktan hoşlanmam... Ah, üstelik hiçbir fikrim de yok, dedi Yan.

– Peki, bir yoğurt yapma makinesi ya da bir ekmek kızartma makinesi ya da bu tür enayi bir şey...

Omuz silkip bana baktı.

– Öf, siktir be, dedim, dâhice bir fikir bulmak için bana güvenme. Bundan pek hoşlanmam.

Kaldırımlarda yirmi metre kadar yürüyüp rastgele bir mağazada pek fena olmayan bir şey bulduk, biraz zevksiz kutusuyla birlikte satın aldık. Adam içi saman dolu, kuyruğu üstünde dikleşmiş kobra yılanı için bize bir hediye paketi yaptı, gözleri de iki siyah boncuktandı hayvanın; güzel bir hediyeydi.

Geldiğimizde içerisi çoktan insan dolmuştu. Arabayı park ettim, kobrayı koltuğumun altına aldım ve çifte kumruları aramaya başladık. Bahçede ellerinde içki bardakları ve çerezlerle dolaşanlar vardı. Kimileri ağaçların altına uzanmışlar, kimileri de yüzme havuzuna dalıyorlardı. Sonunda eve girdik, tüm kapı ve pencereler ardına kadar açıktı, onları gülümser durumda salonda bulduk, sağlık, para, gençlik açısından tam formda gibi görünüyorlardı; eleştirilemez halleri vardı. Marc kollarını açarak bana doğru ilerledi:

– Hay Allah, dedi, inan bana, geldiğine sevindim.

Hafifçe gülümseyerek kobrayı Marc'ın ellerine tutuşturup Cécilia'ya doğru gittim. İşte, bir kız daha beni ekiyordu, yaşamımdan çıkıyordu, bereket versin dayanıklıydım. Bu düzeyde bir yazar olduğum halde, yaşamın bana yalnızca boktan şeyleri reva görmesi, beni kadından, paradan, büyük özenle yazılmış birkaç sayfanın bana sağlayacağı yoğun mutluluk anlarından yoksun bırakması yine de budalaca bir şeydi. Cécilia kibarca gülümseyerek bana bakıyordu, geçirdiğim o haftadan sonra bundan daha kötüsü olamazdı, korkunçtu, YEMİN EDİYORUM, ONU DÜZMEK İÇİN CANIMI VERECEKKEN, ÇEVREDEKİ TÜM BU APTALLARLA ŞU ANI YAŞAMAK KORKUNÇTU. Hemen toparlandım, saçmalamayı bıraktım, rahatlamış bir halle elimi omzuna koydum:

– Umarım gelini öpmek hâlâ âdettir, dedim.

– Elbette, dedi. Gel.

Ona doğru eğildim, yüzümü saçlarının içine daldırdım, bu sanki biraz intihara kalkışmaktı, alevlerin içinden geçmekti.

– Sen benim son şansımdım, dedim ona.

Bu sözüm onu güldürdü.

– Sen bu lafı kitaplarına sakla, dedi.

– Dalga geçiyorsun, dedim, bir kitaba böyle saçma bir şey koyamam. Kimsenin buna inanmayacağını iyi biliyorum. Anlaması çok güç.

Ona soğuk soğuk baktıktan sonra bahçeye çıktım. Büfenin yerini bulmaya çalışmak için bir palmiyenin altında durdum. Tüm o budalaların ellerinde içki dolu bardaklarıyla dolaştıklarını görüyordum; fırtına habercisi bir sıcaklık vardı, kendimi sinirli hissediyor-

dum. Kadınlar şen kahkahalar atıyorlardı, erkekler güneşin altında terliyor, canlı küçük gruplar halinde toplanıp konuşuyorlardı, her biri en avantajlı konumunu sağlamak istiyor, hepsi düzmeye hazır gibi görünüyorlardı; her bakış aynı gizli arzuyla, aynı trajik gereksinimle parlıyordu, üslup şöyleydi; oh, bana bakın, beni dinleyin, beni sevin, yalvarırım beni yalnız bırakmayın... Yazar olarak, insanların çoğunun kaçık olduğu, yalnızlıktan kıvrandığı, kafasını fiziksel şekillerine taktığı bir dönemde yaşadığım için mutluyum. Bu, bana üslubumu rahatça işleme olanağı veriyor.

Ne yana gideyim diye kendi kendime soruyordum ki bir kadın koluma yapıştı, aşırı gülümseyen, geçkince bir kadındı, adamakıllı esmerleşmişti.

– Hava ne kadar sıcak, dedi. Bir bardak içki bulmanıza yardım edebilirim, elbette aradığınız buysa...

Lame bir rob giymişti, içinde rahat değilmiş gibi görünüyordu, iki olağanüstü ampulü ve esritici parfümü cabası.

Onu izledim ve barın ciddi bir yer olduğunu saptayabildim. Kadın bir lastik bebek gibi koluma asılı dururken ben de kendime bir Blue Wave hazırlattım. Varlığını tam olarak hissetmiyordum, özel bir şey de hissetmiyordum, güneşin alnında, sabık sevgilisinin düğününe geldiğini yavaş yavaş anlayan biri olduğumun dışında. Bir an, zorlu bir su baskınının bir köprüyü alıp götürdüğünü görür gibi oldum. Kokteylimi bitirip, bir tane daha istedim, sonra gölgede bir yer buldum ve hafifçe kenarda kalarak, otların içinde biraz oturabildim. Hatun hâlâ oradaydı, tam bir laf ebesiydi, ama açıkçası söyledikleri hiç önemi olmayan şeylerdi, kendisi de buna aldırmıyordu, büyülemek ya da canlı canlı yemek istermiş gibi ısrarla bana bakmaktan başka bir şey yapmıyordu. Zevzekliğine beş dakika dayandım, sonra sırtüstü uzanıp gözlerimi kapadım.

– Ben on altı yaşındaki kızlardan hoşlanırım, dedim. Kutularının üstünde bir iki tüy çıkıp da her şeyi vermeye hazır olduklarında.

Gözlerimi hafifçe açtığımda uzaklaşıp hoş bir ışık içinde ötekilerin ortasında kaybolduğunu gördüm. Fesat biri olsaydım, tüm o çılgınlığa katkıda bulunmak üzere oraya döndü derdim. Kimi zaman olayların matrak yanını unutuyorum.

Marc geldiği sırada barı işleten adamla çene çalarak bir şeyler atıştırıyordum. Marc omuzlarımdan tuttu, kendine güveninin çoğaldığını düşündüm, üçüncü kez büyük ikramiyeyi kazanmış biri gibi gülümsüyordu.

– Dost kalmamız gerek, dedi. Tüm yaptıklarıma pişmanım.

Bir an düşünür gibi yaparak başımı salladım.

– Pekâlâ, öyle olsun, dedim. İkinizin sağlığına içiyorum.

Çok sevinmiş gibi görünüp cebinden hemen bir çek karnesi çıkardı. Çerezlerin arasında çeklerden birini doldurmaya başladı, doldurduktan sonra bana uzattı.

– Arabanın başına gelen olay için bu, diye açıkladı.

Çeke bir göz attım. Araba bu çek tutarının yarısı bile etmezdi, Marc ciddi bir adam olmuştu.

– Kuzum, dedim, işlerin yolunda gibi görünüyor...

– Evet, artık kendime dert edecek bir şeyim yok. Babam mirasını hayatta iken bana bıraktı. Oldukça ciddi olarak yazmaya başlayabileceğimi sana söylemek de hoşuma gidiyor. Hızlı gitmeye hazır olduğumu hissediyorum, dostum.

Tam olarak dinlemiyordum onu, hızır gibi yetişen bu parayı düşünüyordum; bu bir süre rahat soluk alabileceğim demekti, mutlu oldum, önümde inanılmaz bir zaman olduğunu sandım, sanki kendimi gökyüzünün ortasında bulmuştum.

Öğleden sonra hep içim rahattı ve akşam, güneş batarken, ısısız yüzme havuzuna daldım; tam da yıldızlara bakarak suyun üstünde sırtüstü uzanmıştım ki tramplenden bir kız suya atladı, çevremde dalgalar oluştu. Her zaman, siz dinginliğin tadını çıkarırken, şiddetli bir fırtına ya da bir deprem yokken, dalgalar oluşturarak eğlenir bu kadın kısmı, sık sık istenilenin tam tersini yapar ve Cécilia, bugün tüm rekorları kırıyordu. Benim yanımda su üstüne çıktı. Herhalde hastaydım ben, yüzünü görünce sancılandığımı hissettim, bu kız gerçekten bana bir şeyler yapıyordu, ama ben yine de her şeyi belli edecek kadar deli değildim.

– Güzel bir akşam, dedim.

Bana o dayanamadığım bakışlarından birini fırlattı, ne var ki bu kez dayandım, bilmiyorum neden, suyun içinde de kendimi olduk-

ça güvenlikte hissediyordum, Marc'ın parası da bana yeniden güç vermişti. Kendini yormak zahmetine değmediğini anlaması için ona budalaca gülümsedim, ama bu tür bir mesajı anlayan kadınların sayısı azdır, bunun kanıtı da Cécilia'nın ısrar etmiş olması:

– Söyle bana, dedi, bana biraz önce anlattığın o zırva şey ne?...

– Şaka yaptım, dedim.

– Bundan emin değilim, dedi.

– Pekâlâ, doğru bu, haklısın. Yeri doldurulamaz biri olduğun için kuşkusuz canıma kıyacağım; senin gibi kadınlar kolay bulunmuyor, senin gibi oyununu tam zamanında bozmayı bilen kadınlar...

– Oh, yeter, dedi. Kes şunu, rica ederim, çok küçük yaşımdan beri tanıyorum Marc'ı, neredeyse birlikte yetiştirildik, öyleyse neden o olmasın, ne fark eder ki?... Hem babası, oğlu evlenmeden önce beş para bırakmak istemiyordu, oh, Allah kahretsin, aptal numarası yapmak seni eğlendiriyor mu, bana böyle şeyler anlatmak seni eğlendiriyor mu ha?...

– Dinle, dedim, biraz üşümeye başladım. Bensiz devam etmeye ne dersin? Gidip ağzıma bir iki lokma bir şey koyacağım, Marc'a da bir şeye gereksinimin var mı diye gelip seni görmesini söyleyeceğim.

Yüzme havuzundan çıktım, sesini çıkarmadı. Hava güzeldi, ona dikkat etmeden kurulanıp giyindim; insan her zaman en güç yolu seçemez, insan tümüyle bilinçsiz değilse bir kadına kafa tutmaya her zaman hazır değildir, şimdi hava gerçekten güzeldi ve ben formumdaydım, evin ışıklarına doğru yürüdüm.

20 İzleyen günlerde güzel bir müzik kürü yaptım, evimden çıkmadım, ses düğmelerini yeterli bir yüksekliğe ayarlamıştım. Dışarıdan hiçbir gürültü duyamıyordum, telefonu fişten çekmiştim, tüm perdeler de çekiliydi. Bu beni yarı deli duruma getirdi, ama ev

enerji doluydu, bir yapay akciğer gibiydi, çılgınca bir tutkuyla sayfaları dolduruyordum, böylece iki kadını düşünmek zahmetinden kurtuluyordum.

Başka bir şey yapamadığım zaman, önümde bir nokta belirliyor ve onu gözümden ayırmıyordum. Yaşım ilerledikçe anlaşılması güç, tümüyle başarısız biri oluyorum; hatta, gerçekten böyle düşünüyordum, eğer o iki kadın aklımdan çıkmıyorsa, bu benim hatamdı; çünkü bunu elbette istiyordum, çünkü onların yaşamımda bir şey ifade ettiklerini kafama koymuştum, bu tür düşüncelerle oynuyordum pis bir haz duyarak. Gerektiği kadar acı çekmek iyidir, duyguları biler, müzik dinlemek için de buna benzer başka bir şey yoktur; ben de böyle yapıyordum ve bu arada şunu söyleyeyim, son Talking Heads önünde diz çöküyorum, *This Must Be the Place* gibi bir parçaya dayanmak, insanın kendisini coşkulu hissetmemesi olanaksız.

Bir sabah, biraz alışveriş yapmak için çıkıyordum, havanın değiştiğini fark ettim, eskisi gibi değildi; yaz artık gerçekten bitmişti. Gece boyunca yağmur yağmıştı, kaldırımlar hâlâ ıslaktı, sokak mavi rengin egemen olduğu inanılmaz bir ışıltı içindeydi. Rüzgâr beni ansızın uyandırdı, kuru yaprakların çevrintisi içinde kaldım. Kentte bir otomatik çamaşır yıkama yerinde durdum, çamaşırlarımı beklerken korkunç bir fırtına patladı, hava ansızın tufana dönüştü.

İlk damlalar kırılan yumurtalar gibi gürültü çıkararak yerde patladı, bunu çakan şimşekler izledi. Mağazada yalnızca kadınlar vardı ve hızlı bir tempoyla art arda şimşek çakıyor, gökgürültüsü duvarları titretiyor, sokağı da sel götürüyordu. Vitrinlere yapışmış kadınlara baktım, konuştuklarını ve hafif çığlıklar attıklarını duyuyordum, bu sırada, erkek gömlekleri makinelerde dönüyordu; tüm bu hatunlar elbette erkeklerle yaşıyorlardı, onları gözlemek için biraz geride duruyordum, yağmur da bende adamakıllı düzüşme isteği uyandırıyordu, ama bulunmaz Hint kumaşı hangisiydi? Şu birkaç kadın arasında kendisini biraz yalnız hisseden ve öğleye kadar kaybedecek vakti olan biri bulunamaz mıydı?

Ama böyle şeyler benim başıma gelmezdi, tanımadığım bir kadını, tanıdıktan bir çeyrek saat sonra düzme şansım hiç olmadı. Fır-

tına dindiğinde temiz çamaşırlarımla dışarıya çıkıp arabaya kadar yavaş yavaş yürüdüm. Ne var ki kimse bana seslenmedi, kimse beni kolumdan çekmedi, kimse elini kıçıma değdirmedi.

Bir süpermarkette biraz boş boş dolaştım, orada çok güzellerini gördüm, arabalarının üstünde neredeyse iki büklüm olmuş, bacakları çıplak kadınlar vardı; küçük bir kazağın altında dikilmiş meme uçları görülen başka kadınlar da vardı, ama tümünün öyle olağanüstü bir iş görüyormuş gibi hali vardı ki hiçbir şey onları o küçük dünyalarından çekip alamazdı; haftanın yiyecek listesini düşünürlerken, ben boş bakışlarına çarparak çok yakınlarından geçiyordum; bu, beni gerçekten hasta ediyordu, çünkü gün daha yeni başlamıştı, ama önceden berbat olduğunu biliyordum, başka şeyler düşünmeye çalışmam daha iyi olacaktı.

Eve dönüp yeniden çalışmaya oturmayı yeğledim. Cipsler, esrarlı sigaralar ve birayla yatağın üstüne oturup romanımı düşünmeye başladım. Koskocaman bir örtüyü sudan çıkardığımı sanıyordum; bu nesne, yukarıya çıkardıkça ay ışığında parlıyordu, yorucu bir egzersizdi, ama buna saatlerce dayanabilirdim. Ara sıra ikimizden hangisi gerçekten var diye kendi kendime soruyordum. Genellikle, ancak makinemin başına geçmek için ayağa kalkıyordum, yoksa yatağın üstünde uyuyakalıyor ve işi uyanıncaya kadar, esin gelinceye kadar erteliyor ve parmaklarımın tüm eklem yerleri çıtırdadığında gözlerimi kapatıp şakaklarımı ovuyordum. Sanıyorum bu, hazla acıyı dönüşümlü olarak duyumsamanın iyi bir formülü; sizi hemen işin içine sokuyor. Ama o gün beni işimden alıkoyan şey, pencereden içeriye giren gri renkli bir kuş oldu.

Onun odanın içinde dönüşünü seyretmek için gözlerimi açtım, akşamüstünün son demleriydi, kendimi güçsüz hissediyordum. Hayvan sonra pencereye doğru ok gibi gitti, ama yanıldı, pencerenin kapalı kalmış olan kanadını seçip cama çarptı, düştü ve pimi çekilmiş bir el bombası gibi yerde yuvarlandı. Bir sıçrayışta kalkarak zavallıyı yerden aldım, ellerimin içinde tuttum. Gagası kırılmamıştı, bu bir şanstı, bunun dışında kötü bir şeyi yoktu, ancak, gözleri açık durumda, kımıldamıyordu.

Mutfağa koşarak gidip bir kaseye su koydum, suyu içerken bi-

raz başını tuttum; hem onun paçayı kurtaracağını hem de benim bu işten paçayı kurtaracağımı umuyordum. Bir süre sonra ayaklarının üstünde durdurmaya çalıştım, ama düştü ve minicik bacakları tavana doğru döndü. Biraz hava aldırayım ve cesaret vermek için gökyüzünü göstereyim diye pencerenin kenarına gittim. Serin hava bana iyi geldi. Gökyüzü biraz bulutluydu, pembe ve mavi bulutlarla kaplıydı. Yeni bir deneme yaptım, bu kez ayaklarının üstünde durdu; kendi kendime tünelin ucu göründü, iyileşecek dedim.

Ama böyle olmadı, hafif bir rüzgârın esmesi yetti, çok hafif bir rüzgârdı, ama aptal kuş kendinde tutunacak güç bulamadı, kenardan tepetaklak düştü. Hafif, boğuk bir gürültü duydum. Hay Allah kahretsin, bu kez işi bitecek, düzelecek zamanı, en ufak bir şansı kalmadı diye düşündüm.

Dışarıya çıktım, koşarak evin çevresini dolaştım. Onu bulduğumda bayılmış gibi görünüyordu. Çalıların içinde bir kedi miyavladı, çabucak eğilip arkadaşımı yerden aldım. .

– Hey, sen, hâlâ yaşıyor musun? diye sordum.

Gözlerini açtı, ben de rahat bir soluk aldım, ikimiz güzel bir ekip oluşturmuştuk, çetin cevizdik. Omuzlarımızı oynatıp sallayarak eve döndük. Ona birkaç damla süt verdim, beğendi mi bilmiyorum, ama şişede kalan sütü ben içtim.

Akşam saat ona doğru uçtu. Pencereleri kapadım, ışıkları söndürüp dışarıya çıktım. On dakika sonra Marc'ın evinin önüne park ettim. Kapıyı çaldım, Cécilia açtı.

– Oo, dedi. Sen misin?... Seni öldü sanıyordum.

– Hayır, ölmedim henüz, dedim. Buradan geçiyordum da.

– Şanslıyız... Belki bir kadeh bir şey içmek için vaktin vardır?

Beklemeden yürüdü, ben de salona kadar onu izledim. Hoş ev. Hoş kız. Neredeydi bende o Allah'ın cezası talih.

Elimde kadehimle henüz oturmuştum, Cécilia ile de birbirimize henüz tek söz söylememiştik ki Marc hızla aşağıya indi; saçları karmakarışıktı, yalınayaktı. Mutfağa dalıp bir şişe Coca ile dışarıya çıktı. Yeniden yukarıya çıkmak üzereyken beni gördü. Dalgın bir halde bana gülümsedi.

– Ah... Merhaba, dedi. Hey, şey, hey, beni mazur görürsün, de-

ğil mi ha?... Romanımın tam da içindeyim, sen bilirsin bunun ne olduğunu. Elimden bir kaza çıkmak üzere.

Kadehimi ona doğru yönelterek başımı salladım, bir saniye sonra gözden kaybolmuştu.

– Coca ile başarılı olunabileceğini bilmiyordum. Tam formunda gibi görünüyor, dedim.

Cécilia parlayan gözleriyle karşıma oturdu. Bu hava ona yakışıyordu; biraz gerilimin kimseye zararı olmaz; bu kıza bakmak, yüzünün tuhaf güzelliğinin içinizi sarmasına izin vermek hoş bir şeydi. Başı çekip koparak evime götürmeyi çok isterdim. Bir kadında beni çeken şey özellikle yüzdür; yüzüyle, vücudunun başka yeriyle geçireceğim zamandan çok daha fazla zaman geçireceğimi biliyorum. *This Must be the Place*, bu parçayı resmen kafamın içinde duyuyordum, bana güç veriyordu, yazgının okşayışını hissedebiliyordum. Gevşemiştim, ama bir kedi gibi sıçramaya da hazırdım, içimde yedek birkaç can besliyordum.

– Marc'ın şeylerini daha önce okudun mu? diye sordu.

– Hayır. Ama yöntemini biliyorum.

– Bu kez gerçekten işe sarılmışa benziyor.

– İşe sarılmak yetmez. Gerekli olan, başka türlü yapabilmek değil. Yazmak, insan her şeyi denediği kanısında olduğunda, geri kalan şeydir.

– Evet, iyi de senin denemediğin bir şey var, kendine gerçekten bakmayı hiç denemedin. Kendinin dışında seni ilgilendiren bir tek şey yok. Başkalarına tümüyle boş veriyorsun.

– Buna şaşarım, dedim, henüz bu noktaya gelmedim. Yoksa, söyle bana, şu anda burada işim ne?

– Hey, sanıyorum buradan geçiyordun da... öyle değil mi?

– Gerçek şu ki, seni görmek istiyordum. İşte, bu kadar da budalaca bir şey.

Kendini tutamayıp gülümsedi.

– Kuzum, buna zor inanabilirim, dedi. ÖZELLİKLE beni görmek için mi bu zahmete katlandın?

– Anlayamazsın.

– Evet, biraz budala bir kızım ben, ama yine de bana biraz açıklamaya çalış.

Marc yeniden gelip mutfağa daldı. Bu kez içeriden elinde jambonlu bir sandviçle çıktı. Bana bir işaret yaptı.

– Hey, gerçekten, beni mazur gör, dostum... dedi.

Başımla evet, dedim; çekip gitti.

– İşler yolunda gibi görünüyor, dedim Cécilia'ya. Ama adam her şeyin en iyisine sahip: para, bir kadın, esin...

Cécilia hiçbir şey söylemeden kalktı ve gidip bana bir bardak içki daha getirdi, kocaman bir bardak dolusu. Kımıldamadan önümde dikili kaldı. İçkimin yarısını içtim, bardağı bıraktım, sonra öne doğru eğilerek kollarımı kalçalarının çevresinde kavuşturdum, yanağımı karnına dayadım. Elini başıma koydu. Kendimi yorgun hissettim, acaba mutluluk tam bir kımıldamazlık değil mi, neden yaşam dilimlere bölünmüş, neden her şey bu kadar kolay görünüyor, neden her zaman böyle değil, aslında gerçekten zahmetine değiyor mu diye kendi kendime sordum.

Cinsel organını dişlerimin arasına alabilmek için biraz kımıldarken dirseğimle bardağıma çarptım, bardak halıya devrildi, Allah kahretsin, en azından elli santimetre çapında bir leke oluştu. Cécilia hayvan gibi inlercesine bir ses çıkardı ve beni itti.

– Oh, hayır, olamaz!

– Ne olamazmış? diye sordum.

Son sürat mutfağa gidip oradan bir rulo kâğıt havluyla döndü. Yeri silmek için kâğıtları çekip kopardı.

– Dinle, dedim, bununla daha sonra ilgileniriz...

– Öyle SAKARSIN Kİ!!...

– Hay Allah, unut bunu, gel buraya.

– Gördün mü ha? Gördün mü ne kadar YAPIŞ YAPIŞ! Bunu nasıl çıkartacağım?

– Hay Allah, bırak şu boktan halıyı şimdi, İNSANLIK HALİ BU!

– Oh, Allah kahretsin... diyerek sızlandı. Neden o bardağı rastgele bir yere koydun?

Az kalsın kalkıp onu bir kolundan tutarak sarsıyordum, ama Marc tam da bu sırada geldi. Lekeyi görünce kaşlarını çattı.

– Hey, dostum, özür dilerim, dedim.

Hiçbir şey söylemeden lekeye yaklaştı, eğilip parmağıyla dokundu. Sanki adam biraz önce kulaklarının arkasına bir cop darbesi yemiş sandım.

– Gördün mü bari?... dedim.

Hayalet yüzüne benzeyen yüzünü bana döndürdü, sapsarı kesilmişti.

– Hayır... önemli bir şey değil, dedi.

– Buna sevindim... Ee, anlaşılan romanının durumu iyi ha?

– Cécilia, Allah kahretsin, gidip su getirsene.

– Ne hissettiğini biliyorum. Hele yazmaya başlayıp da her şey yolunda giderse. O sırada, artık hiçbir şeyin önemi yoktur, insan dünyadan gerçekten kopuktur...

Cécilia su getirdi, ikisi de çok kaygılı görünüyorlardı, acaba kötü bir haber mi aldılar diye sordum kendi kendime.

– Bir şeyi bilmen gerek, dedim, çalıştığın sırada benimle ilgilenmemelisin; kızmam, o sırada başka hiçbir şeyin önemi olmadığını bilirim ...

– Hay Allah, Cécilia, bir fırça getiremez miydin ha!!??

Cécilia koşup fırçayı getirdi, Marc da fırçaladı; o çabalarken Cécilia hafifçe dudaklarını ısırıyordu. Gidip kendime bir bardak içki koydum ve yerime dönerek oturdum.

– Sana bir şey daha söyleyeceğim, diye ekledim, çalışmakta olan birini, kendini tümüyle romanına vermiş birini görmek insanın hoşuna gidiyor.

– Çıkmıyor! GİT BANA TEMİZLEYİCİ BİR ŞEYLER GETİR, HAY ALLAH KAHRETSİN!!!!

Cécilia mutfaktan bir yığın şişe getirdi, onu artık tanımıyordum, benimle yaşarken, evimin yarısı yanmış olsaydı esnemekle yetinir, ciddiye almazdı. Canım ona kötü bir düş gördüğünü, halının bir parçacık yerinde yalnızca önemsiz bir leke olduğunu söylemek istedi; on sekiz yaşındaydı, ama bu yaşta da böyle bir şeyin en ufak bir önem taşıyabilmesi olanaksızdı; olanaksız olduğunu biliyorum, insanın on sekiz yaşında aklı bu kadar ters işlemezdi, hatta daha sonra da; bir parçacık halının ya da, zaten, başka herhangi bir ufa-

cık şeyin insanı deli edebileceğine beni kim inandırabilirdi ki!

Alınlarının ortasında birer çizgi, ikisi birlikte işe koyuldu; genç bir çifte özgü enerjiyle çalışmaya başladılar, benim de sessizce onlara bakacak vaktim oldu, o nesnelerini şampuanla yıkadıkları sırada kendime bir içki daha almak için de vakit buldum; adam sen de, bu iş böyleydi, dünya şiddet yüklüydü, bu tür bir gösteri her gün yapılan bir şeydi, insan bundan aşağı yukarı canlı çıkabilirse, Tanrı'ya şükredebilirdi.

Allahaısmarladık demeden kalktım, onlar da başlarını kaldırmadılar, ama çıkışın nerede olduğunu biliyordum. Çakırkeyif durumda, sinirlerim ayakta, bahçenin içinden geçtim, aslında iki çözüm yolum vardı; insan doğasıyla ilgili iç karartıcı birkaç sayfa karalamak için eve dönmek ya da başka bir şey bulmak.

Arabama oturup beş dakika çevremdeki karanlığa ve ışıklara bakmaktan başka bir şey yapmadım. Kumların içine dikilmiş bir tür menhir, her şeye karşın umudunu yitirmemeye çalışan canlı ve yalnız bir taş olduğumu sandım. Başımı koltuğun arkalığına devirip, rahat rahat bir sigara tüttürdüm, gökten bir yıldız gelip boğazımı kesmezse, canı biraz tatlı olan rastgele biri gibi dayanacağımı biliyordum.

Yan'ın kulübüne kadar hızla gittim, çevremde kımıldayan insanlar görmek istiyordum, şansım biraz yaver gider de biriyle önemsiz birkaç laf edersem biraz gevşeyebilirdim. Ara sıra sizi dibe kadar gitmekten alıkoyanların başkaları olduğu doğrudur; tam da kulübün tabelasının altına, park yasağı olan yere park ettim, kilometrelerce yürümek istemiyordum, bunu yapamazdım, alkol dosdoğru bacaklarıma inmişti.

– Oo... dedi Yan. Kim gelmiş...

İçerisi kalabalıktı ve çok dumanlıydı. Yan bardaklarını silerken iki adamla konuşuyordu. Adamları, daha önce görmüşlüğüm vardı, ama saçları o zamanlar yeşile boyalı değildi. Aramızda iki tabureyi boş bıraktım.

Yan'a hoşnut olmadığımı belli ettim, bana hizmet ederken salona bir göz attım ve sürprizle karşılaşmadım. Yaz sonunda bu kulüp yeniden enteller ve artistler takımının uğrak yeri oluyordu, dolayı-

sıyla burada tutunabilmek için zorlu bir savaş gerekiyordu; bereket versin ki Yan alkollü içki satmak için ruhsat koparmayı becermişti, bu sayede kendinizi cehennemde gibi hissetmiyordunuz. Kimi zaman bu adamlardan biri sizi sözleriyle bunaltıyordu ve insanı felç edici bakışını size çevirmemiş olsa, onu öldürebilirdiniz. Boş zamana karşı hastalık derecesinde ilgi duymadan böyle bir yerde nasıl bulunabilirdiniz? Buradaki insanların çoğu dosdoğru ıslak bir mezarlıktan çıkmışa benziyorlardı, müzik de adamakıllı sıkıcıydı.

– Dinle, dedim Yan'a, plaklarla ilgilenen herifi sepetlemekle işe başla, daha iyi olacak...

– Şu sırada plaklarla ilgilenen Jean-Paul.

– Pekâlâ, söylediğimi unut. Allah kahretsin, en iyi dostum olduğunu da anımsa, bunu hiç unutma...

Beni, o Marslılardan ayıran taburelere iki kız gelip oturduğunda içki bardağımın içine bakıyordum. Bunlar, sinirleri bozulmuş, deli gibi bakan, yeni model iki kızdı. Yanımdaki esmer fena değildi, sarışın olanı beş para etmezdi; iki tekila ısmarladılar, esmeri küllüğün içinde bir Valium kutusunu ezdi; enfesti bu kız, rolünü de çok güzel oynuyordu. Yan bana romanımın nasıl gittiğini sordu, evet, evet, iyi gidiyor dedim, sonra salondakilere servis yapmak üzere ayrıldı, ben de yalnız kaldım. Esmer beni dirseğiyle dürttü:

– Hey, kitaplarının birinde bir kızı kiraz jölesine bulayıp düzen bir herif var. Yanılıyor muyum?

– Ne bileyim, dedim.

– Yahu, böyle bir şey yok. Kiraz jölesi diye bir şey yok. Tüm dükkânları dolaştım, kız arkadaşıma da sorabilirsin... Her yerde aradım, yok böyle bir şey!

Hiçbir şey söylemedim. Belki haklıydı, ama bana neydi bundan?

– Zaten, diye ekledi, bir yazımda seni bayağı eleştirdim.

– Bu çok güç olmadı mı? diye sordum.

– O kadar güç olmadı.

– Yapıtımı batırmaya çalışanın genç bir kadın olması da tuhaf. Belki de birbirinize akıl danıştınız?...

– Neden söz etmek istediğini bilmiyorum.

– Bundan eminim.

– Açıkça söylemek gerekirse, o kitabını bitiremedim bile. Çok sıkmıştı beni...

Yere bakıp gülmeye başladım, biraz gergindim, ama yine de insanlar gerçekten tuhaftı. Ben bu kıza hiçbir şey yapmamıştım, onu ilk kez görüyordum ve durup dururken bana saldırıyordu. Zaten gözlüğünün cebinden kayıp tam da ayağımın altına düştüğünü gördüğümde, Tanrı'nın benden yana olduğunu anladım. Bardağımı alıp içindeki bitirdim ve kızdan özür diledim:

– Gitmem gerek, ama seni tanıdığıma memnun oldum... dedim.

Gözlüğe basıp üstünde döndüm, sol cam ezilmiş bonbon gibi gürültü çıkararak yerde patladı. Kız hiçbir şey fark etmedi, belki beni eleştirmek için yeni bir şey arıyordu; salona doğru hızla uzaklaştım.

Sessiz bir köşeye ancak gelmiştim ki bağırdığını duydum:

– NEREDE O OROSPU ÇOCUĞU??!!!

Sanki kükreyip beni yakalamaya çalıştı. Masaları devirerek ve kızın her gözünde yalnızca onda iki görme gücü olması için dua ederek, iki büklüm, salonun dip tarafına yöneldim.

Tehlike halinde kullanılacak çıkış kapısına geldim, duraksamadım, arkamda kopardığı gürültü patırdıyı duyuyordum, tüm hızıyla yaklaşıyordu; kapıyı açtım, dikleşip tüm koridor boyunca koştum. Sola dönüp bir demir kapının önüne geldim, sonra kendimi dışarıda buldum, mavi devedikenleri ile kaplı terk edilmiş bir yerdi burası. Önümdeki bir ya da iki kilometre boyunca hızla gitmeyi gözüm yemiyordu, arabamdan uzaklaşmak istemiyordum; hele böyle bir günden sonra, artık yirmi yaşında olmadığımı elbette hissediyordum.

Başımı kaldırdım ve kulübün tabelasını gördüm; terasın üstünde ışığı yanıp sönüyordu, çok yüksekte değildi. Sıçrayarak kenarını yakalamakta güçlük çekmedim ve terasa kadar yükseldim. Tabela çıtırdıyor ve renk değiştiriyordu, hava oldukça güzeldi. Çevreme ancak bir göz atmıştım ki o demir kapı hızla savrularak açıldı ve esmer kız dışarıya birkaç adım attı. Saklandım. Öfkeyle otları çiğniyor, durmadan ellerini saçlarına götürüyordu. Sırtı bana dönüktü.

– ZİYANI YOK, DJİAN, NASIL OLSA ANANI BELLEYECEĞİM, DOSTUM!!!

Bu kız olmasaydı, gece sessiz geçecekti; yumuşak renkli dalgalar terası süpürüyorlardı, bunlardan dinginlikle yararlanamadığıma, temiz yürekli bir adam olmadığıma üzüldüm.

– BANA İNANABİLİRSİN, ARTIK BİR SATIR BİLE YAZAMAYACAKSIN. TANITIMINLA İLGİLENECEĞİM!

Bu kız olmasaydı, mavi devedikenleri ay ışığında parlayacaklardı ve ben iki ya da üç nefes iyotlu havayı içime çekebilecek, bundan fazlasını da istemeyecektim.

– TAŞAKLI BİRİ OLMADIĞINI BİLİYORUM. BANA BÖYLE BİR ŞEY YAPMAKLA HATA ETTİN DJİAN, ŞİMDİ HALİN BİTİK!!

Bu kız olmasaydı belki zamanımı yitirmemiş olacaktım, belki barda, coşkulu bir sarışın beni tavlamaya çalışırken, tadını çıkara çıkara içkimi içmekte olacaktım.

– DJİAN, YEMİN EDERİM Kİ NE OLDUĞUNU ANLAYAMAYACAKSIN!...

Bu kız olmasaydı, kısacası, hoş bir yer bulduğuma sevinmiş olabilecektim, ama şu dünyada hiçbir şey karşılıksız değil, bedeli gülümseyerek ödemeyi bilmek gerek.

Kız bana, eğer saklandığım yerden çıkmazsam en kötü şeyleri yapacağına söz vermeye devam ediyordu, ama bu beni yine de esnetiyordu. Ayaklarımı uzattım, montumun yakasını kaldırdım. Eğer atış alanını değiştirmezse, kesinlikle uykuya dalacaktım.

– NİNA'NIN SANA ÇEYREK SANİYEDEN FAZLA NASIL DAYANDIĞINI MERAK EDİYORUM...

Yalnızca Nina'nın adının söylendiğini duymakla, bir kırbaç darbesi yediğimi sandım. Terastan hemen aşağıya atlayıp kendimi esmerin karşısında buldum. Normal zamanda bu tür bir cambazlık yapmadan önce iyice düşünürdüm, ama otuz dört yaş her şeyin sonu demek değil, insan ara sıra hâlâ kendine güvenebiliyor; her şey yolunda gitti, kız geriledi.

– Kuzum, dedim, tam olarak nesiniz siz ha?... Bir tür tarikat üyesi misiniz ha?

Belki biraz sarhoştum, ama gözlerinde bir alevin parladığını gördüm.

– Bilmiyorum, dedi ıslık çalar gibi bir sesle, ama sana bir şey söyleyebilirim, siz erkeklerin gerçekten işi bitti. Şimdi size ne yapmayı bildiğimizi göstereceğiz...

– Sağlığı nasıl arkadaşının?

– Ne sanıyorsun, sağlıklı olmak için bizi omzumuzdan tutacak bir erkeğe gereksinimimiz olduğunu mu sanıyorsun?

– Sen bir tür sevici misin?

– Hayır, ben BİR TÜR sevici değilim. Sen de bunu isterdin ha, o küçük beynine daha uygun olurdu bu. Ama yanılıyorsun, arkadaşım, ben erkeklerle yatmaya bayılırım. Ve kendimi onlardan yoksun bırakmıyorum, ancak çok çabuk unutuyorum!

Tüm dişlerini göstererek gülümsüyordu.

– Dinle, dedim, çocuklar gibi kavga etmeyelim, biraz önce aklıma bir fikir geldi...

– Unut onu, dedi. Sen hiç benim tarzım değilsin.

– Unutulmayacak tarzda biri de değilim.

– Sana pekâlâ inanmak isterim, bu kesin, ama yine de hayır.

Galip gelmiş gibi bir halle hafifçe gülümseyip beni orada ekti. Olağanüstüydü, gerçekten olağanüstüydü bu gün.

Kısa bir süre sonra yeniden içeriye girip kapıyı kapadım, salondan geçtim, son bir içki içtim; tiksinmiştim, dışarıya çıktım, anahtarlarımı aradım, sonra direksiyon başına geçtim. Tam kalkıyordum ki o esmer cama vurdu. Kapıyı açtım, gelip yanıma oturdu.

– Senin evine gidelim, dedi. Ben evime hiçbir zaman erkek almam.

Tek sözcük söylemeden gittik, eve geldiğimizde girişte beni sıkıştırıp saçlarımdan tutarak dilini ağzıma soktu ve beni uzun uzun öptü, sonra bir duvar boyunca yığılı kitaplara bir göz attı, bunlardan birini başının hizasına kaldırdı:

– Gözlerini aç, dedi, bugün yayınlanan on kitaptan dokuzunun yazarı kadın.

– Bugün kitabı yayınlanan on kadından dokuzu erkekler gibi yazıyor, dedim. İşte bunun için kötü.

– Asmanız için ipi sizin elinize verenler var, dedi sırıtarak. Sen onlardansın.

Sonra soyundu, onu izledim. Ben bağcıklarımı çözerken, yatağımın bir köşesine oturdu, gözlerini kapatarak masturbasyon yapmaya başladı.

– Hey, istersen sana yardım edebilirim, diye bir öneride bulundum.

– Hayır, bu işi benim kadar kimse iyi yapamaz. Bana bir dakika izin ver.

Yatağa uzandım ve bekledim. Bana saldıran tüm olumsuz düşünceleri uzaklaştırmak için savaştım. Üstelik tüm bu kadınlar kendilerini tanıyormuş gibi görünüyorlardı, bu bana saçma geliyordu, kendimi hiçbir zaman bu kadar yalnız hissetmemiştim. Acele etmemekte yararım vardı.

Yatak biraz titredi. Kız bir an hiç kımıldamadan öylece kaldı, sonra yanımda diz çöktü.

– Dinle, dedi, sırtüstü yatmış durumda kalman hoşuma gider, ben senin üstüne çıkarım. Ritmi ben veririm, eğer sence bir mahzur yoksa.

Sesimi çıkarmadım.

– Kabul mü? diye sordu.

– Evet. Bana vız gelir, diye mırıldandım.

21 Hiçbir kadının Nina'nın yerini tutamayacağını anlayıncaya kadar bir süre geçirdim. Bu beni daha mutlu kıldı, altınlarına bir göz atmak için koşup çekmecesini açan biri gibi ben de ara sıra onu düşünüyordum, onu düşünmek çok hoşuma gidiyordu. Bununla birlikte, onu bulmaya çalışmadım, bu düşünce bile beni felç ediyordu, yalnızca bir kez telefon numarasını çevirdiğimde, çok tuhaf bir şey oldu, telefonu kulağıma götürmek üzereydim ki kolumdan

buz gibi bir akımın geçtiğini hissettim, bir saniye sonra aygıtı masanın kenarında çatır çatır kırmakta olduğumu gördüm. Bir daha telefon etmedim.

Bir süre çok düzenli bir yaşamım oldu. Sabahları yarım gün çalışmak üzere bir iş bularak her zamanki para sorunumu çözmüştüm, böylece yazı yazmak ya da hiçbir şey yapmamak için günün tüm geriye kalan zamanı benim oluyordu.

Burası bir mobilya mağazasıydı. İşim, mağaza müdürünün karısı tarafından sıkıştırılmaktan kaçınarak, sipariş edilmiş malları kamyonetime yükleyip götürmekti; kadın kitaplarımdan birini okumak olanağını bulmuştu, topuzlu, şişko bir şeydi. Ooooo, peki, bu kadar porno şeyler yazmayı nasıl beceriyorsunuz? Bu bana ilk sorduğu soruydu. Bunun dışında, yalnızca ufak tefek mal teslimatıyla ilgilenmem gerekiyordu, bu da başucu sehpası ya da dövme demirden ayaklı lamba gibi eşya götürmekten öteye geçmiyordu; dolap ya da büfe gibi eşyayla ilgilenen başkaları vardı, bunlar benden daha uzun, daha güçlü kimselerdi ve kamyonla gidiyorlardı.

Bir sürü merdiven çıkmak zorundaydım, ama genelde yorucu değildi, kimi günleri hiçbir şeyin farkına varmadan geçirdim, sanki büroda çalışıyormuşum gibi. Üstelik, hani işi de fena becermiyordum, hızlıydım, her zaman saat on bire doğru teslimatı bitiriyor, eve dönmeden önce de bol bol dolaşıp olmayacak düşler kuruyordum. Çok erken dönmek talihsizliğine uğrarsam, şişko kadın asılarak beni her zaman o Allah'ın cezası sayımını yapmak bahanesiyle bir yerlere sürüklüyordu.

– Oh, delikanlı, ne çabuk döndünüz? Tam zamanında geldiniz. Gidip halı stokuna bir göz atalım, bir şeyi incelemem gerek...

Halıların bulunduğu yer gerçek bir labirentti, bu nesneler neredeyse tavana kadar üst üste yığılıydı, yolunuzu bulacağınızdan hiçbir zaman emin değildiniz. %100 akrilik, tek parça makine halılarının önünde durduk, kadın elinde tuttuğu bir cep defteriyle yelpazeleniyordu.

– Aman Tanrım, ne sıcak, öyle değil mi sizce de?

– Kazağım bana fazla gelmiyor, dedim.

– Pekâlâ, zaman kaybetmeyelim. Bir merdiven bulmaya çalışın, oğlum...

Merdiveni getirdim. Bana ne yapacağımı söylemesini beklerken başka yana bakıyor, çabuk çabuk soluduğunu duyuyordum. Halı yığınları birbirine çok yakındı, tüm bu nesneler tuzak kokuyordu.

– Haydi, çıkın merdivenin tepesine. Bunları teker teker saymamız gerek.

Tepeye çıkıp bir elimle merdivene tutunarak halıları saymaya başladım. On saniye kadar sonra, merdivenin altımda titrediğini hissettim ve şişkonun yukarıya çıkmak üzere ilk basamaklara saldırdığını gördüm; içerisi de loştu, ürküntü verici bir şeydi bu. Soluğumu tuttum, iki üç dakika felç olmuş gibi kaldım, sonra kadın memelerini böğürlerime dayadı. Sanki bir şey olmamış gibi yaptı.

– Siz sağdaki yığınla ilgilenin, ben de soldakiyle ilgileneceğim, dedi.

Bir halının saçaklarına yapıştım.

– Dinleyin beni, dedim, sonunda düşeceğiz, yemin ederim kafamızı kıracağız!

– Haydi canım, fazla el kol hareketi yapmayı bırakın... Çocukluk etmeyin!

Bir basamak daha tırmanmak için herhalde bundan yararlandı, çünkü göbeğinin kalçalarımın üstünde dolaştığını hissettim, sonra beni açıkça dürtükledi ve merdiven yukarıdan aşağıya sallandı.

– Madam, benim bu işe gereksinimim var, saçmalamayın. Tehlikeli bu, en azından on metre yüksekteyiz...

Kahkahayı bastı.:

– On metre mi, ha, ha bakın hele... on metre demek! Benim minik kuşum, üç metre bile yok, tasalanma...

Bereket versin, elinden kaçıp kurtulmayı başardım ve kollarımın üstünde amuda kalkarak yığının tepesine çıktım.

– Allah kahretsin, budala olmayın! diye bağırdı.

Bir yığından öteki yığına sıçradım, biraz aşağıdaki şiltelerin üstüne ok gibi atıldım, tozdan hapşırdım, sonra kendimi yere kadar kaydırıp yeniden çıkışa ulaştım.

Bu kadının iyi yanı, ertesi sabah sizi aynı gülümsemeyle karşı-

lamasıydı. Size hiç de kırgın olmadığı görülebiliyordu; her gün ona gerçekten yeni bir gün gibi görünüyordu, oyununda elinde süper bir kartı vardı, bir tür ışıklı jokerdi bu.

Kimi zaman, öteki çalışanlar malları teslim etmekte gecikiyorlardı, o zaman somyaları, şilteleri teslim etmek bana düşüyordu; çok matrak bir işti bu, bayılıyordum. Kadının oğlunun böyle bir durumda sözde bana yardım etmesi gerekiyordu; onu yanıma alıyordum, çok konuşmuyorduk. Durumu çabucak açıklığa kavuşturmuştuk:

– Kuzum, yazdıkların polis romanları, değil mi?

– Hayır.

– Ah, tamam... Anlıyorum tarzını.

Çoğu zaman, arabayı ben kullandığım sırada uyuyordu. Uyurken açıkça budala bir hal alıyor, alt çenesi sarkıyordu. Kitaplarımı sevmeyenleri belli bir süre sonra budala bulmadığım pek enderdi. Ne olursa olsun, yanımda uyuyan bir budala bulunmasını uyanık normal birinin bulunmasına yeğlerim, konuşmayı pek sevmem, hele sabahları.

Evet, oğlan uyuyordu, bizim de kentin öteki yakasında bir somya ile bir şilteyi teslim etmemiz gerekiyordu. Hava serindi, ama gökyüzü mavi ve bulutluydu, bir kırmızı ışıkta durmuştum, kafamın dörtte üçü boştu, bir kolum kapıdaydı, ama tüm bunların gerçek bir önemi yoktu, motor rölantide çalışıyordu.

Yeşil ışık yandığında kalktım, tam da bu sırada Nina'ya rastladım; yolun köşesini dönüyordu. Deli gibi fren yaptım. Yanımdaki budala burnunu ön cama çarptı, arkamızdaki araba da kamyonetin kapılarını göçertti. Dikiz aynasında, arabanın arkamıza çıkmaya çalıştığını sandım. Nina hemen gözden kaybolmuştu, kapıların boğuk bir gürültüyle takırdadıklarını duydum.

Belgeleri doldurmak için en azından on dakika kaybettik, adam açıkça şok geçiriyordu, tüm zararı ona karşılatıp paçayı kurtardım; bu sırada şişkonun oğlu Bob çizmesiyle vurarak bir tamponu düzeltmeye çalışıyordu. Trafiği engelliyorduk, sürücüler kötü kötü gülümseyerek bizi geçiyorlardı, son kâğıtları imzaladığımız sırada ilk yağmur damlaları düşmeye başladı. Kamyoneti yeniden yola çı-

karıp sürdüm, arka kapılar menteşelerinin üstünden sarkıyorlardı, bu da içeride hafif bir nemli hava cereyanına yol açıyordu.

– Kuzum, Bob, dedim, umarım her şeyi gördün... Ben TAM OLARAK durmuşken, o enayiyi gördün değil mi? Burada olmana sevindim, bu tür bir olay o kadar budalaca görünür ki kimse hiçbir zaman inanmak istemez....

Hafifçe başını salladı, yine uykuya dalmak üzereydi. Haklıydı, bana da aslında vız gelirdi, bu hurda demir gürültüsü olmasa, olayı tümden unutmuş olabilirdim bile; yağmur yağıyordu, ama ben güneş ışığımı yakalamıştım, sevgilim her zaman melek gibiydi, üstelik seksiydi, çok kısa bir süredir artık birlikte değildik, acaba götverenin biri bundan yararlandı mı diye sordum kendi kendime, umarım, ona karşı nazik davrandın, mankafa, umarım bu işten iyi sıyrıldın.

Şilte ile somyayı teslim etmemiz gereken binanın önünde park edip yüzümü buruşturdum, altı katlı eski bir binaydı, katın numarası da sipariş fişinin üstünde gösterilmişti, ALTINCI KAT, SOL KAPI. Genellikle merdivenler beşinci kattan sonra daralmaya başlardı, altı metre uzunluğunda bir büfeyi ya da çok esnek 190'lık bir somyayı evine teslim ettiren her zaman altıncı dairede oturan bir salak olurdu.

Silecekleri durdurmadan yağmurun dinmesini bekledim; ara sıra Nina'nın görüntüsü aklımdan geçiyordu, ille de ayağa kalkmak isteyen, ama yumuşak ve dingin bir elin yeniden yerine oturttuğu biri gibiydim, zorlanmaya başlıyordum.

Yağmur kısa bir süre için diner dinmez saçmalamayı bıraktım, dirseğimle Bob'un böğürlerini dürtüp bir baş işaretiyle ona evi gösterdim.

– Seni uyandırdım, dedim. Başka türlü yapamazdım.

Homurdandı; kamyonetten indik. Patronun oğlu olmadığım için, tüm işi benim görmem gerekiyordu. Bob yalnızca çok güç işler için buradaydı. Bir şilteyi tek başına taşımak çok güç bir iş değildir, ama dünyada bundan daha can sıkıcı bir şey yoktur, neredeyse iğrenç bir şeydir. Bob kamyonetin arkasına çıkarak şilteyi sırtıma yükledi. Allah kahretsin, yine de ağırdı ve adamakıllı yumuşak-

tı, bu rezil nesnenin hiçbir tutulacak yeri de yoktu, zikzak yaparak sokakta karşıya geçtim; sanki biraz önce bir uzay medüsası beni yakalamış da beynimi emmek üzereymiş sanılabilirdi.

Hole gelince bir duvara yaslanıp kapıcı dairesinin kapısına bir tekme attım. Kapının açıldığını duyduğumda şiltemin altında biraz hava aldım, sonra bağırarak malı alanın adını söyledim.

– Evde yok mu? diye sordum.

– Neden evde olmayacakmış?

– Ne bileyim, dedim.

Merdivene doğru yöneldim, geçerken bir yangın söndürme aygıtına takıldım, az kalsın aygıtı ve cam çerçeve içindeki küçük baltayı duvardan çekip çıkaracaktım.

İyi kötü altıncı katta soldaki kapının önüne geldim, zili çaldım, bir adam gelip açtı, dar kafalı birine benziyordu, atletle dolaşıyordu. Arkamda o nesne, evin içinden geçtim, geçerken az çok bazı şeylere de çarptım, her şeye dayanmıştım, bu tür iş bulduğumda her zaman köle olduğum duygusuna kapılırım, iş ilk terim damladığında bende böyle bir etki yapar, sonra kulağı kirişte yaralı bir kurt gibiyimdir; aşırı duyarlı olurum, yüzüm hafifçe beyazlaşır. Sipariş fişini adamın eline tutuşturup aşağıya indim. Bob'u sarstım.

– Somya geçse bile, kılpayı geçer, dedim. Ama geçerse şaşarım.

Elbette iyi görmüştüm, son dönemeçte sıkışıp kaldık, bir şeyi kırıp dökmeden bir milimetre ilerlenemezdi, hangi yönü denesek boşunaydı, olanaksızdı. Müşteri yukarıdaki sahanlıktan bizi izliyordu; ee, evet, arkadaşım, diye mırıldandım, işte böyle, boşu boşuna canımız çıktı, bu enayi nesneyi yeniden aşağıya indirmek gerekeceği de cabası.

– Hey, ne oluyor? dedi adam.

– Geçmiyor, dedim.

– Haydi, ister istemez geçecek. Yanlış hareket ettiniz.

– Hayır, anlamıyorsunuz...Yürümez bu iş, somya fazla büyük.

– Nasıl yani? Geçmek ZORUNDA, biraz kımıldayın.

Belki bir köleydim, ama efendimi de tanıyordum; mağaza müdürü bu tür bir duruma karşı koymak için çok kesin talimat vermişti. Mala zarar verebilecek ya da çalışanlardan birinin yaşamını teh-

likeye sokabilecek herhangi bir şey yapmaya kalkışmamalıydı. Ben de tümüyle aynı düşüncedeydim, bunu harfi harfine uygulayacaktım, bu herif hiç hoşuma gitmemişti. Başımla Bob'a bir işaret yaptım:

– Bob, geri dönüyoruz, dedim.

Müşteri aramızdaki birkaç basamağı yuvarlanırcasına inip bir elini somyanın üstüne koydu.

– Hey, benimle dalga mı geçiyorsunuz? dedi. Neredeyse geldiniz.

– Belki de neredeyse geldik, dedim, ama görüyorsunuz, bu merdiven bir tür huni sanki, ısrara gerek yok, ben işimi bilirim...

Yazar olarak, tüm insanları olağanüstü bulurum, ama mal teslim eden şoför olarak karşıma hep budalalar çıkıyordu.

– Hay Allah kahretsin, biraz geri çekilin, bana bırakın, dedi. Engel olan yalnızca küçük bir tümsek, hepsi o kadar, sonra geçecektir.

– Bıraksanıza şunu be, dedim. Teslim edilmedikçe, bu nesneden sorumlu olan benim.

– Öyleyse, arkadaş, TESLİM EDİLMİŞ sayabilirsin, yalnız biraz çabalamak gerek. Karar vermiş gibi görünmediğine göre, sana göstermek zorunda kalacağım.

Bir an ben burada ne halt ediyorum diye kendi kendime sordum, sanki köleydim, zincirlerimi aradım, adam bu sırada somyanın arkasına sokuluverdi, tırabzana tutunarak eşek gibi zorlanmaya başladı ve elbette, yaptığı yapılmaması gereken şeydi, kıpkırmızı kesildi, boyun damarları kanla dolup şişti.

– Sanıyorum bu nesneyi adamakıllı sıkıştırmayı becerecek, dedi Bob.

– TESLİMAT SIRASINDA MÜŞTERİ İŞE KARIŞMAMALIDIR, MADDE YEDİ!! diye bağırdım.

Ama çok geçti, adam işini çok iyi becermişti, somyanın bir köşesi tavanın içine on santimetre gömülmüştü, bir başka köşesi de tırabzanda sıkışmıştı. Budalaca bir tavırla bize baktı, hafifçe terlemişti, saçları karmakarışıktı. Somyaya bir tokat indirdim, piyano teli gibi titredi.

– Hay Allah, bravo, dedim. Şimdi o boktan durumdan kurtulduk demektir!

Bu rezil somyayı kurtarmak için en azından on dakika harcadık, merdiven meraklılarla dolmaya başlıyordu, ama bir halt edemiyorduk, yalnızca binayı sarsıyorduk, o nesne bir milimetre bile yerinden oynamıyordu; ben işi bıraktım.

– Geliyor musun, Bob, dedim.

Çekip gitmek üzereydim ki adam beni kolumdan tutup alıkoydu:

– Hey, ama bunu bu halde bırakamazsınız, değil mi?...

Kolumu çektim.

– Ben bu somyaya teslim edilmiş gözüyle bakıyorum, dedim. İyi vakit geçirmenizi dilerim.

– Yok yahu; bu o kadar kolay değil, dedi adam.

– Geçmemi engellemeye çalış, ama merdiven boşluğunda süzülerek uçmaya da hazır ol, dedim.

Merdivenden inmeye başladım, mavi saçlı bir hatun yolumu kesti, karda kaybolmuş bir tür kuştu sanki, ben ondan bir baş boyu kadar uzundum, menekşe kokuyordu.

– Ah, bayım, diye sızlandı, evime dönmeliyim, anlıyor musunuz, evime dönmeliyim...

– Elbette hanımefendi, tasalanmayın. Ancak, somyayı sıkıştıran, şuradaki bay; benim bu işte bir rolüm yok, kendisini uyarmıştım, hiçbir şeye dokunmamasını söylemiştim. Öyleyse şimdi başının çaresine baksın.

Öyle görünüyor ki kadın kısmı belli bir yaştan sonra hiçbir şey anlamıyor, Tanrı bilir daha neleri anlamıyor, öyle görünüyor ki işte bu kadın gibi, hepsi inanılmaz oluyor. Beyaz eliyle koluma yapışıp, sanki kurtarıcısıymışım gibi, baygın baygın baktı.

– Söyleyin, bayım, bu yaşta dışarıda kalamam... Karnım da acıkmaya başlıyor, biliyor musunuz.

– Evet, benim de karnım aç. Siz işinizi onunla halledin.

– Ooooooohhhhhhooohhoooo, ama ne olacağım ben?...

Bu yaşlı kadının tam arkasında bir kız vardı, çiklet çiğniyordu. O da çorbada tuzum olsun dedi:

– Hey, bayım, sana bir şey söylememi ister misin, pek yürekli biri değilsin diye düşünüyorum... Kısacası, sana böyle bir şey yapılsa, düşünebiliyor musun?... Sanırım biraz işin alayındasın, bayım.

Müşteriye baktım. Çok açık bir şekilde gülümsüyordu. Yaşlı kadına baktım, kıza baktım, merdivendeki insanlara baktım, Bob'a baktım, benden bir şey beklediklerini anladım.

– Pekâlâ, kabul, dedim, bırakın da geçeyim. Bob, sen yerinden kıpırdama. Gidip gereç getireceğim.

– Ne gereci?

Birkaç kişiyi itip dördüncü kata indim. Aşağıya adamakıllı öfkeli bir halde, bacaklarım titreyerek geldim; kimi zaman yaşam sizi büyük alevler içinde yakalar, karşı koymanız olanaksızdır; o küçük camı bir dirsek vuruşuyla patlatıp içerideki baltayı kaptım. Ha ha, elimdeydi ve bir ustura kadar keskindi, biraz soluklanıp, içim öfke dolu bir halle merdivene sıçradım.

Ben geçerken insanlar duvara yapışıyorlardı; adam, bulunduğu kata geldiğimde, yüzünü buruşturmaya başladı, bir ölüm sessizliği çöktü.

– Beni iyi dinle, dedim ona, seni büyük bir dertten kurtaracağım, ama bir tek hareket yaparsan, beynini duvarlara fırlatırım. İyice anladın mı?

Başka yere bakarak başını salladı. Sonra adamakıllı rahatladım, somyayı baltayla parçaladım, bir yığın kibrit çöpüne döndürdüm, hem de rekor bir zamanda; herkes olduğu yerde donup kalmıştı. Tam işi bitirmiştim ki Bob'un bir tavşan gibi kaçtığını gördüm.

– ALLAH KAHRETSİN, AYNASIZLAR!! diye bağırdı.

Baltayı bırakıp Bob'un ardından deli gibi koştum, düşüncesizce bir korkuya kapılmıştım ve katlar bitmek bilmiyordu, kendi kendime acaba sokağı sardılar mı diye soruyordum.

Dışarıya çıktığımızda hiçbir şey görmedim, çevre adamakıllı ıssızdı.

– Nerede gördün aynasızları? diye sordum.

Sokaktan yine koşarak geçip kamyonete atladık. Ufukta hâlâ hiçbir şey görmüyordum.

– Dinle, böyle şeyler yapmakla budalalık ediyorsun, dedim. Sen budalalar kralısın.

Güldü.

Şimdi hava güzeldi, gökyüzü açıktı; dönüşte bir barda durdum, ona bir içki ısmarladım. Kendi içkimi bitirirken, o müzik kutusuna doğru koştu, pek kötü olmayan birkaç eski rock parçası dinleyebildik. Ona bakıp hakkındaki düşüncemi yeniden gözden geçirdim, iyi davrandığını düşünüyordum. Bu köhne müzik kutusunun iyi reklamını yapmıştık, kamyoneti de berbat etmiştik; iyice görüyordum ki bu olaylar onu ırgalamıyordu, daha çok, gözlerini kapatmış, müzik dinlemekteydi. Yolda yapayalnız olmadığını görmek ara sıra insana iyi gelir, ama kısa bir süre; hiç yoktan da iyidir. Plaklar bittiğinde, Bob gelip yanıma oturdu.

– Kuzum, dedim, rock parçaları dinlemek ve polis romanları okumak dışında ne yaparsın sen?

– Bence bunlar yeterli, diye yanıtladı.

– Doğru, haklısın. Tanrı'nın işine akıl sır ermez derler ya, bunu unutuyordum.

– Genellikle, gerçekten zahmetine değecek çok şey yok, diye ekledi.

– Bu tür müjdeyi sen kendine sakla, dedim. Bu sabah kendimi biraz üzgün hissediyorum, ama bir kadeh içki ısmarlarsan, seve seve kabul ederim.

– Benimle aynı düşüncede değil misin?

– Hayır, kesinlikle değilim, bence her şey olağanüstü. Bana ısmarlayacağın bu içki gerçek bir mutluluğa vesile olacak.

Sonra döndük. Bob olanları öyle yumuşattı ki kovulmaktan kurtulup haftalığımı alabildim.

Yakında uzun bir hafta sonu tatili vardı, ama ben hiçbir özel şey düşünmemiştim. Bir büyük mağazanın önünden geçerken park edip birkaç alışveriş yapmak üzere içeriye girdim. Değişiklik olsun diye kendim için en hoş şeyleri seçtim, bir de televizyon aldım. Yağmurlu bir hafta sonunu bir şeyler atıştırıp bol bol bira içerek televizyonun karşısında geçirmek bana Nina'nın keşfettirdiği şeylerdendi, bunun tek başına da yapılıp yapılamayacağını denemek istiyordum.

Belki zamanla programlar daha iyi olmuştu. Belki o da aynı şeyi yapacaktı, belki televizyonunu açarak bu iki günü tek başına evinde geçirecekti? Belki de kanalların düğmesiyle oynarken beni düşünecekti? Geceleyin üç defa kalkıp anteni ayarlayan yalnız bir adamı düşünmek çok güç olmamalıydı.

22

Pazar sabahı telefon çaldı:

– Günaydın, Philippe Djian'la konuşmak istiyorum.

– Hangisiyle? diye sordum.

– ...

– Ne olursa olsun, pazar günleri mal teslim etmiyorum.

– Ben yayıncısıyım, dedi telefondaki ses.

– Oh, çok sevindim, nasılsınız?

– İyiyim, teşekkür ederim. Ya siz?

– Genelde iyiyim.

– Öyleyse, söyleyin bana... O roman, ilerliyor mu?

– Evet, ama şu sırada nazik bir yerini toparlamaktayım. Oldukça titizlik istiyor.

– Size güveniyorum, dedi.

– Teşekkür ederim, efendim.

– Sadede gelelim... Paraya gereksiniminiz var mı?

– Pardon, efendim?

– Evet, acaba şu sırada biraz darda mısınız diye merak ediyordum...

– Sıkışığım, dedim.

– Pekâlâ, tasalanmayın, size bir çek gönderiyorum.

– Şimdiden kendimi daha iyi hissediyorum.

– Üzülmeyin. Bir sorun olursa, telefon edin.

– Tamam, numaranız var bende.

– Size inanıyorum, Djian. Kitaplarınızı yayınlamaktan gurur duyuyorum.

– Sizinle kendimi bir eli yağda, bir eli balda gibi hissediyorum.
– Umarım bir gün buluşmak sevincine erişiriz, dedi.
– Ben de umarım.
– İyi çalışmalar.
– Canla başla çalışacağım.

Benden önce kapadı telefonu. Heyyyyyy... Serince esen hafif rüzgâra ve bulutlara karşın güzel bir gün kendini gösteriyordu; son hızla dışarıya çıktım, çevredeki tüm pizza satıcılarının mallarını neredeyse yağmaladım, sonra gidip şarap aldım, olağanüstü bir akşam sofrası hazırlamak için gerekli her şeyi buluncaya kadar bu tatlı pazar gününün hakkından geldim.

Öğleden sonra vaktimin bir bölümünü oraya buraya telefon etmekle geçirdim; bu arada bol bol soğuk şarap içiyor, ama formumu koruyordum, birinin bana inandığını görmek hoşuma gidiyordu, bu; o inanılmaz çek bir yana, tüm öteki şeyleri dışarıda bırakıyordu, kendi kendime diyordum ki size inanan, aynı zamanda çeki masanın üstüne bırakan bir kimse, GERÇEKTEN inanıyordur; kendime aynada bakarak kadeh tokuşturdum, eğer böyle devam edersen, dedim kendi kendime, kırkıncı doğum gününde bir yüzme havuzun da olur, yakında hesap pusulalarını yalnızca adının baş harflerini yazıp imzalarsın. Sonra, içki bardağım elimin erişeceği bir uzaklıktayken, birtakım hazırlıklar yaptım; son derecede keyifliydim, kendimi aldattığımı da kabul ediyorum, bu şarap bana su gibi hafif geliyordu, yanında tuzlu bir şeyler atıştırıyordum.

O matrak takım geldiğinde güçlükle ayakta duruyor, bereket versin öpmek için kızlara tutunabiliyordum. Ama genelde o kadar da fena idare etmiyordum, felaketin büyüklüğünü fark eden tek kişi Yan oldu. Bir elini omzuma koyup, kulağıma eğildi

– Sana ancak bir saat tanıyorum, dedi.
– Siktir ulan, dedim.

Bir saat sonra hâlâ oradaydım, karton tabakları odada sağa sola savuruyordum, en çok bağıran da bendim.

Gecenin ortasında şiddetli bir rüzgâr çıktı, en güçlüleri hâlâ ayaktaydı, ben tanımadığım bir kızın yanında yere oturmuştum, bir süredir bana askıntı olmasını bekliyordum. Kitaplarımı sevdiğini

öne sürmüştü, bunun üzerine tam olarak ne beklediğini kendi kendime soruyordum: Müzik kulaklarımı patlatıyordu, mutfaktan kahkahaların geldiği duyuluyordu. Duvara dayanarak ve sağa sola gülücükler yollayarak iyi kötü ayağa kalkıp çıkışa doğru yöneldim.

Rüzgâr yüz yirmi ya da yüz otuz kilometre hızla esiyordu, tam bana göreydi, kasırga beynimi temizleyecek, ben de biraz sonra dönüp o kızla ilgilenecektim. Ellerimi ceplerime sokup rüzgâra doğru döndüm, sonsuz bir haz duyarak yüzümü tokatlamasına izin verdim, sonra geriye çark edip yere yatay olarak kusmaya başladım, ayaklarımın dibine bir damla bile düşmedi.

Birkaç dakika iki büklüm kaldım; burnum yanıyordu, saçlarım yarı yarıya başımdan çekilip koparılmış gibiydi, gerçekten zil zurna sarhoştum. Evimde ışık görüyordum, pencerenin önünden gölgeler geçiyordu, içeride konuşan, eğlenen, birlikte olmaktan biraz sevinç duyan insanlar vardı ve ben rüzgârda, geceleyin dışarıya çıkmanın yolunu bulmuştum, ama yine de onlardan güçlü değildim; onların tüm yaptıklarına benim de gereksinimim vardı, ama ben o kadar budalayım ki; bir saniye çok şiddetli bir acı hissettim, bacaklarınızda hal bırakmayan, kollarınızı büken türden gülünç bir acıydı; tam da rüzgâra karşı biraz daha çıkardım, gözlerim yaşla doluydu, rüzgâr bile inliyordu.

Bir gazete gelip bacaklarıma vurdu, şu ana başlığı okudum:

ROCK'N'ROLL ÖLDÜ

Kendimi övmeden söyleyeyim, ben de pek matah değildim, kendimi korkunç derecede zayıf hissediyordum, toparlanıncaya kadar epey zamanım geçti.

Rüzgâr biraz dindi, içeriye girmeye karar verdim. Kapıyı çaldım, o kız gelip açtı. Güzel değildi, ama oldukça hoş bir neo-beat yanı vardı, yirmi yaşındayken bu kızlara deli oluyordum.

– Oh, dedi, rüzgârdan mı bilmiyorum, ama yüzün bir tuhaf.

– Önemli bir şey değil, dedim, tıraş olmadım da ondan. Beni yorgun gösteriyor.

Başıma gelecek en iyi şeyin, kendimi çok yalnız hissetmemek için, bu toplantı sona erinceye kadar, yatağımda yanımda olacak ve ışığı söndürecek birine takılmam olacağını iyi bilerek içeriye gir-

dim. Kız yeniden ötekilerin yanına gidecek yerde, kapının yanında, ellerini poposunun gerisinde kıstırmış durumda, duvara dayanmıştı. Çok az ışık vardı, küçük bir çaba harcayıp, hemen anladım ki bu iş ya şimdi olurdu ya da hiç olmazdı.

Ona yapıştım, bir elimle bacaklarının arasını karıştırdım, ağzını aradım, ancak beni hemen itti, az kalsın dengemi kaybediyordum.

– Allah kahretsin, her şeyi rahatça yapabileceğini mi sanıyorsun?

Aklımı başıma toparlamakta güçlük çekiyordum. Ceplerimde sigara aradım, bir tane bulup yaktım, dumanın tavana yayılışını izledim.

– Yapıtı sevdiğine göre, yazarı için de acaba bir şey yapabilir miydin diye merak ettim... dedim.

– Oh, yeter, hiçbir ilgisi yok!

– Nasıl hiç ilgisi yok? Şaka mı ediyorsun... Bu Allah'ın cezası romanlar olmasaydı, sanıyor musun ki yaşamın bu noktaya gelecekti?...

– Bilmiyorum, ama bu davranış biçimin beni tiksindirdi.

– Beni bunun için bile isteye beklemediğine inandırmak mı istiyorsun? Paşa paşa yerine dönecek yerde neden orada kaldın? Kafanda ne var senin?...

– Bilmiyorum duydun mu, insanın canı birisiyle konuşmak isteyebilir, yalnızca konuşmak...

– AH, GÜLDÜRME BENİ!!

– Ama görüyorum ki bunu çakamayacak kadar çok içmişsin.

– Evet, tamam, sen benimle konuşmak istiyorsun, ben de seni düzmek istiyorum. Neden ikisini birlikte yapmayalım?...

Duvardan ayrıldı ve yanımdan geçerken yanıtını yapıştırdı:

– Ee, görüyorsun... Bu değiş tokuşta kazançlı çıkacağıma inanmıyorum.

Düşünmek üzere bir an girişte kaldım, ama başım dönüyordu, biraz hava alsam daha iyi ederim dedim kendi kendime, hele yapacak belli bir işim olmadığına göre. Kısacası, yeniden rüzgâra çıktım ve bir süre sonra kendimi daha iyi hissettim, alkolden uzaklaşmaya başlamalıydım. Sahile kadar bir tur attım, dalgalı denizi sey-

rettim, ama bunu sıkıcı bulup eve döndüm.

Mutfakta dört ya da beş kişi kalmıştı, pizzalarını bitirmelerine yardım ettim. Karşımda sakallı biri oturuyordu.

– Kuzum, dedi, tam olarak neyi kutlamak için buradayız?

– Önemli bir şey için değil, ahbap, biraz telif ücreti geldi de...

– Hay Allah, hiç olmazsa sen canını sıkmıyorsun.

– Öyle sanma, dostum, oh, SAKIN öyle sanma!

Öteki odada o kız arkadaşımı buldum yeniden. Bir köşede, halının kenarına oturmuştu.

– Kuzum, yanına oturabilir miyim? dedim.

– Nasıl istersen.

Ona yapışarak yanına oturdum. Beş dakika bekledim.

– Kuzum, başımı bacaklarının üstüne koyabilir miyim?

– Eğer hoşuna gidecekse...

Kadın bacağından yapılma yastığımın üstüne rahatça yerleşip orada biraz dinlendim. Batmaya bir türlü karar veremeyen torpillenmiş bir nesne gibi uzun süre böyle kaldım, o da kımıldamaya kalkışmadı, bir yerimi karıncalandırmadı, hatta belli bir süre sonra saçlarımı okşadı. Bence istediğine kavuşmuştu, yani başımla oynuyordu, başka şeyimle ilgilenmeden.

– Kuzum, dedim, giderken şu başı çok yavaşça yere koymayı unutma.

Ertesi sabah uyandığımda yapayalnızdım. Vakit öğleden sonra bir olmalıydı, karmakarışık, korkunç bir yerdeydim. Mutfağa gidip iki aspirin aldım. Hava açıktı, ama çevremde tüm bu karışıklığı görmek başımı daha beter ağrıtıyordu, bu budalalardan biri yığınla karton tabak dağıtmış, bunlar da bir sürü koskocaman konfeti gibi odada yere saçılmışlardı. Esneyerek masanın bir köşesine oturdum, etrafı derleyip toplamak saatlerimi alacaktı, kendimi şimdiden bezmiş gibi hissediyordum, bu durumdan kurtulmam için bir mucize gerekliydi

Bir kahve içip hemen mağazaya telefon ettim. Bob annesini aramaya gitti, bundan yararlanıp tırnaklarımı törpüledim, gömlek değiştirdim, kadının mağazanın dip tarafından göbeğini tutarak koşup

gelişi gözümün önüne geliyordu.

– Alo, dedi.

– Benim, özür dilerim, hastalandım. Ancak ayakta durabiliyorum.

– Umarım ciddi bir şey değildir?

– Sanmıyorum. Ama ne olursa olsun, ateşim 39'un altına iner inmez, işe yeniden başlarım. Telaşlanmayın.

– Beni haberdar edin, oğlum.

– Evet, elbette, size bu sabah telefon etmek istiyordum, ama çok halsizdim.

– Kaygılanmayın. Kendinizi bırakmayın.

– Ben de başka bir şey yapmıyorum.

Telefonu kapadım, çevreme baktığımda mucizenin gerçekleşmediğini gördüm, ben telefon ederken küçük cücelerin gelip ev işi görmediklerini saptayabildim. Bununla birlikte, yazı makinemin üstüne konmuş tabakları kaldırdım, kırıntıları düşürmek için makinemi silkeledim, insanların hiçbir şeye saygı göstermediklerini çoktandır fark etmiştim, şaşırmadım.

Ama bundan sonra başka bir şey yapamadım. Bir odadan öteki odaya gidip dolaşarak ortalığı toplamanın mantıklı bir yolunu bulmaya çalıştım;her şey o kadar birbirinin içine girmişti ki kafam karışıyordu. Yaşamım da buna benziyordu, her şey aralarında açıkça bir bağ olmaksızın üst üste yığılmış gibi görünüyordu, oysa gerçekte her şey birbirini tutuyordu, şu farkla ki ömrümde ev işi yapmam gerekmemişti, her şeyin öylece kalmasını yeğliyordum.

Bir süre geçince doğru çözümü bulduğumu düşündüm, kendi kendime, bu işi basitleştirmek gerekir dedim, gidip mutfakta iki ya da üç büyük torba bulur, HER ŞEYİ içine doldurursun. Bıçakları ve çatalları da mı? Evet, işi, içinden çıkılamaz hale sokmaya çalışma, sen bunun üstesinden gelirsin, önüne bir önlük takıp, kolların köpüklerin içine dalmış durumda, saçının bir tutamı da durmadan gözlerinin üstüne düşe düşe bir saat geçireceğini söyleme bana, unutma ki senin bir okur kitlen var, budala.

Mutfağa kadar koşarak gittim, ama bu güçlü plan bayağı budalaca suya düştü. Bugün çöp sepeti olarak kullanılan torbaları biten,

bunlardan yoksun olan bir kimse, ev kendi kendine gitgide dolduğundan, o pis şeyler de ışık hızıyla yavruladıklarından, kritik bir durumda kalır. Neyse, her şey gerçekten kötü görünüyordu; karnım acıkmış mıydı ya da susamış mıydım, bilmem olanaksızdı; hiçbir şey yapmıyordum, hiçbir şey hissetmiyordum, belki insanların kuru yaprakları toplamak için kullandıkları o sivri nesnelerden bir tane uydurup birkaç tabağı delmem gerekiyordu?

Tıkalı evyenin üstüne eğilmiş, bir çatalın ucuyla bazı şeyleri çekmek üzereydim ki kapı çalındı. Çatalı bırakıp kapıyı açtım. Gelen Cécilia'ydı. Bu gelişin beni hiç etkilemediğini fark edince sevindim. İçeriye aldım, formunda görünüyordu.

Islık çalarak çevresine baktı:

– Hey... İnsan kendini mağarada sanacak!

– Evet, tam da ortalığı toplamak üzereydim. Yeni kalktım.

– Davet iyi geçti mi bari?

– Çok iyi geçti. Dünyanın görünümünü değiştirmedik.

– Ee, kuşkusuz bir sürü insanı davet etmiştin?

– Evet, genelde, her zamanki kişilerdi.

Bir an sessiz kaldı, her yanının titrediğini fark ettim. Ama bu kızla aramda her şeyin şimdi yıpranmış olduğunu biliyordum.

– Söyle bakalım, dedim, hangi rüzgâr attı?

Yumruklarını kalçalarının üstüne bastırıp bana çok dikkatle baktı. Gözleri Noel bezekleri gibi parlıyordu.

– Peki, neden beni davet etmediğini öğrenebilir miyim? diye sordu.

– Elbette... Adın neydi senin ha?

Rengi değişti, sonra çantasını masanın üstüne gürültüyle çarptı ve pencereye doğru döndü. Çantanın üstünde bir leke oluştuğunu gördüm.

– Galiba bir şeyi kırdın, dedim.

– Allah kahretsin be, bana karşı neyin var senin?

– Dinle, dedim, işim var şimdi. Lütfen. Başka bir gün görüşürüz...

Ansızın dönüp yüzüme baktı. Kızı bu sırada çekici, hiç de çekici bulmadım desem yalan söylemiş olurum, ama onu uzakta tutmak

daha da iyiydi, bunu yapmaya kesinlikle hazırdım. Ara sıra çok huysuz oluyorum.

Herhalde bir kadın katili gibi gülümsüyordum ki yüzüme saldırmak için kendini zor tuttu. Masanın üstünden bir kolunu uzattı, bir parmağını bana doğru yöneltti, ama hiçbir ses ağzından çıkmak istemiyordu. Ev sımsıcaktı, mavi parıltılar içindeydi, buna bayılıyordum, bu demekti ki her zaman bir kadınla yapılacak iyi bir şey vardı; yolumda artık bir tek kadın kalmadığı gün bir kulağımdan öteki kulağıma boğazımı keseceğimi sanıyorum. Cécilia'yı alacakaranlıkta başında bir altın telle görüyordum, ama bu beni titretmedi, hatta bu sırada boşalan sinirlerimi yeniden doldurmak üzere olduğumu söyleyeceğim, odada dolaşan tüm enerjiyi içime çekiyordum. Sanıyorum bunun farkına vardı, numarasını değiştirmenin bir yolunu bulmak için çabucak bir şey düşünmüş olmalıydı. En iyi manevra, karşısındakini kendi alanına götürmek olduğundan, beni bir maratona sürüklemeye çalıştı.

– Bir şey söyle bakalım, dedi, sorun nedir, bunu bana söylemediğin sürece buradan gitmeyeceğim!

Genelde, kadınlar mesafeyi biz erkeklerden daha iyi korurlar, soluklarını tutmayı bilirler; daha önce, bir kadının yatağında sıçrayarak kalkıp kendimi yara bere içinde hissettiğim oldu. İnsanı çok yoran çevremdeki tüm bu karışıklığa baktım, azalmak üzere olan paramı düşündüm, romanımı düşündüm, kendimi düşündüm ve iki elimi masanın üstüne dayadım.

– Pekâlâ, çok iyi, dedim. Benim de tüm istediğim buydu!!

Romanımın müsveddelerini, çek karnemi, yazı makinemi ve birkaç giysiyi almam ancak on saniye sürdü, dahice bir düşünce gelmişti aklıma, neden bunu daha önce düşünmedim diye kendi kendime sordum.

– Hay Allah, ne oluyor sana be? dedi.

Çıkarken sayacı kapamayı unutma, dedim.

Kapıda beni güneş ışığı karşıladı, arabaya kadar yol açtı, bu hayra alametti. Görünürde hiç kimse yoktu. Jaguar'a atlayıp bir füze gibi kalktım.

Romanımın müsveddeleri yanımdaki koltukta rüzgârdan şaklıyordu, zahmete değen tek şeydi, belki tümüyle gerçek olan tek şeydi.

23 Akşamüstü otelin yanında arabamı park ettikten sonra gidip resepsiyona başvurdum. Görevli beni tanıdı.

– Aynı odada kalmayı yeğlerim, dedim.

– Bakın, dedi, ilk geldiğinizde karşılaştığımız sorunlarla yine karşılaşmazsak elbette seviniriz..

– Sorun olmayacak, dedim. Peşin ödeyebilirim.

– Bu bana daha uygun gibi görünüyor, dedi.

Bunun üzerine, bir çek imzaladım, adam hoşnut bir tavırla bana anahtarları uzattı.

Bir zamanlar, bu otelde sekiz ya da dokuz ay kalmıştım; doklarda çalışıyordum, ilk romanımı burada yazmıştım. İnsanın resepsiyonun önünden geçmekten kaçınmak için, tehlike sırasında çıkılacak kapıyı aramak zorunda kaldığı güç anlar vardır, işte ben böyle anlar yaşamıştım, o yıl biraz kötü bir dönem geçirmiş, ama paçayı kurtarmıştım.

– Size yolu göstermiyorum, dedi adam.

– Bu kez kahvaltımı odamda yapacağım, dedim.

– Oh... Anlaşılan köprülerin altından çok sular geçti.

Hiçbir yanıt vermedim bu salağa, sekizinci kata kadar asansörle çıkıp odamı buldum. Bu bende bir etki uyandırdı, üstelik hiçbir şey değişmemişti, sabunluk hâlâ kırıktı ve pencereyi açmak için deli gibi asılmak gerekiyordu. Bir yangın merdiveni tam da odanın önünden geçiyordu, geceleyin ay ışığı üstüne vurduğunda yatağımdan bunu seyrederek saatlerce öyle kalabiliyordum, başka seçenek yoktu.

Akşam oluyordu, eşyalarımı bir köşeye koydum ve gidip duş yaptım. Sonra, soyunarak yatağın üstüne çırılçıplak uzandım; hava

güzeldi, ne yazık ki ay yoktu, dışarısı ruhsuz, kara bir gölgeden başka bir şey değildi; yazık, mutlu olmam için bir şeyim eksikti. Sizi uyanık tutan ve kamçılayan o nesnelerden bir tane yuttum, bir sıçrayışta ayağa kalktım, masayı pencerenin önüne çektim, müsveddelerimi alıp ilk sayfayı okumaya başladım.

Sabahın ikisine ya da üçüne doğru dişlerimin takırdadığını fark edip pencereyi kapattım. Sokağa, aşağıya bir göz attım, neon lambaları renkli bir ırmak izlenimi veriyor, arabalar da gümüş rengi torpilbalıkları gibi ortaya sokuluyorlardı. Pek sevmediğim halde, biraz değişik görünüm seyretmek iyi geliyordu bana. Aralarından hiç sokak geçmeyen birçok ev topluluğuna yüksekten bakıyor, bunları görmekten bile tiksiniyordum; karşıdaki binada oturan insanların ter kokusunu neredeyse duyabiliyordum, çok yakındaymış gibi geliyorlardı bana, öte yandan bir kentte insanın canını sıkan şey, bir arada çok fazla insan bulunmasıydı. Ama ne yapmaya geldiğime bakılırsa, durum çok iyiydi, rengi atmış bir örtüye sarınıp, gün doğuncaya kadar, bir sözcüğü değiştirerek, bir virgülü başka yere alarak, gözlerimi kırpıştırarak yeniden çalışmaya koyuldum.

Mağazalar açılır açılmaz biraz alışveriş yapmak üzere aşağıya indim. Gözlerim kızarmıştı, canım hiç uyumak istemese de, kendimi yorgun hissediyordum. Sokaklarda, mağazalarda, arabalarda, evlerde insanlar vardı, bu biraz unutmuş olduğum bir şeydi, yüz binlerce insan aynı zamanda uyanıyordu, ben artık bunu yaşamak istemiyordum. Mahalledeki bir kahveye girip çenelerimi zar zor açarak iki kahve içtim, dışarıya çıktığımda gökyüzü bembeyazdı.

Gerekli birkaç şey, ayrıca sigara ve bira alıp otele döndüm. Salonda kahvaltı eden insanlara bakarak asansörün önünde kazık gibi dikilip bekledim; genellikle neşeli tipler değildi bunlar, tümü de bir şey düşünüyor gibi görünüyordu, burası gerçekten rahatça çalışmak için ideal bir yerdi.

Sabahtan öğlene kadar içeride kapalı kaldım, kısa bir süre yağmur yağdı, hemen sonra self servis yapılan bir lokantada bir şeyler atıştırmak üzere aşağıya indim. Vakit bulunca yeniden romanımı ele aldım, müsveddeleri okumayı akşam saat sekize doğru bitirdim. Adamakıllı yorgun düşmüştüm. Kâğıtları yeniden sıraya koyup ya-

tağa daldım. Bu noktaya gelmekten hoşnuttum.

Ertesi sabah, pencerenin önüne oturdum, makineyi de masanın üstüne koyup işe sıkı başladım. Ben çok tutulan bir yazar değildim, hiçbir akıma da bağlı değildim, savunacak özel bir düşüncem de yoktu; bu bana oldukça özgürlük sağlıyordu, kendimi kaptırıp biraz haz arayabilirdim, biraz duyarlı noktalara parmak basabilirdim, ama ufukta böyle tek bir budala bile yoktu. Bu çılgın bir koşuya benziyordu, ne var ki nereye gittiğimi bilmiyordum.

Gerçekten dinginlik içindeydim, gündüzleri otel sessizdi. Bu oda kadar da bıktırıcı bir yer görmemiştim, ama zihninizi rahat bırakmak, size vakti unutturmak gibi bir avantajı da vardı, üstelik fiyatı da uygundu, örtüler haftada iki kez değiştiriliyordu. Birinin yatağımla ilgilenip de yastıkları güneşte silkelediğini seyretmeye bayılırım, otellerde sevdiğim bir şeydir bu; geceleyin pencereden uçabileceğinizi sanırsınız ya da başınıza bir şey gelecekmiş gibi bir duyguya kapılırsınız. Habire kalkarak işemeye gidiyordum; bir süre sonra adamın biri yandaki odaya girdi ve radyonun sesini sonuna kadar açtı. Duvara birkaç tekme indirmek zorunda kalıp, aklımı yeniden toparladım. Her ne pahasına olursa olsun bu bölümü bitirmek istiyordum; sonra biraz dinlenecektim, sözcükleri teker teker çekip çıkarmam gerekse bile.

Bu çalışma gece geç saatlere kadar sürdü. Kapıya vurulduğunu belli belirsiz bir şekilde duydum; açıldığı sırada dönüp baktım. Sırtında gecelik, kırk yaşlarında, saçları gözlerinin üstüne düşmüş bir sarışındı.

– Hey, baksanıza, elektrikli makineniz yüzünden uyuyamıyorum.

– Saat kaç? diye sordum.

– Pekâlâ, tamam, boş verin, nasıl olsa uyuyamıyordum. Bir uyku ilacı biliyor musunuz? Sanıyorum neredeyse her şeyi denedim.

Odanın içinden geçip pencereye yaklaştı.

– Benim pencerem avluya bakıyor, dedi. Pek iç açıcı değil.

– Bir bira ister misiniz?

– Memnuniyetle, ama sırası gelmişken sorayım, tam olarak ne yapıyorsunuz?

– Bir kitap yazıyorum.

Gözlerini faltaşı gibi açtı.

– Doğru değil bu... dedi.

– Yemin ederim.

– Hay Allah, olağanüstü bir şey... Ne yani, bir öyküsü ve kahramanları olan bir kitap, gerçek bir kitap ha???

– Evet, tam üstüne bastınız...

Elinde bira kutusu, yatağın bir köşesine oturdu, gülümseyerek tavana baktı:

– Vallahi... Beni nasıl etkilediğini size anlatamam, ama olağanüstü buluyorum bunu!

– Söylediğiniz çok sevindirdi beni. Gerçekten.

– Sanırım yazdığınız gerçekten hoşuma gidecek bir şeydir, sanıyorum ben de kitap yazmaya bayılırdım.

– Bu iyi bir başlangıç.

– Benimle alay ediyorsunuz.

– Çok ciddiyim, tutku her şeyi ortaya döker.

Biralarımızdan birer yudum içtik, sonra o, yatağın üstünde kendini geriye kaydırdı, ama bacaklarını açık bırakmamış, yalnızca dinlenmek için yapmıştı; bu hareketi kolayca anladım, kendimi masanın altına doğru saldım.

– Yarın yine yorgunluktan biteceğim, yine aynı şeye katlanacağım, dedi.

– Çok ağır bir iş değil mi? diye sordum.

– Hayır, yakında, self servis yapılan bir lokantada çalışıyorum. Kendimi fazla yormuyorum, ama güç olan, bütün gün ayak bileklerinizi şişmiş durumda ayakta durmanız ve yemek kokularını solumanız.

– Hay Allah, gözümün önüne getiriyorum bunu.

– Evet, ama böyle devam ederse, işin içinden çıkamayacağım. Bu civarda bir daire alacak kadar para bile biriktiremiyorum. Bir daire bulsam sanıyorum rahat edeceğim. Belki normal bir şekilde uyuyabilirim.

– Yalnız mısınız? diye sordum.

– Evet, dulum, çocuğum yok. Şanslı olduğumdan emin değilim,

ama halimden de şikâyet etmiyorum, bir adamla birkaç yıl çok mutlu oldum, sanıyorum payımı aldım.

Saçlarını geriye çekerek gülmeye başladı.

– Belki bu yüzden artık uyuyamıyorum, dedi. Belki de artık buna gereksinimim yok...

– Gerçekten moralin çok yüksek, dedim. Seni tanıdığıma memnun oldum.

– Emin olma. İsteseydim seni ağlatabilirdim. Sana uçup giden o güzel aşkımdan saatlerce söz edebilirdim, seni sandalyene çivilerdim.

– Bir bira daha ister misin? Başka şeyim yok.

– Teşekkür ederim, ama gidip uyumayı deneyeceğim. Senin üzerinde iyi bir izlenim bırakmaya çalışacağım.

Kalkıp bir elini omzuma koydu ve üstümden eğilip makinede takılı kâğıda bir göz attı.

– Umarım iyi bir şey yazıyorsundur, dedi. Umarım büyük bir yazarsındır.

– Bu sayfalardan yalnızca birini beğeniyorsan, büyük bir yazarım demektir.

– Hayır, benimle alay ediyorsun, ben bu işten bir şey anlamam...

– Kimsenin bir şey anladığı yok.

Rastgele bir sayfayı eline aldı, yeniden yatağın üstüne oturdu. Ben ayağa kalktım. Pencerenin kenarına gidip keçe kalemimi emmeye başladım; uzakta cankurtaranların, itfaiye ya da polis arabalarının sirenleri duyuluyordu, bu sesler hiçbir zaman kesilmezdi, buna alışmak için kulaklarınızın bok dolu olması gerekirdi.

– Gerisini görebilir miyim?

Son sayfaları verdim, bu da yine biraz zaman aldı, bu arada ben de bir iki birayı rahatça devirecek vakit buldum. Sonra kâğıtları gülümseyerek bana uzattı.

– Sanıyorum gidip yatacağım, dedi. Ama sen devam edebilirsin, bu beni rahatsız etmez.

– Teşekkür ederim, dedim. İstediğin zaman uğra.

Neredeyse bir hafta dışarıya çıkmadım, bu zorlanma bedava değildi, epeyce sayfa yazmıştım, tomar artık ele gelmeye başlamıştı, biraz ağırdı da. Bunun dışında, büyük soru şuradaydı: Formunun doruğunda olan otuz dört yaşında bir insanı günlerce, ayrıca gecelerin büyük bir bölümünde, bir sandalyeye çivili kalmaya ne itebilirdi?

Hayır, aptallık demek açıklama olmazdı, gerçekte doğru yanıt şuydu: "Bir insanı yazmaya iten şey, yazmamanın daha da korkunç bir şey olmasıdır." Kafamda böyle düşünceler varken nasıl hep gülümseyebilirdim, bununla birlikte moralim çok iyiydi. Günler güzel geçiyordu, belki de bir pastırma yazı yaşayabilecektik, bu da romanım açısından iyi bir haberdi. Yakında sonuna geleceğimi hissediyordum, tüm güçlükler azalıyordu ve kendimi gevşetebilirdim, üslubum daha akıcı oluyordu; başlangıçta sıkı tutup sonra koyvermekte toplanan o eski iyi yöntemden yanayım, en doğal olan yöntem budur.

İşime yeniden dalmak için kendime bir günlük dinlenme verdim, kahvemi yatağımda içtim, sonra tıraş oldum. Dışarıya çıkmadan önce müsveddelerimi lavabonun altına gizledim. Onları her zaman gizlemişimdir; doğrusu, hiçbir zaman ilgisiz bir insan olmadım, bu benim için bir şey ifade ediyordu, alaya alınmanın anasını satayım.

Yemek yemek üzere o kadın arkadaşımın çalıştığı self servis yapılan lokantaya gittim, ona ancak bir göz kırpabildim, çünkü lokanta tıka basa müşteri doluydu, evet, bu insanlar yalnızca ayağa kalkmıyordu, aynı zamanda yemek de yiyor, çalışıyordu ve bu böyle sürüp gidiyordu; çok ince bir şey, tüm bir uygarlığın vardığı nokta söz konusuydu burada; gerilemenin anasını satayım.

Dışarıya çıkarken, rüzgâr olduğu için montumun yakasını kaldırdım, ama gökyüzü yine de masmaviydi. Biraz avarelik edeyim diye gidip bildiğim yerlerde bir tur attım, sonra Stallone'nin filmi *Rambo*'ya gittim, süper bir film, avangard'ın anasını satayım.

Kendimi yeniden dışarıda bulduğumda gökyüzü sarı-pembe renkteydi, insanlar gece bastırmadan evlerine dönmek için acele ediyorlardı, bu da kötü bir ortam yaratıyordu. Ertesi sabah formum-

da olayım diye gidip erken yatmaya karar verip döndüm. Bu pek iç açıcı bir program değildi, ama artık burada kimseyi tanımıyordum, öğleden sonra da bir hayli yürümüştüm. Otelin holüne girerken o kadın arkadaşımla karşılaştım, paydos etmişti.

– Kız kardeşime yemeğe gideceğim, dedi. Yalnızsan, seni de götüreyim.

– Yalnızım, dedim.

Kız kardeşi fena değildi, ama ben bütün gece boyunca paçayı herifine kaptırdım, beni bir an bile bırakmadı, romantik tarzda kesilmiş saçları ve iskele hamalı tarzı, baklava biçiminde örgülü kazağı ile sarışın bir çocuktu.

– Hey, dostum, dedi, bırakalım hatunları mutfakla ilgilensinler, biz de birer içki alıp biraz folksong dinleyelim. Aklına gelebilecek tüm folksong plakları var bende, dostum.

– Deme... dedim.

Adam ayrıca tenis dersleri, gitar dersleri, resim dersleri alıyormuş; neredeyse her tür ders alıyordu, çok ilginçti, gülmek mi yoksa ağlamak mı gerekirdi, bilmiyordum, yüzümü içki bardağımın arkasına gizleyip esniyordum.

Yemeğin sonuna doğru son darbeyi yedim, çünkü ne yazık ki bizim sarışın ona benim bir roman yazmakta olduğumu söyledi.

– Oo, dedi adam, vallahi, ben de, doğrusu, yakında bir roman yazacağım. Tüm öykü kafamda, dostum, hem de en ince ayrıntılarına kadar...

– Peki öyleyse, ne bekliyorsun? dedim.

– Ne dedin?

– Evet, bunu sana Tanrı mı gönderecek sanıyorsun?

Budalaca dalga geçip çabucak konuyu değiştirdi, bir süre önce bir bedensel anlatım kursuna yazıldığını söyledi.

Dönüşte, beni o kadar yormuştu ki bir taksiye binmeyi önerdim. Bir durağın önünde birer sigara içtik; gece serindi, etraf da oldukça ıssızdı. Tek sözcük söylemeden kısa bir süre bekledik, ellerim ceplerimde, sigaranın filtreli ucunu dişerimin arasına sıkıştırmış, olduğum yerde sallanıyor, bir şey düşünmemeye çalışıyordum.

Bir taksi geldi, şoföre doğru eğilerek adresi verip arka kapıyı tuttum, içerden kilitliydi, biraz çekiştirdim.

– Tamam, tamam...Yorulmayın, dedi şoför.

– Dolaşmak mı gerek? diye sordum.

– Hayır, dolaşmaya değmez.

– Hey, ne oluyor sana?

– Hiçbir şey, yalnızca orası yolumun üstünde değil.

– Evet, tahmin ediyorum, ama siz tramvay sürmüyorsunuz şu sırada.

– Ben istediğimi yaparım. Hem sen genç görünüyorsun. Biraz yürüyüver.

Kapının kolu hâlâ elimdeydi, içimden dedim ki, arkadaşım, senin bu enayi taksinin arkasına oturduğumda, otele varmadan önce beni kapı dışarı edebileceğini sanıyorsan; şaşarım, ancak beni otele bıraktıktan sonra yeni müşteri alabilirsin. Kapıyı kilitleme düğmesinin yerini saptamıştım. Kilidi açmak için bir elimi şoför mahallinin camından sokmam yeterliydi; adam ne olduğunu anlayacak vakit bulamadan, dikiz aynasında, beni arka kanapeye rahatça oturmuş durumda, kendisine gülerken görecekti.

Dolayısıyla kolumu arabanın içine daldırdım, ama aynı anda adamın yanında bir örtünün korkunç bir hırlamayla havaya kalktığını gördüm. Kolumu yıldırım hızıyla geri çektim.

Herif, bacaklarının arasında duran köpeğin başını okşadı; en azından iki metre geriye sıçramıştım ve bunun gerçekten hoşuna gittiğini sanıyorum. Bana gülerek bakıyordu.

– Kendini herkesten akıllı mı sanıyorsun? dedi.

– Haydi siktir git be, dedim.

– Anamı belleyebileceğini sandın, ama gücün yetmez buna, küçük. Bu araba gerçek bir kaledir... Ona kimse saldıramaz, kimi istersem onu bindiririm.

– Önemli olan bunu denemiş olmak, dedim.

– Gerçekten öyle mi sanıyorsun?

– Hayır, elbette.

Hareket etti, arka lambalarının sokakta sessizce gözden kaybo-

luşunu seyrettim. Bir dinlenme gününe yaraşır en iyi şey değildi bu yaşanmış olay.

Romanımı bitirmem için daha sekiz gün gerekti, kuşkusuz bir dakika fazla dayanamazdım, ellerimde titremelerle, bira, heyecan, kahveler, daha bileyim nelerle pes edecek duruma geldim. Son sayfa en iyi sayfaydı, olağanüstü bir arılıktaydı, koyduğum son nokta da dünyanın uç noktasına benziyordu, makinemim başında kımıldamadan birkaç saat daha kaldım, sonra yatmaya gittim.

Ayrılmadan önce, veda etmek için kadın arkadaşıma uğradım. Kapısını çaldım. Başında beyaz bir havlu, sırtında bornoz, gelip açtı.

– Saçlarını mı yıkıyordun?... dedim.

– Oh, evet... Gir, otur.

– Sana veda etmeye geldim, dedim. Romanımı bitirdim.

Başından havluyu çekip alarak ellerini sildi. Arkaya çekilmiş saçlarıyla daha genç görünüyordu.

– Oh, tüh be, çok aptalca bir şey, içecek bir tek şeyim bile yok...

– Ziyanı yok, dedim.

Ben başka yere bakarken o, ellerini ovuşturmaya devam ediyordu.

– Hay Allah, sanıyorum kibar bir komşumu kaybedeceğim, dedi.

– Benim odama geçmeyi denemelisin, manzarası daha güzel.

– Vallahi, doğru, haklısın.

Kulağına kaçmış olan suyu boşaltmak için başını yana eğdi, ben de yatağın üstünde yığılı tüm eşyalara baktım.

– Bunlara çok dikkat etme. Karmakarışık durumdayım.

– Seni bir gün süper bir dairede görmek isterim, dedim.

Antrenmandan gelen biri gibi havluyu boynuna sardı ve kapıya hafifçe bir yumruk attı. Gülümsedi.

– Evet, çiçekli perdeleri olacak bir dairede. Ve de üç metre elli santimlik pencere boşlukları olacak bir dairede.

– Senin için kaygılanmıyorum, dedim.

Başını öne eğdi ve havluyu çekip yeniden ellerini sildi.

– Allah kahretsin, bugün yine geç kaldım. Saç kurutma makinem bozuk. Böyle şeyler oluyor işte.

Birkaç saniye sessiz kaldık, sonra bana baktı.

– Beni nasıl etkiliyor bu, biliyor musun?... Bende nasıl bir etki yaptığını bilmiyorsun değil mi? Bak, beni bir kafesin içine hapsedip unutmuşlar sanıyorum. Ama kabahat sende değil, diye ekledi. Bu sabah sanki her şey ters gidiyor.

Yandaki odada bir adam elektrikli tıraş makinesini çalıştırdı, makine ötmeye başladı.

– Pekâlâ, dedim, ne yapıyoruz, kucaklaşıyor muyuz?...

Kabul etti.

24

– TÜH BE, dedim, PEKİ BURASI SENCE GÜZEL BİR YER DEĞİL Mİ HA??!!... DAHA NE İSTİYORSUN??!!...

Rehber baştan beri benden hoşlanmamıştı, beni açlıktan öldürmeye çalışıyordu. Sabahın beşinden bu yana yürüyorduk, midemde yalnızca bir kahve, iki de bira vardı. Öğleye doğru, bazı mantıklı önerilerde bulunmaya başlamıştım, ama adam her defasında başını sallıyor, hayır, beni izleyin, diyordu, durmak için gerçekten güzel bir yer seçeceğiz, bu iki günün güzel geçmesi gerek. Arkadan gelen tüm o salak takımı çok sevinmişti.

Bu kez bir tür düzlüğe gelmiştik, kırmızı yapraklardan oluşan bir halı seriliydi yerde ve vadiyi görüyorduk. Rehber durdu, benim çantamı çoktan yere attığımı ve gözlüklü şişko bir adamın sinirlenmiş olduğunu görünce başını salladı.

– Pekâlâ, dedi, ama çok kalmayacağız. Gece olmadan o dağcı barınağına varmamız gerek.

Ben Lucie'nin yanında kuru otların üstüne yığıldım. Lucie tam formunda gibi görünüyordu. Güneş yavaş yavaş gökyüzünde yükselince hepimiz çabucak tişörtler içinde bulduk kendimizi; gözlerimi Lucie'nin göğüslerinden güçlükle ayırabiliyordum; üç gündür

peşindeydim. Boş boş bakıyormuşum gibi yaparak bacaklarının arasına bir göz attım, bu beni fena halde etkiledi, şortu ona göre çok küçüktü, bir budalalık yapmamak için dişlerimi sıktım, jambonlu sandviçler hazırlayarak bu halin geçmesini bekledim.

– Ee, hoşuna gidiyor mu? Memnun musun?... diye sordu.

– Şahane, dedim. Kendimi yeniden doğmuş gibi hissediyorum.

– Bugünün erkekleri Doğa'dan o kadar uzaklar ki, dedi.

– Bu ürpertiyor beni.

Son sevişmem bana çok uzakta kalmış bir şey gibi geliyordu. Kalktığım saatte üç gündür plajda eşofmanla koşan bu kızı fark etmiştim, oturup onu seyrediyordum. İç çekerek mastürbasyon yapıyordum, gündüzler de iç karartıcı bir şekilde geçiyordu, ben de zamanımı romanımı temize çekmekle geçiriyordum; plajda koşan bu kızın görüntüsü de hemen her yerde beni izliyor, bu durum saplantıya dönüşüyordu. Bir sabah ona elimle hafifçe bir işaret yapmıştım, gülümsemişti, birkaç gün sonra da gelip penceremin önünde durduğunda hava ve sporun yararları üstüne birkaç laf etmiştik.

Dağ gezisinden üç gün önce buz gibi dalgalara dalmak gibi çılgınca bir düşünce ortaya atmış, ama ben kaçmıştım. O açıkta kulaç atarken, ben de kollarımda eşofmanı, sahilde kalmıştım. Dönüp de kan kırmızısı renginde bikinisiyle kalçalarını sallayarak bana doğru geldiğinde, artık aynı adam değildim.

Ve ertesi gün, gülümseyerek onunla o korkunç, soğuk suya dalmıştım. Yarı yarıya aklımı kaçırmıştım, akşam da "Vücudunuzu ele alın" konulu bir konferasa birlikte gitmiştik. Konuşmalar sırasında fazla sigara içmemeye çalışmıştım.

Sonunda, dün, bana doğada bu iki günlük geziyi önermiş, ben de pek hevesli görünmüştüm. Ne olursa olsun, artık ondan bir adım bile ayrılamazdım. Attan düşüp de üzengilerle sürüklenmiş biri gibiydim.

Kendime limon sarısı renginde bir seyahat çantası almış, içine bira kutuları ve kuş tüyü ucuz bir uyku tulumu koymuştum. Uyku tulumunu yere serip üzerine uzandım. Ötekiler etrafımda atlayıp zıplıyor, kendilerine küçük yuvarlak ekmek dilimleri kesiyor, kay-

nak suyu içiyorlardı. Ama onlara katılamayacak, bir kuru yaprağın eşsiz güzelliği karşısında kendimden geçemeyecek kadar kafam meşguldü. Lucie güneşte saçlarını sallayıp duruyordu.

– Havanın bu kadar güzel olması inanılmaz bir şans! dedi.

– Evet, olağanüstü. Kendimi tutmasam, ötekileri bırakırdım. Günün geri kalan bölümünü temiz havayı soluyarak sırtüstü yatıp geçirir, açık havada uyurdum... Ne düşünüyorsun bu konuda?...

– Oh, hayır, dedi, gidip barınağı göreceksin, fantastik bir yer... Ama bunu hak etmek gerek. Yorgun değilsin, umarım?...

– Dalga mı geçiyorsun, bu gezi aksine beni forma soktu.

Anımsamıyorum şimdi, ama belki iki aydır bir kadına el sürmemiştim. Lucie'nin çok düz ve parlak bir cildi vardı, en azından, çok sağlıklı olduğu söylenebilirdi, bir maden suyu reklam filminde oynatılabilecek türden bir kızdı. Onu gözlerimle içiyor, hareketlerinin en küçüğünde bile cinsel bir uzantı buluyordum, kendisine kazara dokunacak olsam, bundan kendime pay çıkarıp sevincimden uçuyordum. Ama henüz belirli hiçbir şey denememiştim, tüm şansların benden yana olmasını istiyordum. Gerçekte, öyle coşkulu bir durumdaydım ki hakkımda ne düşündüğü konusunda kesin bir düşünceye varamıyordum. Şimdilik çok iyi arkadaşları oynuyorduk, bunun da ötesindeydik, ortak bir Doğa, Gerçek ve Güzel tutkusuyla coşmuş iki küçük melektik.

Tam yola çıkacaktık ki bir kadın yolculuk için ÖZEL OLARAK hazırladığı ballı pastalar dağıttı, Allah kahretsin, bal içinde yüzüyordu bunlar; güzel bir ekip oluşmuştu, herkes birbirinden hoşlanıyordu, ellerimi kirletmemek için pastayı bütünüyle ağzıma koydum. Bu derece can sıkıcı bir şeyi yapmak kolay olmamıştı; ağzım, dişlerimin arasına kadar pasta doluydu, kurtuluncaya kadar da epey zaman geçti. Herkes gözlerini gökyüzüne kaldırmış, duyduğu bu arı hazzın inceliğini yorumluyordu. Lucie'ye kibarca yanaştım.

– Kuzum, dedim, bir bıçağın var mı acaba?...

– Var, elbette...

– Kendime bir kürdan yontmam gerek.

– Ama ellerim kirli, dedi. Bak, al, cebimde...

Döndü, bıçağı gördüm. Sol kalçasının üstünde, oldukça aşağıda sallanıyordu. Ancak bu tür ayrıntılardan onun şort giymiş olduğunu fark edebilirdiniz. Aman Tanrım, diye düşündüm, elini içine daldırırsan, öldün demektir!

– Ne var? diye sordu. Görmedin mi?...

– Gördüm, gördüm, dedim.

– Öyleyse, haydi, alsana.

Bu rezil bıçağı almaya çalıştım, elim kalçası boyunca kaydı. Almayı uzattığımı hissedince, hafifçe sinirli bir hareket yaptı, o nesneyi cebinden çıkardığımda bana gülümseyerek baktı.

Eşyalarımı toplayıp sırtıma attım.

– Peki, Allah kahretsin be, dedim, o barınağa gidiyor muyuz?...

Yeniden yola koyulduk. Hava güzeldi. Ötekiler ikili ya da üçlü gruplar halinde ilerliyor, konuşuyorlardı, ama ben en geride kalanları uyarmak için geride kaldım, bayağı heyecanlıydım.

Romanımı bitirdiğimden bu yana ilk kez biraz yoğun bir şey duyuyordum, bu bana iyi geliyordu, hatta bunu çalıntı bir şey gibi görmüyordum. Böyle düşünülebilse de, bir romanı bitirmek bir kurtuluş değildir, benim için tersi söz konusuydu, kendimi işe yaramaz ve terk edilmiş biri gibi hissediyordum, daha çok da öfkeliydim. Lucie ile bu olaya biraz soluk almak için atılmıştım, en azından on beş gündür müsveddelerim üzerinde çalışıyordum ve hoş olmayan bir duygu içindeydim, sanki yapacak başka bir şey olmadığı için sevdiği kadının valizlerini hazırlamasına yardım eden ezik biriydim.

Güneş bir tepenin arkasında gözden kayboldu, bu, önce benim olmak üzere, herkesin pek hoşuna gitti, sarı ve titrek bir ışık kuru yaprakların altından geçip hoş bir toprak kokusu çıkarıyordu; Lucie tam da önümdeydi, bacaklarının birbirine sürtünüşünü seyrediyordum, elimde bir hançer olsa onu bir ağaç kütüğüne sapına kadar saplamak isterdim. Yürüyüş yorgunluğu beni enerjiyle dolduruyordu.

Akşam çökerken o dağcı barınağına vardık. Vallahi bayıldım buraya, gerçekten harika bir yerdi ve çok keyifliydim, en ufak bir

şeyi bile çok hoş buluyordum. Burada bir dağ akarsuyu ve odun ateşi yakmak için özel bir yeri de bulunan büyük bir kulübe vardı; en ince ayrıntılarına kadar her şey çok güzeldi, bir an ormanın çağrısını duyacağımı sandım .

Çantalarımızı kulübeye yerleştirdik, ben Lucie ile biraz geride kalmak için bir çözüm buldum, uyku tulumumun fermuarını kontrol ediyormuşum gibi yaptım. Bir gemici fenerinin ışığında kazak giyişini seyrettim. Sonra eğilip bükülerek şortunu çıkardı; işte bu sırada ölüyorum sandım, arkamda bir boz ayı belirse bile geriye dönüp bakmazdım; dünya yıkılmıştı, çiklet balonu gibi gergin ve ışıkta parlayan, küçük bir mavi ipek külotla yalnız kalmıştım.

Rehber başını kapının pervazından uzattı.

– Odun taşınacak! dedi.

– Geliyoruz, dedi Lucie.

Çarçabuk bir kot pantolon geçirdi ayağına, ben de uyku tulumumu bir vahşi gibi bir köşeye fırlattım.

– Haydi, gel... Elektrik fenerini al, dedi.

– Bir şey unuttuğumu biliyordum, dedim.

– Tamam, önemli değil, benimle birlikte gelirsin.

– Elbette, ama yine de, budalalık benimkisi.

Dışarıya çıktık, tüm o küçük grubun, ellerinde küçük fenerleri, sağa doğru uzaklaşmakta olduğunu gördüm; hava neredeyse tümden kararmıştı, gökyüzünde morumsu uzun bulutlar akıp gidiyorlardı. Lucie'yi sola doğru yönlendirdim.

– Her yeri tarayacaklar, dedim. Artık o tarafta şansımız yok.

– Evet, koskocaman bir ateş yakalım. Bayılırım buna.

Ağaçların altına biraz sokulduk, o kadar sinirliydim ki ortalığı iyi görmek için fenere gereksinimim yoktu; bu çok tuhaf bir haldi, ama beni kaygılandırmıyordu, avlanma bölgesinin üstünde uçan bir baykuş gibiydim.

– Işık tut bana, dedi, çalı çırpı toplayacağım.

Sesi beni sıçrattı. Feneri alıp üstüne tuttum, sessizlikten kurtulmak için ıslıkla *I'll Be Your Baby Tonight*'ı söylemeye başladım, ama kendimi gitgide şaşkın hissediyordum, boğazım kurumuştu. Birkaç kuru dalı kırdığı sırada ona yaklaştım, kokusunu aldığımda

durdum. Uçurumun kenarında duruyormuşum gibi bir izlenim içindeydim.

Kucağında kuru odun parçaları, bana dönüp gülümseyerek dikkatle uzun uzun yüzüme baktı:

– Ne oluyor? Nedir bu halin!

Kendimi bir dip dalgasıyla sürüklenmiş gibi hissettim, diz çöktüm.

– Oh Lucie, dedim. Allah kahretsin, Lucie...

Kollarımı vücudunun etrafında kilitledim, yüzümü bacaklarının arasına soktum. Kot pantolonun düğmeleri alnımı çiziyorlardı.

– Aman Allahım! dedi.

Bu sırada kucağındaki o çalı çırpı yığınını başıma boşalttı ve bir ağaca yaslandı. Yanaklarımı bacaklarına sürttüm.

– Oh, Allahım, Allahım... diyordum.

Ellerimi bütün hızıyla bacaklarının üstünde dolaştırıyor, kalçalarını tutuyordum, bir yangının ortasında dört dönen biri gibiydim.

– Çöz şunu, dedi. Kurtar beni şundan...

Başımı saçlarımdan yakalamış, bacaklarının arasında eziyordu. Kumaşın içinden deli edici bir koku yayılıyordu, yarı yarıya nakavt olmuştum. Yarı yarıya yalnızca. Tüm düğmeleri koparttım.

– Oh! Hava o kadar temiz ki... Bu gece beni çıldırtıyor! dedi iç çekerek.

Böyle anlarda konuşmam, kendimi fazla dağıtmaya çalışmam. Ama Tanrı yardımı gelince de, farkına varırım; zamanım olsaydı, kollarımı kavuşturup yere uzanır ve burnumu kuru yaprakların içine sokarak toprağı öperdim. Kot pantolonu aşağıya çektim, slip de birlikte geldi; slipi bacaklarının ortasına kadar indirdim.

– Allahım, ne kadar hoş böyle, diye mırıldandı. Rüzgârın okşadığı bir ot gibiyim.

Kollarımı kaldırıp memelerini tuttum ve dilimi kutusuna soktum. Hafifçe iç çekerek saçlarımı bıraktı ve ellerini arkasında, başının az üstünde kavuşturup ağaca dayandı. Ağacı kıskanmamıştım, biraz uzaklaşıp ona baktım, sonra devam ettim. Bacakları dizlerine kadar örtülü olarak direğe bağlanmış bu titreyen kız hayali ne mucizevi bir hayaldi, ne erinç ve mutluluk dolu bir görüntüydü. Onun

o kıl topağını hâlâ dumanı çıkan bir skalp* gibi yakalayıp, dudaklarıma yaklaştırdım. Bu bana eski güzel günleri anımsattı, beynimi bir saniye eski sönük anılarla doldurdu.

Tam kendimizi salıvermek üzereydik ki çevremizde bir takım çatırtılar duyduk, bize doğru tehlikeli bir şekilde yaklaşan küçük bir ışığı fark ettim. Lucie çarçabuk külotunu yukarıya çekerken içimden bir çığlık attım, bir gece kuşu kanat çırparak başlarımızın üstünden uçtu. Amacıma ulaştığımı sanmıştım, ama umutlarım boşa çıkmıştı, korkunç bir çölün ortasından geçtikten sonra size su bardakları içinde su verecek yerde kılıç darbeleri indiren bu yaşam ne biçim yaşamdı?... Ve o gelen yine ne isteyebilirdi ki, o olduğundan emindim, biliyordum, başında yün takkesi ve şortuyla gelen o Allah'ın cezası rehberdi. Bize yaklaştı.

– Ah, sizi arıyordum, dedi. Çalı çırpı toplayabildiniz mi?

– Biz çalı çırpı ve küçük dallar toplamakta ustalaştık, dedim. Bir yığın yapmak üzereydik.

– Hayır, o iş tamam; ötekiler iyi çalıştılar. Siz daha çok su işiyle ilgilenin.

– Elbette, Vincent... Memnuniyetle dedi, Lucie.

– Dostum, nasıl istiyorsan, öyle yaparız, dedim.

Kamp yerine dönünceye kadar Lucie'nin tadı damağımda kaldı, bunun yalnızca bir zaman işi olduğuna kendimi inandırmaya çalıştım, bunu da neredeyse başardım. Ötekiler ateşi hazırlarken, Lucie ile ben bir tür komik bez kovaları alıp sele doğru yollandık. Su, taşlar arasından sinirli bir şekilde ıslık çalarak akıyordu, çömelip kovaları buz gibi akıntının içine daldırdık, ben bundan yararlanıp bir elimi Lucie'nin kazağının altına soktum, ama o, elimi çekti.

– Hayır, dedi, bizi buradan görebilirler...

– Banka soymuyoruz, herhalde...

– Belki, ama boşuna sinirleniriz. Hem sonra biraz beklemek hoş olmayan bir şey değil... Gece o kadar güzel ki, bol bol vaktimiz var.

Kovalarla birkaç kez gidip geldik, son kez geldiğimizde ateş çatırdamaya ve çevreyi oldukça yoğun bir ışık içinde bırakmaya baş-

* Düşmanın kafasından, ganimet olarak kesip alınan saç tutamı ve altındaki deri parçası. ABD'nin doğusunda dar bir bölgeden kaynaklanan bir âdettir. (ç.n.)

ladı. Ötekiler yemek hazırlamışlardı, ben de birkaç bira dağıttım, herkes hoşnut görünüyordu.

Kısa bir süre sonra Vincent beni biraz kenara çekti, canı sıkılmış gibiydi.

– Bir şeyin pek hoşuma gitmediğini bilmen gerek, dedi.

– Dağı ateşe vereceğiz diye mi korkuyorsun? dedim.

– Hayır, sorun bu değil. Ancak sen yenilerdensin, kuşkusuz iyi anlamadığın bir şey var.

– Seni dinliyorum, dostum.

– Pekâlâ. Görüyorsun, doğada yürüyüşün amacı kendimizi arıtmak; bu, unutulmuş bir arılıkla yeniden ilişki kurmamıza yardımcı olmalı, bedenlerimizin bilincinde olmalıyız. Sanıyorum yola çıkmadan önce bunu iyi açıkladığımı sanıyorum, ama dinlemiyordun; böyle bir izlenim bıraktın bende.

– Bu yalnızca bir izlenim, dedim, emin ol.

– Dinle, kırk sekiz saatte uygarlığı unutmanın korkunç bir çaba olduğunu düşünmüyorum. Benimle aynı düşüncede değil misin?

– Evet, bundan daha kolay bir şey olamaz, dostum..

Başını kaşıyıp gözlerini biraz önce ağaçların üstünden çıkan yeni aya doğru kaldırdı

– Pekâlâ, öyleyse bana bir şey söyle, dedi. Bu berbat bira kutuları nereden çıkıyor?... Tüm bu alkol nereden geliyor ha, söyle bana?...

– Hey, şaka ediyorsun, bu gerçekten alkol değil!

– Elbette. Kuşkusuz birazdan da bize birkaç esrarlı sigara ya da bu tür boktan bir şey çıkaracaksın....

– Bak, dostum, beni üzüyorsun.

Bir süre düşündü, sonra beni baştan ayağa süzdü.

– Peki, dedi, sanırım bu olayın üstüne bir çizgi çekeceğim, ama gelecekte grup anlayışını biraz daha benimsemeye çalış. Bunun sana ancak yararı olabilir.

– Ne oldu bana, bilmiyorum, dedim.

Ötekilerin yanına gittik ve ateşin çevresinde oturup bir şeyler yedik. Yemeğin sonuna kadar alevlerin seyrine daldım, yanımda konuşanları zar zor duyuyordum, Vincent bize Doğa üzerine buda-

laca kısa bir nutuk çektiğinde açıkça kulaklarımı tıkadım; size her şeyi komik buldurmayı başarabilecek tipler vardır, her şeyi berbat eden tipler vardır; bir şeye karşı düşkünlük göstermek, sanılanın tersine ille de insanı daha akıllı yapmaz.

İşlerinin hiç bitmeyeceğini sandım, ama tüm umudumu yitirdiğim sırada, birkaç kişiyle birlikte ateşi söndürmekle görevlendirildim. Uzun sürmedi. Bu sırada yürekli iki ya da üç kişi rekor bir sürede çadır kurdu, dolayısıyla kulübeyi paylaşacak yalnızca bir avuç insan kaldı, bence bu yine de çok şeydi, ama ya hep ya da hiçti; ya bu, ya da sivrisineklere kendinizi yedirmek ve tan ağarırken çiy banyosu yapmak vardı.

Kulübe yeterince büyüktü, ayrıca bir tür tavanarası vardı ki buraya küçük bir merdivenle çıkılabiliyordu. Ne yapmam gerektiğini hemen anladım. Ötekiler hık mık edip birbirlerine incelik gösterirlerken, Lucie'yi kolundan tuttum ve uyku tulumlarımızı yukarıya fırlattım.

– Bu bizim tek şansımız, dedim.

Yukarıya çıkar çıkmaz ellerimi ovuşturdum; burası çok güzel bir yerdi, küçük bir penceresi vardı ve ay ışığı tümüyle içerdeydi. Lucie uyku tulumlarını yerleştirmekteydi ki bu sırada bir başın döşeme hizasında ortaya çıktığını gördüm, iki yandan saç örgüleri sarkan elli yaşlarında gözlüklü bir kadındı. Az kalsın boğuluyordum, ama çok geçti, kadıncağız son basamakları tırmanıp, kollarına doladığı bir uyku tulumuyla geldi.

– Sanırım burası daha iyi, dedi.

– Sıkışacağız, dedim.

Duymazdan gelmişti, ama ısrar edecek zamanım olmadı; merdivenin yeniden titrediğini gördüm. İleriye atılıp adam her şeyi aşağıda bırakıncaya kadar merdiveni salladım, tamam, bu çılgınlık diyerek merdiveni kudurmuşçasına yukarıya çektim.

Sonra Lucie'nin yanına uzandım, kadın bizden pek uzakta değildi, bize gülümsüyordu, ona öldürücü bir bakış fırlattım.

Beklediğim gibi, Lucie komşumuz hatun uykuya dalmadan önce herhangi bir şey yapmayı kabul etmedi. İçim eriyordu, aşağıdakiler lambalarını söndürmüşlerdi, ama biz yukarıdakiler hâlâ ay ışı-

ğı içindeydik; kadının budalaca uykuyla savaştığını görüyordum, ağzı yarı açıktı, saç örgülerinden birini mıncıklıyordu.

Bu küçük oyun tam yarım saat sürdü, sonra başı yana düştü, Lucie'ye bu baş belası kadının uykuya daldığını işaret ettim, artık gün doğuncaya kadar rahattık.

Lucie kazağını çıkardı ve memeleriyle oynayabildim, uçlarını ısırdım.

O dar pantolonunu da çıkardı ve bacaklarıyla, özellikle de uyluklarının içiyle oynayabildim.

Mavi ipek külotunu da indirmek istedi, ama burada onu durdurdum, külotuyla da oynamak istiyordum, HEM DE NASIL! Bu küçük kumaş parçası harika bir şeydi ve doğrudan yüreğime işliyordu, maddesi gerçekten canlı gibiydi. Lucie'ye diz çöktürdüm. Kollarını kaldırıp başına dayadı; bir süre kımıldamadan öylece kaldım, gerçekten büyülenmiştim. Ay ışığı tam da külotun üstüne vurup ipeğin üstünde kayıyordu, hafifçe dudaklarımı ısırıyordum, Allah kahretsin, bu iş beni her saniye yok edebilecekti, ama bunu görmek istiyordum, arklı kaynak gibiydi; ille de en yüksek ölçüde bilinçli kalmak istiyordum, ne olağanüstü cildi vardı bu kızın. Islak olan bir elimi slipinin üstüne koyarak yavaş yavaş parmaklarımı kapatmaya başladım. İpek, rüzgârdan gerilmiş bir yarış yelkeni gibi gerildi, Lucie'nin soluduğunu duyuyordum, sonra yumruğumu sıktım, bu nesneyi kaba etlerinin arasına girecek şekilde çektim. Gerçekten olağanüstü bir şeydi bu, kutusu köpüklenmeye başladı, ben de çabucak bununla ilgilendim, hemen her yerde küçük ışıklı noktalar görmeye başladım.

Sanki slipi yokmuş gibi davranıyordum, Lucie hafif boğuk sesle inildiyordu; yaşlı kadın yanı başımda uyanıverince az kalsın çıldırıyorum. Ne yaptığımı görünce gözleri yusyuvarlak açıldı. Ağzımdan sarkan ışıklı salyayla dikildim; neyse ki Lucie hiçbir şey fark etmemişti ve parmaklarımı dudaklarımın üstüne bastırarak, hatuna sesini çıkarmamasını işaret ettim. İnildedi, sonra uyku tulumunu yeniden başının üstüne çekti, ben de bu sırada gümüş rengi ay ışığı içinde Doğa'ya övgü şiirimi okumaya yeniden başlıyordum.

Tan ağarırken bir elin beni sarstığını hissettim. Gözlerimi açtığımda saç ögülerinin burnumun dibinde dans ettiklerini gördüm, öteki yana döndüm. Beni daha şiddetli sarstı.

– Hay Allah, dedim, ölü gibiyim ben. Ne istiyorsunuz?...

– Aşağıya inmeliyim, dedi kadın.

– Pekâlâ, ne isterseniz yapın, sizi alıkoymuyorum.

– Merdiveni tek başıma dayayamam, benden çok daha ağır...

– Evet, ama neden uyumuyorsunuz? Herkesi uyandıracaksınız!

– Çişimi yapmam gerek... Hemen.

Uzun bir iç çekip ayağa kalktım. Formda değildim; bacaklarım biraz gevşek, gözlerim şişti, iki saatten fazla uyumamıştım herhalde, kendimin gölgesi gibiydim. Merdiveni kaldırdım, düne göre daha ağır geldi bana, yüzümü ekşiterek boşluğa yaklaşıp aşağıya kadar sarkıttım. Kadın teşekkür etti ve bana tuhaf bir biçimde gülümseyerek bir ayağını ilk basamağın üstüne koydu. Ne halt etti, bilemiyorum, ama ayağı kaydı, az kalsın arkaya doğru düşüyordu. Son anda onu bir kolundan tuttum.

– Hay Allah, biraz dikkat etsenize, ödümü koparttınız, dedim.

– Oh, teşekkür ederim... Çok naziksiniz, dedi.

– Bir şey değil, dedim.

– Ne komik... Merdiven kaydı...

– Hayır, kayan merdiven değil. Yavaş yavaş hareket edin.

– Emin olun, yana yattığını hissettim.

– Hayır, hayır, tehlike yok.

İçi rahat etmemişti, ben de neredeyse ayakta uyuyordum. Kadın, merdiven sağlam duruyor mu diye görmek için biraz kımıldadı, gerçekten de bu Allah'ın cezası merdiven kenara kaydı. Ayağım da tam bu noktadaydı, onu bir rayın üstüne koyduğumu ve bir lokomotifin düdük çalarak üstünden geçtiğini sandım. Acı kafatasımın altında zikzak yaptı. Sanki başım döndü. İleriye doğru gittim, doğrudan aşağıya kadar inerek küt diye masanın üstüne düştüm.

İşte kolumu böyle kırdım.

25 Birkaç gözden geçirmeden sonra müsveddelerime bir tokat indirip yayıncıma telefon ettim.

– Romanım bitti, dedim... Bir kolum alçıdayken, makinede yazı yazmam olanaksız.

– Size birini göndereyim, dedi.

Telefonu kapatıp güneşte gözlerimi kırpıştırarak bir sigara içtim.

Hemen öğleden sonra bir kadın geldi; saçlarını arkada toplamıştı, üstünde lacivert bir tayyör vardı, yüzü de adamakıllı pudralıydı. Ona bir bira ikram etmek istedim, ama kendimi tuttum. Kadında dudak diye bir şey yoktu. Arkasında buz gibi soğuk bir hava estiriyordu. Kısaca sorunu anlattım, sessizce dinledi. Sonra çantasını masanın üstüne koydu, sanki bir dalış yapacakmış gibi ellerini bitiştirerek dik dik gözlerimin içine baktı.

– Pekâlâ, dedi, her şeyden önce bir şeyi aydınlığa kavuşturalım. Kitaplarınızdan birini okudum, açıkçası hiç hoşuma gitmedi. Ama yine de iyi iş çıkarmaya çalışacağız...

– İşin en güç yanını çözdük, dedim.

– En büyüklerle çalıştım, diye devam etti, en iyi yöntemin belirli çalışma saatleri saptamak olduğunu anladım. Size pazartesi sabahından cuma akşamına kadar, sekiz-on iki ve iki-altı saatlerini öneriyorum, isterseniz öğleden sonra çay da hazırlarım. Adım Gladys.

– Pekâlâ, Gladys, mükemmel. Ne zaman başlamak istiyorsunuz?

– Hemen, dedi. Ama üstünüze bir şey geçirecek kadar vaktiniz var.

– Pardon?...

– Şey, ne bileyim... Belki bir gömlek ve bir pantolon?...

Giyinmek için canım çıktı, ama o yardım etmek için kılını bile kıpırdatmadı, bu iş en azından on dakikamı aldı. Bana sessizce bakıp makinenin başına geçti.

– Biliyor musunuz, dedi, sizin kadar genç bir erkekle ilk kez çalışıyorum. Özellikle de bir odada.

– Tümünün böyle başladıklarını düşünüyorum. Saçlar beyazla-

şınca büroda çalışılıyor.

Sesini çıkarmadı. Müsveddelerimi alarak yatağın üstüne uzandım. Dikte etmeye başladım.

Haftanın sonunda müthiş bir iş çıkarmıştık, cuma akşamı da bunu kutlamak için iki içki kadehi çıkardım. Önce kabul etmedi, ama ısrar ettim. Kadehlerimizi kaldırdık.

– Yaptığınız şey tuhaf doğrusu, dedi. Bu kadar kötü yazılmış olması yazık.

– Bu noktaya gelmek için deli gibi çalıştım.

– Ama nedir bu tüm bayağı şeyler?

– Buna karşı elimden bir şey gelmiyor, belki gizli bir heyecan söz konusu. Size yemin ederim ki temelsiz olan hiçbir yanı yok. Birer tane daha içelim mi?...

– Oh, hayır, teşekkür ederim, gitmem gerek. Peki pazartesi sabahı yeniden görüşüyoruz, değil mi?

– Hafta sonunu amaçsız, aylak aylak dolaşarak geçireceğim, dedim.

Arkasından kapıyı kapadım, tam da bu sırada telefon çaldı. Lucie idi arayan, onu görmeyeli birkaç gün olmuştu.

– Söyle bakalım, dedi, kolun nasıl?

– Kötü, dedim. Kaskatı hissediyorum.

– Seni daha önce arayamadığım için özür diliyorum, ama tüm hafta boyunca önemli kişilerle görüştüm, sanıyorum önemli bir iş kopardım.

– Senin adına sevindim. Ben de fena çalışmadım.

– Dinle, yola çıkışımdan önce görüşemeyecek olmamız gerçekten saçma, ama bu şansı kaçırmamalıyım, anlıyor musun...

– Ben de birine biraz önce korkunç bir hafta sonu geçireceğimi söylüyordum.

– Biliyor musun, başına gelen o kaza bir yana, iki olağanüstü gün geçirdim.

– Ben de öyle, çok güzel bir anı benim için.

– Belli olmaz, bakarsın belki bir gün yeniden görüşürüz...

– Tamam, hazırım buna.

– Seni çok çok öpüyorum.

– Ben de, şansın açık olsun, dedim.

Telefonu kapattıktan sonra gidip kendime bir içki aldım. Bu alçı gerçekten beni deli ediyordu, tüm kolumu dik açı şeklinde tutuyor, yalnızca parmaklarımı serbest bırakarak elimin yarısını kaplıyordu. Sanki metroda, tutunma yerine asılıp, ayakta duruyor gibiydim. İşin en çıldırtıcı yanı, araba kullanmaktaki güçlüktü, bunu kıl payı başarabiliyordum, sol elimle vites değiştirmek zorundaydım. Hay Allah, Cendrars'ın sigaralarını tek eliyle sardığını düşünüyorum da...

Gecenin ağır bir sessizlik içinde çöküşünü seyrettim. Yalnız olmak, her zaman kolay şey değil, ara sıra hatta korkunç. Romanımı bitirmiş olduğuma göre, artık aynı şey söz konusu değildi, fazla riske girmeden zıpırlık edebilirdim; daha önce her zaman sarılacağım bu nesne vardı, mademki şimdi bitmişti, tedbirli olmakla da iyi ederdim, kıraç bir alanda bulunuyordum.

Rüzgârın nasıl yön değiştireceğini anlayınca, ben de hava değiştirmeyi yeğledim. Arabama atlayıp kalabalık olmayan bir yerde pizza yemeğe gittim. Bir saat orada kalıp insanları ve tavandan sarkan Venedik fenerlerini seyrettim. Elbette, çıkarken, hâlâ geceydi. Biraz yürüdüm, sonra Yan'ın ne halt ettiğini öğrenmek için kulübe telefon ettim, ama yanıt vermiyordu. Bozuk paramı geri alıp bu kez evini aradım. Meşguldü. Arabama dönerek evine doğru yollandım. İnsan, hiçbir şey yapmadan oturduğu yerde kalırsa, her zaman, en zayıf durumdadır; o sırada zihni saçmalamaya başlar, ama açıkça benim buna gereksinimim yoktu, yalnızca cuma akşamıydı şimdi, ama özellikle martılar eşliğinde, bir salın üstünde can çekişerek iki gün üç gece geçirmeyi hiç de canım istemiyordu.

Ona doğru eve vardım, tam da önünde park ettikten sonra kapıyı çaldım. Gelip açan Yan'dı, öfkeli bir hali vardı.

– Hay Allah, sen misin? dedi. Tam zamanında geldin. Çekip gidelim buradan!

Birinci kattan gelen bir tartışma, kırılan bir cam eşya gürültüsü duydum.

– Ne oluyor? diye sordum.

– Yeni bir şey değil. İkisi de her zaman bu kadar kaçık. Banyoya

ben gireceğim sen gireceksin diye çekişiyorlar, açıkçası! ARTIK İYİCE BIKTIM!

Sonra kolumun alçıda olduğunu fark etti.

– Tüh be, yine ne geldi başına? Nereye gitmiştin?

– İşte, gördüğün gibi...

– Tamam, diyerek sözümü kesti, bunu bana dışarıda açıklarsın. Bir saniye daha kalırsam, iyice çıldıracağım!

Yan montunu almaktaydı ki yukarıda bir başka şey havaya uçtu, bunu uzun bir çığlık izledi.

– Belki gidip bir bakmamız gerekir ha?... diye önerdim.

– Hayır, ne halleri varsa görsünler. Yeterince baktım!

Kapıyı çarparak kapattı ve arabaya atladık.

– Nereye gidiyoruz? diye sordum.

– Kolunda böyle bir şeyle araba kullanabiliyor musun?...

– Düz yollarda hiçbir sorun yok.

– Pekâlâ, biraz kullan, sonra bakarız..

Ellerini ensesinde kavuşturup, tavana doğru iç çektiği sırada kalktım. Beş dakika hiç konuşmadan gittik, sonra ona başıma geleni çabucak anlattım. Güldü. Bana bir sigara yaktı, kentten çıkarken bir süre daha konuştuk.

Yan yollara saptık, nereye gittiğimi de pek iyi bilmiyordum, ama gece hava açıktı ve gerçekten gevşemiştik. Uzun süredir ikimiz yalnız kalmamıştık, uzun süredir böyle bir gezinti yapmamıştık; bu, romanıma başladığım döneme kadar uzanıyordu. Biraz müzik koyduk, Yan montunun yakasını iki eliyle tutarak başını geriye attı.

– İşte, sevdiğim şey bu, dedi. Daha fazlasını aramaya değmez.

Kendimi neredeyse sevinçli hissediyordum, daha hızlı gitmeye başladım.

– Ama bu demek değil ki yaşamı çok sevmiyorum, diye ekledi.

– Hey, bana güvenmiyor musun?

– Unutma ki bir kolun alçıda.

– Tasalanma, dedim.

Araba yıldızlı gökyüzünün altında kudurmuş bir ateşböceği gibi gidiyordu. Hava gerçekten güzeldi, insanın kendini bırakıp bu

havayı içine çekmesi hoştu. Biri günün hava sıcaklıklarını bildirirken sesi kıstık.

– Biliyor musun, dedim, yaşlanmaya başladığımı sanıyorum. Nina'yı düşünmekten vaz geçemiyorum.

Bir şey söylemedi.

– Duymadın mı?...

– Duydum. İnsanın hiçbir zaman kurtulamayacağı kişiler vardır. Boyun eğmek gerek.

– Ama benim yalnız olmaya da gereksinimim var, anlıyor musun?... Daha önce bir kez onu almaya gittim.

– Evet, ancak bu işten bir başkasından daha iyi kurtulman için neden yok.

– Ha, ha.

İki yanında ağaçlar bulunan güzel bir düz yoldaydık, yolun kenarında ışıklar gördüm. Burası bir tür snack bar'dı, yanında bir benzin istasyonu bulunuyordu, böyle bir sürü yer vardı, bütün gece açıktılar, bu beklenmedik mutlu bir şeydi... Yan'a bir göz attım.

– Tamam, dedi, sen istiyorsan.

Boş olan park yerinde arabamı park edip kontağı kapattım. Vakit sabahın biri gibi olmalıydı; biraz durmak iyi gelirdi. Dışarısı oldukça serindi, her yana hafif buharlar fışkırtarak girişe doğru yürüdük.

Adamın biri dalgın bir tavırla masaların üstüne sigara tablaları koyuyordu. Bir köşeye oturup ısınmak için iki cin ısmarladık. Adam bardaklar ve bir şişe sürahiyle geldi. Salonda kimseler yoktu, yalnızca boş masalar ve parlak yansımaları görülüyordu. Burası hani gecenin bir vakti yolunuzun düştüğü biraz gerçekdışı bir hava taşıyan yerlerdendi. Alçılı kolumu masanın üstüne koydum, bacaklarımı uzattım ve içkimi yuvarladım.

– Aslında, dünya saydam, dedim.

Yan başını sallamakla yetindi. Bir kamış aldı ve ambalajını çıkarıp salona üfledi. Kâğıt doğdoğru gittikten sonra, görünmeyen bir duvara çarpmış gibi, yere düştü.

– Birer tane daha içelim, dedi. Sonra çekip gideriz.

Beklemeden iki bardağı alıp bara doğru yöneldi. Bir tabureye

çıkışını seyrettim; bu herifin doğal, neredeyse hayvansı bir çekiciliği vardı, vücudu elektrikle yüklü gibiydi, hem deri bir pantolon giymişti, üstünde de biraz gözalıcı şeyler vardı; göze çarpmaması güçtü.

Garson cin şişesini eline aldığı sırada dört kişi birtakım el kol hareketleri yaparak içeriye girip bara yerleşti. Ben buna pek dikkat etmemiştim, çünkü biraz önce esinti bir miktar küçük çakılı getirip cama çarptırmış, ben de tehlikeli bir şekilde sallanan ışıklı bir tabelaya bakmaya başlamıştım. Allah'ın cezası bir esintiydi bu. Yarı yarıya parçalanmış küçük reklam bayrakları adamakıllı havadaydı. Bu gösteriyi izlemekteydim ki şu sözü duydum:

– Allah kahretsin be, ne diye bana öyle budala gibi bakıyorsun?

O dört kişiden biriydi Yan'a bu şekilde seslenen; oldukça soluk benizli bir gençti, taburesinden düşmüştü, bu sırada ötekiler bu sahneyi gülümseyerek seyrediyorlardı. Ben bacaklarımı yeniden sandalyemin altına çektim.

Ama Yan yanıt vermedi, yalnızca gence soğuk soğuk baktıktan sonra bardakları alıp masaya döndü. Tek sözcük söylemeden, çeneleri sıkışmış durumda, oturdu.

O genç numarasına devam etti; içmiş miydi yoksa normal hali de böyle miydi, anlamak güçtü, ama bu pek fark etmezdi.

– Bu tür bir ibneye dayanamam, diye homurdandı genç. Bilmiyorum iyi anladı mı...

Yan ona bakmıyordu, ama öteki ileriye doğru bir adım attı, Yan sürahiyi boğazından tutup masanın üstünde kırdı. Su her yana sıçradı, cam parçaları sanki altıncı kattan atılmış madeni paralar gibi yerde şakladı. Bu hareketi çabuk ve sert olmuştu Yan'ın; genç bunu hiç beklemiyordu, olduğu yerde çivilenip kaldı. Olay en çok on saniye sürmüştü. Sonra, arkadaşlarından biri geldi, genci omzundan tutup yeniden küçük gruplarının sıcak havasına götürdü.

Bu uzak köşede korkunç bir gerginlik egemendi; ışıkların parlaklığı bir parça yükselmiş, klima da bozulmuş gibi geliyordu bana. Yan kırık sürahisini yarı saydam bir çiçek gibi hâlâ elinde tutuyordu, yerinden bir milimetre bile kıpırdamamıştı. Garson bir kenara çekilmiş, tüm hızıyla bardakları silip kuruluyordu. Bununla

birlikte o tipler bizimle ilgilenmiyormuş gibi görünerek sırtlarını döndüler, iki üç dakika sonra da taburelerinden inip, biz orada yokmuşuz gibi, hiç yüzümüze bakmadan, çekip gittiler.

Bir davranışta bulunan ilk ben oldum. Bardağımla ilgilendim.

– Sanki rüzgâr çıktı, dedim.

Yan o cam parçasını masanın üstüne koydu, sonra yalanarak kendisini sandalyesine attı.

– Allah kahretsin, kavga çıkacak sandım iyice! dedi.

– Umarım kolu alçıda birine vurmazlardı.

Gülümseyerek bana baktı:

– Böyle bir şey yapmalarını engellerdim, dedi.

Garson bir temizlik beziyle geldi, iç çekerek cam kırıklarını topladı. Yan, bu olayın iştahını açtığını söyleyerek, bir tavuklu sandviç ısmarladı, ben de bu arada müzik kutusuna bir miktar bozuk para attım; iyi arandığında birkaç iyi parça bulunuyordu, rahatlamak için müzik gibisi yoktur.

Gitmeye karar verinceye kadar yaklaşık bir çeyrek saat daha kaldık, çünkü Yan kendisini tümüyle iyi hissetmek için ikinci bir sandviçe gereksinim duydu, benim de dinleyecek daha birkaç parçam vardı. Bu sırada garson bardakları silip kurulamaya devam ediyordu, belki bu iş başlangıçta güçtü, ama sonunda seviliyordu, belki adam bunda mutluluğu bulmuştu?

Dışarıya çıktık, geceye alışmak için sırtımızı kapıya dayayıp, bir süre açıkta, rüzgâra karşı durduk. Uzakta küçük bir dağ zinciri görünüyordu, park yerinin kenarında da, sağda, ağaçlar vardı, dallarında bir tek yaprak bile kalmamıştı, rüzgârın uğultusu neredeyse üzüntü vericiydi; havada fır dönen tozlar yüzünden gözlerimizi kırpıştırarak, acele etmeden arabaya doğru yürüdük; gecenin bitmesine daha bir süre vardı, biraz temiz hava sonuna kadar dayanmamıza yardım edebilirdi.

Anahtarlarımı çıkarmak için serbest tek elimi cebime daldırdım, tam da bu sırada sırtıma korkunç bir darbe yedim ve tepesi üstü yere düştüm; ellerimle kendimi tutmam olanaksızdı, sıkıştırılmış toprağın üstüne boylu boyunca serildim, yanağımda şiddetli bir yanma hissettim. Ne olduğunu anlayamadan bir adam sırtıma atlayıp saç-

larımdan tutarak başımı yere yapıştırdı. Soluğum kesildi bu yüzden. Sonra, Yan'ın deli gibi bağırdığını duydum, bu da tüylerimi diken diken etti, bunlar korkunç çığlıklardı ve ben olduğum yere çivilenmiştim, bir elim hâlâ cebimdeydi, üstüne yatmıştım, o adam bir dizini alçılı kolumun üstüne dayamıştı, kolumun hangi pozisyonda olduğunu bile bilmiyordum.

Aklım karmakarışıktı, bağırıyordum, adam da çenemi tutmamı söyleyerek başımı yere vuruyordu, ama bu canımı acıtmıyordu ve daha beter bağırıyordum; acaba bunu Yan'ın çığlıklarını duymamak için mi yapıyorum diye kendi kendime soruyordum, bir şey bilmiyordum bu konuda, ama beni baştan aşağı titreten onun çığlıklarının şiddetiydi, tüm bu toprağı ağzımda tutmayı nasıl becerdiğimi bilmiyorum, dişlerim gıcırdıyordu, diz çökmeye çalışıyordum, ne var ki olanaksızdı; en korkunç olan da, bu tam bir güçsüzlük ve sonsuz yenilgi duygusuydu.

Zamanda inanılmaz bir sıçrama yaptığımı sandım, sonra bir tür göreli sessizlik çöktü yeniden, birtakım insanların soluduklarını duyuyordum, bir başkası öksürmeye başladı. Üstümdeki adamın kalkmakta olduğunu hissettim ve başımın arkasına bir darbe yedim; tüm bedenim öyle sertleşmişti ki bu darbe beni hiç etkilemedi. Adamların koşarak çekip gittiklerini duydum.

Yaptığım ilk şey elimi cebimden çıkarmak oldu, sonra diz çökebildim. Etrafıma bakarak ağzımı sildim ve Jaguar'ın kapısına asıldım. Ayağa kalkmayı başardım. Sinirden sağ gözkapağım titriyordu.

Arabanın çevresini dolaştım, Yan'a seslenmek istiyordum, ama ağzımdan hiç ses çıkmıyordu. Çığlıkları uzak bir yankı gibi hâlâ beynimde çınlıyordu. Onu fark ettiğimde ötekilerden biraz daha kuvvetli bir rüzgâr yüzünden az kalsın düşüyordum. Tüm çevre maviye çalan bir ışık içinde yüzüyordu ve Yan, öteki yana dönüp yere uzanmıştı, kımıldamıyordu; var gücümle bağırarak adını söyledim, ama o bir milimetre bile kımıldamadı. İçimi korkunç bir tiksinti kaplarken ona doğru ilerleyip yanına çöküverdim. Bir omzundan tutup kendime doğru çevirdim, başı yana düştü.

İlk hareketim elimi omzundan çekmek oldu. Gökyüzüne baka-

rak yeniden ağzımı sildim, ama bir yeni aydan ve kanlı bir yüzden başka bir şey görmedim. Gürültüyle burnumu çektim. En acı şey, bacaklarına bir göz attığımda ortaya çıktı, anlayıncaya kadar bir süre geçirdim, su gibi terlemeye başlamıştım. Kan önemli değildi, yaralar da pek derin gibi görünmüyorlardı, ama tüm bunlardan öyle bir çılgınlık belirtisi ortaya çıkıyordu ki iki büklüm kaldım, titredim. Adamlar deri pantolonunu her yanından parçalamışlardı, bunun için herhalde bir jilet ya da kesici bir alet kullanmışlardı, sanki bacakları tümden patlamıştı ya da kendisi bir köpekbalığı sürüsünün dişlerinin arasından geçmişti. Nasıl çığlık attığını anımsadım, bu çığlıkları boşuna değilmiş.

Bir tek şey yapamadan bir dakika kadar önden arkaya sallandım, sonra yeniden rüzgârı, geceyi hissettim, her yanım biraz ağrıyordu; Yan'ı kucağıma alıp sanıyorum bir budala gibi salladım. Kollarımda yumuşaktı, öyle yumuşaktı ki suda boğulduğunu sandım, sudan çıkarılanların sosis gibi yumuşak olduklarını hep düşünmüşümdür. Sonunda, gördüğüm ışıkların snack bar'ın ışıkları olduğunu anladım, bu demekti ki gece bizi gerçekten batırmamıştı, bu demekti ki yüzeyden o kadar uzakta değildik ve başarabilecek miyim, onu tek kolumla kaldıracak kadar gücüm olacak mı, nasıl davranacağım diye kendi kendime hiç sormadım. Ayağa kalkarak Yan'ı neredeyse yerden koparıp aldım ve kolları böğürlerime vura vura, koşmaya başladım.

Kapıyı açmadan, kendimi üstüne attım ve iki kanadı, her biri bir yanda, yıldırım gibi şakladı. Tümüyle şaşkın durumda, salonun ortasında durdum ve bir saniye sonra dip taraftaki kanapeyi gördüm. Yan'ı, sanki paramparça olacakmış korkusuyla, elimden geldiği kadar yavaşça bu kanapenin üstüne uzattım.

O an bir insanın ölmüş mü yoksa canlı mı olduğunu anlamak için ne yapmak gerektiğini anımsayamadım, ter dökerek, beynim de bir ping-pong topu gibi boşken, Yan'ın üstüne eğildim. Garsonun arkamda durduğunu ve korku dolu bakışlarla bizi izlediğini fark edince irkilip sıçradım.

– ALLAH KAHRETSİN, BİR ŞEY YAPMAK GEREK!!! diye bağırdım.

Adamın donup kalmış gibi bir hali vardı.

– HAYDİ ÇABUK, YOKSA BURADA HER ŞEYİ KIRIP DÖKERİM!!! AL ŞU LANET OLASI TELEFONU ELİNE!!

Bezini yere bırakıp koşarak gitti. Yan'a baktım, nasıl bu hale getirdiklerine inanamadım, yüzü öyle şişmişti ki neredeyse tanıyamayacaktım. Üstüne eğildim, soluk aldığından emin oluncaya kadar en az beş dakika geçti. Bu beni sevince boğmalıydı, ama, tuhaf bir şekilde, öfkemin çoğaldığını hissettim, bir şey yapmazsam bayılacağımı düşündüm. Bunun üzerine, bir sandalye alıp koşarak dışarıya çıktım, sandalyeyi havada tutuyordum, deli gibi uzun bir çığlık atarak park yerinin ortasına kadar koşa koşa gittim, ama geceden, sessizlikten başka bir şeye rastlamadım ve çevremde her şey devinimsiz duruyordu.

Soluk soluğa durdum. Kolumdaki alçı ve başımın üstündeki sandalyemle öyle gülünçtüm ki; ama bu duygulandırıcıydı da. Peki, ne bekliyordum bundan? O serserilerden birinin gülümseyerek bana yaklaşıp da hatırım için kafasını kırmama kibarca izin vermesini mi? Kendimi tükenmiş hissettim. Sandalyeyi yere koyarak üstüne oturdum. Gözlerimi kapatıp, sakin sakin solumaya çalışarak bir süre dinlendim, yavaş yavaş kendimi daha iyi hissetmeye başladım, yeniden yeryüzüne indim. Hatta içimde birikmiş olan tüm o zehri atmak için gidip işedim.

Yan'ın yanına döndüğümde yirmi yıl yaşlanmıştım. Elli dört yaşına geldiğimde her şeyin toz pembe olmayacağını sanıyorum, umarım böyle sürünmem. Yanına oturdum, tam da bu sırada herif gözlerini açmayı denedi, ama kirpikleri kan yüzünden yapışmıştı, o da açmaktan vazgeçti. Elini tutup başımı çevirdim. Garson bana bir bardak içki önerdi. Kabul etmedim, ara sıra, içip yükümü aldığımda, durmasını bilirim.

– Polisleri çağırdım, dedi garson.

Yavaşça başımı salladım, gücüm tükenmişti.

– İyi, dedim. Ama sanıyor musun ki onun polislere gereksinimi var?

– Kaygılanmayın, onlar işlerini bilirler. Aman Allah'ım, ilk kez böyle bir şey görüyorum!

– Tanıyor musun o tipleri?...

– Hayır, daha önce hiç görmemiştim. Sanıyorum dışarıda gizlenip sizi beklediler.

– Evet, bakıyorum her şeyi anlamışsın.

Yan inlemeye başladı. Polisleri beklerken, üşümemesi için garsondan bir örtü bulmasını istedim. Bunu filmlerde görmüştüm.

– Hay Allah, dedi, böyle bir şeyim yok ki burada!!...

– Ziyanı yok, herhangi bir şey bul.

Salonun arka tarafında gözden kayboldu, bir süre sonra bir ORANGİNA güneş şemsiyesi beziyle geri geldiğini gördüm.

26 Hastabakıcı kadın yeşil renkli krem dolu bir kavanoza küçük bir kaşığı daldırıp yanağıma sürdü. Bu nesne adamakıllı canımı yaktı. Tavandaki ışıklara bakarak başımı arkaya doğru uzatıyordum ki beyaz gömlekli biri gelip önümde durdu. Güldü.

– Pekâlâ, dedi, arkadaşınızı diktim. Parmağındaki bir kabarcığı aldım, bunun dışında ciddi bir şeyi yok.

– Onu görebilir miyim?

– Herhalde şu anda uyuyordur.

– Onunla birlikte kalabilir miyim?...

– Bu sizi sevindirecekse, olur.

– Buna çok gereksinimim yok, dedim.

Hastabakıcı kadın bana Yan'ın odasına kadar eşlik etti. İçeriye girdim, kadın arkamdan kapıyı kapattı. Yatağının üstünde küçük bir gece lambasını yanık bırakmışlardı, yaklaştım.

Yan derin uykudaymış gibi görünüyordu, yüzü de hâlâ şişti, ama biraz önce benim görmüş olduğum haliyle hiç kıyaslanamazdı. Kanlarını temizlemişlerdi, yalnızca gözünün üstünde bir sargı vardı, dudağının bir köşesi de patlaktı, neredeyse insan karşısına çıkabilir durumdaydı. Örtüyü kaldırdım, bacakları beyaz sargılar içindeydi, ama korkulacak bir şey yoktu; ibne herif, dedim içim-

den, ben de seni yarı yarıya öldü sanıyordum!

Biraz uzanmam için yatağının ayak ucunda ancak yer vardı; aslında bir insanın çok şeye gereksinimi olmadığı doğrudur.

Ertesi gün, koridorda, omzuma dayanıp, yüzünü buruşturarak birkaç adım attı ve pazar günü, bir takım kâğıtları doldurup birkaç çek imzalattıktan sonra, bizi koyverdiler. Yan'ın huysuzluğu üstündeydi. Bu rezil hastanede ona bir pantolon ya da bunun gibi bir şey bulamamışlardı, bir pijama altı bile iş görebilirdi, ama Yan, montunu beline sararak, bacaklarının her yanı sargılar içinde arabaya atladı. Pazar günleri açık bir mağaza bulabilmek de güçtü, sonra ona nasıl olsa kırk kez duracak değiliz, yalnızca 250 kilometre yolumuz var, ama gerçekten yorucu olacak dedim.

Hemen öğleden sonra yola çıktık, yol kalabalıktı, gerçekten yorucuydu bu yolculuk; arabalarının üstüne yükledikleri bisikletleriyle, arka camdan yüzünü gözünü şekilden şekle sokan çocuklarıyla giden insanlar görülüyordu, bunların dizi dizi arabalarını sollamak gerekiyordu; gökyüzü iç karartıcı bir mavilikteydi, radyoda da berbat şeyler vardı. Bir pazar günü öğleden sonra, eğer bu vaktin ağına düşmüşseniz, daha bıktırıcı ne olabilir ki?

Yan'ın evinin önünde park ettiğimde saat altı ya da yedi olmalıydı. Salak herif uyumuştu ve gece çöküyordu. Onu korkunç bir şekilde bağırarak uyandırdım. İkimiz kapının önüne kadar gittik, kapıyı çaldık, herhalde savaşta cepheden atılıp gönderilmiş iki askere benziyorduk.

Annie gelip açtı. Bizi görünce kaşlarını çattı.

– Hey, bir şaka mı bu?... diye sordu. Bunu hiç de komik bulmuyorum!

Ama biz yanıt verecek vakit bulamadan, sapsarı kesilerek elini ağzına götürdü.

– Aman Allahım, dedi, peki ne oldu size?...

İçeriye girdik, Yan salondaki divanın üstüne yığıldı. Sonunda dinlenebilmek inanılmaz bir şeydi. Yan ona olanları anlatırken, ben de bara saldırıp tek kolumla harika bir "çolak" kokteyli hazırladım, gözlerim parlayarak üç büyük bardağı doldurdum.

– Ee, dedi, senin de kolun mu kırıldı?

– Evet, dedim, ama bu başka bir olay. Bir seks serüveni.

– Allah kahretsin, peki ama, rastgele bir yere gitmek için, haber vermeden böyle tüymek de ne akıl ha... Hey, çocuk da değilsiniz artık. Bir gün bundan kurtulacağınızı sanıyordum.

– İyi şeyler parmakla sayılır, dedim.

Gözlerimi kapatarak küçük bir yudum içtim, odanın hoşluğunun beni sardığını hissediyordum. Taşkınlık içinde Annie'ye şöyle söyleyebilirdim: Düzmek, uyumak, yazmak, olmayacak düşler kurmak ve tüm bunları ara sıra unutmak gerekir. Ama bardağımdaki içkimi içmeye devam etmeyi yeğledim.

– Kuzum, Jean-Paul nerede? diye sordu Yan.

– Bir tur atmaya gitti. Ne yazık ki geri gelecek.

– Oh, bak dinle Annie, rica ederim, hiç değilse bu akşam başlama... dedi Yan iç çekerek.

– Pekâlâ, ikiniz bir şeyler yemeye ne dersiniz? diye sordu.

– İstersen sana yardım edebilirim, dedim.

– Hayır, sanırım pek bir işe yaramazsın.

Bu arada Yan bir esrarlı sigara sardı, mutfakta bir şeyler cızırdarken biz de rahat rahat bu sigarayı tüttürdük. Yüzümde gülümseme, elimde içki bardağı, yeniden kocaman bir koltukta buldum kendimi.

– Bir kez daha, dedim, hazla acının denkleştiğini saptamış olmaktan mutluluk duyuyorum.

– İyi, öyleyse her şey yolunda. Ben henüz kendime gelemedim, dedi.

– Tüh be, dedim, bu koltuk beni iyice içine çekmeden kalkmalıyım.

Gidip mutfakta Annie'yi buldum, çatal, kaşık ve bıçakları çıkarıp bir tepsinin üstüne yığdım. Annie nefis bir salata ile kızarmış yumurtalar, sosisler hazırlamıştı, kendimi keyifli hissediyordum.

– Belki bu olay çok kötü sonuçlanabilirdi, dedi.

Etajerin üstünden bir biber şişesi aldım.

– Artık bundan söz etmeyelim, dedim. Bizi açlıktan öldürme.

Tam da bu sırada Jean-Paul'ün geldiği duyuldu. Annie gözleri-

ni tavana doğru kaldırarak iç çekti.

– Ah, dedi, bu adamın her zaman ayaklarımızın arasında dolaşması gerekiyor.

Annie'yi omuzlarından tuttum.

– Dinle, herif can sıkıcı biri ya da sen ne istersen o; bu belki doğru, ama rica ederim, bir kez bir çaba göster. Yine de biraz yorgunuz, biliyorsun, sana daha çok açıklama yapmayacağım. Ona bir akşam dayanmak o kadar da güç bir şey olmasa gerek, onunla ilgilenmemeye çalış, rahat bir gece geçirmemizi istiyorum... Kabul ettin değil mi, bu can sıkıcı herif yüzünden hoş bir vakit geçirme fırsatını kaçırmayacağız, tamam mı?...

Yanıt vermedi, ama gülümsedi, ben de sofraya bir takım daha ekledim. Annie'yi çok seviyordum.

Yemeklerle salona gelip dikildik. Jean-Paul, Yan'ın yanında diz çökmüş, ona sarılmıştı.

– Merhaba, dedim. Gördün mü? Benim yüzümden adamın başına gelmedik belâ kalmadı!

– Ne korkunç şey bu, dedi. Beni hasta etti...

– Sofraya buyurun! dedim.

Tabaklarımızı kucağımıza aldık, koltuğu Annie'ye bırakıp kendim yere oturdum. Sanki hiçbir şey olmamış gibi, dereden tepeden konuşarak çabucak yemeğimizi bitirdik, yemeğin sonunda, hoş bir hava olsun diye birkaç esrarlı sigarayı sağa sola dağıttım ve istediğim şeyi de elde ettim. Her şey hafif hafif dalgalanmaya başladı.

Biraz müzik koydum, Annie'ye sofrayı topladığı sırada yardım ettim, gerçekten de Jean-Paul bir tabağı kaldırmak için bile hiç kımıldamadı, paraşütü açılmamış biri gibi Yan'a asılı kalmıştı. Annie ile mutfakta kaldım, zihnim dingindi.

– Görüyorsun, adam nasıl davranıyor? dedi. Bu, her zaman aynı. İşte Yan'ın da araya araya bulduğu böyle bir kıçı kırık.

– Kabul ediyorum, ama adam genç. Başkalarına aldırış etmemesi normal. Ona zaman tanımak gerek.

– Evet, ancak onunla birlikte yaşayan sen değilsin!

Evyeyi suyla doldurdu, suyun tuhaf bir şekilde köpürdüğünü gördüm. Sonra bulaşıkları içine attı.

– Beni bilirsin, can sıkıcı bir kadın değilim.

– Elbette, can sıkıcı bir kadın olsan, ötekilere benzersin.

– Oh, bilmiyorum, şu sırada yorgunum, en ufak bir şey sinirime dokunuyor.

Birkaç şey yıkayıp bunları musluğun altına tuttu.

– Ee, peki, şimdi kendini sinirli hissediyor musun?

Güldü.

– Hayır, bu akşam iyiyim. Seninle konuşmak hoşuma gidiyor.

Bir kalçamı masanın köşesine dayadım.

– Adamakıllı gergin olmalısın, dedim.

– Hayır, şaka değil, oldukça keyifliyim. Ama böyle olmamalıydım, bir süredir çoktan ölü noktadayım. Uzun zamandır bir aşk bile yaşamadım.

– Kaygılanma, herkesin başına gelir bu.

– Evet, belki doğru.

Biraz etrafı toplamaktaydık, bu sırada Yan kapıda bitti.

– Özür dilerim, dedi, artık ayakta duramıyorum. Yukarıya çıkıp yatacağım.

Bize eliyle bir işaret yapıp, arkasında Jean-Paul, gözden kayboldu. Annie ve ben öteki odaya döndük. Annie eline bir şişe alıp bana doğru kaldırdı.

– Biraz daha kalırız, değil mi?

– Ben buzlarla ilgilenirim.

Buzları almaya gittim. Döndüğümde, Annie divana uzanmıştı. Yanında yere oturup bardakları doldurdum.

– Ee, romanın ne durumda, diye sordu, ilerliyor mu?

– Bitti.

– Oh, öyleyse bir şeye içilebilir!

– Bir yığın şeye içilebilir, istersen.

– Önce kitabına içelim. Umarım büyük bir başarı elde eder.

– Bir şey diyemem. Kimi zaman hiçbir şey diyemiyorum. Ara sıra, ne demek istediğimi bilmediğim oluyor. Gizli kalan şeyler var, benim için bile. Çok uzaklara uzanan bir olayı yeniden yaşıyorum sanıyorum.

– Öyleyse, o gizli olan şeye içelim.
– Kabul, dedim.

İçkilerimizi içip bardaklarımızı boşalttık. Annie'yi en azından yirmi yıldır tanıyordum; sanıyorum, kendimi ona bu akşam olduğu kadar hiçbir zaman yakın hissetmedim, oysa, yıllar boyunca, bu kadını kucaklamak ya da öpmek ya da bu tür şeyler yapmak fırsatını sık sık bulmuştum, ama ona karşı şimdiye kadar hiç böyle bir şey duymamıştım, sizi bir kişiye bağlayan o pırıl pırıl ve duyarlı bağları neredeyse görüyordum. Çok sevindim; Tanrı'nın beni ödüllendirdiğini sandım. Başıma böyle bir şey geldiğinde, buna layık olmak için acaba ne gibi olağanüstü bir şey yapabildim diye kendi kendime sorarım.

Yine içki ve sigara içtik, bir süre konuştuk, ama hiç acele etmedik; susmalarımız, bunların dışındaki her şey gibi, etrafa vahşi bir koku yayıyorlardı. Onun yalnızca kadınları sevmesi ne yazık, diye düşündüm, benim gibi hayal gücü geniş biri için ne korkunç budalalık. Başımı divanın bir köşesine dayamış olmam daha da acımasızca bir şeydi; kokusunu soluyabiliyordum, gözlerimi yarı kapalı tutup odayı dayanılmaz bir cinsellik havasıyla doldurmaya çalışarak dikkatimi bu konu üzerinde toplayabilirdim, ama bunu yapacağımı pek sanmıyordum, benimkisi yalnızca, zihinde iki eliyle bacaklarını aralamış bir kadın görüntüsü gibi görüntüler ortaya çıkartan küçük bir beyin egzersiziydi.

Saat ikiye doğru Annie iç çekerek ayağa kalktı ve bana iyi geceler diledi. OKEY, dedim ona, yarın sabah geç kalkmamam gerek; o yukarıya çıkarken uzun uzadıya gerindim, alçılı kolumu üç santimetre yukarı kaldırmayı başardım.

Odada dönüp durdum, sonra divanı açmaya karar verdim, tembelliğim üstümdeydi, başımı da biraz ağır hissediyordum. Yatmadan önce başıma biraz su akıtmanın iyi bir şey olacağını düşündüm, belki rahatlardım. Dolayısıyla serinliğe doğru yollandım.

Musluğu açtığımda aynada kendimi gördüm. Yüzüm berbattı. Gecikmeden, bu halimden kurtulmak için, başımı en az beş dakika soğuk suyun altında tuttum. Sonra dikilip bir havlu kaptım. Aynaya yeniden bir göz attım ve arkamda ayakta duran Annie'yi gördüm.

Dizlerinin üstüne kadar inen beyaz bir tişört giymişti. Başımı kuruladım.

– Pis herifin birisin, dedi. Sana güvenebilir miyim ki?

– Bilmem. Duruma bağlı.

– Yapayalnız kalmak istemiyor canım. Uyuyamayacağımı hissediyorum. Sana her zaman bir tür kardeş gözüyle baktım, diye ekledi.

– Elbette, dedim.

– Sanıyorum bir budalalık yapmadan geceyi yanımda geçirebilirsin.

– Herhangi bir şey yapamayacak kadar bitkinim, dedim.

Yüzüme bakarak yavaş yavaş başını salladı, sonra odasına döndü.

Onu izledim. Yatağa uzandık. Pis herifin biriyim belki, ama pantolonumu çıkarmadım. Yerde yanan küçük bir lamba vardı, tatlı bir minik ışık saçıyordu.

– Yanık bıraksam, senin için bir mahzuru var mı?

– Hayır, beni rahatsız etmez, dedim.

Sağlam kolumu başımın arkasına götürdüm, öteki kolum herhalde yatağın kenarında bir yerde sürünüyordu. Tavanı seyrettik. Uzun süre böyle kaldık, ansızın bana doğru dönüp, başını omzuma koyduğunda, hiçbir şey düşünmemeyi başarmıştım. Sesimi çıkarmadım. Soluğumu tuttum.

– Düşündüğün gibi değil, dedi.

– Biliyorum.

Aslında canlı bir kadının bana yapışmış olması dışında hiçbir şey bilmiyordum. Yavaş yavaş kolumu açıp ona yavaşça sarıldım, bir erkek kardeş böyle bir şey yapardı diye düşünüyorum. Kendini bıraktı. Bir süre böyle kımıldamadan kaldık, sonra belli belirsiz bir şekilde kıpırdamaya başladım, sanki dingin bir havada küçük bir sandalın içindeydik, memelerinin bana doğru yaklaşıp ezilmeye başladıklarını ciddi olarak hissettim. Ben devam ettim, yine, yine ve çok uzun süre bu böyle gitti, sanıyorum artık ikimiz de ne noktada olduğumuzu çok iyi bilmiyorduk, sonunda açıkça işe giriştim, memelerini üstüme sürtüyordum; yapmakta olduğum bu şeyden hiç

kuşku duyulamazdı. O da oldukça tahrik olmuş gibi görünüyordu, ama bana dokunmuyordu, iki elini birbirine yapışmış durumda tutuyordu. İkimiz de tümüyle berbat durumdaydık, alkol, yorgunluk, yalnızlık yüzünden; zaman artık ilerlemiyordu, akıntı bizi bir an kıyıda bırakmıştı. İster istemez bu iş çığrından çıkacaktı, elimden bir şey gelmezdi, Tanrıların isteğine karşı gelecek kadar kendimi hiçbir zaman güçlü hissetmedim.

Tişörtünü kaldırdım, bir kolunu gözlerinin üstüne getirdi. Beyaz bir slip giymişti. Bacaklarını sıkışık durumda tutuyordu.

– Yapamam, diye mırıldandı. Yapamayacağımı çok iyi biliyorsun...

Teker teker memelerini öptüm. Hafifçe inleyerek onları bana uzatıyordu. Uçlarını emiyor, hafifçe ısıyor, dudaklarımın arasında sıkıyordum; onları deli gibi yaladım, emdim, elimden geldiğince en yavaş şekilde bir elimi karnının üstüne getirdim; bir şeye erişmek için beynini kırıp bin parçaya bölebilmem gerekiyordu, onun da orada bir erkeğin, sinirli parmaklarını teninde gezdiren bir erkeğin bulunduğunu unutması gerekiyordu. Bir elimi slipin lastiğinin altına soktum, ama bacaklarını açtırmak olanaksızdı. Diz çökmüştüm, alçım beni rahatsız ediyordu, terlemeye başlıyordum, göğüsleri tükürükten parlıyordu ve ağzı açıktı. Kutusunun üst bölümüne bir parmağımı sokmaya çalışarak, kulağına eğildim:

– Neden? dedim alçak sesle.

– Sana açıklayamam bunu.

Parmağımı sokup iki üç kez bızırıyla oynamayı başardım. Bacaklarını açmadı, ama gevşetmekte olduğunu hissettim. Onu yavaş yavaş okşadım. Bir dakika sonra elimi yakaladı. Parmağımı gerektiği gibi yerleştirdi, sonra elini elimin üstüne koyup uygun ritmi verdi. Tüm bu süre boyunca bir kolu hep gözlerinin üstündeydi, zaten baştan beri bir kez bile bana bakmamıştı. Bu anlayamadığım bir şeydi.

Ağır ağır dizlerini karnına doğru kaldırarak doyuma ulaşmaya başladı; elimin hareketini, ancak alevlerden bumburuşuk hale gelmiş bir plastik parçası gibi içine kapanmış durumda kalınca durdurdu. Sonra hiçbir şey söylemeden öteki yana döndü. Ter içindeydim.

Bir elimi omzuna koydum, kasıldı.

– İçime girmeye çalışma, rica ederim, dedi.

– Hayır, dedim.

– Tümüyle sarhoşum, diye ekledi.

– Ben de, dedim.

– İkimiz de bunu unutalım istiyorum.

Sırtı yumurta kabuğu gibi beyaz ve kaygandı.

– Pekâlâ, iyi uykular, dedim.

Ertesi sabah, hangi mucizeyle bilmiyorum, erkenden uyandım. Herkes uyuyordu. Çabucak bir kahve içip evime döndüm. Tam sekizde Gladys kapımı çalıyordu.

– OOOooooooo, dedi beni görünce.

– Buna iki seksen uzanmak derler, dedim.

Keyifli görünüyordu, geçen haftaya kıyasla daha dinç, daha dinginleşmiş gibiydi. Siyah beyaz kareli bir tür kayakçı pantolonu giymişti, dayanılmaz bir şeydi ve daha az makyajlıydı sanki.

– Bir yazara göre gerçekten tuhaf bir tutumunuz var, ama buna alışmaya çalışıyorum.

Mutfakta kahve pişirdim, güzel bir sabahtı.

– Her şey yolunda giderse, hafta sonundan önce herhalde bitirmiş oluruz, dedim.

Midemi bulandıracak bir şey: mentollü uzun bir sigara yaktı. Pencereye yaklaştım, plaj bomboştu, gökyüzünde de bir tek martı bile görülmüyordu, dinlendiriciydi.

– Sizinle açık açık konuşabilir miyim? diye sordu.

Ona doğru dönmek istedim, ama bu seyirden kendimi çekip almam olanaksızdı.

– Elbette, dedim.

– Kitabınız konusunda; hafta sonu bunu iyice düşündüm. İnsan sizin olayların derinliğine inmediğinizi sanıyor.

– Evet, okurlarımı budala yerine koymuyorum. Onları yönlendirmek istemiyorum.

Ama yanıtım onu tatmin etmemiş olmalıydı; çünkü durmayıp aynı hızla devam etti:

– Geliştirmeniz gerekebilecek kimi düşünceler olduğunu sanıyorum, kişilerinizden kimilerini derinleştirir, birkaç temel konu ortaya çıkarabilirsiniz...

Dışarıyı seyretmeye devam ettim, tüm bunlardan yayılan bir hiçlik duygusu beni sarmaya başlıyordu. Hep aynı nakarattı.

– Dinleyin, dedim, bana kutsal bir görev verilmiş değil. Hem de artık okulda değilim. Dört yüz ya da beş yüz sayfa boyunca size bir ruhun ağır ağır ilerleyişini izlettirebilen, hiçbir şeyi de rastlantıya bırakmadan bir evi baştan aşağı betimleyebilen kimseler vardır, ama benim böyle şeylerle ilgim yok, ben ayrıntılarla kafamı yormam. Ben daha çok projektörlere ateş eden, her şeyi yeniden karanlığa dönüştüren türde biriyim. Kustuğumu yeniden yutmaya çalışırım.

Arkamda bir süre sessiz kaldı, buharlaşıp uçtuğunu sandım.

– Yaratmak, patlama yapmaktır, dedi.

– Bilmiyorum. Bunu hiç merak etmedim.

Yaratma konusunda, benim daha çok psikiyatrlık ya da baş belası saydığım birkaç yazarın adını söyleyerek, bir süre saçmalamaya devam etti, ama artık onu gerçekten dinlemiyordum, bu tür bir konuşmaya hiçbir zaman beş dakikadan fazla dayanamadım, hem de kendimi formda hissettiğim zaman bile... İşte, Edebiyat Dünyası'nda çok dost edinememem bu yüzden olmalı, bu tiplerin çoğunun nereye varmak istediklerini hiçbir zaman çok iyi anlamadım, oysa ben, en azından, açıktım, hiçbir yere gitmek istemiyordum. Ben, okurlarından gözleri bağlı kalmalarını isteyen tek yazarım.

Kadının biraz dinginleşmesini bekleyerek rahat rahat kahvemi içtim. Bizi bekleyen işi düşünüp iç çektim. İçini boşaltmasının sona erdiğini düşünüyordum, ama üslubumla ilgili son bir eleştiri yöneltti. Bu beni tiksindiren bir şeydir.

– Dinleyin, dedim, argodan hiç anlamam, yalnızca bundan söz edildiğini duydum. Üstelik o moda deyimleri ve bunlara uygun o saçma sözcükleri de kullanmam. Ben kuşkusuz yaşayan son klasik yazarlardan biriyim.

– Yavaş olun! Ne kadar hızlı gidiyorsunuz?...

– Evet, bu böyle, dedim. Bana inanmak zorunda değilsiniz.

– Sinirlenmeniz boşuna, dedi.

– Sinirlenmiş değilim. Ama yarı yarıya uykusuz bir gece geçirdim, bu iki gündür de gerçekten dinlenmedim.

– Anlıyorum.

– İsterseniz, işe koyulmaya çalışalım, dedim.

Akşam oluncaya kadar yine canım çıktı. O gittikten sonra duşun altında Allah'ın cezası alçılı kolumla birlikte soytarılıktı yaptığım; bu nesneyi kesinlikle ıslatmamak gerekiyordu, sabunluk da her yana kaymaktaydı. Sonra tıraş oldum, tek elimle bu işi becermek adamakıllı uzun sürdü, ama sonuç olağanüstü değildi. Biraz alışveriş yapmak üzere dışarıya çıktım, döndüğümde televizyonun karşısına geçtim, bir damla suyun içinde yaşam üzerine bir belgesel filmi izledim. Korkunçtu. Gidip kendime bir burbon-Coca hazırladım.

Bazı eşyaları yerleştirirken Nina'nın bir tişörtüne rastladım. Bu beni çok duygulandırmadı, ama yine de makasla bir kolunu kesip giydim bunu. Payetli minik pembe bir şeydi, biraz dardı, ama bu küçük zevkten kaçınmak istemiyordum, kendimi gevşemiş hissediyordum, zihnim güneşte sıçrayarak akan bir kaynak gibi duruydu, hayatımdan memnundum.

Neredeyse dolunay vardı, tüm ışıklar sönmüş olsa bile, odada hâlâ her şey oldukça net görülüyordu. Bir sigara tüttürmek için yatağın üstüne uzandım, çok hoş bir huzur anıydı ve sessizlik tamdı. Böyle anlarda insan gerçekten dokunulamaz oluyor.

– Hey, Djian, diye mırıldandım, sen hâlâ burada mısın, Orpheus müsveddesi?...

27 – Oooooooo... dedi Gladys.

– Ne var? diye sordum.

– Artık soluk alamayacağımı sanıyorum.

– Bu normal. Benim istediğim de bu. Finişe kalkmak istedim. Hoşunuza gitti mi?

Ellerini ensesinde kavuşturarak makineden uzaklaştı. Yanakları pembeydi.

– Kötü olmadığını kabul ediyorum, dedi.

– Teşekkür ederim, dedim.

Mutfağa gidip iki bira kutusunun kapağını açtım. Şişenin birini ona uzattım.

– Sizinle çalışmış olduğum için memnunum, dedim.

– Ben de. Hoşuma gitti, dedi.

Bardaklarımızı kaldırdık. Yazar olarak ona bir şey verdiğimden hiç emin değildim, ama bir biracı olarak iyi iş görmüştüm. Romanımın daktilo edilmiş metnini bir karton kutuya koyup yapıştırıcı bandı çevresinde üç kez dolandırdım. Bunu yapmak için yardımını istemedim, duygusal nedenlerle bu işle kendim ilgilenmek istiyordum. Güzel bir paket olmamıştı, ama tek elle de ancak bu kadar iyi yapılabilirdi. Paketi biraz gösterişli şekilde ona verdim.

– Buyurun, dedim. Ama dikkatli olun. Fırtınaya falan tutulup sürüklenmeyin.

Gülümsedi. Onu kapıya kadar geçirdim, koltuğunun altında paketiyle uzaklaşmasını seyrettim. Ciao baby, diye mırıldanıp o an kendimi özgür hissettim.

İzleyen birkaç gün boyunca hep boşu boşuna dolanıp durdum. Ama ne zaman bir kitabımı bitirsem, bu başıma geliyordu; kaygılanmadım. İster istemez herhangi bir olayın içine sürüklenmiş oluyordum, budalaca çıkmalar ya da önemsiz akşam toplantıları gibi. Kimi zaman sıçrayarak uyandığımı sanıyordum, dudaklarımın kenarında budalaca bir gülümseme, falan ya da filanın evinde oluyor, buraya nasıl geldiğimi ve ne yaptığımı kendi kendime soruyordum. Ama kafamı da fazla yormuyordum, iki ya da üç bildik yüzü tanımam yetiyor, yeniden tam bir aldırmazlık içine giriyordum.

Özellikle, artık kendimle ilgilenemiyordum. Kendimi şişme bebek kadar ilgiye değer buluyordum. Ama bu saptama beni hastalık derecesinde taşkınlıklara ya da çok depresif durumlara sürüklemiyordu. Hayır, oldukça iyi yürüyordu, aslında bana tümüyle vız gelirdi, yaşıyordum, soluk alıyordum, herhangi birinin organları gibi çalışıyordu organlarım, artık peş para etmez olduğumu düşünmek de önemsizdi benim için. Tersi beni hiçbir zaman daha mutlu kılmamıştı. Daha canlı kılmıştı, kabul; ama daha mutlu kılmamıştı. Hem sonra tüm bunların böyle devam etmeyeceğini iyi biliyordum, insan kararsızlık geçire geçire sonunda her zaman bir yere varır. Nehir toprağın içine gömülüp kaybolursa, artık hiçbir şey görmemek normaldi, ama her saniye gün ışığına fışkırması beklenebilirdi.

Bir sabah, bir klakson konseri ve kapıma indirilen şiddetli darbeler duyduğumda, elimde plastik bir cetvel, kolumdaki alçıyla oynamaktaydım. Gidip kapıyı açtım. Gelen Marc'tı. Omzunun üstünden bir göz attığımda kaldırım boyunca iki sıra halinde dizili on kadar araba gördüm, içindeki insanlar sanki sabırsızlanıyorlardı. Hava bulutluydu.

– Ee, dedi, hâlâ hazır değil misin?...

– Nasıl yani?

– Hay Allah, çabuk ol, senden başka beklediğimiz kimse yok!

– Peki ama, nedir bu karışıklık? diye sordum.

Kaşlarını çatarak bana baktı:

– Canım, pekâlâ biliyorsun, dedi. Z.'nin evine gidiyoruz. Bana unuttuğunu söyleme, tamam mı?

– Elbette hayır, unutmadım, dedim.

Tüm o olay birden aklıma geldi, evet, evet, bu Allah'ın cezası Z.'ye gerçekten dayanamıyordum, ama şimdi anımsıyordum; bu işi iki gün önce ayarlamıştık, evet, kuşkusuz, bunu kabul ettiğimde herhalde yarı sarhoştum, bu yaşlı Z., bu ruhsuz kıçı kırık herif üç hafta içinde bir roman yumurtluyor ve bunlar düzenli olarak üç yüz elli bin baskı yapıyordu; günü onun evinde geçirmenin söz konusu olduğunu, adamın da bize bir sürpriz hazırladığını anımsıyordum. Sırtıma bir gömlek geçirirken kendime demediğimi bırakmadım. Belki o sırada yaşamın hiçbir tadının kalmadığını düşünüyordum,

her şeye karşı ilgisizdim, ama, yine de, her şeyin bir sınırı vardı. Z. insanı bir saniyede sinir eden bir tipti.

Dışarıya çıkarken bekleyen on arabaya selam gönderdim, herkes orada gibi görünüyordu. Hava çok sıcak değildi, binmeden önce montumu omuzlarıma attım; ben bindikten sonra arabalardan oluşmuş çok renkli kocaman sosis hareket etti.

Z. kitaplarıyla aynı tarzda büyük bir evde oturuyordu, korkunç derecede sıkıcı, hiç ilgi çekmeyen bir tarzdı bu, ama bununla birlikte çepeçevre 80 ya da 90 hektar arazi vardı ki önemsenemeyecek gibi değildi. Z.'nin okur sayısı da adamakıllı çoktu.

Yüzünde taklit edilemez gülümsemesiyle, bizi basamaklı sekide bekliyordu. İçeride içecek ve çöplenecek birkaç şey vardı, elimden geldiğince bu heriften uzak durdum, biri susmamızı istediği ana kadar biraz Yan'la ve başka birkaç kişiyle konuştum. Susmamızı isteyenin kim olduğunu öğrenmek için geriye dönüp bakmak gereksinimini duymadım.

– Dinleyin, dedi, size bir sürpriz vaat etmiştim... Bakın, işte, her ekip için bir tür küçük oyun hazırladım...

Elimin arkasında ağzımı gizledim ve:

– Olağanüstü! diye bağırdım.

– Anladık, Djian, rica ederim... Dinleyin, son romanım bir hafta sonra çıkıyor; kazanan ekibe bir kasa şampanya ikram edeceğim!

Herkes dışarıya koştu, oysa ben büfenin yanında kalıp biraz oyalandım, basamaklardan indiğimde tüm ekipler oluşmuştu. Geriye yalnızca seksen kiloluk bir kız kalmıştı, yerinde zıplıyordu. Ona doğru ilerledim.

– Tam olarak ne yapmak gerekiyor? diye sordum.

– Şey, her ekibe bir zarf dağıtacak, içinde buluşma noktalarını bulmaya yarayan bilgiler var. Sanıyorum her defasında küçük sınavlardan geçmek gerekecek...

– Bu adam gerçekten dâhi!

Z., her türlü arazide çalışan küçük bir motosikletin üstünde ata biner gibi, bir ayağı yerde duruyordu. Tüm gruba şeytanca gülümseyerek bakıp fırtına gibi kalktı. Her ekip telaşla zarfını açtı. Yanımdaki kız aynı şeyi yapacaktı ki onu durdurdum.

– Senin adın ne? dedim.

– Elise.

– Pekâlâ, dinle beni Elise, bu anlaşılmaz gülünç şeyle canımızı sıkacak değiliz. Motor sesinden adamın buralarda olduğunu sanıyorum. İzle beni.

Ötekiler her yöne doğru yola çıktıkları sırada biz küçük bir koruya yöneldik. Sonuç: Biz sonuncu olduk, herkes gülümseyerek bizi bekliyordu. Ne olursa olsun, ben şampanya delisi değildim.

– Ee, Djian, dedi Z., ne oldu sana?

Yanıt vermedim. Küçük bir cep defterinin üstüne bir şeyler karaladı.

– Küçük bir bütünleme sınavı var, diye ekledi. Eğer üç iğneye otuz saniye içinde iplik geçirebilirsen, beş dakikanı geri alıyorum.

– Ya geçiremezsem? diye sordum

Pek hoşnut bir halle alçılı koluma baktı, gözleri parladı:

– On dakika ceza!

– Haydi, on dakika ekle bana. Bu numaran da gülünç!

Az kalsın ağzını açacaktı, ama son anda kendini tuttu. Öfkeli bir kalem hareketiyle bana o on dakika cezayı yazdı.

Birtakım yeni zarflar dağıttı ve çekip gitti. Bir süre sonra Elise ile yalnız kaldım. Bulutların akıp gidişini seyrederek bir ot sapını çiğneyip durdum.

– Haydi, ileri, dedim.

Hiç değilse zarfın içinde ne olduğuna bir baksaydık! dedi.

– Bu herifin şimdiye kadar bir tek satırını bile okumadım, dedim.

Üşüdüğü için ona montumu verdim. Bir süre kırda dolaştık, şansımız yaver gitti, ötekilerle karşılaştık.

– Çoktan beri mi buradasınız? diye sordum.

Z. dalga geçmek niyetinde değildi.

– Pekâlâ, dedi. Şu soruya yanıt vermek için otuz saniyen var: Mutlak sıfır nedir?

Gülümseyerek ensemi ovuşturdum.

– Yanıt vermek zorunda mıyım?

Sapsarı kesilerek ayaklarının ucuna baktı.

– Yine cezalandırıldın, dedi.

Kısacası, bu tür budalalıklar öğleden sonra bir süre devam etti; böylece bir güzel hava alma olanağı bulmuştuk; kapalı kalmaktan elbette daha iyiydi, ONUNLA kapalı kalmaktan daha iyiydi demek istiyorum! İstemesem de son etapta birinci oldum; usanmıştım, rahat rahat oyunun sonunu beklemek için Elise'e eve dönmeyi önermiştim. Avluya gelirken Z.'ye rastladık; motosikletinin üstünde oturmuş, parmaklarını törpülüyordu. Bizi görünce şaşırmış gibi göründü.

– Ee, pes yahu... Nasıl becerdiniz ikiniz?

– Önsezi, dedim.

Benimle baş başa kalmaktan açıkça sıkılmıştı. Bu oldukça tuhaftı, çünkü aslında ünlü yazar oydu, sokakta okurlarına imza veren, bankacısıyla öğle yemeği yiyen ve dergilere içini döken adam oydu, kendisinden söz edilen adam, son on yılın en ilginç yazarı oydu. Ama benimle birlikte rahat değildi, onu anlıyordum, kendisini beyaz smokin giymiş olup da kömür çuvallarını boşaltması istenen biri durumunda buluyordu, kendisini ortamında hissetmiyordu.

Sessizliği zevkine göre biraz fazla yoğun bulduğu için o küçük cep defterinin yapraklarını sinirli sinirli karıştırmaya başladı.

– Yine de çok fazla gecikmen var, dedi. Bir tek şansın bile yok.

Tam da bu sırada ötekiler gelmeye başladılar. Adam yeniden gülümsemeye başladı.

– Hayır, görüyorsun, dedi, bu işte biraz fazla geç davrandın...

Son sınav dizisini dağıtmak üzere motosikletinden indi. Sonunda bana doğru döndü:

– Çıkar söz konusu değil burada, dedi.

– Tamam, dalga geçmiyorum, dedim.

Ötekiler etrafımızda duruyor, aralarında konuşuyorlardı. Z., biraz daha yüksek sesle konuşmaya başladı:

– Sahi, dedi, romanının yakında çıkacağını öğrendim, doğru mu bu?...

– Evet, dedim.

– Peki, üslubun her zamanki gibi yine biraz... nasıl desem... biraz tuhaf mı?...

Kulaklarına kadar varıyordu gülümsemesi.

– Peki öyleyse, bu sınavın neyin nesi? diye sordum.

– Korkma. Kolayca yapabileceğin bir şey. Senden bir tümceyi doğru dürüst yazmanı istemeyeceğim. Senden olmayacak şeyler istemiyorum.

Bunu söylemiş olmaktan son derece haz duyduğu çok belliydi; burada her istediğini yaptırabilecek kişinin kendisi olduğunu kuşkusuz düşünmüştü. Benden on metre kadar uzakta, yere küçük bir kova koyup bana kroket oyununda kullanılan türden, oldukça ağır bir tahta top verdi.

– Kovaya nişan almayı deneyeceksin, dedi.

– Sol elimle mi?

– Oh, tamam... Bekle, sana daha uygun bir şey gerekirdi.

İçeriye girip bir saniye sonra yaklaşık bir metre genişliğinde bir plastik leğenle yeniden dışarıya çıktı, leğeni ağzı kulaklarına vararak kovanın yerine koydu.

– Becereceğini sanıyor musun?

– Nereden bileyim, dedim.

– Tuhaf adamın birisin, dedi. Beni hep güldürdün, özellikle de kitaplarınla.

Rahat rahat leğene nişan aldım, ama sol elimle çok beceriksizdim, hedefi bulamadım, top daha uzağa yuvarlandı. Z. sinirli sinirli güldü, benden daha uzun boyluydu, omzumdan tuttu.

– Ee, dostum, sanıyorum elinden geleni yaptın. Ama görüyorsun... yeterli değildi.

Bu sırada hiçbir şeye dikkat etmiyor, ağaçlara bakarak gülüyordu; onu beklemediği bir anda yakalayabildim ve boynundan tutarak kendime doğru çekip kudurmuşçasına ağzından öptüm. Öyle bir sıçradı ki az kalsın o küçük beyaz çakılların üstüne seriliyordu, kıl payı toparlandı, gerçek bir akrobattı bu Z.

Kaçtım. Tam da arabama ulaşıyordum ki onun arkamda bağırdığını duydum:

– Hay Allah, vallahi bu herif zırdeli!

Ağzımı bir güzel sildikten sonra direksiyona geçtim. Kalkmak üzereyken Elise'in koşarak geldiğini gördüm.

– Oh, dedi, montunu unutuyordun!

Montu camdan aldım.

– Teşekkür ederim, dedim. Umarım sana bir kasa şampanyayı kaybettirdiğim için bana kızgın değilsin.

– Hayır, kesinlikle hayır... Çok iyi bir ekip oluşturmuyorduk ikimiz. Doğru değil mi?...

Onu uzaklaşırken seyrettim, sonra kontağı açtım.

– Doğru, diye mırıldandım, çok iyi bir ekip oluşturmuyorduk.

Yolda kendimi yalnız bulunca tuhaf bir duyguya kapıldım; araba sanki çok uçucu ve hafifçe sarhoş edici bir gazla doluyordu, sanki bedenim ne yapması gerektiğini pek iyi biliyor ve ruhumu dışarıya itiyordu. Üstüne üstlük hiçbir yere sapmadan gün batımına doğru hızla gidiyordum; altın sarısı yapraklar cama yapışıyor, rüzgârda titriyorlardı; aşağı yukarı normal bir insanı hayran bırakacak şeyler, tatlı mavi renkler, ezilmiş ahududuların oluşturduğu şeritler vardı, insanı her şeyi yeniden öğrenmek istemeye hazır hissettiren şeyler vardı; çoktan sanki bir sıvı altın banyosu içinde olduğumu görmem için karnıma bir göz atmam yeterliydi.

Böyle durumlara yabancı değildim. Yazmaya koyulduğum zamanlar sık sık başıma geliyordu. Önce tam bir budalalık evresinden geçiyordum, sonra bu evre bitiyor ve zihnimi serbest kalmış hissediyor, işte yalnızca bu anda işe koyulabiliyordum; sanki yakıcı bir çölün ortasında uykudan uyanıyordum. Direksiyona iyice sarılıp ayağımı gaz pedalından biraz kaldırarak öylece gittim. Hoş bir akşamüstü diye düşündüm, aklıma gelen ikinci şey Elise'in söylediği son söz oldu, iyi bir ekip oluşturmadığımızı söylemişti, şu sözcükler kafamda yivli bir nesne gibi çınlıyorlardı ÇOK İYİ BİR EKİP OLUŞTURMUYORDUK, ÇOK İYİ BİR EKİP OLUŞTURMUYORDUK!! BU İŞ YÜRÜYEMEZDİ!!!

Şimdi romanım bitmişti. Bir kumsala atılıp da sabah aydınlığında gözlerini kırpıştıran biri gibiydim biraz. Ne yapmam gerekiyordu şimdi? Bu sisin içinde herhangi bir şeyi nasıl tanıyacaktım ve neden yolda durmuştum? Anlayıncaya kadar kısa bir sürenin geçmesi gerekti, yaşamımın en iyi heyecanlarını Nina'ya borçlu olduğumu kabul etmek zorundaydım, insanın arkasına bakmaya, bir şe-

yi unuttuğunu düşünerek kendini sinirli hissetmeye başladığı bir yaşa geliyordum, bu bir budalalık olsa da vız gelirdi. Nina ile geçirdiğim kimi anları anımsıyordum. Bu anlarda yalnızca varlığı, bende kapalı panjurlarından mızraklar gibi dikili güneş ışınları sızan bir esrar tekkesinde bulunuyormuşum gibi bir etki yapıyordu.

Tüm dönüş yolu boyunca az çok onu düşündüm. Bir şey yapma zamanının geldiğine inanmak için kendimi neredeyse salıverdim, ama zarlar çoktan karanlıkta yuvarlanmışlardı. Yolda self servis yapılan bir restoranda yemek yedim; restoran şaşırtıcı bir şekilde aydınlatılmıştı, salonda bulunan en ufak bir eşyanın bilincindeydim, kuşkusuz hiç kimse de benim varlığımı fark etmemişti, domates soslu nefis bir şey yedim.

Evime döndüğümde kendimi olağanüstü formda hissediyordum. Sanki yeni dönemin tüm ödüllerini alıp götürmüşüm de yayıncılar bana çek vermek için itişip kakışıyorlarmış gibi o zavallı küçük bungalovumun kapısını açtım. Yattım, ama gün doğuncaya kadar gözümü kapamadım. Bir yolculuk arifesindeymişim gibi kendimi heyecanlı hissediyordum. Artık yolda olmadığımı kafama sokmak olanaksızdı, örtüleri her yana çekiyordum. Çok komik bir durumdu.

Ertesi sabah arabaya atlayıp hızla Nina'nın evine yollandım. Olası her şeyi yeniden gözden geçirmem boşunaydı, ona doğru dürüst ne anlatacağımı bilecek durumda değildim. Kapıyı suratıma kapatabileceği düşüncesi azıcık bile aklımdan geçmiyordu ya da o zaman bu düşünceyi çabucak bırakıyor, hemen onun dudaklarına bir gülümseme oturtuveriyordum.

Bir kadın komşusu Nina'nın çoktandır dairesini bıraktığını söylediğinde, kıvrılmış parmağımla, kapısının önünde bir budala gibi dikilip kaldım. Sonra en yakın bara kadar koşup, her yere telefon ettim, rehberin sayfalarını alçılı kolumda sıkıştırıyordum.

Eski kocasının hiçbir şeyden haberi yoktu, iç çekerek telefonu kapattı. Uzaktan ya da yakından onunla temasta olabilecek herkesi aradım, ama en ufak bir şey öğrenemedim, sanki hiç dünyaya gelmemiş gibiydi. Yan'ı da devreye soktum, çevresine bundan söz edeceğini söyledi.

– Bunu biraz daha erken düşünmüş olabilirdin, dedi.

– Hey, bununla birlikte bu ölüm kalım sorunu değil, dedim. Bilek damarlarımı kesmek üzere değilim.

– Öyleyse sorun yok, dedi.

– İyi, ama sen yine acele et, dedim.

– Bak, Z.'nin sana ölesiye kızdığını söylemek gereksiz.

– Bu orospu çocuğunu duyarsız bırakmadığımı görmek beni sevindiriyor.

Dönüşte İtalyan marketinin önünde durdum. İki porsiyon lazanya ve havanın serin olmasına karşın, bir de meyveli dondurma aldım. Dizimin üstüne koyduğum yağlı paketle bir kanapenin üstüne oturup sırtım rüzgâra dönük olarak, dalgın bir havada dondurmamı yedim.

Üç gün tam bir sessizlik içinde kaldım. Kitabımın provaları geldi, tiksindirici bir dinginlik içinde birkaç düzeltme yaptım, bir başkası tarafından yazılmış gibi bir duygu içindeydim; sanki uzaktı bana.

Bir sabah telefon alışılmamış bir biçimde çaldı. Arayan Yan'dı, sonunda kesin bir şey elde etmişti. Koltuğa yerleştim.

– Haydi, dilinin altındaki baklayı çıkar, dedim.

– Evet, ara sıra kulübe gelen bir kızdan öğrendim, dedi. Nina bu kızın bir kız arkadaşıyla birlikte, kıyı boyunca gidilirse yüz kilometre kadar uzakta bir evde kalıyormuş...

– Neresi burası? diye sordum.

– Eline bir kalem alsan daha iyi olur, dedi.

Kalemi aldım, bana yönümü saptayabilmem için köy adları, yol numaraları ve doğru yol üzerinde olduğumu gösterecek birkaç ilginç yeri belirten bir plan çizmeme yardım etti. İnsanı Ölüler Odası'na götüren şifreli bir mesaj gibiydi bu.

– Bununla yanılamazsın ya da bile bile yanılmak gerek.

– Ayrıntılar var mı sende?

– Sanıyorum söz konusu kız bir butik işletiyor, Nina da herhalde ona yardım ediyor. Gitmeye niyetli misin? diye sordu.

– Yok, kesinlikle hiçbir şey yapmadan karanlıkta yatıp öylece kalacağım.

– Peki, alçın ne olacak?

– Hafta sonunda çıkarılacak, dedim.

Bu telefondan sonra yatağa döndüm. Orada yalnızca bir saat kadar kalmayı düşünüyordum, ne var ki yeniden uykuya daldım; gözlerim kapalıydı, martıların dışarıdan gelen seslerini dinliyordum, başka hiçbir şey düşünmüyordum; farkına varmadan uyumuşum. Nedir ki otuz dört yaş? Hiçbir şey, gerçekten hava cıva, gençtim ben, çok uyumam normaldi, henüz bir tür bebektim; özür diliyorum, güçlü kuvvetli yirmisinde birinin ya da çok fazla güç gerektirmeyen herhangi bir işin üstesinden gelebileceğimden emindim. Neyse, kısacası, uyandığımda vakit geceydi.

Gecenin karanlığı sınırdaydı, hâlâ iri kara bulutların gökyüzünde atom denizaltıları gibi hızla kaydıkları görülebiliyordu. Birden doğruldum, üşüyordum. Tüm ışıkları yaktım, montumu giydim, bu Allah'ın cezası daire kışın korkunç bir buzdolabına dönüşecekti. İki ya da üç çok sıcak kahve içip bir şeyler yedim; daha yeni gece olmuştu, ama gün doğmak üzereymiş gibi geldi bana, gerçekten de günün doğmasını yeğlerdim, ama bana verilen kartları almak zorundaydım, bu bende esneme isteği uyandırdı.

Biraz boş boş dönüp dolaşarak, bir bira içerek ve, kimi şeyler HİÇBİR ZAMAN gerçek yerlerini bulamayacakları için önceden yitirilmiş bir savaş söz konusu olsa bile kimi eşyayı yerli yerine koyarak vakit geçirdiğimde, hoparlörler de kalkış saatini haber verip, beynimi çalıştırdığında saat akşamın dokuzu olmuştu bile. Çıkmadan önce havagazını kontrol ettim, kapıyı çarparak kapadım. Gökyüzünde hâlâ kocaman bir ay parçası vardı, hava güzeldi, rüzgâr doğu-batı yönünde 5 kuvvetinde esiyordu.

28 Sonuçta, kıyı boyunca giden o ünlü yola saptım. Burası, çalışmalar yapıldığından bu yana, bir havaalanı kadar geniş ve tozlu toprak üstünde durmadan kayıp giden, dümdüz güzel bir yol olmuştu. Ara sıra deniz çok yaklaşıp kumullar arasından sanki kapkara elini uzatıyor, sonra kumlar üstünde parlak bir iz bırakıyordu. Radyoyu açmıştım; biri Paul Simon ve Art Garfunkel'in sahneye gelişlerini haber vermek için bas bas bağırıyordu, bu iki hınzır adam yirmi yıl sonra *At the Zoo*'yu söyleyerek beni az kalsın ağlatacaklardı, benim ilk L.S.D'mi aldığım dönemdi; ha, ha, o zamanlar insanlar gülmeyi biliyorlardı, kıçlarını biraz daha az sıkıyorlardı; tüm yol boyunca konseri dinledim, çok hoş bir vakit geçirdim bu arada.

Haritada işaretlenmiş son noktayı terk ettikten sonra gözlerimi daha dikkatli açtım; birazdan sağdaki yola sapacaktım, dikkat etmeliydim.

Kumullar boyunca uzanan dar bir yolda neredeyse suyun kenarına gelmiştim; uzakta birkaç evin ışıklarını fark ettim, kentten iki ya da üç kilometre uzakta cennet gibi küçük bir yere benziyordu.

Yan'ın bana tarif ettiği ev, ikinci evdi; önü civardaki tüm arabaların buluşma yeriymiş gibi görünen bu evdi; doğrusu bunu hiç beklemiyordum, küçük bir gece eğlencesinin tam ortasına düşmenin iyi ya da kötü bir şey mi olduğunu bilemedim. Bununla birlikte burası insanın dinlenebileceği bir yerdi, evler birbirinden iki ya da üç metre uzaklıktaydı. Olduğunca en yakın yere park ettim, kontağı kapatıp acele etmeden bir sigara içtim.

Dışarıda konuşan insanları duyuyordum, azıcık da kulağıma müzik geliyordu, özellikle baslar; ev, birinci kata kadar aydınlatılmıştı; ışık, ılgınağacı dallarının arasından parıldıyordu.

Çağrılı olmadığınız bir gece eğlencesine ustaca sızmak için kesin bir yöntem biliyorum ki her zaman geçerlidir; minimum bir gereç işimizi görür, o da torpido gözünde bulunur. Dolayısıyla, eğilip siyah gözlüğümü ve içine çok miktarda herhangi bir içki alabilecek bir bardak aldım.

Elbette pek çok şey göremiyordum, ama genelde sorun yoktu; elimde bardakla ilk gruplara doğru ilerledim. Birkaç kirli Levi's

pantolona ve kimi rahat tavırlara karşın çok snob bir çevre olduğunu hemen hissettim. Budalaların çoğunlukta olduğunu görmek kolaydı. Bu küçük kalabalığın ortasında fark edilmemek için güçlük çekmedim, daha önce hiç görmediğim tipler bana doğru kadehlerini kaldırıyorlar, ben de uzaklaşırken onlara karşılık veriyordum.

Salonda içkilerle ilgilenen bir kız vardı. Bir köşede, Nina'yı görebilmek için her yana durmadan göz atarak sıramı bekledim, ama bu şansı yakalayamadım. Bardağımı kıza uzattım; herifler müziği sonuna kadar açmışlardı.

– Nina nerede acaba, merak ettim, dedim.

İçkimi vermekteydi, bana hiçbir şey duymadığını işaret etti.

– NİNA NEREDE? diye bağırdım.

Kız yanaklarını şişirerek bana baktı, ama bu onu güzelleştirmedi. Başını salladı.

– Pekâlâ, ziyanı yok, dedim.

Bardağımı alıp yeniden çıkışa gittim. Çevreyi baştan aşağı aramaya başladım, hatta yeniden eve gelip yukarıdaki katlara çıktım. Tüm odalara baktım, içlerinde sevişilenlerine ve ötekilere, içlerinde sevişmeye başlanılanlarına, ama Nina'nın en küçük bir izine rastlamadım; yeniden yavaş yavaş aşağıya indim..

Geçerken bardağımı kıza geri verdim.

– Ee, bulamadın mı? diye sordu.

– Hayır, olanaksız.

– Fotoğraf çekmek için gidenler oldu, diye ekledi. Belki onlarla birlikteydi...

Kendimi yorgun hissettim, elimi bardağıma doğru uzattım.

– Pekâlâ, ama boşver, dedim. Ben gerçekten şanslı bir insanım. Herhalde gün batımları üstüne bir şeyler hazırlamak için Groenland'a gitmişlerdir.

– Bunu bilemem, ama şimdi çalışma yandaki evde.

– Öyle mi?...

– Evet, biraz uzaktaki kırmızı panjurlu ilk evde.

Elimde bardağım, bu ünlü eve doğru yürümeye başladım. Asfaltın üstünde yalnızca kendi ayak seslerimi duyuyordum, sonsuz bir

mekân ve tasasız bir hafiflik duygusu içindeydim; ışık çok güzeldi, yalnızca çok sade bir biçimde kimi nesnelere vuran mavimtırak bir ay ışığıydı. Birden gözlüğümü çıkardım. Yavaş yavaş soluyordum, sanki hava beni sarhoş etmişti; bu kısacık yolu düşte yürüyor gibiydim; burada her şey patlayıp da dev bir dekor korkunç bir çatırtıyla tozların içine devrilse şaşmayacaktım.

Ama her şey oldukça sağlamdı, ben bu boktan olayı bir kez daha yaşamak üzere yola çıkmıştım. Kendimi bir tür ahşap villanın önünde buldum, çevresinde koylar da vardı, kimi yerlerinin boyası kalkmıştı, ayakları açıkça suyun içindeydi; yalnızca, yerden iki metre yüksekte çepeçevre dolaşan bir tür tahta koridor görülüyordu, tüm yapı dört beton direk üstüne oturmuştu, bir tür kaçık eviydi burası. Girişin önünde iki araba park etmişti, perdeler çekilmişti; ama içeride ışık görülebiliyordu. Kapıya doğru ilerledim, zili çalacağım sırada fikir değiştirip koridora girdim, direklere çarpan küçük dalgaların gürültüsü dışında hiçbir şey duyulmuyordu; evin tüm bir yanı boyunca yürüdüm, kapalı kırmızı panjurların önünden geçtim; denize karşı olan bölümde, en uç taraftan dönüyordum ki Nina ile burun buruna geldim, tam da karşıma çıkmıştı.

Korkuluğa dayanmış, hafifçe suyun üstüne eğilmişti. Yavaş yavaş başını kaldırıp bana baktı. Çakırkeyif olduğunu gördüm. Başını salladı, sonra başka yana çevirdi. Korkuluğa dayandım, birkaç söz etmeden önce sessizliğin biraz daha sürmesini bekledim.

– Seni buluncaya kadar canım çıktı, dedim. Burayı hiç bilmiyordum, evler fena değil...

– Pekâlâ, yine ne istiyorsun? diye sordu.

Bak, bu güzel bir soru dedim, kendi kendime, ama yanıtını nasıl bulmalı?...

– Hiçbir şey bilmiyorum. Seni bu durumda bulacağımı düşünmemiştim.

– Ne var ki?... Beni tam formda bulmuyor musun, bana bunu söylemek için mi bu yolculuğu yaptın?...

Doğrulup ellerini ceplerine soktu. Onu olağanüstü buluyordum ve geri kalan her şey beni aşıyordu.

– Seninle tüm o kargaşayı yaşamaktan bıktım, dedi. Çekip git-

men daha iyi olacak.

– Bu o kadar basit değil, dedim.

Bana sabit bir biçimde baktı, öfkesinden burun delikleri hafifçe büzüldü, ansızın sesi bana daha kalın gibi geldi.

– Evet, bu o kadar basit değil demekte haklısın. Ama sen gecenin ortasında, önceden haber vermeden geliyorsun... Hay Allah, ne sanıyorsun kendini sen?...

Hiç yanıt vermedim, bu iş böyle, elden bir şey gelmez diye düşünüyordum. Ellerini ceplerinden çıkardı, korkuluğa tutundu, boşluğa bakıyordu.

– Evet, Allah kahretsin be... Ne sanıyorsun kendini sen? diye yineledi.

İşin en tuhafı, ağzımdan tek kelime bile çıkmamasıydı, bilmiyorum neden; bana vurmak için eline herhangi bir şey alsaydı, sesimi çıkarmazdım, hatta belki hoşuma giderdi, ama bunun üzerinde iyice düşünecek vaktim olmadı; çünkü ansızın gülmeye başladı, oldukça kaba bir biçimde:

– Tüh be, dedi, peki sen düş falan mı görüyorsun ha?... Senin gibi bir herife dönmek için zırdeli olmam gerekir. Senin hayatında bana yer yok, kimseye yer yok, yalnızca kendin ve o boktan kitapların var!

– Hayır, yanılıyorsun, dedim.

– Senin kimseye gereksinimin yok, bunu hâlâ anlamadın mı?

– Saçmalamayı bırak, dedim, yüzüme bak, kimseye gereksinimi olmayan biri hali var mı bende?

– Evet! Sen şimdiye kadar gördüğüm en güzel örneksin!

– Hay Allah, dinle beni, sana gereksinimim olmasaydı tüm bu numarayı yapar mıydım sanıyorsun?

Bir saniyede tüm alkolün beyninden çıkıp gittiğini sandım, parlak bir bakışla beni süzdü, belki bir sinirine ya da duyarlı bir yerine dokunmuştum, bir şeyler olduğunu hissettim.

– Ohooooooo..... diye üfledi. İnsanın bayağı sende ilerleme var diyesi geliyor. Normal olarak söylediklerinin içinde kalması gerekirdi. Ne oldu sana?

– Hiçbir şey, dedim.

Bu sırada kaslarım sanki bir şeyi aşırı dozda almışım gibi kasıldı, damarlarımın içinde buz mu yoksa ateş mi ya da biraz her ikisi mi dolaşıyor bilmiyordum; bu hem korkunç hem de çok hoştu, korkuluğu elimin içinde iyice sıktım, sonra bıraktım.

Hay Allah, Djian, büyük bir dalış yapmaya doğru gidiyor gibi görünüyordun, ey benim dostum, son kozunu oynamaya hazır olduğunu iyice hissediyordum, evet, bu kızı istiyordun, değil mi ha?... Onun hayaliyle beynini zehirlemiştin, şimdi bunun cezasını çekmek gerekiyordu, beni dinlemedin, Djian, zavallı biri gibi gözlerini aşağıya indirip onun önünde durdun.

– Allah kahretsin... peki neyin var senin?!... Neden geldin böyle?... dedi.

Bana bakmıyordu, uzakta bilmediğim bir şeye ya da aya bakıyordu, bu anın bir fotoğrafını çekmek çok hoşuma giderdi, bu andan bir şeyler saklayabilmek ve bunları süs olsun diye beynimin dibine yapıştırmak isterdim.

– Senin istediğin ikimizi de çıldırtmak, öyle mi ha? diye mırıldandı.

Bu üslupla devam edecektim, ama bir adam doğaüstü bir şekilde aramızda ortaya çıktı, tanıdım onu: Paul Newman'dı, teklifsizce Nina'nın beline sarıldı.

– Seni Charles'la tanıştırayım, dedi Nina. Kendisi fotoğrafçıdır.

Adam bana göz kırptı.

– İyi akşamlar, dedim.

Planör inişi yapmaya başladım, sonunu kestiremiyordum, bu dangalağın nereden çıkabildiğini anlayıncaya kadar bir süre bekledim. Üstelik Paul Newman'a benzemesi çok can sıkıcıydı; bu oyuncuyu herhangi bir kadını yarı çılgına döndürdüğü filmlerde hep görmüştüm, salonda da aynı şey söz konusu oluyordu.

Kısacası, herif bir saniye bile geçmeden her şeyi berbat etti, onlar konuşurlarken ben de elimden geldiği kadar dinginlikle basıncı azaltmaya başladım.

– Ee, dedi Nina, bitti mi?...

– Evet, Harold makineleri topluyor şu sırada. Biraz dinlenebileceğiz.

Hay Allah kahretsin! dedim içimden, içeride daha bir sürü insan mı var ne?... Hey, Djian, geri dön, haritalarda bile unutulmuş bu ıssız adacığı bırak, düş görme dostum, insan gibi davranman gerekecek, başka seçeneğin yok, yenilgini kabul et, ulan, biraz gevşe! Bu götverenin eli Nina'nın beline sana göre biraz fazla gömülse bile onlara gülümse, Djian, bunu benim hatırım için yap!

Açık denize doğru bakarak yüzümü buruşturdum, rastgele, herhangi bir kozumu oynadım:

– Hava hâlâ güzel, ama insan kışı hissediyor, dedim.

Hiçbir şey söylemediler, zaten herif uzunca bir süredir artık benimle ilgilenmiyordu, Nina'ya yiyecekmiş gibi bakıyor, ona duyamadığım bir şeyler söylüyordu. İşin en kötüsü, bu durum Nina'yı tedirgin ediyormuş gibi görünmüyordu, herif ona açıkça sarılıp yapışıyor, o da sesini çıkarmıyordu; ah ne pis herif, ne aşağılık herif bu; rengi kaçmış gözlerine, kırlaşmış şakaklarına aldırış etmiyordu, çakırkeyif bir kızı inine götürmek için fazla yorulmak zorunda değildi... Cebimde Nobel Edebiyat Ödülü ile gelseydim bile, böyle bir herifin karşısında hiçbir şansım olmazdı. Bununla birlikte, eve girmek için geriye çark ettiklerinde onları izledim. Bu adam beş dakika düşünmüş olsaydı, benim bırakıp gideceğimi ummaktansa, orada öldürmesinin daha iyi olacağını anlardı. Yaşamımı bir mağarada düşünceye dalmakla geçirdikten sonra gün doğarken bir tepeden iniyormuşum gibi içime tuhaf bir huzur yerleşti.

Evde yalnızca iki kız ve bebek yüzlü, dağ gibi, iriyarı bir adam vardı. Kalabalık olmadığını görünce rahatladım, bir kasırganın ortasında, döne döne yumak yumak olacak değildik.

Benim geldiğimi görünce hiç kimse şaşırmış gibi görünmedi; elbette hayır, bunlar işini bilen insanlardı; eğer gerçekten işinizi bilmek istiyorsanız uygulanacak kurallardan biri budur; evet, özellikle de hiçbir şeye şaşmamak ve gürültücü insanların cama çarpmasına kayıtsız bir gözle bakmak; pekâlâ, heyecanlarına egemen ol, tüm dünyanın bakışları sana çevrilmiş. Ben böyle bir şey yapamam, ben daha çok AHLAYIP OFLAYAN bir budalayım.

İki kanape ve bir koltuk vardı, ben koltuğa gittim, ancak kaba etlerimin ucuna dimdik, eğreti oturdum, hemen sonra, göz açıp ka-

payıncaya kadar, her yandan şişelerin çıktığını gördüm; inanılmaz bir şeydi, kendimizi, parmaklarımızın arasında çok sert içki dolu bir bardakla bulduk.

Charles gerçekten formundaymış gibi görünüyordu, kanapede yerinde duramıyor, ama Nina'yı da bırakmıyordu, hatta gitgide daha ileriye gidiyor, karşıdaki öteki üç kişi de sessizce kıpırdanıyordu. Ben hiçbir şey yapmıyordum, ara sıra görmemde bir bozukluk oluyor; onları boyları kısalmış ya da odanın dip tarafına çekilmiş sanıyordum.

Bu ısınmadan sonra Charles yeniden bardakları doldurdu, Nina'nınkini ise silme doldurmuştu, oysa kız başını dik tutmakta şimdiden biraz güçlük çekiyordu, aman iş çıkarmasın. Bu bardaktakini içerse, dedim kendi kendime, iyice gevşeyecek, artık hiçbir şeye engel olamayacağım. Öne doğru eğilip gülümseyerek Charles'ın omzuna vurdum:

– Hey, bu akıllıca bir şey değil, dedim. Onu tanıyorum, hastalanacak...

Şaşkın bir halle Nina'ya baktı.

– Doğru mu? Hastalanacak mısın?

Ama Nina'nın yapmayı muzipçe bulduğu şey, başını geriye atıp kıkırdamak oldu. Charles kendini bacağıma bir şaplak indirmeye yetkili sandı:

– Canını sıkma, dedi. Gevşe...

Nina içkisinden uzata uzata bir yudum içti, sonra bana sabit bir şekilde bakarak bardağını dirsek dayanağının üstüne koydu. Benim ağzım kuruydu. Öte yanda o dev gibi adam, gözleri yarı kapalı, iki koltuğunun altında sıkıştırdığı birer kız, içkisini tadını çıkararak içiyordu. Bu iki pis herif gerçekten profesyonele benziyordu, hâlâ yüzyılın başındaymış gibi yazan, uyaklı dizeler kurmada ve el öpmede alt edilemez tüm o adamlar kadar yaptıklarından emin görünüyordu. Şimdi Charles bir bacağını Nina'nın bacaklarının üstüne atmış, onu kudurmuşçasına boynundan öpüyordu. Bu, soluğumu kesti, havaya ya da bardağımın dibine bakmam boşunaydı, Nina'nın gözlerinin hep benim üstümde olduğunu biliyordum; bunun dayanılmaz olduğunu biliyordum; kendisi tümüyle orada değilmiş

gibi bir izlenim verse de, korkunç bir şeydi bu. Koltuğumda ıkınıp sıkındım:

– Hay Allah, dedim, vakit pek geç değil, çocuklar. Gidip plajda küçük bir gezinti yapmak, biraz hava almak iyi bir fikir değil mi acaba?...

– Evet, evet, elbette iyi fikir, dedi Charles, çekinme, dostum. Sen yokken bardağına kimsenin dokunmayacağına söz veriyorum. Canını sıkma, dostum...

Bir sigara yakıp ayak ayak üstüne atarak koltuğa gömüldüm. Charles herhalde fazla ışık ya da fazla insan olduğunu ya da yeterince yer ya da bilmem başka ne olmadığını düşünmüştü ki sonunda ayağa kalktı. Nina'yı bir kolundan tutup dip taraftaki odaya doğru sürükledi. Nina pek kararlı gibi görünmüyor, biraz ayaklarını sürüyerek yürüyordu, kapıdan içeriye gireceği sırada bana doğru döndü. Charles arkalarından kapıyı kapatma zahmetine bile girmedi, yatağa kadar ilerlediler, Nina'nın sırtüstü yatağa düştüğünü gördüm.

Burnumu sıkıp ayağa kalktım. Ötekiler beni dünyadan silip atmışlardı, o dev adamın her kolunda bir kız vardı. Odaya girdiğimde Charles yatağın üstünde bir balık gibi kımıl kımıl kımıldanıyordu, kemerini çözmekteydi, bu sırada çıngırak sesi gibi hafif bir ses çıkıyordu. Yaklaştım.

– Hey, dedim, herhalde bunu yapmayacaksın... hele kız bu durumdayken!

Yavaş yavaş bana doğru döndü, baktı, gülümsemeye başladı. Ben de gülümsedim. Sonra ayağa kalkıp omzumdan tutarak beni yavaşça odanın dışına sürükledi.

Bir köşede ayakta durduk, eli omzumdan kaydı. Dostça ensemden tuttu, hatta bana rahatlatıcı bir masaj yapmak üzere olduğunu sandım, parmaklarıyla bir şeyler yapıyordu ensemde. Yüzünü yüzüme adamakıllı yaklaştırdı, hep gülümseyerek.

– Dinle beni, dedi, neden ikimiz iyi arkadaş olmayalım ha? Bu arada, neden koltuğunda uslu uslu oturmuyorsun? Bir kadeh bir şey iç, dostum, işim uzun sürmez, sonra, istersen bir kadeh de birlikte içeriz, kabul mü?... Ama, biraz rahat bırakılmaya gereksinimim ol-

duğunu anlıyorsundur, anlıyorsundur bunu ha, budala değilsin... Hayır, budala olmadığını görüyorum, canını sıkma, daha şimdiden bana bir kadeh içki verebilirsin, işim uzun sürmeyecek...

Geriye çark edip yeniden odaya gitti. Bu kez kapıyı kapattı. Önce hiçbir şey duymadım, sonra Nina'nın sesi kulağıma geldi. Kapıyı açtım. Charles, Nina'nın üstündeydi, bir elini de eteklerinin altına sokmuştu, eminim ki kız onu kovmaya çalışıyordu. Herif direniyordu. Arkasından yaklaşıp onu kemerinden yakaladım ve geriye çekerek yataktan devirdim.

– Sanıyorum, istemiyor, dedim.

İç çekerek bir dirseğinin üstünde dikildi, sonra, sanki böyle bir şey yapmak canını sıkıyormuşçasına, arkadaşına seslendi; o aynalı dolap kılıklı herif kapı pervazında görüldüğünde, ona oldukça dingin bir sesle dedi ki:

– Harold, rahatsız ettim seni, ama bu herif hiçbir şey anlamak istemiyor. Onu çıkar buradan, hemen çıkar buradan.

Nina yatakta doğruldu, bacaklarını altına aldı, sanki sayıklatıcı bir karabasandan çıkmış gibi, bana kaygılı bir halde şöyle bir baktı. Bu beni adamakıllı elektriklendirdi, bir sıcak hava dalgasının mideme indiğini hissettim; o dev adam beni kolayca kollarında yukarıya kaldırdı, ama bana yapmakta olduğu şeye ilgi duymam için başka şey yapmak gerekirdi. Adam beni dışarıya çıkartırken NİNA! diye bağırdım. Beni bir tüy gibi taşıyarak salonun içinden geçti, ama ruhum yatağın ayak ucuna takılı kaldı.

– Sana layık değilim, diye haykırdım, Nina, sana layık değilim.

Adam kapıyı açtı, denizden gelen serin havayı hissettim. Bir saniye duraksadı, sonra birkaç adım atarak beni kenardan aşağıya fırlattı.

Gözlerimi kapatacak ancak vaktim oldu, buz gibi su beni tepeden tırnağa titretti. Öldüm diye düşündüm, yaşıyorum diye düşündüm. Sanki beni en derindeki karanlıktan güneş çekip çıkarmış gibi, dipten çıkardım kendimi, yeni doğmuş bir bebek gibi çığlık attım, havanın soğukluğuyla hiç ilgisi olmayan şiddetli bir ürperme aldı beni. Makineme kâğıt taktığım sırada bu tür bir şey hissettiğimi söylesem bana kimse inanmaz; ama yine de neredeyse böyledir,

elinize geçirmeye can attığınız şeyi size sezdiren hayvanlara özgü bir haz gibidir bu. Hemen ayağa kalktım. Belime kadar su içindeydim. Başımı eve doğru kaldırdım, ama kimseyi görmüyordum. Her şey inanılmayacak derecede dingin görünüyordu, ay çevremde parıldıyor, dalgaların hafif şıpırtısı duyuluyordu, insanı aptallaştıracak bir durumdu.

Yan tarafta, ayakları suyun içinde, koridora kadar çıkan bir tür tahta merdiven gördüm. Raydan çıkmış bir lokomotif gibi üstüne atıldım, bir güzel yukarıya çıkıp durdum; soluğum kesilmişti, her yanımdan damla damla su akıyordu, ayaklarıma da bir yığın kara çamur yapışmıştı.

Oldukça korkunç görünüyordum herhalde, gerçekten hedefe yaklaşan biri gibiydim, sanki zamanda geriye doğru gidiyordum da yüzümün derisi adamakıllı gerilmişti, kurtuluş anımın gelmekte olduğunu hissediyordum.

Dev adam kapının önünde bekliyordu. Beni görünce güldü, gözlerimin çılgın bir ışıkla parladığını fark etmemişti, Tanrı'nın sevgili kulu olduğumu bilmiyordu, yolumu kesti bu zavallı kaçık. Gücüme gelince, ıslanmış ve garip bir biçimde giydirilmiş bu korkunç kolumla hurdaya gönderilen arabalar gibiydim; bu adam benden yirmi ya da otuz kilo daha ağır olmalıydı, bir baş boyu kadar da benden uzundu. Mavi parıltılı bir yay çeliği gibi yeniden kurulup güçlenmek üzereydim ki sakınmadan bana doğru ilerledi.

– Tip olarak matrak biri değilsin, dedi.

Yavaşça elini bana doğru uzattı; o an, karnına çılgınca bir tekme atarak ayaklarını yerden kestim, öyle sıçramıştım ki ikimiz sırüstü yere düştük. Ancak ben ayağa kalktığım halde, o döşemenin üstünde anlaşılmaz biçimde bir şeyler söyleyerek hâlâ kıvranıyordu. Sinirli sinirli hafifçe gülüp bu çam yarmasının üstünden atlayarak geçtim. Kontrolden çıkmış bir makine gibi eve daldım, o iki kızın kıçları açıktaydı, ama başlarını kaldırmadılar, kanapelerin üstünde kaykılmış, sarı uçlu sigaralar içiyorlardı.

Bir sıçrayışta odaya vardım, kapıyı sanki çekip kopardım. Gözlerim kamaştı, içeride acayip bir ışık vardı. Ama yine de Charles'ı gördüm. Pantolonunu çıkarabilmişti. Nina'nın üstünde ata binmiş

gibi duruyordu, kızın etekliğini yukarıya kaldırmış, slipini akordeon gibi çekiştiriyordu, kız da gevşek bir şekilde çırpınıyordu.

Hırlar gibi bir ses çıkardım, Charles başını çevirip baktı. İki yanağından damla damla ter akıyordu. Ne yapacağımı benden önce anladı, alçılı koluma korku ve tiksinti dolu bir bakış fırlattı, aptal herif kendisini asmam için bana ip veriyordu. Serbest olan elimle boğazına yapıştım, guruldadı, sonra alçımı başının bir köşesinde patlattım, parçalar duvarda çıtırdadı. Benim de canım acıdı, kırık yerde hafif bir yanma oldu. Yüzümü buruşturarak alçıyı gevşettim.

– Hay Allah kahretsin, buradan çabucak defolup gidelim, dedim.

Tümcemi henüz bitirmiştim ki bir kuru yaprak gibi titremeye başladım, dişlerim de takırdamaya başladı. Bir elimi yüzüme götürdüm, şimdi kapana yakalanmış bir sıçan gibi hissediyordum kendimi. Pencereye koşup ardına kadar açtım. O sırada dipsiz bir kara delik gördüm yalnızca, bir şeyi seçebilmek için gözlerimi kırıştırmam gerekti.

Nina'ya doğru döndüm. Yatağın kenarına oturmuş, kıpırdamadan ayaklarına bakıyordu. Onu sarstım:

– Bu sersem heriflerin ayılmalarını mı bekliyorsun? diye sordum.

Pencereden atlayıp geçtik, koridorda koşarak kazasız belasız yola çıktık. Koşmaya başladım, ama Nina'nın beni izleyemediğini çabucak fark ettim. Yolun bir sağına bir soluna zikzak yapıyordu. Soluyarak durdum. Kaygıyla arkasına art arda göz atarak onu bekledim. O iki kuduruk herifin her saniye ortaya çıkmalarını bekliyordum.

Yanıma geldiğinde bana tutundu ve beni her yana salladı.

– Senden hiçbir şey istemedim, dedi. Allah kahretsin, senden hiçbir şey istemedim, anlıyor musun??!!

Yüzüme vurmaya çalıştı, ama ustaca kurtulabildim, ansızın beni yakalayamayacak kadar sarhoştu. Bir elinden tutarak alıp götürmeye çalıştım.

– Sen ondan da betersin, dedi. Bırak beni!!!

Çıkardığı sesler Securit cam kırıkları gibi havaya uçup başımın

üstünde asılı kalıyorlardı, en hafif gürültü bile korkunç derecede belirgindi. Her yer ay ışığında titriyordu. Onu bıraktım. Bana bakarak elinin tersini ısırdı, çok hızlı soluk alıyordu. Kendimi çok yorgun hissettim.

– Allah kahretsin be, ne yapmamı istiyordun ha?... diye sordum.

Başını salladı, bedeni boğazına kadar gelemeyen sinirsel bir hıçkırıkla sarsıldı. Avuçlarının içini bana çevirdi, gözleri beynimin içine girmeye çalışıyorlardı.

– Ama ben bir şey istemiyordum, dedi, hiçbir şey istemiyordum.

Yerimde saymaya başladım, tüm bunları neden yaptığımı ona açıklamak istiyordum, ama aklımdan geçen her şey hemen uçup gidiyordu; dayanılmaz bir duyguydu bu; sanki bir mayın tarlasının ortasında uyanıyor gibiydim.

– Sana ne söyleceğimi bilemiyorum, dedim.

Sessiz kaldık, sonra ben şiddetli bir şekilde burnumu çektim, yavaş yavaş arabaya doğru yan yana, ama birbirimize dokunmadan yürümeye başladık. Sanki birlikte yürümüyorduk; yalnızca aynı yönde gidiyorduk ve bu kısacık yol boyunca ne sevinç ne de üzüntü duydum, hiçbir şey hissetmedim, yalnızca ondan gelen en ufak bir sesi dinliyor, bu sesi sanki canlı canlı yiyordum.

Bir tek sözcük bile söylemeden arabaya oturduk. Bakıştık, ama üç saniye bile dayanamadım ve kontağı açtım.

– Surat asma, dedim.

Eğilip radyoyu açtı, sonra dikiz aynasını tutup bana doğru kıvırdı.

– Sen kendi suratına bak, dedi.

Kalkmak üzereydim ki radyodaki herif *Sweat Dreams*'i çalmaya başladı.

29 Mutfakta oturuyorduk. Büyük bir salata tabağı dolusu gorgonzola peyniri soslu hamur işi yemeği midemize indirmiştik; geriye en ufak bir kırıntı bile kalmamıştı. Her tarafta ışık yanıyordu. Nina dirseklerini masaya dayamış, çenesi ellerinin içinde, anlattığım saçma sapan şeyleri dinliyordu. Hayran kalınacak bir okur kitlem ve birinci sınıf, süper bir kız arkadaşım vardı. Kaygısız bir yaşam sürüyorduk. Artık hiçbir şey yapmıyordum. Kitabımla ilgili birkaç iyi eleştiri çıkmıştı, kimileri de beni sıçıp sıvamıştı, tüm bunlar olalı kısa bir zaman geçmişti. O zamandan bu yana kar da yağmıştı.

Ona uzun uzun baktım, şimdiye kadar sahip olduğum en güzel kızdı, ama ona müjdeyi vermeden edemedim:

– Biliyor musun, esinin geldiğini hissediyorum, dedim. Sanıyorum yakında yeniden yazmaya başlayacağım.

Duru bir güzelliği vardı. Gözlerini benden ayırmadı, bir melek gibi gülümsüyordu. Bir elini çenesinde dayalı tutarak, öteki eliyle salata tabağını aldı.

Tabağı iki ya da üç saniye havada tuttu, sonra elinden bıraktı, tabak korkunç bir gürültüyle döşemenin üstünde patladı.

– Elbette, dedi. Ne zaman başlıyorsun?...

Philippe Djian
Eşiktekiler

Yeraltı Edebiyatı/Çev.: Yaşar Avunç/317 sayfa/ISBN 975-539-330-7

Eşiktekiler, "yırtıcı" bir aşkın anlatıldığı *Betty Blue*'nun devamı olarak da okunabilecek bir roman. Aşkın kanatlarında uçtuktan sonra baş aşağı yuvarlanmanın fotoğrafı... Anlamsızlığın, sıkıntının, üzüntünün, sersemlemenin, kahretmenin, saçmalamanın tezahürü...

Philippe Djian *Eşiktekiler*'de kitabı yüzbinlerce basıma ulaşan, medyanın peşinden koştuğu, beğenilmenin karşı konulmaz cazibesini yaşayan, yani klasik "başarı" ölçülerine göre mutlu ve neşeli olması gereken bir yazarı anlatıyor. Ama yazar aynı zamanda ömrünün kırk yılını kariyer, ev, araba, banka hesabı, evlilik için harcamayı reddeden, vitrinlerin önünde kendi mezarını kazanlardan nefret eden biridir ve hayat karşısında bocalamaktadır... Yeteneğini yitirmiş bir kalple yaşadığı bocalamalar, dönüşü olmayan yolculuklarda, çoğaltılamayan hayatlarda, tereddütlü kadınlarda, sanatçı ortamlarında sürdürülen sahte ilişkilerde, sevgi ve arkadaşlığı özleyen insanlık hallerinde patinaj yapmaya başlar...

Peki, hayatlarını "gülünç bir kaos" olarak yaşayanların sohbetlerinde nelerden söz edilir?: "Seninle ben kaybedeceğimizi bilerek oyuna katıldık", "Bukowski, Brautigan ve Kerouac bir süpermarketi dize getirememişti" ya da "Bir reklam filmi izlemek, her türlü umudu yitirmek ve boşluğun seyrine dalmak demektir..."

Yeraltının eşiğinde yaşayanların romanı...

Erojen Bölge, yırtıcı bir aşkın anlatıldığı *Betty Blue*'nun da, *Eşiktekiler*'in de ana teması olan, bir yazarın hayat karşısında bocalamasının romanı. Kendisini "tuhaf" sözcüğüyle adlandıran anti-kahraman bir yazarın kadınlarla, yazıyla ve hayatla ilişkisi anlatılıyor *Erojen Bölge*'de.

Parayla ilişkisini minimum düzeyde tutan, gerektiğinde şoförlük yapan, yük taşıyan, hırsızlık yapmaktan çekinmeyen bir yazar söz konusu bu kitapta. İnsanların dert ve sıkıntıdan korktukları için bok dolu vitrinlere ve hiçbir yere çıkmayan boş sokaklardan ibaret acımasız bir dünyaya mahkûm edildiğini düşünen; sırtında bir kelebek ağı mı yoksa bir bazuka mı taşımak gerektiğine karar veremeyip kendisini "dağıtmayı" seçen; içkiyi, uyuşturucuyu ve seksi bağımlılık derecesinde seven gözüpek bir yazar bu...

Kendisini "projektörlere ateş eden, her şeyi karanlığa dönüştürmekten, kusmuğunu yutmaktan çekinmeyen biri"olarak nitelendiren; "taşaklı yazarın" herkes gemiye binerken tek başına sandala binmeyi göze alması gerektiğini düşünen bir yazar...Ara sıra aç ve sigarasız kalmayı dert etmeyen, ama aynı zamanda bir kadınla yaşamayı ve roman yazmayı beceremeyen bir yazar... Bir gün yazarı hem kadın çağırır hem de yazı...Üstelik kadın ve yazı, birbirleriyle uzlaşmak niyetinde değildir! Kadın, yazara "Senin hayatında bana yer yok, kimseye yer yok, yalnızca kendin ve o boktan kitapların var!"der ve onu yazıyla paylaşmayı reddeder. Yazı ise, kadına aldırış etmez; yazarı sözcüklerin büyülü ve dinamik dünyasına, yalnızlığa çağırır...

Sert, neşeli, ironik ve erotik bir kitap *Erojen Bölge.* Yeraltı Edebiyatı'nın "hayalperestler" kanadında yer alıyor...

AYRINTI

AYRINTI • YERALTI
ISBN 975-539-356-0
9 789755 393568